

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SINGED SERIES
BOOK ONE

BITTER HEAT

MIA KNIGHT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BÖLÜM 1

"Jasmine?"

Dışarıdaki karlı dünyayı düşünürken Kaia'nın nihayet uyanmış olduğunu gördü. Yaşlı kadın yatıyordu bir hastane yatağında yatıyordu. Şakaklarındaki gri saçlar terden ıslanmıştı ve iri yapılı vücudu altı saat içinde küçülmüş gibiydi. Hastane önlüğünün üstünden kalın bir bandaj görünüyor, göğsünün ortasındaki yeni bir kesiği örtüyordu. Kaia'nın yanına gitti ve elini tuttu.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kaia yüzünü buruşturdu. "Sanki bir at tarafından göğsüme tekme yemişim gibi."

Ağzı solgun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ameliyatı bir şampiyon gibi atlattın. Artık her şey yoluna girecek."

Kaia'nın gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bunca yıl seni ziyaret etmek istedikten sonra, ilk gelişinde kalp krizi geçirme ihtimalim nedir?"

Bu sabah Kaia'yı nasıl bulduğuna dair zihnindeki görüntüyü sildi. "Yardım etmek için burada olmam kaderde varmış."

Kaia onun yüzünü aradı. "İyi misin?"

Boğuk bir kahkaha attı. "Bunu bana mı soruyorsun? Açık kalp ameliyatı olan sensin."

"Jasmine."

Kaia'nın sempatik sesi gözlerinin dolmasına neden oldu. Bakışlarını kaçırdı ve boğazını temizledi. "Ben iyiyim. Sadece iyi olmana sevindim."

"New York'a dönmen gerektiğini biliyorum ama biraz daha kalabilir misin?"

Bütün gün peşini bırakmayan panik boğazına kadar tırmandı ve onu boğmakla tehdit etti. "İsterdim ama..." Kaia'nın yalvaran bakışlarıyla karşılaştı. "Onu aradılar."

Kaia'nın kaşları birbirine çatıldı.

"O geldiğinde burada olamam." Kendini toparlamak için gösterdiği tüm çabalara rağmen kelimeleri birbirine karışmaya başladı. "Beş yıl oldu. Yapamam... Eğer beni görürse, o-"

Kaia onun elini şaşırtıcı bir güçle kavradı. "Gelmeyecek." Kadın gözlerini kırıştırdı. "Sen neden bahsediyorsun? Elbette gelecek."

"Yapmayacak." Kaia gözlerini bir saniye daha açık tutamayacakmış gibi kapattı. "Hiç yakın olmadığımızı biliyorsun."

O biliyordu. En başta gelmeye karar vermesinin tek nedeni buydu. "Eminim kalp krizi geçirdiğini duyduğunda..."

"Üniversiteye gittiğinden beri bir kez ziyaret etti. Acil bir durum için bile geri gelmeyecek. Bana kalacağına söz ver, en azından ben kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar."

Kaia bu kadar korkmuş ve kırılgan görünürken onu reddedemezdi. "Tamam, kalacağım."

Kaia'nın rahatladığı yastıkların üzerinde kayarak acı dolu bir nefes vermesinden belliydi.

"Hemşireye ihtiyacınız var mı?" diye sordu çağrı düğmesine atlarken.

"Hayır, hayır," diye mırıldandı Kaia. "Ben iyiyim. Hemşire gelmeden hemen gitmelisin. Kar daha da kötüleşir."

Bakışları otomatik olarak pencereye geri döndü. Beyaz pullar masumca aşağıya süzülmeden önce buzlu camla flört ediyordu. İki saat önce, o

kasabadaki tek hanı aradı ama tüm odalar doluydu. Ya Kaia'nın ücra dağ kulübesine geri dönecek ya da hastanede yatacaktı. İki seçenek de hoşuna gitmemiştir.

"Hanımefendi?" Kapıda bir hemşire belirdi. "Ziyaret saati sona erdi. Yarın tekrar gelebilirsin."

Başını salladı ve Kaia'ya dönüp baktığında onun uyuduğunu gördü. Eğilip Kaia'nın yıpranmış yanağını öptüğünde yaşlı kadın acil bir ses çıkarıp ona uzandı.

"İyi olacak," dedi hemşire o tereddüt ettiğinde. "İkiniz için de uzun bir gün oldu. Biraz dinlenmelisiniz."

Jasmine titreyen bacaklarının üzerinde odadan çıktı ve yoğun bakım ünitesinin kapısının hemen ötesine ulaştı. Duvara yaslandı, gözlerini kapattı ve titrek bir nefes verdi. Uzun ve yorucu bir gün olmuştu ama artık bitmişti. Kaia iyi olacaktı. Önemli olan tek şey buydu.

O kadar bitkin düşmüştü ki zar zor düşünebiliyordu. Orada öylece durmuş ne yapacağını düşünürken, boğuk bir hıçkırık sesi dikkatini çekti. Birkaç kapı ötede bir doktor, gözyaşları yüzünden akan bir adamı teselli etmeye çalışıyordu. Adamın çaresiz çaresizliğini okumak kolaydı. Duyguları kabardı ama onları acımasızca bastırdı ve dikkatini tekerlekli sandalyede kıkırdayan yaşlı bir adamı koridorda iten bir hemşireye verdi. Hemşire koridorun ortasında duran iri bir adamdan kaçınmak için rotasını değiştirene kadar onların ilerleyişini takip etti. Bakışları adama kaydı, tekrar hemşireye döndü ve sonra tekrar adama takıldı. Adamın yüz hatlarını seçemeyecek kadar uzaktaydı ama buna gerek yoktu. Altıncı hissi ona onun kim olduğunu söylemişti - en kötü kâbusu. Duvarı itti ve köşeyi dönene kadar hızlı adımlarla ters yöne doğru ilerledi. Aklı ona aşırı tepki verdiğini söylese de koşmaya başladı.

Bir masanın etrafındaki bir grup hemşire o hızla geçerken başlarını kaldırıp baktı. İçlerinden biri ona seslendi ama o durmadı. Tıbbi bölümün etrafından dolaştı.

personel, ıssız koridorlarda koşuşturdu ve çift kapıdan geçti. Işıksız bir koridora gelene kadar durmadı.

Kayarak durduğunda ışıklar yandı ve yerde plastik örtüler, bir iskele ve duvara dizilmiş boya kovalarıyla inşaat halindeki bir kanadı ortaya çıkardı. Eğildi ve nefes nefese kalırken ellerini dizlerinin üzerine koydu. Belki de o değildi. O mesafeden seçebildiği tek ayrıntı siyah saçlı, iri yarı bir adamdı. Bu bile kaçması için yeterliydi. Tanrı her şeyin üstüne bir de onu ekleyecek kadar zalim olamazdı, değil mi?

"Hala benden kaçıyor musun, Jasmine?"

O çok tanıdık ses kulaklarında yankılandı. Tanrı çok acımasızdı. Birbirleriyle karşılaştıkları tüm farklı senaryolarda, ıssız bir hastane koridoru aklının ucundan bile geçmiyordu. En iyi senaryolarda, bir partide gözlerini ondan alamayan bir adamın kolunda bir milyon dolar gibi görünüyordu. Oysa üzerinde eski bir üniversite tişörtü ve kot pantolon vardı, makyaj yapmamıştı ve Kaia'yı hastaneye yetiştirmeden önce saçını bile taramamıştı.

"Ben yokmuşum gibi davranmak işe yaramayacak."

Bu sataşma onu etrafında döndürdü. Adam beklediğinden daha yakın duruyordu. Adamın cüssesi karşısında geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Daha önce adamın cüssesi ona kendini kadınsı, narin ve korunaklı hissettirmişti ama o günler çoktan geride kalmıştı. Açık paltosunun altındaki takım elbise olmasa, bir futbolcu, çiftlik işçisi ya da inşaat işçisi sanılabilirdi. Kıyafetleri özel dikilmişti, bu da hayatta ne kadar yol kat ettiğinin bir göstergesiydi. Ama sadece bir kayanın altında yaşıyorsa ve onun yüzünü dergilerde ya da haberlerde görmemişse. James Roth'un başarısı, onun paçavradan zengin olma hikâyesine doyamayan medya tarafından çok iyi belgelenmişti.

Gözleri yukarı kaydı ve onu en başından beri büyülemiş olan çarpıcı sıvı siyah gözleriyle çarpıştı. Irksal açıdan belirsizdi ve güçlü

Kaia'nın Kızılderili geçmişinden ve Alman ve Danimarkalı babasından gelen özellikler. Kırk yaşına basmamış olmasına rağmen sakalları yeni çıkmıştı, saçlarında da belli belirsiz bir gümüş rengi vardı. Zarif görünümüne rağmen, onda hâlâ kaba saba bir şeyler vardı. Bir zamanlar bu ham güç onu kendisine çekmişti ama şimdi eski kocasını yorgun bir gözle inceliyordu. Adam düpedüz korkutucuydu. Yirmi üç yaşındaki hali ne düşünüyordu acaba? Roth karanlık bir sokakta ya da ıssız bir koridorda karşılaşmak isteyeceği türden bir adam değildi.

"Burada görmeyi beklediğim son kişi sensin."

Adamın soğukkanlı ses tonu onu sersemletici dehşetinden kurtardı. Onu görmeyeli beş yıl olmuştu ve söyleyebildiği tek şey bu muydu? Göğsü yandı ama öfkesini bastırdı ve çocukken halkın gözü önünde geliştirdiği maskeyi taktı. Eğer o sakın ve etkilenmemiş gibi davranmak istiyorsa, o da aynısını yapacaktı.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Onun kadar umursamaz görünmek için epey çaba sarf etti ama başardı.

"Burada ne yapıyorsun, Jasmine?"

"Ziyarete geldim."

Gözleri kısıldı. "Sen ve annem ne zamandan beri bu kadar yakınsınız?"

"Ondan sonra bile onunla hep iletişim halindeydim..." Sustu ve tek omuzunu silkti. "Arada bir onu kontrol etmek için arıyorum. Beni her zaman ziyarete davet eder, ama ilk kez kabul ettim. Bugün onun için burada olduğuma memnunum."

Cevap vermedi. Orada öylece durmuş, ona bakıyordu. Taktikleri biliyordu. Ne de olsa babası usta bir manipülatördü. Roth sessizliğiyle onu korkutmaya çalışıyordu. Böyle bir şey olmayacaktı. Onu görmenin ilk şoku aklını kaçırmasına neden olmuştu ama artık kontrol ondaydı ve onunla başa çıkabilirdi.

"Her ne kadar bir bakışma yarışına girmek istesem de, gitmem gereken yerler var," dedi havalı bir şekilde. "Hâlâ burada olmamın tek nedeni, Kaia'nın beni

gelecektin, ama Şimdi buradasın, o yüzden ben..."

Yana doğru bir adım attı ve adam da onunla birlikte yer deęiŐtirince dondu kaldı. Bir adım daha atmadan önce bir süre ona baktı. Adam yine onu engellemek için hamle yaptı.

"Roth," dedi uyarı tonuyla.

"Bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?"

Mırıldanan sesi kadının gergin sinirlerini zımpara kağıdı gibi tırmıkladı. Geriye doğru çekildi. "Seninle bu oyunu oynamayacağım."

Adam onun alanını iŐgal ederken umutsuzca bir çıkış stratejisi bulmak için zihnini yokladı.

"Oyun oynadığımı kim söyledi?"

"Her zaman bir oyun oynuyorsunuz. Yaptığın her Şey hesaplanmış. Sen bir satranç ustasısın, insanları öldürmeden önce onları istediğin yere sürüyorsun."

"Bazı insanlar hayatın bir oyun olduğunu düŐünür. Ben her zaman bunun bir savaş olduğunu bildim."

Boya sıramalarıyla kaplı kirli plastiğin üzerinde tkezlerken kontrolünü kaybetti. "Siktir git, Roth! ekil yolumdan."

"Baban ldğnden beri yüzün tüm haberlerde."

Olduğu yerde durdu, ellerini yumruk yaptı. "Babam hakkında konuşma."

Başını yana eğdi, yırtıcı bir hayvan gibi kan kokusu alıyordu. "Onunla aranı dzelttin, değil mi?" diye sordu usulca.

"Seni hiç ilgilendirmez," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bence ilgilendirir."

Boğazına dolanan ele ya da adamın onu parmak uçlarına kaldıracak Şekilde yukarı çekmesine hazırlıklı değildi. Adamın kocaman bileğini iki eliyle kavradığında kalbi boğazına katı.

"Bana ne yaptığını unuttuğumu mu sanıyorsun?"

Adamın klinik tonu ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Bu uzun zaman önceydi," dedi kısık sesle.

Yüzündeki ifadesiz ifade eriyerek vahşi bir öfkeye dönüştü. "Öldüğü güne kadar bunu sürdürdü."

Buna inanmak istemedi. "Hayır, o-"

Parmakları kızın boğazını sıkarak inkârını durdurdu. Eğildi, o kadar yakındı ki dudakları sadece birkaç santim ayrıydı.

"Bana yalancı mı diyorsun prenses?"

Ondan akan vahşi enerji şakaklarının zonklamasına neden oldu. "Eğer gitmeme izin vermezsen çılgılık atacağım."

"Yap," diye davet etti gözlerine ulaşmayan soğuk bir gülümsemeyle. "Eminim kız kardeşlerin isimlerimizin medyada birlikte anıldığını görmeye bayılacaklardır." Eğildi ve dudaklarını kızın kulağına bastırdı. "New York'ta korumalarınla ya da arkasına saklanabileceğin bir ailenle değilsin. Colorado'da bir kar fırtınasının ortasındasın ve gidecek hiçbir yerin yok. Beni zorlama."

Kulağının kabuğuna çarpan sıcak nefesiyle birleşen bu tehdit onu ürpertti. Adam geri çekilirken sakalı yanağına sürtündü. Adamın yakınlığı, boğazını sıkıca tutuşu ve yüz ifadesindeki kararlılık düşüncelerini allak bullak etti. Onun dengi değildi ve gözlerindeki tatmin olmuş parıltı bunu bildiğini söylüyordu. Bundan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalışırken, gözleri onunkilerden ayrılıp üst dudağındaki yara izine takıldı. Sakal, çenesindeki başka bir yara izini örtüyordu ama boynundaki kuyruk ucunu görebiliyordu.

"Beni terk etmen için sana rüşvet mi verdi?" Bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Ne?"

Çenesinde bir kas sıkıştı. "Beni terk edersen mirasını sana vereceğine söz verdi mi?"

O kadar sersemlemişti ki cevap veremedi. Adamın yüzünde çalkantılı duyguların oynaşmasını izledi ve parmakları boğazını sıkmadan önce sabırsızlığın parıltısını gördü.

"Cevap ver bana," dedi, kelimeler tehditle doluydu.

Tırnakları adamın bileğine batıyordu. Boğazını tutuşu morarmaya ramak kalmıştı. Ona zarar vermiyordu. Henüz vermiyordu.

"Siktir git, Roth." Onunla o kadar kötü oynamıştı ki, şimdi bile ne kadar saf olduğunu bilmenin utancı içini kemiriyordu. Eski günleri yâd etmek mi istiyordu? Siktir et onu.

"Oyun oynamıyorum, Jasmine. Cevap ver bana."

Onun göğsüne yumruk attı. Arkasında fazla güç yoktu ama yine de bir tepki bekliyordu. Adam ona bir tepki vermedi. Sadece bir Azrail'e ait gözlerle onu izledi. Yüzüne çılgılık atmak ve taşaklarına diz çökmek istedi ama onu tutuş şekliyle bu imkansızdı.

"Hayır, bana rüşvet vermedi," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "O zaman neden?"

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum!"

"Yapacaksın," diye buyurdu. "Burada seni benden kurtaracak kimse yok." "Seni terk ettim çünkü artık bir piyon olmayı reddediyorum!"

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu gözleri kızın yüzünde gezinirken. "Bildiğim bu."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Eğer gitmeme izin vermezseniz, yemin ederim-"

Onu geriye doğru itti. Homurdanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde duvara çarptı. Adam kaya gibi sert vücudunu onunkine yapıştırırken yaşadığı şokla aklı başından gitti. Kabarık ceketini hâlâ karın kasları olup olmadığını anlamasını engelledi ama kot pantolonu ve termal iç çamaşırını onu adamın alt kısmından korumak için hiçbir şey yapmadı. Boğazındaki tutuşunu bıraktı ve elini kızın karışık saçlarının arasına soktu. Onu kavrayarak başını yana doğru eğmeye zorladı ve boğazını ona doğru açtı. Kalın bir kalça bacaklarının arasına bastırarak onları ayrılmaya zorladı.

"Roth, dur!"

Onu ısırđı. Zihni acıyı işlerken, tiz çığlığı koridorda yankılandı. Yüzünü pençelemek için elini kaldırdı, ama adam bileğini yakaladı ve onu kendisine doğru itecek kadar sert emerken aşığı çekti. Boynunun arkası, ilişkilerinin başlarında keşfettiği erojen bir bölgeydi. Sanki yıllardır hiç ayrılmamışlar gibi o noktayı geri aldı. Gözleri kapanıp vücudu alevler içinde kalırken serbest kalan eli adamın kıyafetinin içinde kıvrıldı.

"Yapma," diye fısıldadı kısık sesle.

Kıçını avuçladı ve onu kalçasına doğru sürükleyerek tıslamasına neden olan bir sürtünme yarattı.

"Eğer babana kaçmasaydın, hala benim olacaktın."

Ona karşı hissettiği öfke ve kızgınlık, gelgitli bir şehvet dalgasının altında ufalandı. Ona karşı bir keş gibi titriyor, bir yandan kanını akıtmak isterken bir yandan da onu içinde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Ona tam burada, şimdi verecekti -kaba, kirli, çiğ- tam da ihtiyacı olduğu şekilde. Colorado'ya her şeyi geride bırakıp unutmak için gelmişti, sadece bir süreliğine. Roth bunu onun için yapabilirdi. Onu öyle doygun bırakacaktı ki, hiçbir şey hissetmeyecekti. Aralarındaki kimya en başından beri patlamaya hazırđı ama o, aralarında olanlarla nasıl mücadele edeceğini bilemeyecek kadar masumdu. Roth onun merakını kullanarak, kendine saygısı olan hiçbir Hennessy'nin sahip olmaması gereken karanlık, erotik fantezilerle tanıştırmıştı onu ve şimdi bu fantezilere saplanıp kalmıştı.

Roth'un saç telleri çenesine değdi. Kolonya sürmüştü, cenazede kokusunu aldığı tanıdık bir şeydi bu. Roth asla kolonya sürmez ya da özel dikim takım elbise giymezdi; daha çok kot pantolon ve düğmeli bir ceketle iş botları giyerdi. Başlangıçta babası Roth'un uyum sağlamayı reddetmesiyle eğlenmişti. Bu, ilişkilerini öğrenmeden önceydi. Babasının çevresinde doğmamış bir adamla evlenerek aykırı davrandığını düşünmüştü ama yanılmıştı. Roth da en az onun kadar acımasızdı. Sadece babasının kalibresindeki erkekler gibi giyinip kokmaya parasının yetmesi birkaç yılını almıştı.

Kız kemiksiz kaldığında, adam onaylayarak homurdandı. Onu o kadar çok istiyordu ki, ağzında onun tadını alabiliyordu. Bedeni ve zihni çarpıştı. Pişman olacağı devasa bir hata yapmadan önce bunu durdurmalıydı. Babası onu şimdi görse ne düşünürdü? Bu vızıltısını öldürdü ve unutmaya çalıştığı her şeyi geri getirdi.

"Durmalsın," diye fısıldadı.

Onu görmezden geldi ve daha da yaklaştı. Kadın mücadeleyi kaybediyordu. Kendine olan saygısının bir parçasına tutunmak için son bir gayretle, ondan bir tepki alacağını bildiği tek şeyi söyledi.

"Jamie, lütfen."

Ona karşı kaskatı kesildi ve ağzını teninden ayırdı. Lakabını söylemesi, uzun zaman önce gömdüğü anılarını canlandırdı. Kimsenin onu ilk adıyla çağırmasına izin verilmiyordu, bu yüzden ona gülünç bir lakap takmış ve bu konuda onunla acımasızca dalga geçmişti. Bu sanki bir ömür önce yaşanmış gibiydi.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı, duyguları onu ele geçirirken sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. Haftalar süren stres onu yakalamış, bitkin düşürmüştü ve soğukkanlılığını korumak için mücadele etmesine neden olmuştu. Her şey çok fazlaydı.

Bacaklarının arasındaki uyluk öyle aniden geri çekildi ki, yeni doğmuş bir tay gibi tökezledi. Dengesini bulamadan iri bir el bileğini kavradı ve onu geldiği yöne doğru sürüklemeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Kar altında kalmadan hemen gitmeliyiz."

Onu yavaşlatmak için botlarını fayanslara sürttü. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum!"

"Havaalanı yarına kadar kapalı, kasabada kalacak yer yok ve kar yoğun bir şekilde yağıyor. Kulübeye gidiyoruz."

"Kulübeye gidebilirsin. Ben burada kalıyorum." "Seni kovarlar."

"Bekleme odasında uyuyacağım."

"Peki ya tanınma şansı? Böyle bir fotoğraf yarının baş sayfasında yer alabilir. Manşeti şimdi görebiliyorum: Evsiz Hennessy Mirasyedisi."

"Umurumda değil!" Acınası ses tonunu o günün cehennem gibi geçmesine bağlıyordu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Sen-"

"Ne istersem onu yaparım."

"Benimle olmaz!"

"Bunu göreceğiz."

Adamın sırtına atlayıp kafasına vurmak için çılgınca bir istek duydu. "Sen neden buradasın? Kaia gelmeyeceğini söylemişti."

"Yapmayacaktım ama hayatımda bir kez olsun iyi bir evlat olmaya karar verdim." Ona okunamayan bir bakış fırlattı. "Ele avuca sığmayan eski karımla karşılaşacağım hiç aklıma gelmezdi. Sanırım bu yolculuk boşuna değilmiş."

"Nasıl bu kadar soğuk olabiliyorsun?" Kaia için endişeleniyormuş gibi yapma zahmetine bile girmede. "Annen kalp krizi geçirdi! Bana nasıl olduğunu bile sormadın!"

"Ameliyatı atlattığı bilgisini aldım." "Ve bu sizin için yeterli bir bilgi mi?"

"Evet."

"Seni önemseyen bir annen olduğu için minnettar olmalısın." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet! Dağlarda tek başına yaşayan tatlı bir kadın."

Onu hiç ziyaret

etmiyorsun." "İyi bir sebepten dolayı."

Köşeyi döndü, utanmadan onu arkasından sürüklüyordu. Bir hemşire elinde bir çizelgeyle bir odadan çıktı ve onları görünce durdu.

Roth onu şok eden bir rahatlıkla, "Evli kavgası," dedi.

"Biz boşandık!" Jasmine karşılık verdi ve sonunda ayaklarını kaldırdı çünkü ayakkabılarının fayans üzerinde çıkardığı korkunç gıcırta

kattaki her hasta. "Roth,

bırak gideyim!"

"Benden korkuyor musun?"

Evet. "Hayır!"

"O zaman endişelenecek ne var? Yarın şehre geri döneceğiz ve sen de gidebilirsin."

Bir gece. Birkaç saat... Bunu yapabilirdi, değil mi?

Roth yoğun bakım ünitesinin bankosunda durdu. Ona ziyaret saatlerinin bittiğini söyleyen hemşire kaşlarını çatarak başını kaldırdı ama ona iyice bakınca ifadesi değişti.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Annemin adı Kaia Roth," dedi.

Hemşire Jasmine'e şöyle bir baktı ve "Dinleniyor. Yarın tekrar gelebilirsiniz. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca ihtiyaç duyacağı bakımı konuşacağız."

Başını salladı ve koridorda ilerlemeye devam etti. Bir plan yapmaya çalıştı ama zihni endişe verici derecede boştu. Adam onu asansöre çekti. Kapılar kapandığında kadın onların yansımasına baktı. Adam onun üzerinde yükseliyordu, zengin giysileri içinde göz korkutucuydu, kadın ise kirli bir ergen gibi görünüyordu.

"Bunu yapamam," dedi.

"Yapabilirsin."

"Tamam. Bunu yapmak
istemiyorum." "Kabul et."

Asansör durdu ve bir doktorun binmesine izin verdi. Yardım istemek için uzanıp uzanmamayı düşündü. Sanki Roth onun aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, onu test etmemesi için açık bir uyarıda bulunarak tutuşunu sıkılaştırdı. İtmek istedi ama çok yorgundu.

Asansör zemin katta açıldı. Onu çekiştirerek dışarı çıkardı ve otoparka açılan çift kapının önünde durdu.

"Anahtarlar," dedi sertçe.

"Ne?"

Elini ceketinin altından geçirip kot pantolonunun cebine soktu. "Bu da ne?" diye bağırdı ve adamın bileğini pençeledi.

Avlanırken onun öfkeli bakışlarını üzerinde tuttu. Elini geri çekip annesinin kamyonetinin anahtarlarını uzattığında sinirleri tamamen bozulmuştu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Dokunma güçlü bir araçtı ve bunu ona karşı acımasızca kullanıyor, onu sınırlarına kadar zorluyordu.

"Siktir git. Ben burada kalıyorum," dedi ve arkasını döndü.

Bir kolunu kızın beline doladı ve onu yerden kaldırdı. Adam onu çift kapıdan karların içine taşıırken kadın inledi. Soğuk hava nefesini kesmişti. Kabarık beyaz pullar ağzının içine düştü. Kaia'nın kamyonetini bulana kadar karda ilerledi; kamyonet beyaza büründüğü için neredeyse tanınmaz haldeydi. Sürücü kapısının kilidini açtı ve onu iterek içeri soktu. Adam arkasına tırmanırken Kaia koltukta sürünerek ilerledi.

"Onunla hiçbir yere gitmiyorum" diye gevezelik etti.

"Kapa çeneni," dedi kontak anahtarını çevirirken ve koltuğu direksiyonun arkasına sığacak şekilde ayarlarken.

Kadın yolcu tarafındaki kapı koluna uzandığında, adam ceketini yakaladı ve yüzüne bakması için onu kendine doğru çekti. Nefesleri beyaz bulutlar halinde çıktı ve aralarındaki havada çarpıştı.

"Bana borçlusun, Jasmine."

İçinde bir şeyler koptu ve bir an sonra adam geri çekildi. Geç de olsa avucunun zonkladığını fark etti ve ne yaptığını anladı. Adamın koyu teni el izini göstermiyordu ama gözlerindeki intikam vaadi ona vurduğunu doğruluyordu. Umurunda bile değildi. Korku ve endişeyle geçen cehennem gibi bir günün ardından, adamın zorbalığı onu uçurumun kenarına itmişti.

"Sana borçlu muyum?" O kadar öfkeliydi ki zar zor konuşabiliyordu. "Senin için nişanımı bozdum! Senin yüzünden evlatlıktan reddedildim ve yıllarca ailemle konuşmadım! Senin için *her şeyden* vazgeçtim!"

Adamın ceketini avuçladığının ya da çözülürken onu sarsmaya çalıştığının farkında değildi.

"Benimle adım için evlendin. *Beni kullandın.*"

Geçmiş onu utanç ve acıyla doldururken sesi kesildi. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ama zayıflığından faydalanan bir adama kalkanındaki bir deliği gösterdiğini umursamayacak kadar kızgındı.

"Bana tutunmanın tek nedeni babama inat etmektir. İkiniz benimle hiçbir ilgisi olmayan bir savaşın içindeydiniz, ben de ayrıldım. Boşandıktan sonra hızla yükseldin. Hep olmak istediğin patron oldun."

Paltosunun zengin kumaşına dolanmış ellerine baktı ve onları bıraktı.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim, Roth. Bana her şeye mal oldun."

Kolunu yanağına sürttü ve bir kez daha kapının koluna uzandı. Ceketindeki sert bir çekiştirme ona pes etmediğini söyledi.

"Bunu kulübede bitiririz," dedi sözünü sakınmadan. "Bitirecek bir şey yok," dedi buzlu cama. "Gözyaşların farklı söylüyor."

"Uzun bir gün oldu."

"Oraya vardığımızda dinlenebilirsin."

Başını çevirdi ve gözyaşlarının arasından ona baktı. "Senin etrafında olmak istemiyorum. "

"Zor iş." Kamyonu vitese taktı. "Kemerini bağla."

BÖLÜM 2

T o küçük Colorado kasabası gece boyunca kapalıydı. Sokaklar ıssızdı ve binaların etrafında puslu turuncu haleler vardı.

Fırtına önüne çıkan her şeyi yutmaya çalışırken sokak lambaları yanıyordu. Hava iliklerine kadar işleyen soğuğu yok edecek kadar ısınmasa da havalandırma deliklerini ayarladı. Kaia'nın eski kamyoneti hâlâ güçlü bir motora sahip olabilirdi ama tek avantajı buydu. Araç, kalorifer ve rahat koltuklar gibi konfor unsurlarından fena halde yoksundu. Medeniyetin tüm izlerini geride bırakıp açık otoyola çıktıklarında kaputunu yukarı çekti ve vücudunu Roth'tan uzaklaştırdı.

Alnını soğuk pencereye dayadı ve gözlerini kapattı. Colorado'ya düşüncesizce yaptığı yolculuk bir felakete dönüşüyordu. Kaia'nın hayatını kurtardığı için bunun tam bir fiyasko olduğunu söyleyemezdi ama babasının zamansız ölümüyle ilgili bir parça iç huzuru kazanma umudu da yok olmuştu. Roth'un yakınlığı onu öfkelenlendirmiş, ne kadar saf ve naif olduğunu hatırlatmıştı.

Beni terk etmen için sana rüşvet mi verdi?

Sorusu zihninde yankılanırken, onun nasıl bir oyun oynadığını merak etti. Onu neyin terk ettiğini çok iyi biliyordu. Londra'daki o gece, son beş yıldır zihninde sonsuz bir döngüde tekrar tekrar oynuyordu. Adamın o gece söylediği her kelimeyi alıntılayabilirdi. O gece söylediği her sözü

ruhunu. O gece sadece evliliklerini değil, kendisini de mahvetti. Hayal kırıklığına uğramış, aşağılanmış ve bir insan kabuğuna dönüşmüş olarak oradan uzaklaştı. O zamandan bu yana geçen yılları kendini titizlikle bir araya getirerek, kalkanlarını güçlendirerek geçirdi, böylece hiçbir erkek onu onun gibi kullanamayacaktı. Yıllar süren ilerlemeyi mahvetmesi dakikalarını almıştı.

Onu tekrar gördüğünde nasıl tepki vereceğini hep merak etmişti. Bir milyon yıl geçse de onu duvara yapıştırıp ısıracağı bir senaryo aklına gelmemişti. Ürperdi ve bu sefer soğuktan değildi. Hâlâ bedenini ona karşı kullanabilecek güce sahipti. Ona sağduyusunu ve ahlaki değerlerini unutturabilir ve tüm olanlara rağmen onu arzulamasını sağlayabilirdi. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Yedi yıl önce, Roth onu kendisi için bir kumar oynamaya ikna ettiğinde mükemmel dünyası temelinden sarsıldı. Gözleri ilk kez kilitlendiğinde, içinde bir şeyler parlamış, onu özel ve hayatta bir kez karşılaşılabilecek biri olarak tanımıştı. Ne saçmalık ama. Ona o kadar delicesine aşık olmuştu ki her şeyden vazgeçmişti; ailesinden, doğuştan gelen haklarından ve nişanlısından. Roth bir kasırgaydı, bir anda ortaya çıkmış ve onu kendi dünyasına sürüklemişti, sonra da ortadan kaybolmuş ve onu paramparça bırakmıştı. Evlilikleri kısa sürmüş, skandallarla ve duygusal travmalarla dolu olmuştur. Roth'un yakın zamanda imrenilen milyarder statüsüne ulaşmış olması sayesinde, herhangi bir sıfatla bir araya gelen isimleri ulusal haberlere konu olacaktı. Ne pahasına olursa olsun medyanın ilgisinden kaçınmak ve skandalı ait olduğu yerde, geçmişte tutmak istiyordu.

Kamyon sağa doğru yalpalayarak onu düşüncelerinden sıyırdı ve kapiya çarptı. Tısladı ve doğrulup oturdu. Roth bir noktada otoyoldan ayrılmıştı ve şimdi dik dağ yolunda ilerliyordu. Farlar, etraflarında durmadan yağan kardan yansıyarak görüş alanlarını kısıtlıyordu. Gündüz vakti tehlikeli yolda ilerlerken ter dökmüştü, bu yüzden gecenin köründe bunu nasıl yapabildiğini anlayamıyordu. Arabanın altında çıtırdayan kar sesiyle emniyet kemerini sıkıca kavradı.

Lastikler taksiyi doldurdu. Öne doğru eğildi ve umutsuzca dönen beyazın içinden görmeye çalıştı.

"Geri dönmeliyiz," dedi. "Biz iyiyiz."

"Roth, gittikçe ağırlaşıyor. Korkulukları bile göremiyorum!"

"Hayatım boyunca bu yolu kullandım. Her dönemeci bilirim."

Kamyon derinleşen karda ilerlerken sıkılmış dişlerinin arasından, "Yıllardır eve g e l m e d i n ," dedi.

"Sus."

"Roth-" Kamyon şiddetle sola doğru sallanırken dişleri birbirine çarptı ve neredeyse emniyet kemeriyle boğuluyordu.

Vites değiştirdi ve kamyonu yavaşlatarak sürünmeye başladı. Hedeflerine ulaşmaya kararlı bir şekilde dağa tırmanırken, onun aşılmaz iradesini esnettiğini hissedebiliyordu. Zihninin uzak bir köşesinde, geri dönmenin bir seçenek olmadığını biliyordu. Onun dikkatini dağıtmaktan çekinerek kıpırdamadan oturdu. Dar, virajlı yol ancak iki arabanın birbirini geçebileceği büyüklükteydi ve keskin virajlar ve onları uçurumdan aşağı düşmekten koruyacak hiçbir şeyin olmadığı bölümlerle doluydu. Var olan birkaç korkuluk da ezilmiş ya da onlara çarpan arabalar yüzünden parçalanmıştı.

Kamyon kaymaya başladığında, bir çığlık attı ve canını kurtarmak için direndi. Roth kaymaya doğru döndü ve lastikler çekiş gücü bulduğunda tekrar vites değiştirdi ve yoluna devam etti.

"Yakında orada olacağız."

Sesi telaşsız ve tamamen kontrollü geliyordu ve kız numara yapmadığını umdu. Tırmanırken zihinsel olarak onun yönlendirmesine yardım etti. Kar ağırlaştıkça endişesi de artıyordu.

"Burada yalnız olmana şaşırdım," dedi sessizliğe dayanamayarak. Kendini kaybetmek üzereydi. "Ne bekliyordun ki?" "Kişisel asistan, korumalar."

"İşimin niteliğine göre değişir."

"Hasta anneni görmeye gelirken onları getirmene gerek yok mu?"

"Hayır."

Ona öfkeli bir bakış fırlattı ve adam tekrar vites değiştirirken dişlerini sıkı.

"Kız kardeşlerin burada olduğunu biliyor mu?" Kız cevap vermeyince, "Hiç sanmıyorum" dedi.

Bir rüzgâr kamyonu hırpalarken kollarını kendine doladı. Camlardan sızan soğuk hava dalgaları yüzünü okşadı.

"Hızlı bir yolculuk olması gerekiyordu. Bunların hiçbirini beklemiyordum," dedi, havalandırma deliklerinden sızan hava önemli ölçüde soğurken sesi titriyordu.

"Buraya yalnız gelmemeliydin."

"Neden?"

Ona baktı, gösterge panelinin ışıkları gözlerini ürkütücü bir yeşile çevirmişti. "Artık seni kurtaracak kimse yok."

"Senden korkmuyorum."

Dikkati tekrar yola yöneldi. "Bunu benden kaçmak için hastanenin içinden geçen kadın söylüyor."

"Görmek istediğim son kişi sensin."

"Bunu benimle konuşmak yerine babana koştuğunda anladım." Kendini savunmak için ağzını açtı.

"Başardık."

Şimdi ağır tabakalar halinde yağan karın içinden kulübeyi güçlükle seçebiliyordu.

"Tanrı'ya şükür," dedi.

"Dikkatli olun. Kar çok derin."

O değildi. Yanlış. Ne zaman o sallandı dışarı . ve
Taksi, onu botlar beyaz tozun içinde kayboldu. Buz gibi rüzgara karşı kendini destekledi.

ve Roth'un verandaya doğru açtığı yolu takip etti. İçeri girmeden önce mümkün olduğunca çok kardan kurtulmak için ayaklarını üstünkörü bir şekilde yere vurdu. Eliyle elektrik düğmesine vurdu. Hiçbir şey olmadı.

"Elektrikler kesik," dedi.

Bu tam bir kabustu. "Ne yapacağız?" "Jeneratörü çalıştıracam."

Kesinlikle bu acımasız hava koşullarına göğüs germek için yapılmamış olan şık paltosunun yakasını kaldırdı ve çıkarken kapıyı çarptı. Cebinden telefonunu çıkardı ve el fenerini açtı. Kulübe sanki bir dondurucu gibiydi. Kalın ceket ve termal iç çamaşırları kutup sıcaklığına karşı hiçbir işe yaramıyordu. Neden dağlara gelmenin huzurlu bir deneyim olacağını düşünmüştü ki? Sendeleyerek şömineye gitti, Kaia'nın yaptığını gözlemlediği şekilde ateş yakmaya başladığında nefesi küçük bir buluta dönüştü. Şöminenin içine çam kozalakları attı ve gazeteleri buruşturmaya çalıştı ama kaskatı kesilmiş elleri düzgün çalışmıyordu. Çakmağı aldı ve kâğıt alev almadan önce birkaç kez çaktı. Roth geri döndüğünde, ateşin üzerine yığılmıştı, titreyen elleri yetersiz alevlerin üzerinde geziniyordu, o kadar yakındı ki yanma tehlikesi vardı.

Roth hatırı sayılır miktarda karı silkeledi ve kulübeyi cereyanlı bir mağara gibi değil de daha çok bir ev gibi hissettiren ışıkları yaktı.

"Jeneratör için fazla yakıtı yok," dedi. "Isıtmayı çalıştıracak kadar var ama başka bir şey yok. Yarın kasabaya gittiğimizde daha fazla yakıt almamız gerekecek."

Ateşin yanında ısınmak yerine annesinin odasına girdi ama annesi onun ne yaptığını umursamayacak kadar üşümüştü. Önündeki buzlar eridiğinde ayağa kalktı ve sırtını ateşe döndü. Kaia'nın evi çatı katı olan tek yatak odalı bir kulübeydi. Kulübe eskiydi ama Kaia oldukça becerikli bir kadındı ve evi iyi bir şekilde koruyordu. Camdan bir duvar içeriye maksimum miktarda ışık girmesini sağlıyordu ve dağ silsilesinin muhteşem manzarasına sahipti,

Buradaki ilk gününde görmüştü. İki gün önce geldiğinde tek bir kar zerresi bile yoktu ama her şey ne kadar da çabuk değişmişti. Ekim yerine kışın ölüsü gibi hissediyordu. Rüzgâr evin etrafında uğuldarken, kar kızgın girdaplar halinde camlara vuruyordu. Tam bir korku filminin içindeydi. Uzak bir kulübe mi? Kontrol edildi. Elektrik yok mu? Tamam. Yollar kapalı mı? Tamam. Kabataslak niyetleri olan korkunç erkek? İki kere kontrol et. Şansını hastanede denemeliydi.

Roth annesinin yatak odasından bir omzunda bir spor çantasıyla çıktı. Merdivenlerin altındaki bir kapıyı açmadan önce onu yere attı ve bir depo dolabı ortaya çıktı. Bir tüfek, mumlar, el fenerleri ve battaniyelerden oluşan bir kucak dolusu malzemeye çıktı. Şömineye yaklaşmadan önce her şeyi kanepenin üzerine attı. Onunla omuz omuza gelmemek için yana çekildi ve bacakları uyuştğu için ayaklarını yere vurdu.

"Üstünü değiştirmelisin," dedi.

Ateşin sıcaklığından ayrılmak istemese de nemli kıyafetlerini değiştirmenin şart olduğunu anladı. "Sıcak su bulma şansımız var mı?" diye sordu ve dişlerinin artık takırdamamasından memnun oldu.

"Evet."

O kadar rahatlamıştı ki, piçin teki olmasaydı ona sarılabilirdi. Bir yatak ve küçük bir oturma alanı olan çatı katına çıktı, temiz kıyafetler aldı ve kendini küçük banyoya kilitledi. Suyu ısınana kadar akıttı ve cızırdayan spreyin altına girdiğinde rahatlayarak inledi. Bu telaşlı günün ardından sıcak bir banyo tam da ihtiyacı olan şeydi ama suyu kapatıp buhar dağılır dağılmaz soğuk yeniden bastırmaya başladı. Daha kollarına losyon sürmeyi bitirmeden titremeye başlamıştı bile. Kaia'nın eski ısıtma sisteminin kulübeyi ısıtması saatler sürerdi. Üç kat giysi giyip banyodan çıkarken inledi.

Roth elinde telefonuyla ateşin önünde oturuyordu. Bıkkın ifadesinden telefonunun çekmediği anlaşılıyordu. Haberler iyi değil. Çatı katına çıktı ve yorganın altına dalmadan önce beresini ve eldivenlerini giydi. Soğuktan ıslanmışlardı. Alt katta bir kapı kapanırken yüzünü buz gibi yastık kılıfına gömdü. Roth'un muhtemelen karda kaldıktan sonra duşa ondan daha çok ihtiyacı vardı.

Bir topun içine kıvrıldı ve çarşafın vücut ısınısını kabul etmesini diledi ama olmuyordu. Eski kocasıyla ateşin etrafında oturmaktansa hipotermiyi göze almıştı. Dakikalar geçtikçe termal iç çamaşırının hiçbir işe yaramadığını fark etti. Kuru giysiler giyerek yeniden kazandığı sıcaklık buharlaşıp gidiyordu. Adam banyodan çıktığında dişleri birbirine çarpıyordu.

"Jasmine, buraya gel!"

"Ben-" 'İyiyim' demeye çalıştı ama bu onu aşıyordu. Perişan haldeydi. ıslık çalan rüzgârın sesi, donarak öleceğine olan inancını daha da artırıyordu.

Çatı katının kapısı yoktu, sadece birinci kata bakan bir parmaklık vardı, bu yüzden bir uyarı almadı. Bir dakika önce yorganın altında titriyordu, bir dakika sonra ise havaya kaldırılıyordu. Karnı adamın omzuna inmeden önce çılgılık attı ve tekmeledi.

"Beni yere indir!"

"Kışları ateşin önünde uyuyarak geçirdim," dedi onu aşağıya taşıyıp şöminenin önüne taşıdığı kanepeye oturturken. "Orada donarsın."

Ellerini alevlere doğru uzatırken bile, "Diğer geceler iyiydim," diye kekeledi.

"Diğer gecelerde kabin zaten sıcaktı ve sıcaklık tek haneli rakamlarda değildi."

Başını çevirip ona baktı ve gözlerini kırıştırdı. Şık takım elbisesi ve paltosu gitmiş, yerine lekeli, yıpranmış bir kot pantolon ve

hırpalanmış haki renkli yün astarlı ceket ve altında ekose pazen. Roth o kadar hızlı bir şekilde moguldan dağ adamına dönüşmüştü ki, kadının nutku tutulmuştu. İyi giyilmiş kar botlarını da içeren kıyafeti incelerken, bunun onu herhangi bir özel dikim takım elbiseden daha çok etkilediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Zengin işadamlarının arasında büyümüştü. Sürdükleri kolonyayı, evlendikleri kadınları, şoförlü arabalarını ve onları neyin harekete geçirdiğini biliyordu ama bunların hiçbirisi onu ilgilendirmiyordu. Elleriyle çalışan herkesi takdir ediyordu ve pratik, gösterişsiz giysiler onun için on bin dolarlık takım elbiselerden daha ilgi çekiciydi.

"Bu kıyafetleri nereden aldın?" diye sordu. "Onlar babamındı."

"Sen çocukken öldüğünü söylediğini sanıyordum."

"Vefat etti," dedi adam onun yanındaki kanepeye otururken.

"Kaia bunca yıl onun kıyafetlerini mi sakladı?" "Evet."

Birbirlerine değmemeleri için kenara çekildi. Yine de adamın kokusunu aldı ve garip bir kıpırdanma hissetti. Onun siyah orkideli vücut losyonunu kullanmıştı. Neden annesinin Irish Spring sabununu kullanmamıştı? Kızlara özgü bir ürün kullanmış olmasına rağmen, alttan gelen sedir ve yaprak dökmeyen yeşil kokuyu erkeksi ve çekici bir şeye dönüştürmüştü.

Rüzgârın sesi uğultuya dönüştüğünde, sanki bu onu fırtınadan koruyabilirmiş gibi omuzlarını kamburlaştırdı. İki gün önce yağın karı yüzünde bir gülümsemeyle izlemişti. O zaman bunu her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret olarak algılamıştı. Kötü şeyler olmuştu ama mevsimler yine de değişecekti ve o da buna ayak uydurmak zorundaydı. Şimdi, acımasız beyaz onu ürpertiyordu. Eğer kulübeye tek başına dönmeye çalışsaydı, donarak ölebilirdi. Jeneratörler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve şöminenin önünde donmamak için dua ederdi.

"Bana bugün ne olduğunu anlat."

Telaşlı gününü hatırlarken omuzlarına eski bir yorgan sarmıştı. "Bu sabah mısır ekmeği yapıyordu. Duş aldım ve çıktığımda yüzüstü yerde yatıyordu."

Kaia'yı bulduğunda hissettiği dehşetin anısı huzursuzca yer değiştirmesine neden oldu. Sadece birkaç hafta önce babasını da böyle bulmuştu. En kötüsüne hazırlıklı olarak bekleme odasında volta atarak cehennem gibi bir gün geçirmişti. Kaia'nın kurtulması mucizeden başka bir şey değildi.

"Ambulansın gelmesinin çok uzun süreceğini biliyordum. Nasıl yaptım bilmiyorum ama onu kucağıma almayı ve kamyonete bindirmeyi başardım. Kar yağıyordu ve çok iyi göremiyordum. Yıllardır düz vites araba kullanmamıştım. Oraya zamanında varamayacağımızdan endişelendim..." Titredi ve yorganı üzerine daha sıkı çekti. "Oraya vardığımızda bana açık kalp ameliyatı olması gerektiğini söylediler."

"Soğukkanlılığını korudun ve yapman gerekeni yaptın."

Yorganın kenarından ona bir göz attı, sonra bakışlarını hızla kaçırdı. Giysileri ve yüzüne vuran ılık ışık onu daha cana yakın ve ayakları yere basan biri gibi gösteriyordu ki bu kesinlikle yalandı.

"Birine ihtiyacı olduğunda benim burada olmam kaderinde varmış," dedi.

"Onun hayatını kurtardın."

Ayağa kalktı, onun yakınlığına ya da minnettar evlat rolünü oynamaya çalışmasına dayanamadı. Daha bir saat önce, kalp krizi geçirse bile Kaia'nın yardımına koşacağından emin olmadığını açıkça itiraf etmişti. Onun istediği şeyleri hissetmesi için manipüle edilmeyecekti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Yorganı bir pelerin gibi üzerine sararak mutfığa doğru ilerlerken, "Yemek," diye tersledi.

Gaz ocağını açtı ve bir çaydanlığa sıcak su doldurdu. Çay yapmak neden daha önce aklına gelmemişti? Tanrı'ya şükür Kaia'yı kamyonu bindirdikten sonra kapatmayı hatırladığı fırını açtı.

Mısır ekmeğini dilimleyebilmek için yorganı atmak zorunda kaldı. Roth girişte belirdi ama onu görmezden geldi ve cızırdayan çaydanlığı bir tencere acı biberle değiştirdi. İki bardak nane çayı yaptı ama ikincisini ona ikram etmedi. Tezgâhın üzerine bıraktı ve Kaia'nın sahip olduğu en hadım edici kupayı -sırıtan, şapşal bir ayı- ona verecek kadar alçakgönüllüydü. Yudumlarını iki yuvarlak kulağın arasından almak zorunda kaldı. Kaia onun erkekliğinin bu darbeyi kaldırabileceğinden emin değildi ama bu onun sorunu değildi. İlk yudumunu aldı ve içi sıcaklıkla doldu.

"Mirasını alabildin mi, yoksa sonunda seni kandırıp hiçbir şey bırakmadı mı?" diye sorarak onun sükûnet anını böldü.

Gözleri bardağının üstünden ona kaydı. Duvara yaslanmıştı, elinde ayı kupasıyla sakin ve rahattı. Kıyafetiyle birlikte bardağın umduğu kadar gülünç görünmediğini görünce biraz bozuldu. Onun sorusunu duymazdan geldi ve acılı sosu karıştırdı.

"Güveninin şartlarını beğenmedin," diye tahmin etti kadın cevap vermeyince. "Geri dönüp mükemmel kızı oynamana rağmen bir pay alamadın. Bu yüzden Colorado'ya geldin. Yine kaçıyorsun."

Dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu. Umutlarını ve korkularını ona açarak büyük bir hata yapmıştı. Onu incelemek ve manipüle etmek için ihtiyaç duyduğu her silahı ona vermişti.

"Beni terk edersen Maximus'un sana kardeşlerin gibi davranacağını mı sandın gerçekten? O lanet olası bir piç."

Elinde acı biberle kaplı tahta bir kaşıkla dönüp adamın karşısına dikildi. Kaşığı ona doğru sapladı ve biberin yere sıçramasını umursamadı. "Onun hakkında böyle konuşma!"

Adam yaklaşırken kaşığı kaldırdı. Adam elini sürme mesafesinin hemen dışında durdu ve boş ayı kupasını kadının hoşuna gitmeyen bir kesinlikte tezgâhın üzerine koydu. Adam öne doğru eğildiğinde, kadın ona vurmaya hazırlandı ama adam

ona uzanmadı. Bunun yerine, birikmiş öfkeyle parıldayan gözleriyle onu şişledi.

"Baban bir aziz değildi," dedi. "Seni alenen evlatlıktan reddetti ve küçük düşürdü."

"Ne yaptığını biliyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Benim bozulan nişanım Parker Baldwin ile olan ortaklığını mahvetti. Milyonlar kaybetti."

"Onun için bahane üretme."

"İşin önce gelmesine alışkınım." Ona sert bir bakış attı. "Bunu herkesten önce sizin anlayacağınızı düşünürdüm."

Birbirlerine baktılar, geçmişleri aralarındaki havada titreşiyordu. "Babam değişti," dedi kadın sessizce.

"Bundan şüpheliyim."

"Bana inanıp inanmamanız önemli değil. Bu iş bitti. O gitti."

"Daha yeni başladı," diye karşı çıktı. "Colette ve Ariana'nın onun rehberliği olmadan Hennessy & Co ile nasıl başa çıkacaklarını göreceğiz."

Çenesini kaldırdı. "Kız kardeşlerim yıllardır şirketle ilgileniyor. Onlara bir şey olmaz."

"Hennessy & Co'nun bir kısmını size mi bıraktı?"

Kaşlarını çattı. "Neden yapsın ki? Yirmi üç yaşımdan beri şirkette çalışmıyorum."

"Bu, şirkete katkıda bulunamayacağınız anlamına gelmez."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana iş konusunda iyi olmadığımı söyleyen sen değil miydin?"

"Aklın yerindeydi ama kalbin yerinde değildi."

"Bu da ne demek oluyor?"

Onu işaret etti. "Tam orası." "Ne?"

"Çok fazla duygu."

Tahta kaşığının uyguladığı baskı altında çatlamamasına şaşırdı. "Sen de o kadar ağırbaşlı değilsin."

"Konuya göre değişir."

"Doğru." İş ve seks onun gerçek duygularını göstermesine neden olan tek şeydi. Diğer hiçbir şey radarına takılmazdı.

"Kurallara uyuyorsun ve başkalarından bir şey almaya yüreğin el vermiyor. Kız kardeşlerinde var."

İçindeki kızgınlığı bastırdı. Babalarının izinden giden kız kardeşlerine hayranlık duyduğu açıktı. O haklıydı. Ailesinin geliştiği yüksek bahisli oyunu oynayacak yüreği yoktu. Roth'un ailesiyle ondan daha fazla ortak noktası vardı. Roth'un doğru bir soyağacı olsaydı, babası onu kollarını açarak karşıldardı. Bunun yerine, babası ilişkilerini ğrendiğinde Roth'un işleri mahvolmuş ve yeniden inşa etmek için denizaşırı ülkelere gitmek zorunda kalmıştı.

"Maximus sana ne bıraktı?" Roth sordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bana hiçbir şey bırakmadığını farz ettin."

"Değiştiğinden şüpheliyim ama her zaman hataya yer vardır. Yanılıyor muyum?" "Onun güvenine kafayı takmışsın."

"Herkes merak ediyor."

"oğu kişiden daha meraklı görünüyorsun."

Tek omuz silkti. "Servetini nasıl paylaştırdığını bilmek istemeden edemiyorum."

"Sırrımı açacağım son kişi sensin."

"Acı biber kaynıyor" demeden önce uzun bir süre ona baktı.

Döndü ve tencereyi yanmadan önce ateşten çekti. "Defol git buradan! Dikkatimi dağıtıyorsun."

Bir dolaba uzandı ve geri çekilmesini sağlamak için yüzüne yeterince yakın açılmasına izin verdi. Adam küçük mutfaktan çıktıktan sonra bir fincan çay daha yaptı. Yorganı tezghın üzerine bıraktı, böylece çayını ve yiyeceklerini oturma odasına taşıyabilecekti. Roth ateşi alevlendirmişti, bu yüzden oturdu ve yemeğe dalmadan önce sıcağın tadını çıkardı. Ne kadar a olduğunu fark etmemişti.

ilk lokmasını alana kadar. Adam ona katıldığında yemeğini yarılammıştı. Adam kanepenin diğer ucuna oturdu ve çizmelerini yükseltilmiş ocağın üzerine koydu. Sessizlik içinde yediler. İkinci bir yemek için geri döndü ve bir demlik çay daha yaptı. İşini bitirdiğinde, yorganına sarınarak kanepenin köşesine kıvrıldı. Artık temiz, beslenmiş ve sıcak olduğu için rahatlamıştı.

Çıtırdayan ateşin sesi kızarmış sinirlerini yatıştırdı ve dışarıda şiddetlenen fırtınayı engelledi. Doğa Ana'ya sessizce sakinleşmesini ve böylece buradan çıkabilmeyi diledi. Kadınların birbirlerine yardım etme zorunluluğu vardı, değil mi?

Roth mutfaktan dönüp yanına yerleştğinde kaskatı kesildi. Lanet kanepesi çok küçüktü ve o kadar da rahat değildi. Kaia'nın sahip olduğu her şey gibi eskiydi ve umutsuzca yenilenmeye ihtiyacı vardı. Göz ucuyla Roth'un ona doğru eğildiğini gördü. Dizini aralarındaki mindere dayamış ve kolunu kanepenin arkasına doğru uzatmıştı.

Hiçbir şey söylemedi.

Başkalarının rahatsızlığından zevk alırdı. Gözlerinin onun üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu. İçten içe öfkelenirdi ve kayıtsız bir ifade takınmaya çalıştı ama pratik yapmamıştı. Roth insanların derisinin altına nasıl girileceğini biliyordu ve şu anda bu becerisini onun üzerinde kullanarak çok iyi bir iş çıkarıyordu.

Daha fazla dayanamadığında "Kes şunu," dedi. "Neyi keseyim?"

"Bana bakıyor."

"Yap beni."

Başını çevirdi ve onunla göz göze geldi. Onu hiçbir şekilde okuyamıyordu. Onu asla anlayamayacağını fark edene kadar iki yılını onun kafasına girmeye çalışarak harcamıştı. O her şeyi kâr ve zarar olarak sınıflandırırken nasıl anlayabilirdi ki? Onu anlayacak kapasitede değildi.

onun kadar acımasızca hesapçı olmak. Londra'daki o gecenin anıları zihnine sızdı ve gözlerini kaçırdı.

"Bana Thalia Crane'den bahset."

Başı o kadar hızlı döndü ki boynunda bir acı hissetti. Doğru duymuş olamazdı... ama adamın sakın, beklenti dolu ifadesi kâbus görmediğini söylüyordu. O biliyordu. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Kaçma ihtiyacı o kadar güçlüydü ki, gözleri kapıya kaydı.

"Fazla uzağa gidemezsin," dedi sessizce.

BÖLÜM 3

S elleriyle yüzünü kapattı ve inledi. Hayır, bu gerçekleşiyor olamazdı. Sanki kilitlenmiş gibi ileri geri sallanıyordu.

ve öyleydi de. Eğer Tanrı onu bir duman bulutu içinde yok etse ya da öldürse, sonsuza dek minnettar kalacaktı. Onu bundan kurtaracak herhangi bir şey.

"İlişkimiz, skandal, evlatlıktan reddedilme ve seks hayatımız hakkında yazarak büyük başarı elde ettin."

Ellerini indirerek, "Biraz bizden esinlenilmiş" dedi. "Bakire sahnesi ilk seferimizdeki pozisyon pozisyonudur."

Ellerini boğazına sardı çünkü boğazının kapandığını hissediyordu. "Sen okudun...?"

Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrılırken parmaklarını kanepenin arkasına vurdu. "Dördü de."

Bile yükseldi. "Bazı sahneler bize ait ama..."

"Ara sokaktaki o sahnede biz vardık. Herkesin içinde sevişmek gibi bir huyun olduğunu o zaman keşfettik-"

"Roth!" Onu susturmak için yumruklamakla kendini Kaia'nın odasına kilitleyip donarak ölmek arasında kalmıştı. İki seçenek de hoşuna gitmemişti. Başı sanki patlayacakmış gibi hissediyordu. "Eğer kitapları okuduysan, seni *temsîl* eden Rex'in bir süre önce bu odaya girip çıktığını biliyorsundur.

"Bu yüzden," dedi ağır bir vurguyla, meramını anlatmak için ona doğru eğilerek, "bu... değil. Biz değiliz. *Açıkçası*."

"Sanırım beşinci kitapta tekrar bir araya gelebilirler." Sıkılmış dişlerinin arasından "Dönmezler," dedi.

"Bitirdin mi?"

Babası ölmeden önce yazdığı şey buydu. "Hayır." "Kız kardeşleriniz takma adınızı biliyor mu?"

"Hayır."

"Kimse biliyor mu?"

"Gezegende beşten az insan var," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Şimdi altı."

"Senden nefret ediyorum."

"Kitaplarda, beni seviyorsun."

Sırtı dimdik oldu. "Kapa şu lanet çenenini."

"Ben ilk kitaptan yanayım. Bana kalırsa en iyi seks sahneleri onda."

Koltuktan fırladı ve elleri iki yanında yumruk olmuş halde ayağa kalktı.

"Kapa çenenini, yoksa yemin ederim seni vururum!"

Roth'un, ilişkilerinin çoğunu ve daha fazlasını belgeleyen kitapları okuduğu gerçeği... Ona karşı hisleri siyah ve beyazdı. Cinsel tercihleri ve fetişleri de öyle. Yazarken kendini tutmamıştı. Neden saklasın ki? Bir takma adın korumasına sahipti ve bunu kimseye söylemeyecekti. Asla. Ve şimdi... bununla başa çıkamazdı.

"Beni vurursanız, ana karakterlerden birini öldürmüş olursunuz."

Ondan uzaklaşırken boğuk bir çığlık attı. Banyo, Kaia'nın yatak odası dışında kulübedeki tek sığınaktı. Düşüncesizce yatak odasına girdi ve kapıyı çarptı. Eski moda kilidi çevirdi ve kapı açıldığında yatağa doğru gidiyordu.

Döndü ve "Çık dışarı!" diye bağırdı.

Kapı pervazına yaslandı. "Bil diye söylüyorum, kilitlerin hiçbiri çalışmıyor."

"Ama kapılar var, o yüzden çıkın."

"Eğer üzülmesi gereken biri varsa, o da benim. Benden hiç izin istemedin."

Kız ona bakakaldı. "Affedersiniz?"

"Bu adam benim yapıma, yüzüme, sözlerime ve geçmişime sahip. Başka kimsenin anlamamasına şaşırdım. O kitaplar her yerde. Yakında filme çekilecek ve o zaman herkes öğrenecek."

"Karakterleri ve durumları gerçek olaylara dayandırdım ama geri kalan her şey uydurma. Kimse hiçbir şeyden şüphelenmiyor."

Kapüşonlu gözlerle onu inceledi. "Ne kadarı doğru?" "Ne demek istiyorsun?"

Adam ona doğru geldiğinde, bir silah bulmak için etrafına bakındı ama sade odada ona fırlatmaya degecek tek şey eski bir lamba ya da bir İncil'di. Hay sikeyim.

İki adım ötede durdu. Artık eğleniyor gibi görünmüyordu. Çok ciddiye.

"Seni aldatmadım."

Kanı dondu. "Ne?"

"Kitapta kocanızı aldattığı için terk ediyorsunuz. Ben seni aldatmadım."

Oh, Tanrım. Bu gerçekleşiyor olamazdı. "Kitaplar kurgu," dedi uyuşmuş dudaklarının arasından.

"Ama sen beni boşadın, tıpkı kitaptaki kadın gibi."

Geçmişlerinden kaçmıyordu, doğrudan içine dalıyordu. Bu kadar yüzleştirici olduğu için ona lanet olsun. Bu onun en kötü kâbusuydu. "Diziye başladığımda çiftin birlikte kalmayacağını bilmiyordum. Aldatmak sadece onları ayırmanın bir yoluydu."

"Bizi kastediyorsun."

Dişlerini sıktı. "Karakterler bizim gibi başladı ama şimdi kendi başlarına bir şey oldular."

"Yani beni terk ettikten sonra sikiş festivaline gitmedin mi?" "Senden sonra ne olduğu seni ilgilendirmez."

Adam onu sıkıştırıp odanın geri kalanını kapatırken ve cüssesiyle gözünü korkuturken kasları kilitlendi.

"Sen her zaman benim işim olacaksın," diye hırladı. "Senin için her zaman buydum."

"Bu ne anlama geliyor?"

Etrafindan dolaşmaya çalıştı ama adam kolunu yakaladı. Kadın karşı koymaya çalışınca, adam onu dişlerini kıracak şekilde sarstı.

"Kaçmayı bırak da konuş benimle!" diye bağırdı.

Onun bağırdığını daha önce hiç duymamıştı. Öfkeli patlamasının sesi onu korkutmuştu.

"Konuş!" diye emretti.

Onu olabildiğince sert bir şekilde itti, bu süreçte onu bir adım geri atmaya zorlayarak özgürlüğünü kazandı, bu da onu geri püskürtmeden önce onu biraz yatıştırdı.

"Konuşmak istemiyorum. Bunun bir anlamı yok! Her şey bitti."

"Yine de buradayız." Kollarını iki yana açtı. "Ve etrafta seni kurtaracak kimse yok."

"Kimsenin seni benden kurtarmasına ihtiyacım yok. Seninle kendi başıma başa çıkabilirim."

"Yapabilir misin?" diye sordu usulca. "Evet." Başka seçeneği yoktu.

Yatak odasının sınırları onun huzuru için biraz fazla mahremdi ve hava buz gibiydi. Elini yanağına götürdü ve hissedemeyince iğrenmiş bir ses çıkardı. Onu geçti ve ateşe doğru yöneldi. Bu gece sığınak olmayacaktı. Eğer onu getirmek istiyorsa

Geçmişe döndüğünde, bundan kaçınamazdı. Thalia Crane serisi hakkındaki samimi bilgisi, bu kâbus dondurmasının üstündeki kirazdı. Her şeyi biliyordu. Onu profesyonel olarak mahvedecek ve duygusal olarak şişleyecek güce sahipti ama artık umursamıyordu.

Yorgana tekrar sarıldı, ayaklarını altına aldı ve kolçağa yaslandı. Adam kanepenin diğer ucundaki yerini alırken, alevlere baktı ve onlar tarafından tüketilmeyi diledi. Gün ışığı yakında gelecekti. Fırtına geçecek ve her şey sona erecekti.

"Bugünün geleceğini biliyor olmalıydın," dedi.

Kadın başını salladı. "Hayır."

"Benden sonsuza kadar kaçabileceğini mi sandın?"

"Neden birbirimize rastlayalım ki? Ben sizin dünyanızın bir parçası değilim." "Hâlâ manşetlere çıkıyorsun."

"Sadece babam beni törenlere katılmaya zorladığında ve . . . " *Ve cenazesi sırasında.* Tam bir medya sirkiydi.

Sanki onun düşüncelerini takip ediyormuş gibi, "Babanızın cenazesinde Lincoln'le birlikte fotoğraf ç e k t i r m i ş s i n i z " dedi.

Tekrar alevlere bakmadan önce ona hoşnutsuz bir bakış attı. "Matthew da."

"Bu beklenen bir şey." New York'taki tüm önde gelen işadamları ve politikacılarla fotoğraf çektiymişti.

Kızın dikkatini çekmek için yorganı çekiştirdi, sanki kız onun kışını görmezden gelebilirmiş gibi.

"Seninle ilgileniyor mu?"

"Kim?"

"Herhangi biri."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Doğru ailelerden geliyorlar," dedi aldatıcı bir ses tonuyla. "Ailenizin onaylayacağı adamlar."

"Yapma, Roth," dedi dışarıda rüzgâr hızlanırken. Yorganı kendi etrafında daha sıkı çekti.

"Kitaplardaki diğer erkeklerle sevişmelerin ne kadarı gerçek?" Kadının mantıklı yanı onu yemlememesi gerektiğini biliyordu ama artık umursamıyordu. Boşandıktan sonra evde kalmış bir kız gibi yaşamasını mı bekliyordu?

O mu?

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Sen ne düşünüyorsun?" "Senin iyiliğin için, umarım bu doğru değildir."

Sesi nazık olabilirdi ama içinden yayılan duygular hiç de öyle değildi.

"Ne istersen onu düşün," dedi omuz silkerek.

Roth'un ikinci kişiliği Thalia Crane'i bilmesi her iki tarafa da yarayabilirdi. Eğer kitapları okuduysa, boşandıktan sonra yaşadığı müstehcen maceraların bir kısmını biliyordu. Bir süre pervasızca yaşamış ve bundan pişmanlık duymamıştı. Roth'un en ateşli seks sahnelerinden bazılarını okuduğunu hayal ederken yüzünü asmamaya çalıştı. Dizi çok tutmuştu. Boşanmış bir kadın yeni bir hayat kurmaya, kendini bulmaya çalışıyor ve bu yolda yaşadığı dramı herkesin bilmesine izin veriyordu.

"Sen bundan daha iyisin," dedi.

"Hayır, değilim. Kan bağıyla Hennessy olabilirim ama hiçbir zaman onların standartlarına göre yaşamadım. Boşandıktan sonra özgür olduğumu fark ettim. Hayatımda ilk kez etkilemem gereken kimse ve beklentilerim yoktu. Ben de istediğimi yaptım. Bir süreliğine kendimi bir kenara attım."

Adamın bunu nasıl karşıladığını görmek için göz ucuyla baktı. Hiç memnun *değildi*. O dürüst olabiliyorsa, o da olabilirdi. Bir sürü erkekle yatmışsa ne olmuş yani? Kimsenin karısı değildi ve kız kardeşleri gibi milyon dolarlık bir şirketi yönetmiyordu. Evlilikleri boyunca sadakatsizlik etmediğini söylemişti ama zamanlarının çoğunu ayrı geçirmişlerdi, o yüzden nasıl emin olabilirdi ki? Ayrıca, adamın boşandığından beri bir keşiş hayatı yaşamadığından kesinlikle emindi, öyleyse o kimdi ki onu yargılayabilirdi?

"Thalia Crane olduğumu nasıl öğrendin?" diye sordu.

Adam hemen cevap vermedi. Adam ona bakmaya devam ederken kadın kaşlarını beklentiyle kaldırdı.

"Roth?" diye sordu.

"Asistanım."

Sarsıldı. "Ne?"

"Minnie Hess'in altında kitaplarınızı okudu."

"Peki diğer takma adımı nereden biliyor?" "Ona söyledim."

"Neden?"

Omuz silkti. "Asistanım hevesli bir okuyucudur. Her boş anında burnu bir kitaptadır. Ona sizin çalışmalarınızı okumasını söyledim."

"Beni terfi ettirmeye mi çalışıyordun?" Buna inanamıyordu.

"Ne iş yaptığınızı sordu, ben de ona yazar olduğunuzu söyledim ve takma adınızı verdim. Thalia Crane popüler olduğunda, onu aldı ve yazım tarzlarındaki ve geçmişimizdeki benzerlikleri fark etti. Bana hiçbir şey söylemeden seriyi bana verdi. İki ay önce uçaktaydım ve kitabı açtım. Sen olduğunu anlamam iki sayfadan az sürdü."

Bu ne kadar rastgele? Eğer asistanı bir okuyucu olmasaydı, hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. "Ona yapmamasını söyledin mi...?"

"Kimliğinizi açıklamayacak."

Bir eliyle yüzünü ovaladı. "Aman Tanrım." "Bunu uzun süre sır olarak saklayamayacaksın." "Neden olmasın?"

"Düzenli olarak en çok satanlar listesinde yer alıyorsunuz. Tanıdığınız birinin bunu fark etmesi an meselesi. Kimliğini daha ne kadar gizli tutabileceğini düşünüyorsun?"

"Sonsuza kadar."

"Neden Minnie Hess olarak yazmaktan vazgeçtiniz?"

"Satmıyorlardı ve ben de daha fazlasını yazmak istedim..." Doğru kelimeyi ararken dudaklarını takip etti. "Yetişkin."

"Thalia yetişkin, tamam."

Ona sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Sen Londra'ya taşındığında Thalia olarak yazmaya başladım ve ben hâlâ üniversitedeydim. Ben... keşfediyordum." Saf bir aptal gibi hayatını romantikleştiriyordu ama dizi başka bir şeye dönüşmüştü. Hayatı alt üst olduğunda kitaplar ona bir dayanak noktası olmuştu.

Onu gizlice inceledi. Eğer okuyucuları anti-kahramanı Rex'in ilham kaynağını görebilirlerse, onun için neden her şeyi riske attığını anlayacaklardı. Roth hâlâ seksapel damlatıyordu. Cüssesi de sadece görünüş için değildi. Seks yaptıklarında, vücudunun her santimini onu delmek için kullanıyordu. Piçin tekiydi ama yine de çok seksiydi. Şişmanlamış ya da bir gözünü falan kaybetmiş olamaz mıydı? Kahretsin.

İç geçirdi ve minderlere sokuldu ve krep gibi düz olmak yerine tüylerle doldurulmuş gibi davrandı. "Haklıymışsın."

"Ne hakkında?"

"İş dünyası için biçilmiş kaftan değildim. Eğer sen gelip bana tutkumun peşinden gitmemi söylemeseydin, kız kardeşlerimin altında çalışacak ve onların yolundan gidecektim. Evliliğimizden çıkan iyi şeylerden biri de bu... Teşekkürler."

"Seks hayatımızdan bir kariyer inşa ettin."

Ona sakarin bir gülümseme verdi. "Seni bir sonraki kitabın teşekkür bölümüne koyacağım."

"Bunu sen yap. Benim bir hayran kitlem var."

Gülümsemesi eriyip parıltıya dönüştü. Adamın gözleri, kızın onu tokatlamak istemesine neden olan bir samimiyetle üzerinde gezindi.

"Daha fazla malzemeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Ben almayayım."

"Neden buraya geldin, Jasmine?"

"Neden bana bunu sorup duruyorsun? Manzara değişikliği istedim." "Sorun bu değil. New York'ta ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı-" diye başladı ama yalan boğazına takıldı ve durdu. Derin bir nefes aldı ve sonra bir nefes daha. Yüzünden aşağı bir şey damladı. Titreyen elini yanağına götürdü ve ıslak parmak uçlarına baktı.

"Jasmine."

Göz ucuyla onun kendisine doğru uzandığını gördü. Yorganı etrafına sararak tökezleyerek ayağa kalktı. Duygularını ait oldukları kutuya geri tıkmaya çalışırken aralarına biraz mesafe koydu. Burada yıkılamazdı. Onu bu halde görmek isteyeceği son kişi oydu ama keder nerede olduğunu umursamıyordu. Kendi etini istiyordu.

"Jasmine."

Adamın elini ensesinde hissettiğinde irkilerek uzaklaştı.

"Dokunma bana!" diye tısladı yüzünden süzülen sıcak gözyaşlarını silerken.

Titriyordu ama bu soğuktan değildi. Acı kalbini ikiye bölmekle tehdit ediyordu.

"Jasmine."

Adam önünde belirdeğinde, kadın geri çekildi.

"Ben..." Sertçe yutkundü ve tekrar denedi. "*İstemiyorum*-"

Duyguları onu ele geçirince boğazı düğümlendi ve yüzünü saklamak için başını eğdi. Adam kollarını ona doladığında, kadın ona karşı koydu ama adam onun çırpınışlarını görmezden geldi ve onu göğsüne doğru çekti. Ses çıkarmamak için dişlerini sıktı ama kesik kesik aldığı nefesler sakın olmaktan çok uzaktı. Adam başının arkasını kavradı, masaj yaparken parmakları nemli saçlarında tünel açıyordu. Kadın kontrolü ele geçirmek için mücadele ederken adamın ceketini avuçladı.

"Sadece nefes al."

"Yapamam," diye fısıldadı.

Hissetmesine izin vermediği kayıp onu tüm gücüyle vurdu. İlk hıçkırık kaçtığında, sesi onun bedenine bastırmaya çalıştı. Adam onu kucağına aldı ve duygularının üstünlüğü için savaşıırken onu kanepeye geri taşıdı. Onu kucağına alarak kanepeye yerleştirdi ve ceketinin fermuarını açtı. Kızın yanağı adamın yumuşak pazen kumaşla kaplı geniş omzuna değdi. Kendisini dibe çekmekle tehdit eden dalgayla savaşıırken başını salladı. Bir inleme sesi kaçtı. Bu acınası ses kendi kulaklarına bile kalp ağrısı ve çaresizlikle doluydu. Yüzünü boğazına bastırdı. Onun tanıdık kokusu, zaten güçlü olan duygusal kokteyline daha fazla türbülans ekledi.

Tekrar denedi. "İstemiyorum-"

"Ne istediğini bilmiyorsun."

"İstiyorum," dedi, ciddiyeti bir hıçkırıkla bozuldu.

"Hayattan ne istediğinizi alamazsınız. İhtiyacın olanı alırsın." "Ama-"

Yüzünün yan tarafını kavradı ve başparmağını titreyen dudaklarına bastırdı. "Sus."

"Yapamazsın-"

Elini çenesinin altına daldırdı ve yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi. Adamın ağzı kızınkinin üzerine kondu ve kız nefes almayı bıraktı. Öpücük nazik ve yatıştırıcıydı ve ona hiç benzemiyordu. Gözlerinden daha fazla yaş süzüldü. Onu rahatlatmaya çalışıyordu. Yıllar boyunca kaç kez bunu yapmış olmayı dilediğini biliyor muydu? Onu kucağına alıp umursuyormuş gibi davranmasını? Nefesi kesildi. Ağzının köşesini, ıslak yanağını ve sonra alnını öptü.

"Dur," diye fısıldadı.

Parmaklarını yanağında gezdirdi ve onu tekrar öpmeden önce bir gözyaşının izini sürdü. Yumuşak, yavaş ve çok kısa.

"Konuş benimle, Jasmine."

Kadın elini uzatmadan önce uzun bir süre birbirlerine baktılar. Kadın parmaklarının ucunu adamın sakalında gezdirirken adam onu durdurmadı. Onun sert yüzünü okşarken göğsünde hüznün çalkalandı. Sahip olduğu her içgüdü ona kartlarını göğsüne yakın tutmasını ve onu içeri almamasını söylüyordu ama bunu dışarı çıkarması gerekiyordu. Bu onu canlı canlı yiyordu.

"Yine felç geçirdi," diye fısıldadı.

"Evet."

Eli yüzünden düştü ve göğsüne doğru yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Komaya girdi. Doktorlar uyanacağını düşünmüyordu." Onun Dudağı titredi ve zorlukla yutkundu. "Avukatlar geldi ve o... o beni vasiyetçi olarak atadı."

Sözünü bitiremedi ama adam "Siktir" dediğinde bitirmek zorunda olmadığını fark etti. "Eğer böyle bir şey olursa, o şekilde yaşamak istemediğini söyledi ve ben... onun acı çekmesini istemedim." Yüzünü yere eğdi, o kadar suçluluk duyuyordu ki adamın gözlerine bile bakamadı.

"Belki de biraz daha beklemeliydim. I bilmiyorum-"

"Onun isteklerine saygı duyduunuz. Doğru kararı verdin. Seninle gurur duyardı."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken sertçe yutkundu. "Umarım orada olduğumu biliyordur. Yalnız kalmasını istemedim."

"Sen oradaydın. Önemli olan tek şey bu."

Kadın elleriyle yüzünü kapattığında, adam onu kendine doğru çekti ve bu sefer kadın buna izin verdi. Hayatının büyük bölümünde işkolik babası tarafından görmezden gelindikten sonra, nihayet yirmili yaşlarının sonunda bir babaya sahip olmuştu... ve şimdi o yine gitmişti. Sadece babasını kaybetmenin değil, aynı zamanda onu yaşam destek ünitesinde tutup tutmama kararını vermek zorunda kalmanın şoku onu travmatize etmişti. Kız kardeşleri ona sırtlarını dönmüş, onu babasının ölümü ve cenazesıyla tek başına baş etmek zorunda bırakmışlardı. Yas tutmak için zamanı yoktu,

Yapacak o kadar çok şey varken değil. Cenazeden sonra bile, şok geçirmiş bir inkâr durumuna kilitlenmişti.

İçinde tuttuğu her şey durdurulamaz bir dalgayla dışarı çıktı. Kabullenme ve güçlölük cephesi parçalandı. Keder ve suçluluk duygusu dayanılmaz bir kreşendoya dönüşüp sonra yavaşça çekilirken, onu boş ve bitkin bırakırken göğsüne yaslanıp hıçkırır hıçkırır ağladı. Sakinleşirken onun sabit kalp atışlarını dinledi.

"Annemi aradım. Bana karşı hep çok nazikti. Beni buraya davet etti, ben de kabul ettim ve sonra bu sabah, o..." Sertçe yutkundu. "Onun için çok endişelendim..."

Bir kez daha bir ebeveyn figürünün ölümüyle uğraşmak zorunda kalacağı korkusu onu paramparça etti. Eski kocasıyla yüzleşmenin getirdiği ek stres onu sınırlarına kadar zorlamış ve arkasına saklanabileceği hiçbir kalkan bırakmamıştı.

"O iyi olacak," dedi.

Başını salladı ve fısıldadı, "Özür dilerim." "Ne için?"

Burnunu çekti ve elini nemli fanılanın üzerinde gezdirdi. "Gömleğini ıslatıyorsun."

"Bunun için endişelenme."

Uyumak istiyordu, o kadar çok istiyordu ki başı zonkluyordu ama zihni kapanmıyordu. New York'ta onu bekleyen o kadar çok şey vardı ki, sonsuza dek ertelenemeyecek şeyler ve o burada, dağlarda eski kocasının omzunda ağlıyordu. Beyninin pratik tarafı ona kendini Roth'tan kurtarması ve aralarına çok ihtiyaç duyduğu mesafeyi koyması gerektiğini söylüyordu. Ama sonunda ısınmıştı. Ve Roth'un kolları ona iyi geliyordu. Olduğu yerde kalmasına yetecek kadar iyi.

"O öldüğünden beri birkaç saatten fazla uyuyamadım," dedi, sesi de hissettiği kadar şaşkındı. "Yorgun olmaktan yoruldum. Buraya kaçmak için geldim..."

Kızın nefesi kesildiğinde, yüzünün yan tarafını okşadı.

"İyisin," dedi nazikçe.

"Değilim."

"Olacaksın."

Adamın kokusu onu kışkırttı. Adamın boynunu okşadı ve sonra teninin tadına baktı. Hayal mi görüyordu yoksa adamın kalp atışları tekliyor muydu? Bu onu ağzını boynuna götürmesi için cesaretlendirdi. Yavaşça emdi, acele etmedi, yaptığı işi incelemek için arkasına yaslanmadan önce bölgeyi öpücüklerle besledi.

"Jasmine."

Zihni keder ve yorgunluktan bulanıktı ama adamın yüzündeki karanlık açıklık kendi açıklığını ortaya çıkarıyordu. Bu adam onu gezegendeki diğer tüm erkeklerden daha fazla incitmişti. Bir zamanlar onun için her şeyini feda edebilirdi ama şimdi... şimdi o bir yabancıydı ve aralarında inanılmaz bir kimya vardı. Ona karşı olan uçucu hisleri, kederli yalnızlığıyla karışmıştı.

Alnını onunkine yasladı ve teslim oldu. "Becer beni." Adamın gözleri onunkilere dikilmişti. "Neden?"

"Çünkü düşünmekten yoruldum."

Adam hareket etmedi. Yüzünü kavradı ve onun kucağında kaydı ve bacaklarının arasında penisinin sert çıkıntısını hissetti. Kukusu sıkıştı. Onun altında olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu, onu sıkıp kurutabileceğini ve onu düşünemeyecek kadar tatmin edebileceğini biliyordu.

"Bir gece," diye mırıldandı.

Hiç de aşık gibi görünmüyordu. Vahşi ve öfkeli görünüyordu. Onun uğursuz yüzünü okşarken ağzının kenarı kıvrıldı.

"İstediğin bu mu?" diye hırladı.

"İstediğim şey," diye fısıldadı kendini uçuruma bırakırken, "New York'ta beni nelerin beklediği konusunda endişelenmeyeceğim bir gece. Kim olduğumu ya da benden ne beklendiğini düşünmek zorunda kalmayacağım bir gece istiyorum." Eli boynundan aşağıya, göğüs kaslarının arasından karnına doğru kaydı,

ve kasıklarına indi. "Seni sistemimden atmak ve bu konuda kendimi suçlu hissetmemek için son bir gece istiyorum."

"Ben asıl değilim," diye bağırdı. "Seni almama izin verersen, alırım."

"Al," diye meydan okudu elini ona sararken. "Ve sakın düşünmeme izin verme."

BÖLÜM 4

H

Kızın yüzünü tuttu, istediği yöne çevirdi ve onu öptü. Bu sefer tatlı bir şey yoktu. Aklı

yanaklarına baskı uygulayarak, meme uçlarını karıncalandıran şehvetli bir h a m l e y l e i ç e r i giren dilini kabul etmesi için ağzını açmaya zorladı. Adamın tadı tereyağlı mısır ekmeği gibiydi ve zihninin arkasını gıdıklayan ve geçmişlerine dair anıları çağrıştıran, özünde ona ait olan bir şeydi. Onun içine düştü. Düşünmeye, strateji kurmaya ya da endişelenmeye gerek yoktu çünkü o ne yaptığını biliyordu. Bu arenada hiçbir erkek onunla boy ölçüşemezdi. Bunu boşandıktan sonra keşfetti. Ona vahşice sevmeyi ve hiçbir şeyi saklamamayı öğretmişti. Ona kendini bırakabileceğini ve Olmak istediği kişi olmak... ve sonra onu terk etti.

Adam elini kenara itene kadar elinin kasıklarının üzerinde ne yaptığına dikkat etmiyordu. Adam kızın ağzını meşgul ediyor, öyle derinden içiyordu ki kız kendini sarhoş hissediyordu. Adam pantolonunun fermuarını açtığında mırıldandı ve sonra elini onun etrafına sardı. Bu da doğuştan tanıdık geliyordu. Onu hiç unutmamıştı. Ne onun tadını, ne ellerinin büyüklüğünü, ne de onu bir kadına dönüştüren sikini. Sahip olduğu en büyük adamdı ve onunla ne yapacağını biliyordu. Roth kendini bir kaideye koymuştu ve diğer erkeklere onu devirmeleri için yalvarsa da yapmamışlardı. Bu adil değildi ama artık bunların hiçbir önemi yoktu.

Adamın eli kızın elinin üzerine kapandı ve sanki unutulmuş gibi ona tam olarak ne istediğini kelimelerle anlatmadı. Ceketini çıkardığında, soğuk hava akımı kadının sertleşmesine neden oldu ama bir an sonra iri eli göğsüne kapandığında bu durum unutuldu. Sıktı ve bıraktı, kadının kanının ısınmasına neden oldu. Adam meme ucunu sıktığında, kız bir miyavlama çıkardı ve adamın aleti elinde zıpladı. Gülümsedi ve adamın bunu hissettiğini biliyordu çünkü elini geri çekti.

"Dayanamıyor musun?" diye alay etti, sanki gerçekten sarhoş olmuş gibi kelimeleri geveliyordu.

Ceketini çekip çıkarırken kollarını geriye doğru itti ve onu iki kazakla bıraktı. Ağızları ayrıldı, böylece kazakları başının üzerinden söküp fırlatabildi. Omuzlarını soğuğa karşı kamburlaştırdı ve kollarını kendine sardı, şimdi dantel bir sütyen, uzun bir don ve kot pantolon giymişti. Tüyleri diken diken olmuştu. Soğuktan mı, yoksa kıcını sıkıca kavrayarak onu öne doğru çeken ve yüzünü göğüslerinin arasına gömen Roth'tan mı kaynaklandığından emin değildi. Ellerini kanepenin arkasına dayadı ve erotik manzaraya baktı.

"Kural yok."

Sesi derisi tarafından boğuklaştırılmıştı ama yine de duydu.

"Ne?"

Başını sola çevirdi ve dantelin arasından göğüs ucunu yaladı. "Beni özgür bırakıyorsun. Sana ne istersem yapabilirim. Hayır. Ne olursa olsun duruyorum," dedi odaklanmayı zorlaştıran yalamalar arasında. "Evet, her neyse," dedi sabırsızca ve adamın saçlarından bir avuç tuttu.

Adam gülümsediğinde beyaz bir ışık gördüğünü sandı ve sonra ağzını meme ucunun etrafına kapatıp emdi. Adam her çekişinde içinden elektrik şokları geçirirken başını geriye eğdi ve gözlerini kapattı. Ellerinden biri kot pantolonunun dikişi boyunca, kıcının arasına kaydı ve sonra ağrıyan amına bastırdı. Kalçalarını salladı, adamın parmak eklemlerine bindi, malzemenin ona ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi sağlamak için toplandığını hissetti.

Diğer meme ucuna geçti ve işleme yeniden başladı. Sokuldu, öptü, emdi. Zihnini ciddi ve sorumlu şeylerden uzaklaştırıp cinsel hazza odaklanmış bir gerçeklik yaratırken ellerini onun saçlarında gezdirdi. Onunla her zaman böyle olmuştu. O efendiydi ve kadın da istekli bir köle.

Adam çürütecek kadar sert emerken vücudu eğildi. "Roth!"

Onu minderlere doğru itti ve saçlarını çekti. Tam onu tokatlamak üzereyken, adam onu serbest bıraktı. Adam şişmiş meme ucunu dilleyip boynuna doğru ilerlerken kadın inledi. Elleri titreyen karnının üzerinde gezinirken, hatasız bir isabetle, hastanede olduğu gibi aynı noktaya yapıştı. Adam kot pantolonunu çözüp elini dar alana soktuğunda kadın nefesini tuttu. İki parmağını içeri daldırdı ve ona erişim sağlamak için bacaklarını açtı.

"Benim için sıırıslıklam," dedi boynuna karşı.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu adam balıyla oynarken. Adam onu tahrik etmiyordu, sadece keşfediyordu ve kadın bundan hiç memnun değildi.

"Onu yiyeceğim."

Adam hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı, onu kollarına alıp zahmetsizce yükseldikten sonra kanepeye fırlattı ve ayağıyla her şeyi geriye savurdu. Adamın yorganları, eski yorganları ve rastgele battaniyeleri ocağın önünde derme çatma bir yatak oluşturacak şekilde yere atmasını şaşkınlıkla izledi. Çok fazla yastık sağlamayan yığının üzerine düştü.

"Ah, seni kış!" diye homurdandı ve adam ayak bileklerinden tutup onu sırt üstü yatırdığında inledi.

Onu kot pantolonundan ve uzun donundan silkeleyerek çıkardı ve ona uyan dantel iç çamaşırını yırttı. Çığlık atmak için ağzını açtı ama adam diz çöküp onu kendisine doğru sürüklediğinde ne söyleyeceğini unuttu. Onu kaldırıp kışının altına bir yastık koyarken gözleri amcığına dikilmişti. Kalçalarını okşarken gözleri onunkilere kaydı. Dizlerinden başladı

Sonra yavaşça yukarı çıktı, kaba elleri hassas teninde lezzetli bir şekilde gezindi. Uyluklarını açma dürtüsüne boyun eğdi ve adamın ağzının memnun bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördü. Şerefsiz.

Eğildi ve göbek deliğinin bir santim altını öptü. Kadın onun altında huzursuzca kıpırdandı. Kalçasını öptü, onun için damlayan şeye çok yaklaştı.

"Siktir, Roth."

Elini amına koymadan önce kolunu sol kalçasının etrafına doladı ve onu ayırdı. Adam onu incelerken o da vücudunun uzunluğuna baktı.

"Çok güzel," diye mırıldandı başını eğerken. "Benim için güzel, pembe ve kaygan."

Dilinin ilk darbesi kızın ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu.

"Tadın aynı." Bir kez daha tatmak için geri dönerken parmakları kızın yumuşak kalçasına saplandı. "Lanet olsun."

Ona oral seks yapmaktan her zaman zevk almıştı. Başka erkeklerle çıkana kadar tüm erkeklerin kadınlara oral seks yapmaktan hoşlanmadığını fark etmemişti, ki bu ezikliğin de ötesinde bir şeydi. Eğer biri kedisini yalamanın iğrenç olduğunu düşünüyorsa, ona oral seks yoktu. Bu kadar basit. Kapıdan dışarı çıktılar.

Roth'un boştaki eli kadının vücudunda dolaştı. Göğüslerine gitmeden önce karnını okşadı. Onu yerken onları kabaca yoğurdu. Bir ayağını yere koydu ve kıcını yastıktan kaldırdı. Adam homurdandı ve kadın aşağı baktı. Gözleri çarpıştı, adamın siyah gözleri ateşi ve hayvani bir şehveti yansıtıyordu, bu da kadının rahminin beklentiyle sıkışmasına neden oldu. Onu çok sert becerecekti. Daha fazla bekleyemedi. Gözlerini kapadı ve onun oynamasına izin verdi. Sakalları alışık olmadığı sert bir sürtünme yarattı ve tamamen içine girdiğini keşfetti.

Orgazmının arttığını hissedebiliyordu. Nefes alış verişi düzensizleşti. Adam meme ucunu çimdikledi. Sarsıldı ve hazırlanmak için bir avuç battaniye kaptı.

Bazı günler keşke seni hiç görmeseydim diyorum.

Adamın sözlerinin hayaleti kafasının içinde yankılanırken gözleri fal taşı gibi açıldı - tıpkı son beş yıldır olduğu gibi. Orgazmı, içinde yüzdüğü cinsel sisle birlikte yok oldu. Ne halt ediyordu bu kadın?

Hemen adamın ağzının altından kaçmaya çalıştı. Üst baldırını saran kaslı kol esneyerek onu yerinde tutarken, göğsündeki el acı verici bir şekilde sıkıldı. Kadın ona vurdu ama adam elini gevşetmedi.

Başını kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Ne oluyor lan?"

"Benden bu kadar."

Gözleri kısıldı. "Kararları sen vermiyorsun."

Kadın ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı. Adam da onunla birlikte yuvarlandı, böylece onun altında sırt üstü yatıyordu. Sürünerek uzaklaşmaya çalıştığında kalçalarını kavradı ve onu yerinde tuttu.

"Dur, Roth!"

"Kontrol sende değil," dedi onu yüzünün üzerine yerleştirirken konuşur gibi. "Bana istediğimi yapmam için izin verdin ve ben de bunu yapacağım. Şimdi iyi bir kız ol ve yayıl."

"Siktir git!"

Adam kızın kıcını öyle bir kavradı ki kız inlemeye başladı. "Karnımı doyuruyorum," diye tısladı onu açık ağzına doğru çekerken. "Düşünmek yok, yarınlar yok. Sadece *bu*."

Adam ağzını klitorisinin üzerine kapatınca aklı başından gitti. Lanet sakalı onu çıldırtıyordu. İnledi ve tırnaklarını battaniye yığınınına geçirdi. Lanet olsun. O kadar iyiydi ki ve bu pozisyonda... Kadın sallandı ve adamın kıcındaki morartıcı tutuşu hemen cesaretle okşamaya başladı. Yüzünü naftalin kokan battaniyelere gömdü ve çılgınca nefes aldı. Bir bacağını yukarı doğru kıvırdı ve adamın yüzüne sürdü.

Doruk noktası o kadar ani vurdu ki, hazırlanmak için zamanı olmadı. Vücudu bir yay kirişi gibi gerildi. O korkunç gerilim onu terk edene kadar kalçalarını adamın ağzına doğru pompalarken eli adamın saçlarına gömüldü. İnledi ve

yana doğru eğildi. Roth pozisyonunu bırakmayı reddetti ve onunla birlikte tekrar yuvarlandı, böylece orijinal pozisyonlarındaydılar, kadın sırt üstü, adam bacaklarının arasındaydı. Adam zonklayan klitorisıyla oynamaya devam ettiğinde tısladı.

"Lanet olsun, dur, işim bitti," diye homurdandı.

Elleri ve ağzı kaybolmadan önce "Yakınından bile geçmiyor," dedi.

Adam soyunurken onun üzerinde durdu. Ceketini, ekose gömleğini ve ardından kot pantolonunu çıkarışını ağırlaşmış gözlerle izledi. Adam tam bir erkek tanımıydı. Geniş omuzları, kabarık karnı, belirgin kolları ve bacaklarıyla her yeri süperdi. Yine de mükemmel değildi. Vücudunda küçük çentikler ve yara izleri vardı ama bu onu sadece Roth yapıyordu. Kılıklı bir göğsü vardı ve bu göğüs, hazır olda duran sikine doğru uzanıyordu. Vücudu her zaman güzeldi ama ateş ışığının teninin üzerinde oynadığını görmek ve arka plandaki uğultulu gürültü, onun başka bir yaşamdan gelen bir gladyatör gibi görüldüğünü düşünmesine neden oldu... ve onu fethedecekti. Orgazm olmasına rağmen daha fazlası için açlık duyuyordu. Onu içinde istiyordu.

Elini uzattı. Merakla elini tuttu ve onu yukarı çekmesine izin verdi. Oturdu, tümseğini öptü ve yukarı bakmadan önce kalçasıyla leğen kemiği arasındaki oluğu yaladı.

"Buraya gel."

Kucağına oturduğunda, bir eli kıkına gitti ve onu istediği yere, bir bacağı onun iki yanına gelecek şekilde yerleştirdi. Adamın parmakları içine girdiğinde kadın tısladı. Adam onun bakışlarını tutarken sikini onunla kapladı.

"Şimdi bana o amcığı ver."

Adamın kıkını kavrayan elleriyle yükselip sonra alçalırken kanı damarlarında dolaşıyordu. Ellerini onun omuzlarına koydu ve yerçekiminin işini yapmasına izin verdi. Onun üzerinde çalışırken dişlerini sıktı. Yüzündeki acı ve vahşi tatmin ifadesi şehvetini yeniden alevlendirdi.

Onu tamamen içine aldığında, şakağına şefkatli bir öpücük kondurdu. Kadın başını geriye doğru eğdi. Adam bu davetten yararlandı ve onun çenesinin kıvrımını öptü.

"Bizim için her şey burada başlıyor ve bitiyor," diye homurdandı kulağına karşı, elleri onu kaldırıp sikinin üzerine indirirken.

"Ne?"

"Seni gördüğüm an, altımda olman için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Bu senin bir Hennessy olduğunu bilmeden önceydi."

Onun sözlerine odaklanamıyordu, onu becerirken değil. Yavaş ve nazikti, geçmişte olduğundan çok farklıydı.

"Bakire olmanı beklemiyordum. Bana bu kadar iyi uyacağını beklemiyordum."

Kollarını adamın boynuna doladı ve onun yönlendirici ellerini görmezden gelerek onu istediği gibi becermeye başladı. Adamın elleri kadının kalçalarına, onu durduracak kadar sert bir şekilde saplandı.

"Ne oluyor, Roth?"

"Bu benim şovum."

Terli boynunu yaladı ve sonra onu tekrar kaldırıp indirdi. Özensiz amının sesi tırnaklarının derisine batmasına neden oldu.

"Seni bir daha buraya getirebileceğimi hiç düşünmemiştim, bu yüzden bundan faydalanacağım.

Bu gece hiç uyuyamayacaksın."

Onun omzunu ısırdı. "Oyalanmayı bırak!"

Onu itti. Adam üzerine çömelmiş, ellerini vücudunun iki yanına koymuşken sırtüstü yere düştü. Tekrar içeri kayd ve onu nefessiz bırakacak kadar sert pompaladı. Battaniyeler onunla yer arasında hiçbir engel oluşturmuyordu ve adam da bunu biliyordu. Kalçalarını döndürdü ve her zamankinden daha derine inerken gözleri doldu.

"Seni kaç kez böyle hayal ettiğimi biliyor musun?" Eğildi ve kızın boğazını kavradı. "Yarın beni hissedeceksin, prenses."

Yapabileceğini bildiği şekilde hareket etmeye başladı. Sert ve kaba. Lanet olsun, onu parçalara ayırıyordu ama umurunda değildi.

"Sana yetişmemin ne kadar sürdüğü önemli değildi. Er ya da geç yakalayacağımı biliyordum."

"Senden nefret ediyorum," diye soludu adam kalçalarını kaldırıp daha da derine iterken. "Nasıl nefret edileceğini bilmiyorsun."

Tırnaklarını adamın sırtına geçirdi ve adam itişlerini hızlandırdıkça kan çektiğinden emindi. Amı alev alev yanıyordu ve doruğa ulaştığında kendini hırpalanmış ve bayılmak üzere hissediyordu. Görüşü beyazlaştı ve zevk-acıdan kurtulmasına yardımcı olması için adamın kaslı omzunu ısırdı. Adam hızını hiç kesmedi. Başını kaldırıp adamın gözlerini üzerinde bulduğunda gözyaşları yüzünden aşağı aktı, adam onu becerirken dudakları dişlerinin arasından sıyrılmıştı.

"Benim adım," diye sordu.

"Roth," dedi kadın kısık sesle.

Gözleri yanıyordu. "Benim için adın."

Tereddüt etti ve sonra adam ona sürtündüğünde haykırdı.

"Jamie!"

Çekildi, göğsünün üzerine oturdu ve çenesini kavradı. "Aç," diye emretti.

Kadın razı olmayınca, adam yanaklarını kavrayarak dudaklarını ayırmaya zorladı. Boşalması için iki vuruş yetti. Süt beyazı fiskiyele yüzüne, ağzına doğru uçtu ve çenesinden aşağı kaydı. Adam kendini okşamaya devam ederken birbirlerine baktılar. Bu, çıkmaya başladıklarında yaptığı baskın bir hareketti. O zamanlar bu hareket onu çok şaşırtmıştı... ama sonra canı çekmeye başlamıştı.

Yüz ifadesi daha yumuşaktı ama hâlâ tetikteydi ve yüzde yüz ona odaklanmıştı. Yoğunluğu hâlâ oradaydı, sadece o an için sabitlenmişti. Bu olağanüstü manzarayı etrafını saran koku tamamlıyordu. Pahalı kolonya, ter ve sadece ona özgü olan o ısırlık. Eğer hayatlarının farklı bir döneminde olsalardı, hâlâ hassas olan

ve tekrar sertleşene kadar onu emdi. Adam onun üzerinde çömelmiş duruyordu. Ne bekliyordu?

"Çok ağırsın," dedi.

Yer değıştirdi ve yüzünü silmek için elini kaldırdığında, onu durdurmak için bileğini tuttu. Adam eğilip kızın dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururken göz göze geldiler. Kadın geri çekilmeye çalıştığında, adam onu sabit tutmak için saçlarından tuttu. Kadın gözlerini kapadı ve teslim oldu. Adam geri çekildiğinde, yüzünü ince bir battaniyeyle sildi ve yan yatıp onu kendine doğru çekti.

Vücudu sıcak ve ağır hissediyordu. Ona tam da ihtiyacı olan şeyi vermişti. Sonuçlar ya da sorumluluklar hakkında hiçbir düşünce yoktu ve artık kaçmaya gerek yoktu.

"Dinlen," diye emretti.

Titredi ve ona doğru kaydı. "Ceketime ihtiyacım var." "Seni sıcak tutacağım. Uyu."

"Ama-"

Bir el saçlarını kavradı ve başını geriye doğru çekti. Adamın ağzı onunkinin üzerine indi. Nezaket sanki hiç olmamış gibi kaybolmuştu. Onu dudaklarını zonklatacak kadar sert öptü.

"Vücudun hareketlendi. Seni tekrar becermeden önce kendine gelmen için sana birkaç saat veriyorum."

"Ama-"

Onu sırt üstü yatırmaya başladı.

"Tamam, tamam."

Koluyla onu kendine doğru hapsederken ağır bacağını iki bacağının üzerine attı. Boğucu bir tutuş olsa da yine de rahatlatıcıydı. Evde, aşırı aktif zihnini kapatabilmesi için duyularını körelten ağırlıklı bir battaniyesi vardı ama bu daha iyiydi. Ateş sırtındayken ve yüzü adamın boğazının çukuruna gömülmüşken göz kapakları sarktı. Kızarmıştı, yapış yapıştı, bitkin düşmüştü ve ilk kez bu kadar mutluydu.

haftalardır ilk kez. Onun misk kokusunu içine çekti ve yüzünü tenine sürttü, iç çekip bırakmadan önce farkında olmadan kalbinin üzerine bir öpücük kondurdu.

H

amı yanıyordu. Çırpındı ama kolları tutulmuştu ve bacakları iki yana açılmıştı. Bir an için

Mızraklanmadan önce biraz soluklandı. Gırtlaktan bir çığlık attı. "İşte duymak istediğim bu prenses."

Gözlerini açtı ama hiçbir şeyin anlamı yoktu. Duvarlar turuncu ışıkla boyanmıştı ve iri yarı bir adam onu tutuyordu. Onu derinden beceriyor, kalçalarını acımasız zemine doğru sallıyor ve anlam veremediği şeyler söylüyordu.

"Bana o güzel gözlerini göster."

Gözlerini dikip adama baktı ve yüzünü görmeye çalıştı ama yüzüne gölge düşmüştü. Acı zevke dönüşüyordu ama nedenini anlayamıyordu.

"Vücudun benimkini tanıyor. Sadece sesimden bile ıslanıyorsun." Adamın sıcak nefesi kadının yüzünde gezindi. "Evet, beni sıkıca sar."

"Kimsin sen?" diye fısıldadı kendini kurtaracak gücü bulmaya çalışırken.

"Senin tanrın. Hatırladın mı, Jasmine?"

Adam yanan amcığın vurdukça başını ileri geri savurdu ve sonunda doruğa ulaştı, adını haykırdı ve kendini derinlere yerleştirirken onu yerinde tuttu. Adam onu terli bir battaniye gibi örterken kadın adamın omuzlarını tokatladı. Adam hâlâ içindeyken tekrar uykuya daldı.

y ü z ü s t ü uyandı. Bir adam onu arkadan beceriyordu. Onu

S Kendini kızın ciyaklamasına neden olacak kadar derine yerleştirdiğinde baldırları havaya kalktı. Yüzü alev alev yanan ateşe dönüktü. Tam olarak nerede olduğunu, neden olduğunu ve kimin onu becerdiğini biliyordu. Ne zaman o

Altına doğru kayarken, onu yerinde tutmak için ağırlığını ona verdi. "Dizlerimin üzerinde olmak istiyorum," dedi.

Yanağını onunkine bastırdı. "Bu sefer uyanık mısın prenses?" "Bana öyle demeyi kes."

Adam kıkırdarak kadının ensesini açtı ve ısırıldı.

"Bırak beni," diye talep etti.

"Seni olduğun gibi seviyorum."

"Beni yukarı çıkarırsan manzarayı daha çok seveceksin."

Ağırlığı kayboldu ve siki şişmiş amından dışarı kayd. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp yanağını bir yastığa dayadığında kaslarındaki her ağrıyı hissederek nazikçe yer değiştirdi.

Parmakları sol kalçasında gezinmeden önce eli onun kıkırını okşadı. "Artık dövmelemin var."

"Birkaç tane."

"Neden?"

Ağzı buruştu. "Çünkü yapabilirim."

"Neden kağıttan origami turna?"

Sıçrayan alevlere bakarken "Turnalar iyi şansın ve barışın sembolüdür" dedi. "Origami bir yazar olarak beni, hayatımı ve sayfaya dökülen hayallerimi temsil ediyor. Bu benim kim olduğum ve hayattan ne istediğim arasındaki bir evlilik."

"Peki ya bu?" Kadının sağ tarafında kalçasından kaburgalarına kadar uzanan narin çiçeklerden oluşan sarmaşığı avuçladı.

"Onlar sadece eğlence içindi."

"Dövme yaptıracığımı hiç düşünmemiştim."

Bütün mesele buydu. "Geri dönm e k i ç i n cazip olmadığım dan emin olmak istedim."

"Neye geri dönmek?"

"Hennessy olmaya."

"Sen bir Hennessy'sin."

"Gerçek bir dövme değil. Herkesin benden giymemi beklediği elbiseleri dövme göstermeden giyemem. Bunu bilerek yaptım. Artık umurumda değil." Adam kalçalarını kavrayıp sikinin başını ona doğru bastırırken iç çekti. "Oyunu oynamayı bıraktım ve çıktım. Artık bir hiçim."

"Her zaman bir Hennessy olacaksın ve bu nedenle haber değeri taşıyacaksın."

Adam içine girerken yastığına doğru inledi. Şişmiş ve ham olmasına rağmen, hâlâ daha fazlasına açtı. Adam, asla doyurulamayacak açgözlü ve uygar olmayan bir şeyi uyandırmıştı. Hiç kimse onun karanlık ihtiyaçlarını karşılayamamıştı, bu yüzden alabildiği kadarını alacaktı. Buradan ayrıldıklarında, hiçbir şeye geri dönmeyecekti.

"Ağrın var mı?" diye sordu kulağına doğru. "Evet."

"Güzel."

Adam kızın iltihaplı kıvrımlarını iterek yüzünü yastığa bastırdı. "Bana bundan hoşlandığını söyle."

"İstiyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bunu mu arzuluyorsun?"

Adam onu ileri doğru becerirken "Evet," diye nefes nefese kaldı.

Onu tekrar sikinin üzerine çekti ve ayak parmakları kıvrıldı. Onu saçlarından yakaladı ve pozisyonunu değiştirirken çekiştirdi, aşağı doğru deldi ve gözlerini şaşı yaptı.

"Hiç kimse sana ihtiyacın olduğu şekilde vermeyecek."

Adam tekrar boynunu ısırduğında, adam kalçalarını pompalarken kadın haykırdı. Saçlarını serbest bıraktı ve onu becerirken yerinde tutmak için omuzlarından yakaladı. Kadın onun altında kıvrandı ve adam onu sikerken yüzüstü düştü.

geldi ve hatırı sayılır gücünü kullanarak kendini olabildiğince derine yerleştirdi. Yüzünü onunkinin yanına bırakmadan önce saçlarına doğru soludu.

Vücudu titreyen, zonklayan bir karmaşaydı ama çok iyi hissettiriyordu. Bu kadar harap olmayalı yıllar olmuştu. Adam üzerinden yuvarlandığında gözleri doldu. Adam onu göğsüne doğru çekip arkadan kaşıklarken uykulu bir şikâyetle inledi.

"İblislerimi besliyorsun," diye
homurdandı. "Benimkileri sen
yarattın."

Onu seksin daha karanlık spektrumuyla tanıştırmıştı ve o da bunu sınırsız bir coşku ve kolaylıkla kabul etmişti. Kullanılmak, içinde kırılmış ve kaybolmuş bir şeyi yatıştırmıştı.

Adamın eli vücudunun üzerinde gezindi ve kadın tembelce adamın dokunuşuna doğru eğildi. Zihninin bu alternatif evrende süzülmesine izin verdi. Burada ne zaman vardı, ne de sonuçlar. Sadece zevk, açlık ve sıcaklık gibi temel ihtiyaçlar vardı.

"Seni yakaladığımda ne yapacağımı hep merak etmişimdir," dedi tenini okşarken. "Asla beklediğim şeyi yapmıyorsun."

"Güzel. Kimsenin beni tanıdığını düşünmesini istemem." Eli
kadının karnının üzerinde gezindi. "Hiç yeniden evlenmedin."
"Hayır."

Boynunun yan tarafını öptü. "Eminim teklifler almışsındır."

"Elbette." Hennessy olmak, gayrimeşru bile olsa, babasının parasını ele geçirmek isteyen taliplerin bitmek bilmemesini sağlıyordu.

"Neden yapmadın?"

"Adımı istiyorlar, beni değil."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Uykunun kıyısında gezindi ama yenik düşmedi. Zihni bulanıktı ama yine de yoluna devam ediyordu. Ateşin yoğun sıcaklığının tadını çıkarıyor ve kar fırtınasının ortasında ücra bir kulübede değil de bir plajda uzanıp bronzlaştığını hayal ediyordu.

Alevlerin tahta blokları yiyip bitirmesini izledi. Kadın odundu. O ise alevdi. Bundan sonra kül olacaklardı.

"Tüm bunlara değdi mi?" diye sordu sessizce.

Çiğ sevişme istediği etkiyi yaratmıştı. Tüm duygulardan arınmıştı, bu da felaketle sonuçlanan ilişkilerini kalbinin müdahalesi olmadan objektif bir şekilde inceleyebilecek kadar açık kafalı olmasını sağladı.

"Ne?" diye sordu.

"Uzun saatler, uykusuz geceler... Yüzün birkaç ay önce *Forbes'un* kapağındaydı, şimdi de *Business Weekly'nin*. Bunu başardınız. Memnun musun?"

"Hayır."

Yanıtında hiç tereddüt etmedi.

Yanağını adamın pazusuna yasladı ve iç çekti. "Bu asla yeterli olmayacak." Söylemeden önce duraksadı, "Babam üç kez felç geçirdi. En iyisi olmaya çalışırken neredeyse kendini öldürüyordu."

"O bir efsane."

"Bunun için mi çabalıyorsun?" Çok boş bir hedef gibi görünüyordu ama hayatı boyunca Roth gibi insanların etrafında büyümüşü. Soyut bir şeyin peşinde koşuyorlardı. Bir hedefe ulaştıklarında hemen diğerine geçiyorlardı. Kutlama yok, mola yok, hayat yok. Sonunda babasının acı çektiğini gördü. Roth'a karşı olan hislerine rağmen, onun için aynı şeyi istemiyordu. "İnsanlar ancak öldüklerinde efsane olurlar."

"Ama mirasları yaşamaya devam ediyor." "Sen de tıpkı onun gibisin."

Gerildi. "Ben Maximus gibi değilim."

Onun inkârını görmezden geldi. "Başarısız olmak kaderimizde vardı." "Hayır."

"Ben nişanlıydım-"

"Görücü usulü bir evlilik."

"Bu beklenen bir şey. Kız kardeşlerimin sahip olduğu şey bu ve onlar mutlular." "Sen değildin."

Roth ona kaçırdığını bilmediği bir şeyi tanıtmıştı. Babasının onun için çizdiği yolu izledi: özel okullar, üniversite, bölüm ve hatta kiminle evleneceği. Yaz ve tatil tatillerinde Hennessy & Co'da olması, gözlem yapması ve öğrenmesi bekleniyordu. Roth'la tanışana kadar hiç mutsuz olmamıştı. Roth ona kendini cesur, asi ve maceracı hissettirmişti. Ahlaki değerlerini ve korkularını bir kenara bırakıp parmağında başka bir adamın yüzüğüyle ateşli bir ilişkiye daldı. Sonuçlarını düşünmüyordu, sadece kendini ve ne istediğini düşünüyordu ve hepsi için felaketle sonuçlandı. Ailesini ve benlik duygusunu kaybetti. Roth işlerini kaybetti ve kaybettiklerini yeniden inşa etmek için deli gibi çalıştığı denizaşırı ülkelere gitmek zorunda kaldı. Babası, kızının nişanının bozulmasıyla onlarca yıldır arkadaş olduğu Parker Baldwin'le olan ortaklığının bozulmasıyla büyük bir mali darbe aldı. Hepsi bir bedel ödedi, peki ne için?

"Sahip olduklarımdan ve gideceğim yerden memnundum. Mezun olduğumda Ford'la evlenecektik. Hamile kaldığımda Hennessy & Co'dan ayrılacaktım. Babamla anlaştığınız bir diğer konu da buydu. Şirkette istediği performansı gösteremiyordum, bu yüzden anne olmamın daha iyi olacağını düşündü. En azından o zaman işe yarayabilirdim."

"O bir şerefsiz."

"Dediğiniz gibi, bu mirasla ilgili. Ford'la evlenmek babamın Baldwin'lerle olan bağlarını güçlendirebilirdi ama nişanın bozulması şirketi neredeyse felç ediyordu. Babam beni evlatlıktan reddetmiş olsa da Parker'la olan ilişkisi asla eskisi gibi olmadı." İç çekti. "Neden böyle olduğumu bilmiyorum."

"Senin hiçbir sorunun yok."

Uzandı ve onun kıllı yanağını okşadı. "Çok tatlısın."

"Değilim."

"Hayır, değilsin," diye kabul etti elini çekmeden önce. "Ama bunu söylemen çok hoştu."

"Gerçek bu." Kolları onun etrafında sıkılaştı. "Ford'la evli olsaydın mutlu olamazdın."

"O iyi bir adam."

"Aklını kaçırarak kadar sıkılırsın."

Belki, ama asla bilemezler. "Bana kitaplardan bahset."

Savunmaya geçemeyecek kadar rahatlamıştı. "Sen Londra'daydın. Üniversiteden yeni mezun olmuştum ve iş bulamıyordum çünkü babam bir pislik gibi davranıyordu... Bana tam zamanlı olarak yazmaya devam etmemi söyledin, ben de öyle yaptım. Bizim hakkımızda yazdım. İlk kitabımı Thalia Crane adıyla yayınladım ve çok tuttu. Sana anlatmak için sabırsızlanıyordum. Kitaptan kazandığım parayla Londra'ya gittim ve..." Anıları su yüzüne çıkmaya başladığında sesi kesildi.

Buna değer mi bilmiyorum.

Bu sözleri söyleyen adamın soğuk sesinin yankısı kadının sertleşmesine neden oldu. Uzaklaşmak için kendini toplarken bile adamın eli amına gitti. Onu uzaklaştırmak için bileğini kavradığında, yağmacı parmakları ustalıkla ovuşturdu.

"Yarınlar yok. Hisset beni," diye mırıldandı.

Adam nabzını emerken kadının nefesi kesildi.

"I ..." Düşüncelerini toparlamaya çalıştı ama düşünceler geldiği gibi hızla uzaklaştı.

Kendisi yan yatarken onu sırt üstü yatırdı. İri kalçalarından biri onunkinin arasına girdi ve bacağına onunkinin üzerine örterek ona sınırsız erişim sağladı. Adam klitorisini ovarken, boynunu öperken ve göğüslerine masaj yaparken kadın açık kırıltıya baktı. Kahretsin, çok iyiydi. Vücudunun onun için tutuşması fazla zaman almadı. Saçlarından bir avuç yakaladı ve çekti.

"Yap beni," diye hırladı.

Adam itaat etti, kadının kalçasını kaldırdı ve koca aletini kadının içine kaydırđı. Yavaşça salladı. Açđ, kadının kaldırabileceğinden daha fazla olduğunu kanıtladı. Acele etmesi için ona yalvardı, ama adam doruğā ulaşana kadar hızını çileden çıkaracak kadar yavaş tuttu ve sonrasında bile, kadın miyavlayıp uykuya geri dönmeye çalışırken devam etti.

"Yorgunum," diye homurdandı.

Onun çenesini öptü. "Sen uyurken seni sikmek umurumda değıl." "Acele et."

"Acele etmiyorum. Bu." Adam derinlere itti ve kızın nefesi kesildi. "Duramayacak kadar iyi hissettiriyor."

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu. Kendini buna bıraktı ve adam onu bir kez daha doruğā itip sonunda onunla birlikte boşaldığında buna inanamadı. Bir kolunu onun üzerine attı ve yüzünü onunkine yasladı.

"Saat kaç?" diye sordu kısık bir sesle. "Beş."

"Kalkmalıyım," dedi ama bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmadı.

"Hâlâ kar yağıyor. Bir iki saat içinde yola çıkıp kontrol edeceğim. Uyu."

BÖLÜM 5

Syan yatarken uyandı, ateş arkasındaydı. Tek gözünü açtı. Güneş ışıĒı kulübenin içine doluyor, yepyeni bir günü işaret ediyordu.

Kadın

battaniyelerin üzerinde yalnızdı. Hissedeceğinden emin olduğı acıya hazırlanarak doğrulup oturdu. Evde hiç ses yoktu ama yine de telaşlanmadı. Yavaşça ayağı kalkarken destek için kanepeyi kullandı ve sert battaniyelerden birini etrafına sardı. Banyoya giderken büyük cam duvarın önünde durup pırıl pırıl, el değmemiş bir beyazla örtülü dünyaya baktı. Rüzgâr durmuş, beyaz sıradağların üzerinde hiçbir bulutun gölgelemediğı mavi bir gökyüzü uzanıyordu. Sanki cehennemden gelen gece hiç yaşanmamış gibiydi. Sıcacık olan çıplak ayaklarına bakarken, bir daha asla merkezi ısıtmayı hafife almayacağına yemin etti.

Banyoya girdiğinde, buharlı spreyin altına girdi ve her şeyi yıkadı. Acayip derecede sakindi. Roth doğanın yapamadığını başarmıştı. Kadının dikkatini somut ve cinsel bir şeye yeniden odakladı ve yeniden başlayabilmesi için içini boşalttı.

Küçük ayna yüzü dışında her şeyi gösteremeyecek kadar küçük olsa da vücudundaki her izi hissediyordu. Onu iyi kullanmış ve sözünü tutmuştu çünkü hâlâ onu hissedebiliyordu. Kaia'nın kabarık bornozunu ödünç aldı ve hoş olmayan bir cereyan hissettiğinde çatı katına doğru gidiyordu. Görünüşe göre çatı katı hâlâ ısıtılmamıştı. Kıyafetler şu anda hayati önem taşımıyordu,

Bu yüzden mutfağa yöneldi ve yiyecek bir şeyler ararken aspirin patlattı. Izgara peynirli sandviç yapmaya karar verdi ve domates çorbası zulası bulduğuna da sevindi.

Tencereyi ısıtmak için ocağı açtığında, sıfır yanıp sönen mikrodalgaya baktı. Çantasını aramaya koyuldu ve Colorado'ya uçmadan önce kapatmış olduğu telefonunu çıkardı. Telefonu açtığında onu bir mesaj, e-posta ve sesli mesaj seli karşıladı. Tüm bunları görmezden geldi ve saate odaklandı, 8:30. Kaia'yı kontrol etmek için hastaneyi aradı ve hemen akraba olmadığı için herhangi bir bilgi veremeyeceklerini söylediler. Telefonu kapattı ve numarasının kendisinde olmadığını fark etmeden önce Roth'u aramaya çalıştı.

"Kahretsin."

Tereyağı tavada cızıldarken domates çorbasını közledi ve ilk sesli mesajı dinledi.

Sunny, "Kızım, kışına bir izleme cihazı yerleştireceğim," diye söylendi.

Dolaplardan tabakları çıkarırken babasından miras kalan güvenlik koordinatörünün hoparlörünü açtığında dudakları seğirdi.

"Çok fazla risk alıyorsunuz. Artık bunu yapamazsın. Bu güvenli değil." Sunny iç çekti. "Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum ama böyle çekip gidemezsin. Onları bir butikte bıraktın ve sonra seni takip edemeyelim diye telefonunu mu kapattın? Kim olduğunu biliyor musun? Lanet olsun, Jas, işime mal olacaksın. Sen ortadan kaybolduğundan beri Lyle peşimde. Bu arada beni kovdu, bunun için teşekkürler."

Jasmine gözlerini devirdi. Geri döndüğünde Lyle'la ilgilenecekti.

"Umarım iyisindir. Size en azından bir adam göndermeme izin verin. Ya da daha iyisi, seni biz alalım. Beni ara."

Eğer babasının ölümü onu yeniden spot ışıklarının altına atmasaydı, korumalara ihtiyacı olmayacaktı. Sadece babasının ölümüyle başa çıkmaya çalışmakla kalmıyor, aynı zamanda güvenlik görevlileri de karşısına dikilip ondan

günlük program. Kendini boğulmuş ve kapana kısılmış hissediyordu, bu yüzden lanet olası bir mola için Colorado'ya koştu.

Bir sonraki sesli mesajın kayınbiraderi Lyle'dan gelmesi şaşırtıcı değildi. "Nerede olduğunu bilmiyorum ama eve döndüğünde Seni eşek sudan gelinceye kadar döverim," diye tersledi Lyle. "Lanet olsun Minnie, bu bir oyun değil ve daha fazla kaçamazsın. Duygusal falan hissediyorsan git bir terapistle görün ya da lanet olası bir kaplıcaya git. Bize söylemeden çekip gitme. Bana bir mesaj bile atamıyor musun? Amsterdam'dayım. Kışıma kadar toplantılara battım. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler olduğunu düşünmüyor musun? Siktir."

Arka plandaki sesleri ve çalan telefonları duyabiliyordu ve adamın onunla konuşurken volta attığını hayal etti.

"Colette bana Max'in vasiyetinden ve onun nasıl tepki verdiğinden bahsetti. Bilmiyordum. Bir aile toplantısı yapmamız gerekiyor." İçini çekti. "Bunu alır almaz beni ara. Senin için endişeleniyorum, seni küçük pislik. Seni seviyorum."

En büyük kız kardeşi Colette, Lyle ile evlendiğinde genç bir kızdı. Doğru aileden geliyordu, kendi halinde bir iş adamıydı ve babasının daha küstah bir versiyonuydu. Ama babasının aksine, aile Lyle için bir anlam ifade ediyordu. Araları açıkken bile Lyle onunla iletişim halindeydi. Babasından korkmuyordu ve Thalia Crane'i tanıyan ve onunla gurur duyan birkaç kişiden biriydi. Kız kardeşlerinde olmayan bir sanat zevki vardı.

Ona acımaya karar vererek, sandviçini ısıtırken telefon etti. İlk zilin ortasında telefonu açtı.

"Seni öldüreceğim."

Kulağına yüksek sesle bir şeyler söyledi ve hiçbir şey söylemedi. "Bu da ne böyle?"

Sırıttı. Şımarık bir kız kardeş gibi davranmak istemesi için bir ağabey gibisi yoktu. "Sana da merhaba."

"Hangi cehennemdesin?"

"Hâlâ Amerika'dayım."

"Bize cehennemi yaşattığını biliyorsun."

Kız kardeşlerinin bu kadar umursadığından şüpheliydi ama tartışmak da istemiyordu. "Ben iyiyim."

"Şunu söylemeyi kes. Öyle olmadığını hepimiz biliyoruz. Sana attığı kazıktan sonra nasıl olabilirsin ki?"

"Artık öyleyim." Kirli bir seks gecesi insanın hayata bakışında mucizeler yaratabilirdi. "Yakında New York'a döneceğim."

"Ne kadar yakında?"

"Bugün bir ara, sanırım? Henüz emin değilim."

"Nasıl bilmezsin-?" Cevabı bilmek istemediği için kendini durdurdu. "Peki. Kendimizi hazırlamamız gereken bir şey var mı?"

Tavada bir sandviç çevirdi. "Ne gibi?"

"Kafanızı mı kazıttınız, yüzünüze dövme mi yaptırdınız ya da sarhoş olup halka açık bir yerde soyunmaya mı karar verdiniz?"

"Hayır."

Roth öpüşüp söylenecek biri değildi. Kimse bunu öğrenmemeliydi. Ayrıldıklarında, birbirleri için varlıkları sona erecekti. Adam iş dünyasının kralı olmaya, kadın da isimsiz bir yazar olmaya geri dönecekti.

"Colette ve ben bu akşam bir aile yemeğine ev sahipliği yapacağız. Sen taşraya kaçmadan önce konuşmalıyız."

Onu çok iyi tanıyordu.

"Tamam." "Akşam görüşürüz."

Bir anlaşmayı sonuçlandırmakta asla başarısız olmazdı. "Tamam."

Telefonu kapattı ve sandviçini çorbaya batırırken kalçasını tezgâha dayadı. Yemek midesini yatıştırdı ve kendini yeniden insan gibi hissetmesini sağladı. Babası öldüğünde hayatını askıya almış ve o zamandan beri de bir daha toparlayamamıştı. Yazma arzusu, herhangi bir şeyi önemseme yeteneğiyle birlikte sönmüştü. Hayatını değiştirecek böyle bir karar verdikten sonra

Baba, diğerklerini yapmaktan korktuğı için yapmamış ve arafta kalmıştı. Roth'la yaptığı antrenman onu katatonik durumundan çıkarmış ve mücadele ruhunu canlandırmıştı. Roth ona sadece doğru kararı verdiğini söyleyerek haftalardır taşıdığı ağırlığı hafifletti. Onu tüm suçlarından arındırmadı - kimse bunu yapamazdı- ama babasının isteklerine itaat ettiğı gerçeğıyle yüzleşebilirdi ve hepsi bu kadardı.

Roth'tan kurtulmuştu. Bazı savaş yaraları vardı ama bunlar solup gidecek türdendi. Artık omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmayacak ya da gelecekte onunla tekrar karşılaşmaktan endişe etmeyecekti. Birbirleriyle karşılaşılırsa, Roth'un medeni davranacağından emindi.

Tenceredeki son sandviçi tekmeleyerek çıkardı ve çay içerken havada garip bir parıltı fark etti. Pencereye doğru süzüldü ve bulutsuz gökyüzüne baktı, gümüş parçacıklar el değmemiş, pırıl pırıl karın üzerine konfeti gibi süzülüyordu. Bu garip olaya o kadar odaklanmıştı ki, tam önünden geçene kadar kendisine doğru gelen bir figürü fark etmedi. Roth'u tanımadan önce bastırılmış bir çığlıkla pencereden geri sıçradı. Adam sımsıkı sarınmıştı ve tüfeğini onu şaşırtacak bir rahatlıkla taşıyordu. Derin karda ayaklarını sürüyerek ilerledi ve ön kapıya geldi. Mutfak girişine gitti ve Roth'un içeri girişini izledi. Bornozununu kendi etrafında daha sıkı sardı. Ona bakmak bile üşümesine neden oluyordu. Tüfeğı köşeye koydu ve yün ceketinin tozunu aldı.

"Her şey yolunda mı?" diye

sordu. "Evet."

"Silahın nesi var?"

"Bir önlem. Yolları temizlemeye yeni başladılar. İki saat içinde yola çıkabiliriz."

"Hastaneyi aradın mı?" "İyi

olduğunu söylediler."

"Harika." Tereddüt etti ve sonra sordu: "Bana mı öyle geliyor yoksa simli kar mı yağıyor?"

"Buna elmas tozu deniyor, ı ışık buz kristallerinden yansıyor. Güneşli günlerde, sıcaklık negatif değerlere düştüğünde meydana gelir."

Bakışları tekrar pencereye yöneldi. Daha yakından bakmak istiyordu ama sıcak kabini terk etmek niyetinde değildi. "Bu inanılmaz."

"İçinde dolaşırken değil." Elini nemli saçlarında gezdirdi. "Bir şey mi pişirdiniz?"

"Izgara peynirli sandviç yaptım ve biraz çorba ısıttım."

Mutfağa geri döndüğünde, arkasından gelen ağır ayak seslerini duydu. Bir başka tabağa uzandığında, iki kol onu tezgâha yasladı ve iri bir beden sırtına bastırdı.

Yüzünü ıslak saçlarına gömerken sessizce, "Gece bitti, Roth," dedi.

"Temiz kokuyorsun," diye mırıldandı. "Duş aldım."

"Kirli olmanı tercih ederim."

Elleri, gevşekçe bağlanmış kuşağa gitmeden önce kadının kışını avuçladı. Adamın eli cüppesinin altından kayınca kadın sıçradı ve adamın başını geriye doğru savurdu. Kadın etrafında dönerken adam küfretti.

"Ellerin buz gibi! Eldiven takmadın mı?"

Ona ters ters baktı. "Eldivenlerim olsaydı, onları giyerdim." "Ateşin yanına gitmen gerek."

"Neden onun yerine beni ısıtmıyorsun?"

Onu tezgahın üzerine kaldırdı. Adam yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdüğünde çığlık attı.

"Sen delisin! Bırak beni!"

Adam kadının bacaklarını ayırdı ve aralarına girdi. Adamın elleri cüppesinin altından kayarak etinin üzerinde gezinirken kadın adamın göğsüne vurdu.

"Donuyorsun," diye sızlandı ve kollarıyla onun yanaklarını ve kulaklarını kapattı. "Seni aptal adam. Hasta olacaksın."

"Yıllardır hasta olmamıştım."

"Bugün şanslı günün olabilir," diye karşılık verdi. "Ben burada büyüdüm. Sınırlarımı biliyorum."

Adam soğuk burnunu kızın yanağına bastırdığında kız irkildi.

"Isıt beni prenses."

"Cidden, Roth, yapman gerek-"

İki soğuk parmak içine girdi ve kutuplaştırıcı his karşısında nefesi kesildi. "Aman Tanrım."

"Seni uyanırken becerebileceğimi umuyordum," dedi kulağına karşı. "Roth, ihtiyacın var-"

"Bak, elim zaten sıcak. Kukun ateşten daha fazla ısı yayıyor."

Merakını ve şehvetini uyandırdı. Onu ısıtabilir miydi? Eğer ısıtamazsa başı belaya girecekti. Kadın adamın nemli boynunu kavradı ve adam da ona doğru bastırarak söze gerek duymadan devam etmesini söyledi. Hmm... Kadın adamın göğsünü itti ama adam kıpırdamadı.

Kaşlarını kaldırdı. "Oral seks istiyor musun, istemiyor musun?"

Adamın onu tezgahdan çekip önünde diz çöktürmesi on saniyeden kısa sürdü. Kadın rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve bir saniye sonra adamın yün ceketi yere düştü ve ortaya başka bir flanel gömlek çıktı, bu seferki maviydi. Kadın dolgunun üzerine diz çöktü, adamın kot pantolonunu çıkardı ve onu sarkık görünce şaşırmadı.

"Zavallı bebeğim," dedi ve yanağını yanağına bastırarak mırıldandı. "Jasmine," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Hastanede izini sürdüğünden beri ilk kez kontrol ondaydı. Elini adamın sikinin etrafına sarıp dilini şapırdatırken başını kaldırdı.

"Belki de donmuşundur," diye düşündü.

"Neden ağzını üzerime koymuyorsun, o zaman öğreniriz?"

Taşaklarına masaj yaparken kıkırdadı. Adam titrediğinde, kadının eğlenceli havası sona erdi.

"Cidden, Roth, ateşin önüne gitmelisin-"

Cümlesini bitiremedi çünkü adam sikini tuttu ve ağzına soktu. Geri çekilmeye çalıştığında, adam onu yerinde tuttu. Gözlerini ona dikti ve adamın kendisini yırtıcı bir lazer odağıyla izlediğini gördü.

"Em beni," diye emretti.

İyi. Ateşin önünde ısınmak yerine sakso çekmek istediği için zatürre olmak istiyorsa, bu onun sorunuydu. Soğuk demir gibi hissettiren taşaklarını avuçladı ve aletini saklandığı yerden çıkarmak için ağzını kullandı. Buz gibi elleri saçlarına gömüldü ve adam uzamaya başladığında, kot pantolonunu indirdi ve ellerini adamın soğuk teninde daha fazla gezdirdi.

Adam onun bornozunu çözdü ve omuzlarından aşağı itti. Ağzını onunkinden çekerek tuttu.

"Dur, Roth!"

"Onun gibi kokmanı istemiyorum," diye hırladı.

Adam, itaat etmediği takdirde onu koparacağını açıkça belirttiği için vazgeçti. "Sen tam bir zorbasın!"

Bir eliyle kızın yüzünü kavradı ve ağzını tekrar sikine yönlendirdi. "Zorbalardan hoşlanıyorsun."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı ve adamın tüylerinin diken diken olduğunu görünce kaşlarını çattı. Belki biraz edepsiz konuşma o korkunç soğuk algınlığını geçirmeye yardımcı olabilirdi.

"Aletini her zaman sevmişimdir," diye nefes aldı ve sıcak nefesini aletin üzerinde gezdirdi. Başını öpüp karnının alt kısmını yalamak için doğrulduğunda damarları elinin altında nabız gibi atıyordu. Çıplak bedenini adamın bacaklarına bastırdı ve soğuğu içine çekerken titredi.

"Ben uyurken üzerimde mastürbasyon yaptın, değil mi?"

"İki kez," dedi gırtlaktan gelen bir sesle ve göğüslerinin karıncalanmasına neden oldu.

"Saçımdaki dölleri yıkamak ne kadar sürdü biliyor musun?"

Kadın onu çalıştırırken o da iş botlarını kadının iki yanına yerleştirdi. Elleri, artık donmuş ağaç gövdeleri gibi hissettirmeyen kaslı kalçalarını okşadı. Adamın kasıklarını yaladı, eli saçlarında esnerken orasını burasını ısırdı.

Gömleğinin altından göğsünün iki kat hareket ettiğini görmek için onun güçlü uzunluğuna baktı. Eli vücudundan aşağıya, iki yana açılmış bacaklarının arasına kaydı. "Haklısın, Roth. Seni hâlâ hissedebiliyorum."

Onu dizlerinden çekip tezgâhın üzerine yatırdı. Acı ve rahatlama dolu bir iniltiyle içine kaydı. Adam titrerken kolları ona sarıldı.

"Neden bu kadar iyi hissediyorsun?" diye fısıldadı boynuna karşı ve tırnaklarını sırtında gezdirdi, canavarını serbest bırakmak istiyordu. "Bana arzuladığım şeyi vermenden nefret ediyorum."

Hareket etmeye başladı. Derin, güçlü vuruşlar iç duvarlarının onun etrafında çırpınmasına neden oldu. Yüzünü ona yasladı ve onun vücut yıkaması gibi kokan miskini ve bir miktar yaprak dökmeyen yeşili içine çekti.

"Seninle ilgili ıslak rüyalar görüyorum," diye itiraf etti ve adamın ritmi bozuldu. "Sen benim en sevdiğim kâbusumsun."

Onu tekrar harekete geçirmek için salladı ve gırtlaktan bir inilti çıkardığında gülümsedi. Boynunun arkasını kavradı ve kulak memesini dişleriyle çekiştirdikten sonra küçük bir ısırık verdi.

"Babamın dünyasından olmandan, borsayı, hedge fonları ve yatırımcıları önemsemenden nefret ediyorum. Keşke normal olsaydın, işten çıkıp eve gelip beynimi siken bir kovboy olsaydın."

Saçlarını kavradı ve yüzünü boynundan uzaklaştırdı, böylece şiddet vaat eden yasaklayıcı bir bakışla onu delip geçebilecekti.

"Kovboy mu?"

Ona ukala bir gülümseme verdi. "İyi bir binici istiyorum."

Adam tutuşunu sıkılaştırarak kadının gözlerini yaşarttı. "Benimle başka erkekler hakkında konuşma."

"Başkalarının da olduğunu biliyorsun. Kitapları okudun," dedi boğuk bir sesle ve onun acı veren tutuşunu görmezden geldi. "Başka nasıl başa çıkabilirdim ki? Bana gerçekte kim olduğumu gösterdin ve sonra beni terk ettin."

"*Beni terk ettin*," diye tısladı.

"İkimiz için de en iyi olanı yaptım."

"Benim için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorsun."

Adamın acımasız tutuşu kafa derisini sızlatırken bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Adam cinayete meyilli görünüyordu ama kızın umurunda değildi.

"İçimde olduğunu bilmediğim karanlık bir şeyin kilidini açtın," diye mırıldandı onun yanlarını okşarken. "Onlara ne istediğimi söylüyorum, ama bana istediğim şekilde ham olarak vermiyorlar. Sen bana sormadan veriyorsun. Bu adil değil."

Dudaklarını onunkilere bastıracak kadar yaklaşabilmek için kendine büyük acılar çekti.

"Neden sadece beni sevemedin?" diye fısıldadı.

Tezgâhın üzerinde düz bir şekilde yatana kadar onu geriye doğru çekti. Bacaklarını bir araya getirip göğsünde kavuşturdu ve acıyı hafifletmek için vücudunu kamburlaştıran sert hamlelerle içine girmeye başladı. Ona öyle bir güçle vurdu ki kadın çılgık attı.

"Gel, Roth!" diye yalvardı.

"Çok iyi ve hazır olduğumda geleceğim," diye hırladı. "Senin işin sana verdiğimi almak."

Adam itişlerini hızlandırdıkça kadının elleri tezgâhın üzerinde çırpınıyordu. Taşaklarının kızın kıkına çarparken çıkardığı keskin ses, kızın inlemelerine ve kendini derinlere bırakırken aldığı sert nefese eşlik ediyordu.

Başı bir o yana bir bu yana savruldu. "Roth, yapamam-"

"Yapmak zorundasın. Burada seni kurtaracak kimse yok."

Acı ve zevkin zirvesine çıkarken vücudu eğildi ve sonra sonunda patladı. Orgazmı boyunca onu sürdürdü ve bırakmadı

kendi doruk noktasını kovalarken hızını artırdı. Tezgâhın üzerinde kıvrandı. Vücudu ağrıyan, zonklayan bir karmaşaydı ve daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Son gücüyle ayağa kalktı, adamın yüzünün iki yanını kavradı ve onu öptü. Onu, dünyasını paramparça etmeden ve kendisini bir hiç gibi hissettirmeden önce öptüğü gibi öptü.

Eve çarptı. Kadın irkilerek geri çekilmeye çalıştığında, adam onun ensesini kavradı ve boşalırken dudaklarını kapalı tuttu. Tohumunun ılık fışkırışını hissetti ve onu serbest bıraktığında, nefes nefese kalırken yanağına ve boynuna öpücükler kondurdu. Ellerini adamın nemli fanilasında gezdirdi ve gülümsedi. Görünüşe göre sevişmek, donmuş olsalar bile birini kurtarabiliyordu.

"Hiçbir şey kullanmadık," dedi sessizce. "Aşı oluyorum ama prezervatif kullanmıyoruz."

"Ben temizim."

O da öyleydi ama... "Bir şey kullanmam umurunda değil mi?" "Önemli değil."

Geri adım atarak onu tezgâhın üzerinde, bacaklarını açmış ve tamamen açıkta bıraktı.

"Ne demek önemli değil? Nasıl önemli olmaz? Sana babalık davası açacağımdan endişelenmiyor musun?"

Pantolonunun fermuarını çekti. "Hayır."

Aşağı atlamadan önce kendini temizlemek için kâğıt havlulara uzandı. Onun bu kayıtsız tavrına inanamıyordu. Bir imparatorluk kurmaya kafayı takmış biri için, onun ilişki konusunda daha paranoyak olacağını düşünmüştü.

"Anlamıyorum," dedi adam sandviçlerden birini alıp bir ısırık alırken.

"Bunun için endişelenme."

Kollarını kavuşturdu. "Bu konuda neden bu kadar rahatsın?" "Ben rahat değilim."

"Öylesin. Benimle birlikte olmadan önce doğum kontrolü hakkında konuşmadın ve temiz olup olmadığımı da sormadın."

"Temiz olmasaydınız bir şey söylerdiniz diye düşündüm." "Peki ya doğum kontrolü?"

"Hep bir şeylerin peşindeydin." "Ama sen bunu bilmiyordun."

Sandviçi bitirdi ve çorbaya yöneldi. "Roth!"

"Ne?"

"Bana söylemediğin şey ne?"

Kasenin üzerinden ona baktı. "Hamile kalman imkansız olurdu."

"Neden?"

"Vasektomi oldum."

Bunu sindirmeye çalışırken mutfakta kısa bir sessizlik oldu.

"Vasektomi mi yaptırdın? Neden?"

"Bunun çok açık olduğunu düşünüyorum."

Düzüştüğü tüm kadınları hamile bırakmasın diye mi? Gerçekten de o kadar çok mu sevişiyordu ki kısırlaştırılması gerekiyordu? Bu bilgiyi sindirmeye çalışırken aklına gelen bir düşünce onu hareketsiz bıraktı. "Ne zaman?"

"Ne zaman, ne?"

"Vasektomiyi *ne zaman* yaptırdın?"

Onu sertleştiğini görece kadar yakından izliyordu. Sezgileri harekete geçtiğinde buz gibi ve keskin bir şey ortasını kesti.

"Biz evliyken vazektomi mi yaptırdın?" diye sordu sesini çıkarmadan. "Evet."

Sanki yumruk yemiş gibi hissetti. Kulakları çınlamaya başladı ve nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı.

"Çocuk istemiyorum," dedi.

Birkaç saniye boyunca tepki vermedi. Veremezdi de. Az önce yeniden inşa etmeye çalıştığı dünyaya nükleer bir bomba atmış ve temelleri enkaza çevirmişti. Babasıyla aldığı kararlarla biraz perspektif kazandığını ve huzura kavuştuğunu, şimdi de Roth'la yakınlaştığını düşünüyordu ama adam birkaç kelimeyle onu geçmişlerinin kutup sularının altına geri itti.

Kalbinin etrafında oluşan buzdan nefes alabildiğinde çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Ondak uzaklaşmak zorundaydı. Yılların ihmali, aşağılanması ve öfkesi bir anda fıskırdı. Gözleri yaşlarla doldu. Siktir et onu. Hem de *çok* fena. Yıllardır boşanmışlardı ve o hâlâ onu incitmek için yeni yollar buluyordu.

Adamın eli koluna dolandığında, kadın şiddetle geri çekildi. "Sakın bana dokunma," dedi ölümcül derecede sessiz bir sesle. Öfkeden titriyordu.

"Çocuk sahibi olmak hakkında hiç konuşmadık." Bir elini kaldırdı.
"Yapma."

Adam onu tekrar yakaladı ve kadın kendini kaybetti. Damarlarında pompalanan öfkenin her zerresiyle saldırdı. Avuç içi yanağına çarpınca Roth'un başı yana kaydık. Parmakları kolunu delerken ona ters ters baktı ama kadın irkilmedi. Fiziksel rahatsızlık göğsünden yayılan acıyla yarışamazdı.

"Ben icabına baktım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Kimin için hallettin?" diye tısladı. "Sen mi? Kendini benden korumaya çalışmakla o kadar meşgulsün ki, bir bebeği sana karşı kullanmayacağımı hiç fark etmedin! Benimle birlikte olmak istemeyen bir adamı tuzağa düşürmekten daha fazla kendime saygım var. Bırak beni Roth, yoksa yemin ederim-"

"Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

Tekrar savurdu, ama bu sefer adam elini yakaladı ve aşağı çekti. Bu onu caydırmadı. Ayağına bastı ama adam hâlâ o iri iş botlarını giyiyordu, bu yüzden hiçbir etkisi olmadı. Ona diz çökmeye çalıştığında

onu duvara doğru itti ve bir eliyle boğazını sıkarak onu orada sabitledi. Yine de mücadele etti. Tamamen kontrolden çıkmıştı ve umurunda değildi.

"Senden nefret ediyorum!"

diye bağırdı. "Dur,
Jasmine!"

Bitkin düşene kadar durmadı. Öfkesi geçip ardında sadece acı bıraktığında, yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla duvara yaslandı. Her şeyini onun için feda ederken, adam onu kol mesafesinde tutuyordu.

"Hiçbir zaman çocuk sahibi olmayı
düşünmedim," dedi. "Peki," dedi kadın.

"Çek ellerini üzerimden."

Adamın eli kadının boğazında sıkılaştı. Daha önce bıraktığı izlere yenilerini ekliyordu ama kızın umurunda değildi. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Bana bak."

"Bırak beni."

"Bana bakana kadar olmaz."

Yüzünü kaldırdı ve içinde titreşen tüm şiddetli öfkeyle ona baktı. Adam her zamanki gibi kayıtsız ve dokunulmamış görünüyordu. Onun kendisini umursadığına kendini nasıl ikna etmişti?

"Şimdi, bırak gideyim," dedi hırıltılı
bir sesle. "Konuş benimle."

Ondan bu cümleyi duymak o kadar saçmaydı ki, mizahsız bir kahkaha attı. Adamın kalbine sapladığı bıçak daha da derine battı. "Şimdi mi konuşmak istiyorsun? Geleceğimiz hakkında benimle konuşmadan karar verdikten sonra mı? Siktir git, Roth." Kahkaha ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. "Babamdan o kadar nefret ediyordun ki çocuğumuz olmasın diye vazektomi mi yaptırdın?"

"Bunun babanla bir ilgisi yok. Sadece çocuk istemiyorum."

"Sanırım bunun benimle de bir ilgisi yoktu? Bana hiçbir zaman gerçek bir evliliğimiz olmadığını göstermeye devam ediyorsun. Ben sadece seni bir yere götürmek için bir dekordum.

ve seni oraya götüremediğimde beni terk ettin." "Sen terk ettin-"

"Ben senin kararlarında bir faktör bile değildim! Benim bir parçası olmamı istemediğin bir hayat kurdun. Benden çocuk istemedin; benimle bir evi paylaşmak istemedin." Titrek bir nefes aldı. "Beni hala incittiğine inanamıyorum." Gözlerini kapadı ve soğuk, titreyen elleriyle adamın kolunu itti. "Bırak gideyim."

Adam elini bıraktığında, kendini yakalamadan önce sarktı. Nefes nefese duvara yaslandı ve adamın bakışlarıyla karşılaşmadan önce kalan gücünü ve itibarını topladı.

"Senin kanının Hennessy soyunu kirletmesini istemediğim için tüplerimi bağladığımı söylesem ne hissederdin?" diye sordu kısık sesle.

Yüz ifadesi değişmedi ama odadaki enerji değişti.

Çenesini kaldırdı. "Aynen öyle. Şimdi benim hissettiklerimin çok küçük bir kısmını hissediyorsun." Mutfaktan çıktı ve kendini banyoya kilitledi.

Duşu açtı, içeri girdi ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Dumanı tüten su soğuk tenine çarptı ama o bu acıyı memnuniyetle karşıladı. Her şey bitmişti.

Sonunda kül oldular.

BÖLÜM 6

A Son büyük hatasını duşla telafi ettikten sonra, morarmış saçlarının etrafında uçuşan düğümlenmiş saçlarını düzeltti.

Omuzları. Hissettiği kadar bitkin görünmemek için yüzündeki tüm ahlaksızlık ve pasta makyajı izlerini örtecek bir kazak giymek için soğuk çatı katına cesaretle çıktı. Kızılıcık rengi deri ceket, atkıları, beresi ve ayak bileği botları Colorado'nun soğuk gününe karşı bir savunma değildi ama idare etmek zorundaydı.

Bavullarıyla merdivenden indiğinde, Roth'u büyük resim penceresinin önünde dururken buldu. Kendisine doğru gelmeye başladığında yüzüne vurmaya hazırlandı ama Roth'un tek yaptığı çantasına uzanmak oldu. Adam kamyonete doğru yürüdüğünde, elinden geldiğince ortalığı topladı ve kirli çarşafı çamaşır makinesine atıp yıkamaya başladı. Eğer o dallamayla konuşuyor olsaydı, Kaia'yı eve getirdikten sonra bunları kurutucuya atmasını hatırlatırdı. Hal böyleyken, yüzünü kaçırdı ve yanından geçip gitti, kapı aralığında bir Kızılderili şefi gibi durduğundan ona dokunmamak için yan döndü. Elmas tozuna hayran hayran bakmak istedi ama soğuk giysilerine işleyip nefesini kesince aceleyle kamyonete yöneldi.

Dağdan aşağı yolculuk dün geceye hiç benzemiyordu. Birkaç saatin yaratabileceği fark inanılmazdı. Etrafındaki dünya parıldıyordu.

saf bir masumiyetle geri dönmeyi diledi. Başka koşullar altında güzel manzaranın tadını çıkarabilirdi ama bu pisliğe olan boğucu yakınlığı bir saatlik yolculuğu cehenneme çevirmişti. Ondan uzaklaşmaya o kadar ihtiyacı vardı ki, derisi kaşınıyordu. Yalan söylemiş ve ona o kadar çok şekilde ihanet etmişti ki, bu başını döndürüyordu. En kötüsü de ondan çocuk istemiş olmasıydı. Ona benzeyen bir oğlu ya da onun gözlerine sahip bir kızı olmasını hayal etmişti. Bu hayalini bile ondan çalmış olması, yüzünü parçalamak istemesine neden oldu. Mümkünse, bu ona Londra'da söylediği her şeyden daha çok acı veriyordu çünkü bu, onunla hiçbir zaman bir gelecek hayal etmediğini kesin bir şekilde gösteriyordu. İlişkileri sahte bir ilişkiydi.

Hastanenin önüne park ettiğinde, Roth daha durmadan Kaia kapısını açmıştı. Kaia'ya veda edip buradan gitmeye kararlı bir şekilde kapıya doğru koştu ama Roth'un uzun adımları onu çabucak yakaladı. Aralarında bir sedyenin geçebileceği kadar boşluk bırakarak hastaneye girdiler. Asansöre girdiklerinde Kaia köşede durmuş, kollarını kendine dolamıştı. Araba yolculuğunda olduğu gibi, ikisi de konuşmadı. Yoğun bakım ünitesine vardıklarında hemşire onlara Kaia'nın odasına kadar eşlik etti. Hemşire Kaia'nın bakım planını anlatırken yarım kulakla dinledi.

İçeri girdiğinde Kaia'nın yüzü aydınlandı ama gözleri Roth'un yanından geçtiğinde yüzü bembeyaz kesildi.

"James?" Kaia fısıldadı.

Jasmine yatağın etrafında döndü ve anne ile oğlun birbirlerine bakışlarını izledi. Sessizlik uzadıkça hemşirenin bakışları Kaia ve Roth'tan ona kaydı. Jasmine de neler olup bittiğini bilmediğini göstermek için omuz silkti. Roth klanıyla evlenmişti ama onların dinamikleri hakkında çok az şey biliyordu. Ne Kaia ne de Roth aralarındaki mesafeli ilişkiyi hiç açıklamamıştı ve Jasmine de bu konuyu hiç kurcalamamıştı.

Roth zamanın annesinde yarattığı değişiklikleri görünce hiç tepki vermedi. Yüz ifadesi her zamanki gibi donuktu.

Kaia titrek bir sesle, "Geleceğini düşünmemiştim," dedi.

Roth soğukkanlılıkla, "Yapamasydım birini gönderirdim," diye cevap verdi. Jasmine kendini tutamadı. "Birini mi gönderecektin?"

Roth ona baktığında, kadın bakışlarını onun sakalına indirdi.

"Bazı işler bekleyemez," dedi.

Babasının ikizi olabilir. Roth'tan boşanmak yaptığı en iyi şeydi. Kendini ömür boyu görmezden gelinmekten ve sevgi kııntıları için yalvarmaktan kurtarmıştı.

Roth'un kıyafetini inceleyen Kaia'nın gözleri yaşlarla doldu. "Onun kıyafetlerini mi giyiyorsun?" diye sordu titrek bir sesle.

Roth annesine, istediği gibi davranmayan bir hisse senediymiş gibi baktı. "Başka seçeneğim yoktu."

Kaia'nın şaşkın bakışları ona kaydı. "Siz ikiniz konuştunuz mu?"

"Hayır," dedi kısaca ve Kaia'nın yanağını öpmek için öne doğru eğildi. "İyi olmana sevindim. O burada olduğuna göre ben de New York'a dönüyorum."

Kaia Roth'a temkinli bir bakış attı ve elini kavradı. "Kalamayacağına emin misin?"

Bir doktor içeri girdi ve Roth'un elini sıktı. Bu onun buradan çıkma anıydı.

"Hayır, çok üzgünüm ama iyileştikten sonra beni ziyaret edebilirsin," dedi aceleyle. "Kendine iyi bak, tamam mı?"

"Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum," dedi Kaia onun koluna tutunarak. "Gerek yok," dedi ve Kaia'nın elini okşadı.

"Geçmiş olsun, tamam mı?" "İyileşeceğim."

Jasmine sağlık personelinin etrafından dolaştı ve kapıdan dışarı süzüldü. Çıkışa odaklandı ve yoğun bakım ünitesinin çift kapısı arkasından kapanana kadar nefes almadı. Koridorda güçlükle yürüyüp cep telefonunu çıkarırken boş bir bekleme odasına girdi ve Sunny'yi aradı.

"Kızım," diye başladı Sunny.

"Bana bir uçak bulun," diye emretti.

Sunny'nin ses tonu bir anda resmi ve saçma sapan bir hal aldı.

"Kesinlikle, Bayan Hennessy. Neredesiniz?"

"Ben-"

Telefon elinden çekilip a l ı n d ı . Döndü ve Roth'un telefonu kulağına götürmeden önce ekrana bir göz attığını gördü.

"Buna gerek kalmayacak," dedi ve telefonu

kapattı. "Ne halt ediyorsun sen? Geri ver onu!"

Ekrana dokundu ve kaşları bir araya geldi. "Bu sabah Lyle Caruso ile konuştun mu?"

Öfkeden başı dönüyordu. "Bu seni ilgilendirmez! Telefonumu karıştırmayı bırak!"

"Ona bizden bahsettin mi?"

Dişlerini birbirine geçirdi. "*Biz diye bir şey* yok. Şimdi bana telefonumu ver."

Adam ekrana dokunmaya başlamadan önce tam otuz saniye boyunca ona baktı. Kız kendini kaybetti ve ona doğru atıldı. Adam kızın elini yakaladı ve arkasından bükerek onu eğilmeye zorladı.

Ağzını onun kulağına bastırdı. "Beni zorlama, Jasmine." "Seni zorlamıyorum! Sadece senden uzaklaşmak istiyorum."

Onu serbest bıraktı. Zonklayan omzunu ovuşturdu ve adamın hâlâ telefonuyla uğraştığını görünce dişlerini sıktı.

"Yemin ederim, eğer yapmazsan-"

Cebine koydu ve "Otuz dakika içinde yola çıkacağız."

dedi. "Havaalanına gitmek için araca ihtiyacım yok.

Taksi çağırırım."

"Benim zaten bir uçağım var."

Gözlerini ona dikti. "Kaia'yı terk mi edeceksin?"

"Bizimle geliyor. İyileşene kadar ona bakacak bir hemşirem var."

Temizlemek için başını salladı. "Tamam, güzel, ama ben New York'a gidiyorum."

"Ben de öyle."

Zihninde alarm zilleri çalmaya başladı. "Londra'da yaşıyorsun." "Merkezimi New York'a geri taşıdım."

Düşüymüş gibi hissetti. "İngiltere'de işlerin iyi gittiğini sanıyordum."

"Öyleyim ama niyetim her zaman geri dönmekti ve şimdi döndüm."

Ne oluyor lan? Şehir ikisi için yeterince büyük değildi. Kız kardeşleri biliyor muydu? Tabii ki biliyorlardı. Neden ona söylemediler?

"New York'a dönmek istemene şaşırdım," dedi belli belirsiz.

"Neden? Baban ve iş ortakları beni şehirden kovduğu için mi?"

Lafi dolandırmanın bir anlamı yoktu. "Evet."

"Artık bana dokunamazlar."

Midesi çalkalandı. "Teklifin için teşekkürler ama New York'a kendim dönebilirim."

"Otuz dakika içinde yola çıkacağız," dedi tekrar.

Bakışları onun ötesine geçti ve bir an sonra kapı açıldı. Bir doktor ya da bir çeşit kolluk kuvveti olduğunu umarak döndü. Kapıdaki iki adam kesinlikle bir tür eğitim almışlardı ama polis değillerdi. Birbiriyle uyumlu takım elbiseler, paltolar ve hatta güneş gözlükleri giymiş olsalar da daha farklı görünemezlerdi. Adamlardan biri kaymaktaş gibi bir tene, kel bir kafaya ve sarı kaşlara sahipti. Diğerinin saçları arkaya doğru taranmış, sakalları uzamış ve esmer teni Orta Doğulu olduğunu düşünmesine neden olmuştu. Esmer olan Roth'a deri bir çanta uzattı.

"Kıyafetlerinizi değiştirin, efendim," dedi muhafız, anlayamadığı bir aksanla.

Roth çantayı aldı ve "Gitmesine izin vermeyin." dedi.

Koridorda yürüyen ve gözden kaybolan adamın ilerleyişini camdan izledi. Ellerini ortalarının üzerinde kavuşturmuş olan muhafızlara baktı. Gözlerini gizleyen güneş gözlükleri yüzünden yüz ifadelerini okumak imkânsızdı.

"Çekil yolumdan," dedi.

Önce birbirlerine, sonra da ona baktılar.

Onlara doğru adım attı ve ellerini kalçalarına koydu. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Jasmine Hennessy-Roth," dedi adil olan, yine tanımadığı bir aksanla.

Ellerini yumruk yaptı. "Sadece Hennessy."

Muhafızlar sanki onlar için her şey aynıymış gibi omuz silkti.

"Telefonunu ödünç al m a m a izin verirsen sana bin dolar ödeyeceğim," dedi.

Tepki yok. "İki

bin." Tepki yok.

"On."

"Roth seni burada tutmamı söyledi. Hiçbir yere gitmiyorsunuz hanımefendi." "Sizi adam kaçırmaktan tutuklatabilirim."

Omuz silktiler, yasal sorun tehdidinden etkilenmediler ve neden etkilensinler ki? Roth onları kurtarırdı. Hay sikeyim. Bir gerilim baş ağrısı tehdit ederken bir sandalyeye çöktü. Fiziksel olarak hırpalanmıştı, yorgundu ve kapana kısılmıştı. Sadece çıkmak istiyordu. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve derin bir nefes aldı.

"Size bir şey getireyim mi hanımefendi?"

Orta Doğulu olduğunu anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu. "Aspirin ve su," diye mırıldandı.

Kapının açılıp kapandığını duydu ve çılgılık atma isteğiyle savaştı. New York'a geri dönüyordu. Önemli olan tek şey buydu, değil mi? Birkaç gün daha

Roth'la saatler geçirecek ve onunla konuşmak zorunda bile kalmayacaktı. Bu muhafızlar ve Kaia da orada olacaktı. Bunu yapabilirdi.

"Al."

Başını kaldırdı ve muhafızdan soğuk su ile aspirini aldı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Yanındaki boş koltuğa bırakmadan önce hapları ve şişenin yarısını yuttu. "Adın ne senin?"

"Bana Mo diyebilirsin."

"Peki sen nerelisin?"

"Türkiye."

Başını salladı ve kapının yanındaki soluk benizli olana baktı. "Ya sen?" "Johan."

"Peki sen nerelisin?"

"Danimarka."

İlginç. "Ne zamandır Roth'la birliktesin?" "Dört yıla yaklaşıyor."

Başını salladı ve bekleme odasından geçen insanların yüzlerini izledi. Yüzlerinde stres ve endişe vardı. Bir hafta boyunca hastanede babasına göz kulak olduktan sonra geri döndüğü için mutlu değildi. Asık suratlı ruh hali her hastanede aynıydı.

"Baban için üzgünüm."

Bakışları onu yakından izleyen muhafızlara geri döndü. Başını öne eğdi. "Teşekkür ederim."

Uzun süre oturmadı. Kıçı, kalçaları ve amı şişmiş ve ağrırken olmazdı. Parmakları bir kalem için kaşınırken volta atıyordu. Yazmak onun yogasıydı. Aklını başında tutuyor, düşüncelerini düzenliyor ve başa çıkamayacağı kadar çok olduğunda gerçeklikten kaçmasına yardımcı oluyordu. Karakterin dünyasının anlamlı olduğu ve kontrolün kendisinde olduğu bir hikâyenin içinde kaybolmak istiyordu. Sonra

Hayatının büyük bölümünü herkesin kurallarına uyarak geçirirken, yazmak özgür olduğu tek yerdı.

Kürk astarlı kapüşonlu beyaz bir parka giyen bir kadın gözüne çarptı. Kadının buralı olmadığından emindi ve bunun omzundaki tasarım çantadan çok egzotik görünüşüyle ilgisi vardı. Koyu renk güzel bir teni, kırmızı bir dudağı ve at kuyruğı yapılmış siyah saçları vardı. Kadın camdan içeri baktı, olduğu yerde durdu ve sonra gülümsedi. Jasmine kadının kendisine baktığından emin olmak için arkasına baktı. Kadın kapıyı açtı, korumaları kenara itti ve elini uzatmış, megawatt gücünde bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü. Görgü kuralları onu, kim olduğunu bilmeden kadının elini sıkmaya zorladı.

"Ben Sarai, büyük bir hayranınızım," dedi kadın, koyu kahverengi gözleri ışıldayarak. Önce muhafızlara sonra da Sarai'ye baktı. "Ah, tamam."

Sarai öne doğru eğildi ve göz kırptı. "Thalia."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Sen onun asistanı mısın?" diye tahmin etti. "Evet."

Nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Bu kadın onun çalışmalarının hayranıydı ve kitaplarını Roth'a vermişti, böylece eski karısının ilişkilerine dayanan erotik bir seri yazdığını keşfedebilecekti. Bu kadın onun hakkında kendi ailesinden daha çok şey biliyordu. Elini geri çekti ve başını salladı.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim?" diye sordu.

Sarai elini cebine attı. "Elbette. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Yaklaşık on beş dakika içinde ayrılmamız gerekiyor."

Ona sıkı bir gülümseme verdi. "İşte sorun da bu. On beş dakika içinde ayrılmak istemiyorum. New York'a kendi yolumla dönmek istiyorum."

Sarai telefonu uzatırken durakladı ve arkasına sakladı. "Roth açık talimatlar verdi."

"Onun talimatları beni etkilemez." Elini uzattı. "Kendi düzenlemelerimi yapmak istiyorum. "

Sarai ona göz kamaştırıcı, profesyonel bir gülümseme verdi. "Endişeleriniz hakkında sizinle konuşmak için kısa süre içinde müsait olacaktır."

Gözlerini kısmıştı. "Onu rahatsız etmek istemiyorum." "Eminim rahatsız olmaz," dedi Sarai yumuşak bir sesle.

Sarai'nin telefonu çaldı. Parmağını kaldırıp Jasmine'e özür dileyen bir gülümsemeyle baktı ve arkasını dönüp yabancı bir dilde cevap verdi. Johan nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ve Mo başını salladı.

Bu tam bir saçmalıktı. Kendisine burun kıvrarak bakan muhafızlara doğru yürüdü. Onlara deneysel olarak bastırıldığında gerildiler.

Mo kırgın bir ses tonuyla, "Olman gerektiğini sanmıyorum-" diye başladı.

Sarai hâlâ telefonda konuşurken bir kolunu onunkine doladı ve onu çıkıştan uzaklaştırdı. Telefon görüşmesini bitirdi ve ona gülümsedi.

"Beşinci kitapta ne kadar ilerlediniz? Herkes o."

Ağzını açtı ve sonra kapattı. Daha önce hiç biriyle konuşmamıştı. okuyucuyla yüz yüze geldi ve bu birçok açıdan rahatsız ediciydi. Çalışmaları onun için özel ve kutsaldı. Yalnızca ona ait olan tek şeydi, ancak bu kadın sanki ruhundan gelen bir şeyi değil de hava durumunu tartışıyorlarmış gibi bu konu hakkında öylesine gelişigüzel konuşuyordu ki. Bu kadın hakkında ne hissedeceğini hiç bilmiyordu.

"Minnie Hess olarak yazdığınız genç yetişkin fantastik romanlarınızı da çok seviyorum. O seriyi de tamamlamayı düşünüyor musunuz?" Sarai sordu.

"Ben... bilmiyorum."

"Roth'a o kitapları vermek ve kendi başına çözmesini beklemek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Hay Allah! Altı aydan fazla bekledim. Onları okuyacağını hiç düşünmemiştim ama sonra okudu, Tanrı'ya şükür."

"Bunu neden yaptın?" diye açıkça sordu.

Sarai gözlerini kırptırdı. "Bunlar onunla ilgili. Bilmesi gerekir, değil mi?" "Eğer bilmesini isteseydim, ona kendim

söyledim."

Sarai bir an onun gözlerini aradı ve sonra onunkiler genişledi. "Onun bilmesini istemedin mi?"

"Hayır!"

Eliyle ağzını kapattı. "Ama... başka kimse bunu anlamadı mı?"

"Hayır!"

Sarai dehşete düşmüş görünüyordu ama bu onu yatıştırmadı. Kolunu yardımcısından kurtardı ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

"Ben... ben dizinin ona bir aşk notu olduğunu düşünmüştüm," dedi Sarai belli belirsiz. "Romantik olduğunu düşünmüştüm."

Döndü. "Onun için değildi; benim içindi. Ben ondan boşanmışken nasıl onun için olabilir ki?"

"Ama Roth'un karakteri hala dizide, yardımcı bir karakter. Düşündüm ki..."

Bir şeyler fırlatmak istedi. "Bu sadece kurgu!"

"Ama... ama kitaplar senin hayatını çok yakından takip ediyor. Dördüncü kitap senin ve babanın bunca yıl sonra ilişkinizi onarmanızla sona erdi..." Sarai gözleri yaşlarla dolarken bir elini göğsüne bastırdı. "Öldüğünü duyduğuma çok üzüldüm. Bu çok trajik. İkiniz çok yakınlaşmıştınız, seyahat ediyor ve hatta birlikte yaşıyordunuz. Onu aniden kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu hayal bile edemiyorum."

Jasmine ona baktı. "Beni takip mi ediyorsun?" Sarai ona suçlu bir gülümseme verdi. "Bu kötü bir şey mi?"

"Evet! Bu da ne?"

"Elimde değil. Romantizm benim suçlu zevkim ve siz de en sevdiklerimden birini yazdınız. Serinizi ayda en az bir kez yeniden okuyorum ve arada bir sosyal medyada paylaşımlarınızı görüyorum. Eğer özel hayatınızı takip edersem, bu okuma deneyimimi geliştiriyor çünkü ilhamınızı nereden aldığınızı biliyorum."

Bu ana kadar hiç nutku tutulmamıştı. Roth odaya girdiğinde hâlâ gerçek kimliğini ve özel hayatının ayrıntılarını bilen süper bir hayranla karşılaşmanın şokunu atlatmaya çalışıyordu. Yüksek yakalı şık bir palto giymiş ve siyah bir fular takmıştı. Yine eski haline dönmüştü, kalbi olmayan büyük kötü iş adamı. Roth ona baktığında, kadın bakışlarını kaçırdı.

"Biz hazırız. Gidelim," dedi.

Herkes önce onun hareket etmesini bekledi. O da Roth'u geçti ve asansöre doğru ilerlemeye başladı. Sarai'nin gözleri sanki bir tenis maçı izliyormuş gibi Roth'la arasında gidip geliyordu. Jasmine'in bakışlarını fark ettiğinde başını kaldırıp tavana baktı.

Hastaneden çıktıklarında iki cip onları bekliyordu. Diğerine gitmeden önce onun bir tanesinin arkasına binmesini bekledi. Kaia'yı çoktan hemşiresiyle birlikte oturmuş bulduğuna sevindi.

"Bizimle gelmene sevindim," dedi Kaia.

Kaia'ya güven verici bir gülümseme vermeye çalıştı ama en arkaya tırmanıp bunun şimdiye kadarki en uzun kâbus olması ve bir an önce uyanması için dua ederken bunun daha çok yüzünü buruşturmak anlamına geldiğinden emindi. Johan sürücü koltuğuna tırmandı ve onu görebilmek için aynayı ayarladı. Onun kaçacağını mı düşünüyordu?

Kaia ve hemşire havaalanına kadar yol boyunca sohbet ederken Kaia gözlerini kapadı ve Roth'la birlikte birkaç saat boyunca kapalı bir alanda kilitli kalmadan önce rahatlamaya çalıştı. Uykusuzluk, amansız soğuk ve genel olarak ağrıları gerilim tipi baş ağrısını şiddetlendirdi. Kendini hasta ve ağrılı hissediyordu. Tek istediği bir yatak ve tüm bu insanlardan uzaklaşmaktı.

Özel bir uçak pistine yanaştılar. Kar yağmaya başladığında hiç memnun olmadı çünkü burada mahsur kalmayı reddediyordu. Siktir et. Uçağa bindi ve hemen uçuş görevlisine daha fazla aspirin için yalvardı, boş bir koltuk bulmadan önce temin etti. Zencefilli gazozu ve ağrı kesicileri içti ve uçağa üstünkörü bir bakış attı. Pelüş ve sıcaktı ve

rahatlatıcı nötr tonlarda yapılmış. Umurunda değildi. Düzinelerce jete binmişti. Tek derdi Roth'tan en uzak koltuğu kapmaktı. Ne yazık ki uçak bir 747 değildi, bu yüzden mevcut sekiz koltuk birbirine bakan dörtlü setlere ayrılmıştı. Muhafızlar, Kaia ve hemşire arka koltukları kapmışlardı, geriye sadece öndeki dört koltuk kalmıştı, uçağın her iki yanında ikişer tane ve aralarında masalar vardı. Roth ve Sarai dizüstü bilgisayarlarını çıkarmış, karşılıklı oturuyorlardı. Sarai'nin elinde bir iPad vardı ve programını gözden geçiriyordu. Onlardan koridorun karşısındaki koltuğa oturmaktan başka çaresi yoktu. Uçuş görevlisinin uzattığı battaniyeyi titrek bir gülümsemeyle kabul etti ve pencereye yaslandı. Perdeyi indirdi, battaniyeyi başına örttü ve dünyayı görmemeye çalıştı.

"Sorun nedir?"

Onu rahatsız edenin kim olduğunu anlamak için gözlerini açmasına gerek yoktu. Varlığının baş belasıydı, ona işkence etmeyi kariyer haline getirmiş bir adamdı. Battaniyenin altından ona orta parmağını gösterdi ve sessizce cehenneme gitmesini söyledi. Battaniye kaybolduğunda inledi ve başını örttü.

"Git başımdan!"

"Neyin var senin?"

"Sen. Benim sorunum sensin. Beni rahat bırak," diye mırıldandı.

İki hafta önce babasını gömdü. Dün, kalp krizi geçiren annesini hastaneye yetiştirdi ve ardından geceyi beş yıldır yüzünü bile görmediği eski sevgilisiyle kirli işler yaparak geçirdi. İki saat önce, yüzleştğini sandığı bir geçmişini yeniden canlandırdı ve ardından onu kendisi ve çevresindekilerle birlikte bir uçağa binmeye zorladı. Daha uygun soru *şuydu*: Onun *nesi vardı*? Kesinlikle hiçbir şey.

"Hasta mısın?" diye ısrar etti.

"Evet, senin saçmalıklarından bıktım."

Bir boğulma sesi duydu ve sandalyesinin Kaia'nınkiyle sırt sırta olduğunu fark etti. Ona kusmak istediği pisliği yuttu ve yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Daha önce aspirin istemişti," diye söze girdi

Johan. "Başın mı ağrıyor?" Roth sordu.

Neden umurundaymış gibi davranıyordu ki? "Evet, cehennemden gelen migrenim var. Beni rahat bırak."

Battaniye tekrar üzerine geldi. Çadırdaki bir çocuk gibi battaniyenin altına girdi. Kafası yarılmak üzereyken nasıl görüldüğü umurunda değildi. Motorlar hızlandıkça elleriyle kulaklarını kapattı ama bu hiçbir işe yaramadı. Havalandıklarında, bacak desteğini destekledi ve vücudunu Sarai ve Roth'tan uzağa çevirerek gerindi. Neyse ki uçağın sağır edici uğultusundan artık onları duyamıyordu. Güzel.

A el onu sarsarak uyandırdı. İnledi ve tokatlayarak uzaklaştırdı. Sıcak ve rahattı ve önemli olan tek şey de buydu.

"Jasmine."

Bu ses onu rüyasız bir uykudan uyandırdı ve iğrenç gerçekliğe geri döndürdü.

Tek gözünü açtı ve Roth'un kızgın suratının üzerinde gezindiğini gördü. "On beş dakika içinde iniyoruz."

Kahretsin, kötü bir rüya değildi. Doğrulup dağınık olan saçlarına dokundu. Migreni geçmişti ama o kadar yorgundu ki akşamdan kalma gibi hissediyordu. Haftalardır az uyumak sonunda onu yakalamıştı ve yatağının STAT'ına ihtiyacı vardı. Gözlerini ovuşturdu, sonra makyaj yaptığını hatırladı ve sendeleyerek banyoya gitti. Çok parlak aynadan rimelinin bulaşmış olduğunu ve uykusu sırasında kesinlikle dönüp durduğunu gördü. Kendine çeki düzen vermek için elinden geleni yaptıktan sonra

ve tazelenmek için küçük gargara şişelerinden birini kullandıktan sonra dışarı çıktığında kendini biraz daha iyi hissetti. Koltuğuna dönerken Kaia'nın pencereden dışarı baktığını gördü. Kaia'yı uyanık ve aktif görmek kasvetli ruh haline bir ivme kazandırdı.

Roth'un yanında durdu ve elini uzattı. "Benim telefonum."

Roth göğüs cebinden telefonunu çıkarıp uzatırken Sarai'nin meraklı bakışlarını üzerinde hissetti. Uçak alçalmaya başladığında telefonunu açtı. İndiğini bildirmek için Lyle'a mesaj atarken tüm cıvıltı seslerini duymazdan geldi. Uçak alçalırken Sunny'yi aradı.

"Beni öldürüyorsun," dedi Sunny.

"Biliyorum. Daha yeni indim. Beni oradan alabilir misin-"

Telefon elinden kapılmıştı. Emniyet kemerini çözemedi Roth, Sunny'ye hizmetlerine ihtiyaç duyulmayacağını söyleyip telefonu kapattı.

"Senin derdin ne?" diye tersledi. "Bekleyen araçlarımız var," dedi.

"Tamam. Kendi yoluna git. Seni tutmayayım." "Seni bırakacağız."

"Hayır, değilsin."

Telefonunu tekrar göğüs cebine yerleştirdi. Koltuğundan fırladı, uçuş görevlisi yanına geldiğinde ona bir yastıkla vurmaya hazırды.

"Daha iyi hissediyor musunuz, bayan?"

Öfkesini yuttu. "Evet, teşekkür ederim," dedi kısık sesle.

Önce uçaktan inmesi gereken Kaia'ya yol açmak için kenara çekildi. Eşyalarını toplayıp çantasından bir şey düşmediğinden emin olduktan sonra Roth, Johan ve Mo'yu da peşine takarak dışarı çıktı ve onu omzunda büyük bir iş çantası taşıyan Sarai'yle baş başa bıraktı.

Diğer kadının yüzündeki sırtış dikkatini çekti. "Bu kadar komik olan ne?"

"Hiçbir şey."

"Jasmine!"

Roth'un bağıırışı dişlerini kenetledi. Sarai'nin sırtışı onu kızdıran bir gülümsemeye dönüştü. Uçaktan inip kendilerini bekleyen iki Bentley bulmadan önce Sarai'ye sert bir bakış fırlattı. Roth'un yanında durduğu arabayı görmezden gelerek Kaia, Johan ve hemşiresinin bulunduğu arabaya binmeye çalıştı ama Sarai son koltuğa oturmuştu.

Roth sabırsızlıkla, "Jasmine, gidelim," dedi.

Diğer araba uzaklaşırken ona doğru yaklaştı. "Hemen telefonumu ver."

"Atla."

"Bayan Hennessy?"

Mo'nun arka kapıyı kendisine açtığını görünce Roth'la göz göze gelmekten vazgeçti. Ne güzel. Ne kadar çabuk binerse, o kadar çabuk eve dönecek ve ondan sonsuza dek uzaklaşacaktı. Arkaya yerleşti ve Mo direksiyona geçerken o da tereyağlı deri koltuklara gömüldü. Tam rahatlamak üzereydi ki Roth da onunla birlikte arka koltuğa oturdu.

"Ön tarafa otur," diye emretti.

Onu görmezden geldi ve telefonuna cevap verdi. En azından aralarında devasa bir konsol vardı. Mo'nun koltuğunun arkasındaki televizyonu açmak istedi ama düğmelerle uğraşamayacak kadar yorgundu.

Bu, tarihteki en uzun tek gecelik ilişkiydi. Gözlerini kapadı ve onu engellemeye çalıştı. Çok uzun sürmedi... Trafiğe takıldılar (sürpriz değildi) ve Mo adresini sorduğunda, üçüncü aramasında olan Roth'a baktı. İsteksizce verdi. Chelsea'deki dairesine yaklaştıklarında bacakları zıplamaya başladı. Biraz daha ilerleyebilirlerse, arabadan inip son birkaç bloğu yürüyebilirdi...

Telefonu kucağına düştü. Aramasına dalmış gibi görünen Roth'a baktı. Telefonunun kilidini açtı ve kırk iki sesli mesajı, yüzden fazla cevapsız araması ve iki yüz okunmamış mesajı olduğunu gördü. *Lanet olsun.* Önce Lyle'in mesajını kontrol etti. Lyle ona, bir sonraki

iki saat içinde onu bekliyordu. Zar zor ilerleyen trafiğe baktı ve omuz silkti. Vardığı zaman varacaktı. Bir sonraki mesajı Sunny'ye otuz dakika içinde dairesinde olacağını ve iki kız kardeşinin de yaşadığı Midtown'a gitmek için araca ihtiyacı olduğunu bildirmek içindi.

Mesajların çoğu, babasının vefatı nedeniyle başsağlığı dileyen ve nasıl olduğunu soran üniversite arkadaşlarından ya da eski tanıdıklarından geliyordu. Cevap vermiyordu çünkü bu sempati gösterileri, kendisinin ve kız kardeşlerinin bir süredir sessiz kaldığı babasının mirası hakkında içeriden bilgi almak için bir taktikti. Maximus'un milyar dolarlık servetini üç kızı arasında nasıl paylaştığına dair halkın spekülasyonları onu hasta etmişti, bu yüzden babası hastaneye yattığından beri ne bir gazete okumuş ne de sosyal medyaya girmişti. Dikkatli güvenlik, istilacı paparazzilerin çoğunu uzak tuttu, ancak bu, fırsat bulduklarında ona saldırgan sorular yöneltmelerini engellemedi. Skandalcı, vahşi Hennessy olarak adlandırılmıştı. Bir seks kaseti yoktu ama Ford Baldwin'le nişanını sanal bir meçhul için bozması da aynı anlama geliyordu. İşletme alanında yüksek lisans derecesine sahip olmasına rağmen herkes onun boş kafalı olduğunu düşünüyordu ve kimse onu Hennessy & Co'daki kız kardeşlerine katılırken görmek istemiyordu. Bu onun umurunda değildi. Yedi yıl önce nelerden vazgeçtiğini biliyordu ve seçtiği yoldan memnundu. Herkes onun babasının sırtından geçindiğini düşünüyordu çünkü kimse onun bir yazarlık kariyeri olduğunu ya da seçtiği alanda oldukça başarılı olduğunu bilmiyordu.

Roth'un alçak gürültüsü sınırlarını bozmaya başlamıştı. Kapıyı açtığında Pencere, gürültülü korna sesleri, kaldırımlarda birbirlerine bağırان insanlar ve inşaat alanından gelen çekiç sesleri onu anında karşıladı. Biraz rahatladı. Artık dağlardaki ücra bir kulübede değillerdi ve Doğa Ana buz gibi öfkesini eyaletin dört bir yanına savurmaya karar verdiği için ya da onun jeneratörlerden haberi varken kendisinin olmadığı için ona bağımlı değildi. Hayır. Taksilerin, mağazaların ve eğer bir şey yapmaya kalkışırsa tanıkların olduğu şehre geri dönmüşlerdi. Yapacağından değil. İşe geri dönmüştü.

İndikleri anda. O da tıpkı babası gibi kendi işinde gücündeydi.

Mo apartmanın önündeki kaldırıma yanaştığında Bentley'den fırladı. O kadar rahatlamıştı ki, hızla yanından geçen yabancılardan birini yakalayıp ona sarılmak istedi. Mo bavullarını bagajdan çıkardı ve kaldırıma bıraktı. Roth arka koltuktan çıkınca hiç memnun olmadı.

Eşyalarına uzanırken "Buldum!" dedi.

Roth spor çantasını bir omzuna attı ve al renkli bavulunun sapını kavradı.

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi ve çantayı adamın omzundan çekmeye çalıştı.

Kadının elini kayıştan kurtardı ve onu binaya doğru çekti. "Yemin ederim, Roth, yapacağım-"

Duvara yaslanmış üç adam ellerinde kameralarla öne doğru koşarken kadın konuşmayı kesti. Oh, lanet olsun. Yüzünü başka tarafa çevirdi ve araba kornalarının sesini duydu. İki adam daha ellerinde kameralarıyla caddenin karşısına, trafiğin içine doğru koşuyorlardı.

"Bayan Hennessy, Bayan Hennessy! Size miras kalan paranın bir kısmıyla tatile mi çıktınız?" diye bağırdı biri.

"Babanızın vasiyeti hakkında bize söyleyebileceğiniz bir şey var mı? Her şeyi kız kardeşlerinize mi bıraktı? Bu seni nasıl hissettiriyor?" dedi başka bir adam önlerine atlarken.

"Bu...?" diye sordu adamlardan biri.

"Evet, öyle. Bay Roth, Maximus Hennessy öldüğüne göre Amerika'ya geri mi döndünüz? İkinizin bıraktığı yerden devam etmek için mi döndünüz?"

Mo kapıya giden yolu açarken Roth onu kolunun altına aldı. Kamera flaşları ve saldırgan sorular onları kızdırmak içindi, böylece paparazziler ilginç bir çekim yapabileceklerdi. Pozisyon almak için yarıştılar ve hatta onları binanın içine kadar takip ettiler. Mo kapı açılana kadar onlara sırtını dönmedi.

Asansör geldi ve Roth onu içeri itti. Kapılar kapanırken Mo paparazzileri lobide tuttu.

"Güvenliği olmayan bir binada mı yaşıyorsunuz? Aklından ne geçiyor s e n i n ?" Roth tersledi.

"Şimdiye kadar ilgilerini kaybetmişlerdir diye düşünmüştüm," dedi duvara y a s l a n ı r k e n .

"Güvenlik ekibiniz nerede?"

"Yoldalar," dedi ve ona sıcak bir bakış fırlattı. "Telefonum yanımda olsaydı daha erken burada olurlardı."

Asansör onun katında durdu. Dışarı çıktı ve ona döndü. "Benimle gelmek zorunda değilsin."

Yüzündeki düşmanca ifade ona çantaları teslim etmeyeceğini söylüyordu. Dairesine doğru yürürken dişlerini sıktı ve kapının kilidini açtı. Ona döndü ve ellerini uzattı.

"Tüm sikişler için teşekkürler," dedi plastik bir gülümsemeyle. "Umarım seni bir beş yıl daha görmem."

Onu kenara itti ve içeri girdi.

"Buraya giremezsin!" diye bağırdı.

Kapıyı çarptı ve parmağının bir hareketiyle kapıyı kilitleti. Çantasını büyük bir gürültüyle yere düşürdü. Gözlerindeki aç parıltı kalbinin boğazına kaçmasına neden oldu.

"Sen-"

İki eliyle kızın yüzünü kavradı ve onu öne doğru çekti. Ağızları çarpıştığında, ellerini adamın göğsüne çarptı ve itti, ama onunla boy ölçüşemezdi. Adam onu açık tuğladan bir duvara yasladı. Onu Colorado'da paylaştıklarından farklı bir yoğunlukta öpüyordu. Ceketinin fermuarını açtı ve hassas göğüslerini kavradı. Kadın adamın bileklerini kavradı ve umutsuzca çekiştirdi. Onun kendisini tekrar ele geçirmesine izin veremezdi. Adam ellerini aşağı çekmesine izin verdi. Parmakları kot pantolonunu çözmeden önce bir anlık rahatlama hissetti.

Ağzını onunkinden ayırdı. "Hayır, Roth."

Çenesini öptü ve boğazına ulaşabilmek için balıkçı yakasını çekiştirdi.

"Senin oyununu oynamayacağım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Kot pantolonunu aşağı çekerken boynunu ısırdı.

"Siktir, Roth, *dur!*"

Adamın eli bacaklarının arasına dalınca öfkeli bir çığlık attı. "Bunu yapamazsın!"

Onu omzuyla duvara sabitledi, yüzü bir santimden daha az mesafedeydi. Gözleri öfke ve ihtiyaçla doldu.

"Yapıyorum," dedi gırtlaktan gelen bir sesle.

"Neden?"

"Çünkü buna ihtiyacım var."

Diz çöktü ve kot pantolonu dizlerindeyken bacaklarını olabildiğince ayırmaya zorladı. Kendini ondan korumak için yana dönmeye çalıştı ama kalçalarındaki çelik gibi kavrama, ona yer açmak için duruşunu genişletti.

"Lütfen, Roth..."

Şehvet onu ele geçirdiğinde sesi kesildi. Onun önünde diz çökmüş görüntüsü, bir daha görebileceğini hiç düşünmediği bir fanteziydi. Ziyafet çekerken gözlerini kapattı. Onu alabilsin diye üzerine çıkmıyordu. Bunu yapıyordu çünkü onun tadını seviyordu. Yüzündeki coşku onu ateşli, zayıf ve aptal yapıyordu. Kalçaları titremeye başladığında, adam doğruldu. Kadın onun görüntüsüne karşı gözlerini kapattı. Kendinden nefret ederken bile, kemerinin ilmeklerinden çıkma sesini ya da fermuarının törpülenmesini duyduğunda kıpırdamadı. Adam onun kışını avuçladı ve parmak uçlarına kaldırdı. Adam içine girdiğinde, kadın bir iniltiyi bastırdı. Bacaklarını açmak istedi ama yapamadı, kot pantolonu ayak bileği botlarının etrafındayken olmazdı.

"Seni tekrar tatmama izin vererek sıçtın batırdın," diye şakağına doğru nefes aldı.

Dişlerini gösterdi. "Bu son kez."

Adamın karanlık kıkırdaması kadının tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. " yle!"

Kabzasına kadar içeri girdi ve orada kalarak onu boyutuna uyum sağlamaya zorladı.

Kukusu onun etrafında çırpınıyordu.

"Bunu hissediyor musun, prenses? Kendini bana veriyorsun."

Koridorun karşısındaki komşusu kapısını açtı. Kadın sertle ti ama Roth durmadı. İki adam konuşmaya ba larken onu güzelce ve yavaşça becerdi. Sanki kapının hemen dı ındaymı lar gibi geliyordu, Roth'un onu becerdiği yerden altı metreden daha az uzaktaydılar.

Onu izliyor, yüzünde titreşen her duyguyu ölçüyordu. Ona ters ters bakıyor, ondan nefret ediyor ama bunu ondan istiyordu. Elleri k  ını terk etti ve her i i te teninin tuğlaya sürtünmesine izin vererek aşırı yüklenmiş duyularına daha fazla his kattı.

"Evet, kedim doğum yaptı. Sekiz yavru. Bir tane ister misin?" diye sordu bir adam kapısının hemen dışında.

"Hangi renkler var?" diye sordu başka bir adam.

"Her  e it. Görmek ister misin?"

"Kedi ister misin?" Kız huzursuzca ona doğru kayarken Roth fısıldadı.

Kadın uzandı ve tırnaklarını adamın ensesine geçirdi. "Hayır, beni bitirmeni istiyorum."

Adamın gözleri kadının dudaklarına kaydı. "Bana kibarca sor." "Siktir git."

Ellerini birbirine bağladı ve ba ının üzerinde sabitledi. Hızlandık a onu sıkı tırıyor, hareketlerini kısıtlıyordu. Bacakları birbirine kenetlenmi ken onu ayakta beceriyor olması, kendini her zamankinden daha büyük hissetmesine neden oldu. Bu çok iyiydi. Ayarladı ve ona tam olarak vurdu. Kadın boğuk bir nefes verdi. Koridordaki sesler durakladı.

"Seni duymalarını mı istiyorsun?" Roth mırıldandı.

"Umurumda değil!" dedi yüksek sesle, doruk noktası dışında hiçbir şeyi umursamıyordu.

Ona doğru eğildi ve mutluluğa ulaşırken başını geriye doğru eğdi. Hiç kimsenin sancılar içindeki bir kadından başka bir şey sanmayacağı umutsuz bir inilti çıkardı.

"Roth!"

Yakın olduğunu hisseden adam ona ihtiyacı olanı verdi, kışını tuğlalara sertçe vurarak aşırı kullanılmış vücudunu başka bir orgazma ikna etti. Adam hızlandıkça çığlığını göğsüne bastırdı ve boşalana kadar onu acımasızca becerdi. Adam, yüzü saçlarına gömülmüş halde ona doğru sarkarken nefesini kaybetti. Adam ellerini bıraktığında, eller yanlarına düştü ve bir an için öyle kaldılar. Koridorda hiç ses yoktu. Ya gitmişlerdi ya da dairelerinde mastürbasyon yapıyorlardı.

Beyni yeniden harekete geçtiğinde onu itti. "Şimdi git."

Roth içinden çekildi ve döllerinin bacağından aşağı kayarak kot pantolonuna damlamasına neden oldu; bu da ona prezervatife ihtiyacı olmadığını, çünkü boşa ateş ettiğini hatırlatıyordu. Kendinden nefret ve öfke içini parçaladı.

"Geri çekil," diye emretti.

Telefonu çalmaya başladı.

"Gördün mü, gerçek dünya seni çağırıyor. Güle güle."

Adam geri çekilirken, kadın yüzünü buruşturarak kot pantolonunu yukarı çekti. Roth telefonuna baktı ve cevap vermeden cebine attı. Pantolonunun fermuarını çekti ve bir elini dağınık saçlarının arasından geçirdi.

Gözleri onunkilerle buluştu. "Telefonuna numaramı koydum.

Kullan onu." Kollarını kavuşturdu ve çenesini kapıya doğru salladı.

Ona uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Benden kaçamayacaksın." "Lütfen git," dedi kadın.

Yapacağını sanmıyordu ama sonunda yaptı. Kapı arkasından kapandığında, sürgüyü kaydırmak için öne doğru sıçradı. Yüzünü kapıya dayayıp çığlık atmadan önce adamın gerçekten gittiğinden emin olmak için gözetleme deliğinden baktı.

BÖLÜM 7

T Duştan çıktığında süvariler gelmişti. Bornozunu giydi ve kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden baktı.

Dört muhafız ve Sunny. Gardiyanlar onu gördüklerinde hemen gözlerini kaçırırken Sunny başını sallayarak yatak odasını işaret etti.

Sunny, "Baban şu anda seni görebilseydi kalp krizi geçirirdi," dedi.

Jasmine homurdanarak buzdolabından bir Yoo-hoo aldı ve yatak odasına gitti. Sunny de onu takip edince pek şaşırmadı. Saçlarını kurutup şekillendirdikten sonra makyaj masasının önündeki tabureye tünedi.

Sunny açık kapı aralığında uzanıyordu. Altmışlı yaşlarının sonunda siyah bir kadındı, eski bir denizciydi ve satmadan önce kendi güvenlik şirketini kurmuştu. Emeklilikten ayrılıp babasının güvenlik koordinatörü olmadan önce bir yılını gemi seyahatinde geçirmişti. Bir uşak gibi giyinmiş, siyah bir pantolon takım giymiş, kafasında on beş santim yüksekliğinde süslü bir topuz yapmıştı.

"Burada kalamazsınız. Güvenli değil," dedi

Sunny. "Biliyorum."

"Boynundaki ne?"

Bornozunun yakasını yukarı çekti. "Bir şey yok." Sunny ona doğru yürümeye başlayınca iki elini birden havaya kaldırdı. "Bir şey yok, yemin ederim."

"Biri sana elini sürdü." "Benim iznim olmadan olmaz."

Sunny başını yana eğdi. "BDSM tatil köyüne falan mı gittin?"

Omuz silkti ve rahat görünmeye çalıştı. "Onun gibi bir şey."

Dağlarda neredeyse donarak ölmek bir tatil yeri olmaktan çok uzaktı ama BDSM hikâyesi eski sevgilisiyle defalarca birlikte olduğunu itiraf etmekten daha iyiydi. Hay sikeyim. Makyajını yapmaya başlarken aynada kendine ters ters baktı. Egosu zedelenmişti. Ona bu kadar kolay teslim olması onu hasta ediyordu. Geçen beş yıl ona hiçbir şey öğretmemiş miydi? Kendi başına başarılı bir iş kadınıydı, öyleyse neden ona izin vermişti?

-

Sunny, "Bir dahaki sefere sapkınlıklarını dışa vurmak için mahremiyet istediğinde, belki birkaç kadın koruma tutabilirim, böylece kendini bu kadar mahcup hissetmezsin," dedi.

"Gerek yok."

"Neden?"

"Benden bu kadar."

Sunny homurdandı. "Elbette. Ne yazdığını biliyorum."

Sunny hiçbir kitabı okumamış olmasına rağmen Thalia'nın sırrını biliyordu. Yine de Sunny işin özünü anlamış ve bu konudaki fikirlerini kendine saklamıştı. Sunny o kadar sıkı kilitlenmişti ki Jasmine onun eşcinsel mi, heteroseksüel mi yoksa asexual mi olduğunu anlayamıyordu. Kadın hiçbir zaman partnerlerinden bahsetmemiş ya da her iki cinse de ilgi duyduğunu belirtmemişti.

"Yani, kalkıp gitmeyeceğim. Dersimi aldım," diye düzeltti.

Sunny'nin kaşları kalktı. "Bu doğru mu?"

"Evet, doğru," dedi fondötenini sürmeyi bitirirken. "Bundan sonra Tuxedo Park'a geri döneceğim, yani endişelenmene gerek yok."

"Sana olan ilginin azalması aylar sürer," dedi Sunny ve sonra omuz silkti. "Belki o zaman bile bitmez."

Sert el hareketleri bronz göz farını istediğinden biraz daha ağırlaştırmıştı ama buna katlanacaktı.

"Telefonunuza cevap veren adam kimdi?" Sunny sordu.

Yalanı ortaya çıkınca yüzünü buruşturdu. Doğruyu söyleyip söylememeyi tartıştı ve sonra aşağıdaki paparazzileri hatırladı. Her şeyi mahvetmişlerdi. Şimdi ailesine Roth'tan bahsetmek zorunda kalacaktı ki bu hiç de iyi olmayacaktı. Makyaj fırçasını sinirli bir şekilde savurdu.

"Arayan James'ti," dedi Sunny'nin onun ilk adını tanımayacağını umarak.

İki saniyeden kısa bir süre sonra, "James *Roth*?" diye duydu.

Sunny bu ismi çok iyi bilecek kadar uzun süredir babasının yanında idi. Rimel sürerken içini çekti. "Evet."

Sunny artık duvara yaslanmıyordu. Dik duruyordu ve tetikteydi.

"Colorado'da annesini ziyaret ettim. Ben oradayken kalp krizi geçirdi. Roth iyileşirken ona bakması için New York'a geri getirdi," dedi koyu kırmızı mat bir ruj seçerken.

"Telefonuna cevap verdi mi?" Sunny dikkatle sordu.

"Onlarla birlikte dönmem için ısrar etti." Ayağa kalktı ve dolaba giderken Sunny'nin inceleyici bakışlarından kaçındı. "On beş dakika içinde hazır olurum."

Sunny gittikten sonra uzun bir nefes verdi. Sunny ikiye ikiye bir araya getirebiliyordu. Yaralar BDSM tesisinden değil, Roth'tan gelmişti ve bu da onu eski sevgilisiyle takılmak için bir klişe haline getiriyordu. Lanet olsun. Dolabına gidip yüksek yakalı siyah bir elbise çıkardı, çizmelerini giydi ve birkaç aksesuar ekledi. Paparazziler bir poz için buradaydı, o da onlara Roth'la olan pozunu gölgede bırakacak bir poz verecekti. Oturma odasına girmeden önce hâlâ sahip olduğu birkaç tasarım çantadan birini ve bir palto aldı.

Muhafızlar hemen ayağa kalktı. Kapiya doğru yürürken tek kelime etmedi. Etrafında toplandılar ve bu kez paparazzilerle karşılaştığında başını dik tuttu ve çok daha iyi bir fotoğraf çekmelerini umdu. Bir SUV'ye atlayıp kulaklığıyla konuşan Sunny'nin yanına yerleştğinde güneş batmak üzereydi. Lyle'a yolda olduğuna dair mesaj attı ve cenazeden beri görmediği kız kardeşleriyle yüzleşmeye hazırlandı.

Trafik olmasa on dakika sürmesi gereken yol kırka yakın sürdü. Gökyüzüne doğru yükselen camdan bir bina olan Hennessy Tower'ın önünde cipten indi. Sunny ve iki koruma ona eşlik ediyordu ama buna gerek yoktu çünkü görevliler paparazzilerin binaya girenlerin on beş adım yakınına yaklaşmasına izin vermiyordu. Kederli paparazzilerden birkaç flaş patladı ama apartmanındaki sirkle kıyaslanamazdı. Hennessy Tower çalışanları, o döner kapıdan geçip devasa lobiyi geçerken başlarını eğdiler. Asansör operatörü en üst katı seçmeden önce onu gülümseyerek selamladı.

Asansör, onun için kenara çekilen birkaç güvenlik görevlisi tarafından korunan Sistine Şapeli'ne rakip bir giriş yoluna açıldı. Köşeyi dönüp büyük oturma odasıyla karşılaşmadan önce mini bir şelale ve koi havuzunun yanından geçti. Elli milyon değerindeki bir evden beklenebilecek her şey vardı. Duvarlardaki pahalı sanat eserleriyle birlikte odanın köşesinde beyaz bir piyano duruyordu. Colette, Lyle, hizmetçileri ve aşçıların yaşadığı iki katlı çatı katındaki her şey gibi altınla süslenmiş krem rengi mobilyalar da özel yapımdı. Lyle eşikte duraklayınca altın ocağın önünde uzanan herkes başını çevirdi.

"Minnie Teyze!"

İki çocuk ona doğru koştu. Bailey ve Kye ona doğru koşarken diz çöktü ve poposunun üzerine düştü.

"Lyle Amca başının belada olduğunu söylüyor," diye fısıldadı

Bailey onun kulağına. "Ne var ne yok?" diye fısıldadı.

Bailey, annesininkiyle aynı buz mavisi olan gözlerini kırıştırdı. "Mola alacak mısın?"

"Belki," dedi ciddiyetle ve sonra kendisine yapışan küçük çocuğun poposunu okşadı. "Oğlum nasıl?"

"Seni özledim," dedi boynuna doğru.

Kalbi eridi. Kucağında Kye ile ayağa kalktı ve kendisini farklı derecelerde onaylamayan gözlerle süzen zorlu bir jüriyle karşılaştı. Kız kardeşleri Colette ve Ariana yan yana duruyordu. Kendisi 1.80 boyuyla ortalamanın üzerindeydi ama 1.80 boyuyla ondan daha uzun olan kız kardeşlerinin yanında küçük kalıyordu. Buz mavisi gözleri olan sarışın bomba gibiydiler. Annelerinin farklı olduğu düşünüldüğünde aralarındaki benzerlik esrarengizdi.

Colette ondan on yaş büyüktü ve babalarının kadın versiyonu olan kopuk, katı ve bükülmezdi. Hennessy & Co'nun CEO'suydu ve doğduğundan beri hazırlandığı bu rolde çok başarılı olmuştu. Maximus, Colette'i parlak bir hedge fon yöneticisi ve tutkulu bir İtalyan olan Lyle Caruso ile eşleştirdi. Colette ve Lyle sık sık dergi kapaklarında yer alan New York'un güçlü çiftlerinden biriydi. On yılı aşkın bir süredir evliydim, bu yüzden Colette'in çarşafın arasında günlük hayatında görüldüğü kadar soğuk olmadığını düşündü. Geçen yıl Colette çocuk sahibi olmayı reddedince neredeyse boşanıyorlardı ama evlilik sözleşmesi kendisine hatırlatılınca pes etmişti. Ne de olsa bu mirasla ilgiliydi, aşkla değil.

Colette, öne altın düğmeli beyaz bir ceket elbise giymiş ve şişmiş karnının etrafına siyah bir kemer bağlamıştı. Altı aylık hamile olmasına ve kendi evinde olmasına rağmen, uzun bir günün ardından hâlâ topuklu ayakkabı giyyordu. Colette tıpkı babaları gibi resmiyete çok önem verirdi. Jasmine'in kendini şık göstermek için zaman ayırmasının nedenlerinden biri de buydu. Lyle ise siyah bir pantolon ve kravatsız bir gömlek giymişti. Başının yanlarını kazıtmış, üst kısmını ise uzun bırakmıştı.

Diğer kız kardeşi Ariana ondan sekiz yaş büyüktü ve Hennessy & Co. şirketinin COO'suydu. Ariana da Colette kadar zekiydi ama yumuşamıştı.

Bailey ve Kye'ı doğurduktan sonra. Babaları Rami Khan, parlak bir yazılım patronuydu. Sessiz bir adamdı ama odadaki diğerlerinden daha az güçlü değildi. Kazak yelek giyyordu ve burnunda altın rengi Harry Potter gözlükleri vardı.

"Geciktiğim için özür dilerim," diye duyurdu.

"Gelebilmenize sevindim," dedi Colette.

Bundan kuşkuluydu ama bu düşüncesini kendine sakladı. "Ne oluyor Minnie?" Lyle tersledi.

"Ne?" diye sordu Ariana ona sert bir bakış fırlatırken. "Roth'la ne yapıyorsun?" Lyle talep etti.

Gülümsemesi dudaklarından düştü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir dedikodu sitesinde ikinizin bir fotoğrafı var. Colette de etiketlenmiş. Bu doğru mu?"

Midesi bulandı. Bu gece bu konuyu açmak zorunda kalacağını biliyordu ama içeri girer girmez Roth'u tartışmak zorunda kalmadan onları rahatlatmayı umuyordu. Hepsi ona bakıyor, bir açıklama bekliyordu. Kye ve Bailey bile onu izliyor, anlamasalar da önemli bir şeyler olduğunu fark ediyorlardı.

"Kaia'yı görmek için Colorado'ya gittim. Ben oradayken kalp krizi geçirdi, o yüzden Roth uçakla geldi" dedi.

Lyle kollarını iki yana açtı. "Ve? Nasıl oldu da senin binanda kolunu sana doladı?"

"Birlikte geri döndük ve o beni paparazzilerden koruyordu." "Ve hepsi bu mu?" Lyle itti.

"Evet."

"Geri taşındığını biliyor musun?" Colette sordu.

Bakışlarını en büyük kız kardeşine çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Biz dönmeden önce bu bilgiyi verdi. Neden bana söylemedin?"

"Seni üzmemek istemedim."

"Bunu ondan duymaktansa senden duymayı tercih ederim."

"Şehirde pek bulunmuyorsun. Onunla karşılaşacağınızı düşünmemiştim," dedi Colette zarif bir omuz silkmeye.

Jasmine kendini tutamadan Ariana konuştu. "Sen iyi misin?"

"Elbette," dedi umursamazca ve Kye'ı yanağından öptü. Eğer gerçekten umursuyor olsalardı, onlara ihtiyacı olduğunda çekip gitmezlerdi.

"Hadi yiyelim," dedi Lyle öne çıkıp ona sarılırken. "Her şey yoluna girecek," dedi sessizce.

Ona uzun uzun baktı. "Sen nasıl istersen."

Rami Kye'ı ondan aldı ve çocuklarını önlerine kattı.

"Manşetlere çıkmadan hiçbir şey yapamıyorsun, değil mi?" diye takıldı.

"İtibarımı korumak zorundayım," dedi ve ona sarıldı. "Nasıl neredeydin, Rami?"

"Meşgulüm tabii ki," dedi ve onu resmi yemek odasına götürürken bir kolunu omzuna attı.

Kayınbiraderleriyle kız kardeşlerinden daha iyi anlaşıyordu. Maximus onları erkek egemen iş dünyasında kadın generaller olarak yetiştirmişti. Halkın gözü önünde yetiştirilmişlerdi ve küçük yaştan itibaren duygularını asla göstermemeleri öğretilmişti çünkü bu bir zayıflıktı ve istismar edilebilirdi. Lyle ve Rami ise sevgi gösterme konusunda çok daha rahattı ve süper maço olma ihtiyacı hissetmiyorlardı.

Masaya oturdu ve kendisini bekleyen bir kadeh şaraba uzandı. Servis elemanları ustaca düzenlenmiş Asya yemekleriyle geldiler. Kız kardeşlerinin kendisine yönelttiği kibar sorulara şaşırmadı. İşten ve umurunda bile olmayan ortak tanıdıklardan konuşmak istiyorlardı.

Dikkatini çok daha ilginç olan yeğenlerine çevirdi. Kye ve Bailey, gittiği haftalarda gördükleri ve öğrendikleri her şeyi ona anlatmaya hevesliydi. Bailey Fransızca ve Almanca öğreniyordu ve konuşurken bunlar arasında geçiş yapıyordu. Kye ise İspanyolcaya meyilliydi ve bozuk cümlelerle konuşuyordu. Yeğenleri ve yeğenleri, hala acı çekerken gelme zahmetine katlanmasının ana sebebiydi.

Roth ile karşılaştı. Çocuklar sıcak ve sevecendi ve ona seyahat, gözlem ve eğitim dolu hayatlarını anlatmaya hevesliydi. Ariana ve Rami, yatılı okul dışında, kesinlikle kendisinin yetiştiğı müfredatı takip ediyorlardı. Yeğenleri New York'ta özel okula gidecekti, bu da onları daha sık görebileceğı anlamına geliyordu.

Yetişkinler piyasadaki dalgalanmaları, sermaye kazançlarını ve yatırımcıları tartışırken o çocuklara odaklandı. Kız kardeşleriyle hiçbir zaman bağ kuramamıştı ama çocuklar onun kasvetli dünyasında bir fener gibiydi.

"Annem babamı çok özlediğini söylüyor," dedi Bailey.

Bir anda sel gibi akan gözyaşlarını kırıştırdı. "O haklı."

Bailey bir elini onun yanağına bastırdı, gözlerinden şefkat fişkırıyordu.

"Her şey yoluna girecek. Babam daha iyi bir yerde."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken başını salladı.

"Evet, öyle." "Bayan Papa," diye seslendi Kye.

Onu kendine doğru çekti ve başının üstünü öptü. "Ben de bebeğim."

"Kaleye geri mi dönüyorsun?" Bailey sandalyenin üzerinde dizlerinin üzerinde doğrulurken sordu.

Ağız kıvrıldı. "Evet."

Bailey öne doğru eğilmeden önce annesine baktı. "Ben de gelebilir miyim?" "Sanırım sana sıkı bir program uyguluyor."

"Ama ona üzgün olduğunu söylersen, seninle gelmeme izin verebilir."

Bailey kesinlikle müzakere sanatını hızla öğreniyordu. Mantıklı ve ikna ediciydi ve henüz beş yaşında bile değildi.

"Sen de gel!" Kye, kız kardeşi onu susturmadan önce yüksek sesle söyledi.

"Bir süredir yoktum. Yapmam gereken bazı işler var ama annen izin verirse seni bir iki hafta içinde alırım" dedi.

Bailey içini çekti ve kollarını kavuşturarak koltuğına geri yaslandı.

"Atları görmek istiyorum."

"Yapacaksın."

"Onları *şimdi* görmek istiyorum."

Yeğeninin burnuna dokundu. "Uslu ol ve olacaksın. Surat asmak yok."

Yemekten sonra, Ariana yatma vaktinin geldiğini söylemeden önce Kye ve Bailey ile oynadı. Rami onları iki kat aşağıya, çatı katına götürmeden önce çocukları öptü. Lyle kendini ofisine kilitlerken, Ariana ve kız kardeşleri karşılıklı mutabakatla büyük oturma odasına yerleştiler.

Jasmine ateşe bir göz attığında, Colette boğazını temizlemeden önce Roth'la benzer bir alevin önünde seviştikleri anılar aklına geldi.

"Mesajlarıma yanıt vermediniz," dedi.

Alevlerin kalıntıları gözlerinde dans ederken Jasmine dikkatini kız kardeşine çevirdi. "Ne hakkında konuşmamız gerektiğini bilmiyorum."

Colette ve Ariana birbirlerine baktılar. Birbirleriyle o kadar uyumluydular ki konuşmaya gerek kalmıyordu. İki yetenekli ve muhteşem kız kardeşin yanında büyümek hiç de kolay olmamıştı. Her zaman on adım gerideydi ve ne olursa olsun asla yetişemeyecekti. Roth onu Hennessy kalıbından kurtardı. Mükemmel kız ve çalışan olmaya çalışmayı bıraktı ve kendisi olmaya karar verdi. Kız kardeşleri onun için yaratılmamış yüksek riskli bir oyun oynamışlardı. Ford'la evlenmeden ve paranın kral, imajın her şey olduğu bir dünyaya saplanıp kalmadan önce bu işten kurtulduğu için mutluydu. Nişanı attığında kız kardeşleri de en az babaları kadar öfkelenmişti. Kız kardeşleri bu uzaklaşma sırasında ona ulaşamadılar ve babalarıyla barıştığında, Colette ve Ariana da bunu kabul ettiler ama uzun uzun bakışmadan değil. O her zaman bir yabancı olmuştu.

"Roth'la ilgili bu haber... beklenmedik," dedi Ariana, belli ki odadaki gerginliği azaltmaya çalışarak.

Amı zonkluyordu. Ayak bileklerini çaprazladı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Sence bu olaydan sonra New York'a dönmesi bir tesadüf mü?"

Babam geçti mi?" Colette sordu.

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Cenazeden hemen sonra geri taşındı."

Kaşlarını çattı. "Elbette, bu bir tesadüf. Başka ne olabilir ki?"

Colette ve Ariana tekrar birbirlerine baktılar.

Ariana öne doğru oturdu. "Vasiyet okunduğunda kötü tepki verdik. Mirasınızla ilgili herhangi bir kırgınlığımız olmadığını bilmenizi istedik."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum," dedi. Roth'la uğraştıktan sonra sabrı tüm zamanların en düşük seviyesine inmişti. Onların kibar saçmalıklarıyla ilgilenmiyordu.

Kız kardeşi gözle görülür bir şekilde sertleşti. Onun bu kadar açık sözlü olmasını beklemedikleri açıktı.

"Beni vasisi olarak tayin ettiğini bilmiyordum," dedi doğrudan Colette'e bakarak. "Kalan mal varlığının bana kalacağını da bilmiyordum. Hiçbir şey istemedim."

Colette bakışlarını indirirken Ariana rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Vasiyetname okunduktan sonra çekip gittin," diye devam etti Jasmine. "Beni babamla ilgili kararı tek başıma vermeye zorladın. Öldüğünde yanında değildin." Nefesi kesildi ve soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken ateşe baktı. "Bir kez olsun dürüst ol. Kızgındın."

"Haklısın."

Colette kanepenin kenarına oturmuş, baldırlarını birbirine bastırmış ve bir kral gibi yana doğru eğilmişti. Colette'i daha önce kusarken görmemiş olsaydı, kız kardeşinin insan olmadığından şüphelenebilirdi. Asla zayıflık göstermezdi ama şu anda onda farklı bir şeyler vardı.

Colette, "Senin vasi ya da tek varis olmanı beklemiyordum," dedi, sözcükleri ararken sesi tereddütle titriyordu. "Korkunç bir tepki verdim." Colette başını eğdi. "Çok üzgünüm, Minnie."

"Bunu daha iyi idare edemedim," diye ekledi Ariana. "Özür dilerim."

Jasmine tepki vermedi. Hangisinin daha şok edici olduğundan emin değildi. Roth'u görmek mi yoksa kız kardeşlerinden özür dilemek mi?

Babasının vasiyeti karşısında hiç kimse onun kadar şaşkırmamıştı. Babasının kaderinin kendi ellerinde olduğu gerçeğini kabullenemeden, avukat babasının üç yüz milyon dolardan fazla değerdeki kalan mal varlığının kendisine miras kaldığını açıkladı. O tüm bunları anlamaya çalışırken, Colette ve Ariana odadan çıkıp gitmiş ve onu babasını yaşam destek ünitesinden ayırma ve cenaze düzenlemelerini tek başına yapma kararıyla baş başa bırakmışlardı. Babasının tabutunun yanında dururken kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Babasının akranları onun kız kardeşleriyle boy ölçüşemeyeceğini açıkça ortaya koymuştu. Sebep olduğu skandalın üstünü hiçbir zaman örtemeyecekti ve her seferinde yeniden ortaya çıkıyordu. Maximus'la barışmasına rağmen, hiçbir şey beklemiyordu. Maximus kararlarından asla geri dönmeyen sert bir adamdı. O hastalandıktan sonra Hennessy & Co'yu kız kardeşleri ayakta tutmuş ve o kendi yolunda yürürken onlar da canla başla çalışmışlardı. Hiçbir şeyi hak ettiğini düşünmüyordu ama bir noktada Maximus fikrini değiştirmiş ve bunu hiçbirine söylememişti.

Colette, "Mektuplar aldık," dedi.

"Kimden mektuplar?" Jasmine elini gözüne götürürken sordu.

"Babamdan," dedi Ariana. "İkimize de birer tane geldi. Altı ay önce yazılmış.

birkaç gün önce teslim edildi. Sizi tek varisi yapma nedenlerini açıkladı."

Jasmine öne doğru eğildi. "Ne dedi?"

Colette, "Eminim malikanesinde seni bekleyen ve bunu açıklayan bir mektup vardır," dedi ve şakaklarını ovuşturdu.

Hamileliğin onu etkilediği açıktı. Normalde soğukkanlı, kararlı ve açık sözlü olan Colette, alışılmadık derecede yorgun görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Ariana Colette'in belini ovarken, "Doktor yatak istirahatinde olması gerektiğini söyledi," diye açıkladı. "Uzanman gerekiyor."

"Birazdan geleceğim." Colette dik duruşunu korumaya çalıştı. "Seni istemediğin ağır bir yükün altına soktuk, özür dilerim. Bilmiyorum.

nasıl telafi edebileceğimizi düşündüm. Sağlıklı düşünemiyordum."

Jasmine duyguları kıpırdanırken ellerine baktı.

Colette karnını ovuştururken, "Seni reddettikten sonra onu affettin ve sana gerçekten ihtiyacı olduğunda onun yanında oldun," dedi. "Ona hayatının en güzel yıllarını yaşattın."

Keder yeniden yükselirken Jasmine'in ağzı titredi, o kadar güçlüydü ki tam bir nefes alamadı.

"Sen doğru olanı yaptın Minnie," dedi Ariana. "Acı çekmesine izin vermedin. Gitmesine izin verdin."

Gözyaşları akarken yüzünü ellerinin arasına gömdü. Kız kardeşleri iki yanına yerleşirken yumuşak, kadınsı sesler rahatlatıcı bir şekilde mırıldanıyordu. Colette onu yan yatırıp kucağına aldı, bu da daha fazla ağlamasına neden oldu. Colorado'da kurtulduğunu sandığı gözyaşları yeniden ortaya çıkarken elleri saçlarında gezindi. Keder, en katı insanların bile ona teselli sunmasına neden oluyordu. Önce Roth, şimdi de Colette. Dünya ne hale gelmişti?

"Mirasımızı yıllar önce Hennessy & Co'nun kalan hisselerini Colette ve benim aramda paylaştığında aldık. Sen hiçbir şey söylemedin," dedi Ariana.

"Neden yapayım ki?" Jasmine boğuk bir sesle sordu. "Sen bir Hennessy'sin."

Hiçbir zaman gerçek bir Hennessy gibi hissetmedi. Ailelerini toplumda bu kadar saygın ve itibarlı kılan özellikleri bünyesinde barındırmıyordu. Yaptığı tek şey babasının ortaklarıyla sorun çıkarmak ve ailelerinin adını skandalla lekelemektir. Peki ne için? Onu sevmeyen bir adam için. Babasının ya da kız kardeşlerinin uğruna çok çalıştığı hiçbir şeyi hak etmiyordu.

"Ariana ve ben babamdan pek çok nimet aldık. Sen en azını aldın. Mallarını sana bırakması onun seni onurlandırma biçimiydi," dedi Colette sessizce. "Benim param var," diye fısıldadı.

"Bize bunu da söyledi," dedi Ariana.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeyi bıraktı. "Ne?"

"Bunu neden sır olarak sakladığını bilmiyorum. İşin olmadığını düşünmemize izin verdin.

Thalia Crane ismi de nereden çıktı?" Colette sordu.

Ayağa fırladı ve ellerini kalçalarına koyarak kız kardeşleriyle yüzleşti.

"Bu onun söyleyeceğı bir şey değildi!"

"Seninle gurur

duyuyordu." "Söz

vermişti!"

Colette ve Ariana birbirlerine baktılar. Kasvetli ifadeleri sıırtmaya dönüştü.

"Ne?" Jasmine homurdandı.

"Ona serçe parmağı yemini ettirdin mi?" Ariana sordu.

Kız kardeşine ters ters baktı. "Eğer Rami'ye söylersen, seni öldürürüm." "O zaten biliyor."

Jasmine dişlerini sıktı. Gizliliğı su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Bu hızla giderse, yıl sonuna kadar tüm dünya kimliğini öğrenecekti.

"Demek bir yazarsın," dedi Ariana omuz silkerek. "Bu kadar büyütecek ne var?"

"Önemli olan," diye vurguladı sıkılmış dişlerinin arasından, "benim yeni *Elli Ton* ve ben zaten yeterince zarar verdim." Ariana elini salladı. "Sen bir sanatçısın."

"Kutulu seti aldım," diye ekledi Colette. "Doğum iznindeyken seriyi okuyacağım."

Jasmine elleriyle yüzünü kapattı ve inledi.

"Ne? Destekleyici olmaya çalışıyorum!" Colette savunmaya geçti.

"Okuduktan sonra gözlerini o y a c a k s ı n , " diye tahmin etti Jasmine.

Colette omuz silkti. "Bunu bilemezsin." "Şu haline bak!"

Colette kendine baktı. "Ne?" "Sen sensin!"

"Bu ne anlama geliyor?"

"İnci takıyorsun ve Bayan Straitlaced. Bununla başa çıkamazsınız." Colette burnunu havaya kaldırdı. "Bunu göreceğiz."

Jasmine gecenin karanlığında ışıldayan şehir manzarasına doğru ilerledi. "Bu hiç iyi değil."

"Bu kadar dramatik olma, Minnie. Yazar olma hayalin gerçek oldu. Bizim ne düşündüğümüzün ne önemi var?"

"Yok," diye mırıldandı, lanet bir yalan olmasına rağmen.

Kız kardeşlerine kim oldukları ve başardıkları şeyler için saygı duyuyordu. Ruhunun yazdıklarını okuyup küçümsemektense hiçbir şey yapmadığına inanmalarını tercih ederdi. Kimliğini gizlemesinin nedenlerinden biri de buydu. Yazılar sadece kendisine aitti... ya da Sarai ve babası tüm gezegene anlatmaya karar vermeden önce öyleydi.

Son ağlama seansının yüzünde yarattığı hasarı görmek için duvarda asılı duran altın aynaya doğru yürüdü. Berbat görünüyordu. Neyse ki çantasında güneş gözlüğü vardı.

"Babam seninle gerçekten gurur duyuyordu," dedi Colette. Kadın iç çekti.

"Biliyorum."

Araları açıkken bile Maximus'un gözü onun üzerindeydi. Yazarlık kariyerini takip etmiş, Thalia Crane'in başarısından haberdar olmuş ve Roth'u terk edip boşanma davası açtığı anda hemen haberdar olmuştu. Yardım için ona geldiğinde, Maximus zaten her şeyi biliyordu.

"Dizi... hakkında mı?" Colette onu susturmadan önce Ariana başladı.

"Evet, Roth ve benimle ilgili." Öyle değilmiş gibi davranmak boşunaydı. Kitapları okurlarsa kız kardeşleri için çok açık olurdu. "Ve az önce onun da bildiğini öğrendim."

Kız kardeşinin yaşadığı dehşet, o bombayı patlattığında neler hissettiğini özetliyordu. Kız kardeşleriyle hiç vakit geçirmemişti. Genelde bunun için çok meşgul olurlardı. Belli ki bugün için programlarını boşaltmışlardı.

Akşam, bu konuşmanın onlar için ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Haftalar süren suçluluk duygusu ve yalnızlık ortadan kalktı.

"Biliyor mu?" Ariana

boğuldu. "Evet."

"Nasıl öğrendi?"

"Asistanı beni Minnie Hess olarak okumuş ve sonra Thalia Crane'i araştırmış, çünkü kendisi hevesli bir aşk romanı okuyucusuymuş, yazım tarzı ve hikaye arasındaki benzerlikleri görmüş ve bir araya getirmiş. *Sonra*," dedi keyifle, "ona kitapları hediye etti ve o da onları okudu."

Colette inci kolyesini çevirirken Ariana elleriyle ağzını kapattı.

"Bunu neden yapsın ki?" Colette sordu.

Ellerini çırpı. "Kesinlikle!" İki elini de havaya kaldırdı. "Seriye ona bir aşk notu olarak yazdığımı falan sanıyor. Ugh!" Kollarını kavuşturdu ve sinirli bir şekilde ayağını yere vurdu.

"Yaptın mı?" Ariana

sordu. "Tabii ki hayır!"

"Nasıl karşıladı?" Colette sordu.

Omuz silk. "Sanırım her şeyden çok gururu okşandı."

"En azından bu da bir şeydir." Colette başını yana eğdi. "O...? Bizim hakkımızda bir şey söyledi mi?"

Jasmine kaşlarını çat. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam hakkında mı yoksa şirket hakkında mı?"

"Hayır. Neden?"

Colette ve Ariana dikkatlerini tekrar ona vermeden önce birbirlerine baktılar.

Ariana, "Geri döndüğüne göre herhangi bir sorun çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyorduk," dedi.

"Neden yapsın ki? Onun kavgası babamlaydı, seninle değil." Colette rahatsızca kıpırdandı ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Neden yatak istirahatinde olman gerekiyor? Bir sorun mu var?" diye sordu kız kardeşlerine doğru ilerlerken.

"Yüksek tansiyonu var," dedi Ariana, Colette'in topuklarını tekmeleyip kız kardeşini minderlere yaslamaya zorlarken. "Eğer sakinleşmezsen Lyle'a söyleyeceğim."

"Neden ona söylemedin?" Jasmine sordu.

"İş yerinde bir şeyin ortasındayım. Bittiğinde rahatlayacağım ve bebek için hazırlanacağım," dedi Colette sinirli bir şekilde.

Yasemin kız kardeşlerinin önündeki altın rengi sehpanın üzerine tünedi.

Colette ona düşünceli düşünceli baktı. "Babam kendi arenanda başarılı olduğun için seninle gurur duyuyordu."

Jasmine başını salladı. Bundan ona daha önce de söz etmişti.

"Başarısızlıktan korkmadığınızı ve bu yüzden yolunuza devam edip başarılı olabildiğinizi söyledi."

Jasmine savunmacı bir tavırla, "Milyonlar kazanmıyorum," dedi.

Colette, "Satış gidişatınız ve kitap yayınlarınız tutarlı kalırsa, önümüzdeki üç yıl içinde bu rakama ulaşmanız gerekir" dedi.

"Benim bokumu karıştırmayı keser misin?" diye tersledi ve başını salladı. "Sen de tıpkı onun gibisin."

"Yazarların yüzde onundan daha azı kazançlarıyla geçinir, bu yüzden geliriniz etkileyici. Tıpkı büyükbabam gibi yoktan bir şey var ettin." Colette ateşe bakarken karnını ovuşturdu. "Kuralları severim."

"Biliyorum," dedi Jasmine ve omuz silkmiş olan Ariana'ya şaşkın bir bakış fırlattı.

"Oyunun nasıl işlediğini biliyorum. Oyuncuları ve hiyerarşideki yerimi de biliyorum. Ben en tepedeyim," dedi Colette. "Babam hata yapmaktan çok korkarsam ilerleyemeyeceğimi söyledi."

Jasmine kız kardeşini incelerken başını yana eğdi. "Hamilelik hormonları sana çok zarar veriyor."

Colette'in ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "Lyle bunun komik olduğunu düşünüyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Kendinde değilsin."

"Hayır, yapmıyorum. Nefret ediyorum. Düzgün düşünemiyorum. Düşünmeden tepki veriyorum ve bu hiç bana göre değil."

"Geçecek," diye yatıştırdı Ariana onun kalçasını okşayarak. "Yakında Polara burada olacak ve her şeye değecek."

"Polara mı?" Jasmine kaşlarını kaldırarak yankıladı. "İkinci yeğenin."

"Polara?" dedi tekrar.

"Polara'nın nesi var?" Colette sertçe sordu.

"Yok bir şey. Sadece daha önce hiç duymamıştım. Kulağa fantastik bir romanın kahramanı gibi geliyor."

"Polara belalı bir isim," dedi Colette sert bir sesle.

Gülümsemesini bastırmaya çalışırken Ariana ona ayık bir şekilde baktı.

"Davranış şeklimiz için gerçekten çok üzgünüz. Babamdan hiçbir şey almadınız, ne para ne de Roth ya da kariyeriniz konusunda destek. Senin için böyle bir şey yapmasını beklemeliydik."

"Yine de paraya ihtiyacım yok ve onu yönetmek de istemiyorum," dedi.

"Bunu sizin için takip edecek adamlarımız var. Bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi Colette, şimdi iş hakkında konuştukları için sesi çok daha kendisi gibi geliyordu. "Eğer mülklerinden birini satmak istersen, önce bize haber ver. Senden satın almak isteyebiliriz."

Uzun bir nefes verdi. "Ooookay." "Bizi affediyor musun?" Colette sordu.

"Evet."

Bunu düşünmesine gerek yoktu. Bir özür ya da yaptıklarının kabul edilmesini bile beklememişti. Aileleri hassas konuları asla tartışmazdı ama babalarının ölümü kız kardeşlerini de etkilemiş gibi görünüyordu. Colorado'ya giderken ve dönerken taşıdığı ağırlık önemli ölçüde hafıflemişti.

"Tuxedo Park'a geri mi dönüyorsun?" Ariana "Evet" diye sordu.

Colette sonunda minderlere gömülüp rahatlarlarken içini çekti. "Orada tek başına iyi olacak mısın?"

"Evet. O öldükten sonra orada olmak zordu ama sanırım artık iyi olacağım." Dudaklarını büzdü. "Sanırım Chelsea'deki evimden kurtulmam gerekiyor." "Orayı almamalıydın. Sana benim evimde kalmanı söylemiştim."

"Yukarı Doğu Yakası'nda kalmak istemedim."

"Neden olmasın?"

Kız kardeşine ters ters baktı. "Tüm sınıf arkadaşlarımı görmek ve kafeye gittiğimde neden evli ya da çocuklu olmadığım ile ilgili soruları yanıtlamak zorunda kalmak istemiyorum."

"Chelsea'deki dairenle ilgilenmemizi ister misin?" Ariana sordu.

İç çekti. "Evet. Paparazziler varken geri dönmek istediğimi sanmıyorum. Muhtemelen bu gece şehir dışına çıkacağım. Zaten yapacak çok işim var."

"Seyahate çıkmaya karar verirsen bize haber ver," dedi Colette yavaşça, uyanık kalmaya çalışırken göz kapakları titriyordu. "Artık sadece biz varız. Biz de seni nerede olduğumuzdan haberdar etmek için aynı şeyi yapacağız, özellikle de doğumda orada olmak istiyorsan."

"Evet, orada olmak istiyorum," dedi hemen.

Colette sonunda pes edip gözlerini kapatırken, "Demek karar verildi," dedi. "Güvenlik olmadan gitmek yok. Artık önlem almak zorundasınız."

"Yapacağım. Ben şimdi çıkıyorum," dedi ve ayağa kalktı. Hemen doğrulmaya çalışan Colette'in yanına gitti. Onu sırtına bastırdı ve yanağından öptü. "Biraz dinlen."

Colette yüzünü iki elinin arasına aldı. "Gerçekten üzgünüm, Minnie." Sertçe yutkundu. "Biliyorum."

"Sana iyi bir kardeş olamadım," dedi sessizce. "Colorado'ya gitmene şaşmamalı. Senin için hiç orada olmadık, değil mi?"

"Dur."

Colette titrek bir iç geçirdi. "İşte bu yüzden asla hamile kalmak istemedim.

İnsanları önemsemeye başlıyorum."

Jasmine sırtıttı. "Kar kraliçesi eriyor."

Colette onun yanağını öperken sert bir sesle, "Ben olmam gereken kişiyim," dedi. "Ama Polara için annemin benim için yaptığından daha iyisini yapmak istiyorum. Senin hiç annen olmadı ama çocuklarla aran benden daha iyi. Neden?"

"Bir şey yapmak zorunda olduğunuzu düşünüyorsunuz. Yapmak zorunda değilsin. Tek yapmanız gereken dinlemek. Gerisini onlar halleder."

Colette onun gözlerini aradı. "Her gün babamla birlikte çalışıyordum ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Soru sormazdım; sadece emirleri uygulardım. Onunla farklı bir ilişkiniz vardı. Hastalandıktan sonra değişti ve şirketi devraldıktan sonra onu görmeye vaktim olmadı. Onun için en iyisi sendin. Bunu kıskanıyordum."

Kız kardeşinin açık sözlü dürüstlüğüne nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu.

"Onun için her şeyi yapardım ama o hayatını sana emanet etti. Ben de bunu iyi idare edemedim ama bunu neden yaptığını biliyorum," diye fısıldadı.

"Neden?"

Colette'in gözleri yaşardı. "Çünkü karşıya geçerken onun elini tutmazdım."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Tabutunda nasıl bir takım elbise giymek istediğini bilemezdim."

Colette'in yüzü buruşurken Jasmine ona sarıldı. Colette sesini çıkarmadı ama Jasmine onun ağlarken vücudunun titrediğini hissetti. Ariana bir eliyle ağzını kapatarak izledi ve Colette'in sırtını ovdu.

Colette koluyla yüzünü silerken, "Şimdi kendimi hasta hissediyorum," diye açıkladı. "İnsanlar bütün gün duyularıyla nasıl başa çıkabiliyor?"

Jasmine onun kalkmasına yardım ederken kuru bir sesle, "Alıştırma," dedi. "Hadi seni yatağa götürelim."

Colette'in onu küçük bir çocuk gibi yatırmalarına izin vermesi ne kadar bitkin olduğunun bir ölçüsüydü.

Büyük oturma odasına geri dönerlerken Ariana, "Onu hiç böyle görmemiştim," diye itiraf etti.

"Ben de öyle. Çok korkutucu."

Ariana ona sarıldı. "Sana işle ilgili bazı e-postalar göndereceğiz ama yazabilmen için seni rahat bırakacağımıza söz veriyoruz."

"Pekâlâ. Colette hakkında beni bilgilendirmeye devam et." "Yapacağım."

Ariana oradan ayrıldıktan sonra Lyle'in ofisine gitti ve kapıyı çaldı. "İçeri gel."

Jasmine içeri girdi ve onu arkasında ufuk çizgisi olan devasa bir masada otururken buldu.

Kızın yüzüne bakınca kaşlarını kaldırdı. "Sanırım barıştınız?"

Masasının önündeki koltuğa oturdu. "Evet. Karın yatakta."

Kaşlarını çattı ve gömleğinin kolunu geriye doğru silkti. "Saat dokuz."

Öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Bozuldu." Adam kaşlarını çattı. "Bu da ne demek şimdi?"

Ağlama taklidi yaptı ve masasına vurdu. "Tam anlamıyla." Adam sırtınca Jasmine, "Bu kadar komik olan ne?" diye tersledi.

"Bebek onu değiştiriyor."

"Bu yüzden mi hamile kalması için ısrar ettin?"

Kendini beğenmiş bir sırıtışla koltuğuna geri yerleşti ve cevap vermedi. "Sen hastasın."

Omuz silkti. "Yani siz bunu hallettiniz mi? Hepiniz iyi misiniz?"

"Hiç olmadığımız kadar iyiyiz." Başını iki yana salladı. "Babam öldüğünden beri dünya tersine dönmüş gibi hissediyorum."

"Ölüm insanların bakış açılarını değiştirir." Yüz ifadesi ciddileşti. "Siz iş konuştunuz mu?"

"Hesapları onlar halledecek. Benim parayla bir ilgim yok. Zaten tek istediğim bu kır malikanesiydi. İhtiyacım olana sahibim."

"Güzel." Parmaklarını dikleştirdi. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" Kadın gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Roth hakkında."

"Ne olmuş ona?"

"O senin eski kocan."

"Bunu biliyorum."

"Ve sen ondan boşandın."

"Yani?"

Gözleri kısıldı. "New York'a geri döndü." "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Başını yana eğdi. "Roth kendisi için iyi olanı yaptı."

"Dergilerde yüzünü görünce bunu anladım."

"Her şeye el atmış durumda. Gayrimenkul, hedge fonlar, hisse senetleri..." "Aferin ona," dedi soğukkanlılıkla.

"Ondan uzak durun," diye uyardı Lyle.

"Benim planım da bu. Bu gece Tuxedo Park'a gidiyorum." "Akıllı kız."

Kadın kalkıp gitmek için döndüğünde, adam onun dikkatini çekmek için dilini şaklattı. Adam yanağını işaret ettiğinde, kadın gözlerini devirerek ona doğru gitti ve yanağını öptü.

"Berbat durumda olduğumuzu ve aramadığımızı biliyorum ama umursadığımızı biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

"Evet," dedi. "İrtibatta olacağım." Geri döndüğünde neredeyse ofisten çıkmak üzereydi. "Çocuğuna Polara adını vermesine izin mi veriyorsun?"

Omuz silkti. "Bana bir varis verdiği sürece ne isterse yapabilir."

"Tuhaf bir evliliğiniz var." "Bütün evlilikler gariptir."

Ofisten çıkarken başını iki yana salladı. Sunny ve korumaları giriş holünün dışındaki bir odadaydı. O yaklaşırken ayağa kalktılar. Asansöre bindiklerinde güneş gözlüklerini taktı.

"Bu gece Smokin Parkı'na gitmek istiyorum," dedi

Sunny'ye. "Dairenden bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Mümkün olduğunda hepsini malikâneye teslim edecek birini bul. Geri dönmeyeceğim."

Kapılar lobiye açılırken Sunny başıyla onayladı ve kulaklığıyla konuştu. Geldiğinden daha fazla paparazzi vardı. Sorularını net olarak duyamayacağı kadar uzaktaydılar ama Roth'un adının birkaç kez geçtiğini duydu. Çektirdikleri o aptal fotoğraf istemediği ya da ihtiyaç duymadığı bir ilgi çekiyordu. Kahretsin.

Kaldırımında duran cipe bindi, gözlerini kapattı ve araç Hennessy Tower'dan uzaklaşırken her şeyi duymazdan geldi. Zihni beyaz bir parazitile doldu ve kanalı değiştirmeye ya da şu anda nasıl hissettiğini anlamaya çalışmadı. İçini dökmek ve ağlamak istiyordu ama yapamıyordu. Smokinli Park'taki odasına gidene kadar olmazdı. Derin bir nefes aldı ve uyumayı diledi ama çok gergindi.

Son yirmi dört saat içinde hayatında iki önemli değişiklik olmuştu. Birincisi Roth'un vazektomisi hakkında patlattığı bomba. İkincisi ise kız kardeşleriyle arasındaki bu beklenmedik dönüşü.

Colorado'da Roth'la geçirdiği zaman bir şanstı. Her şey aleyhine işliyordu; kar fırtınası, elektriksizlik ve babasının ölümünden sonra duygusal olarak mahvolmuş olması. Seçimlerinden yakınmayacaktı çünkü olan olmuştu. Onun canına okumuştı ve o da hiçbir zaman gerçek bir ilişkilerinin olmadığını bir kez daha kanıtlamıştı.

ilişki. Vazektomi yaptıran bir koca, karısıyla kalıcı bir bağ kurmak istemeyen biriydi. Kadın boşanmayı başlatarak kocasını alt etmişti. Savaşmasının tek nedeni babasının haksız olduğunu kanıtlama ihtiyacıydı. Siktir et onu. Onu son kez küçük düşürmüştü. İlişkileri bitmişti. Aynı çevrelerde hareket etmiyorlardı, bu yüzden Colorado'daki gibi bir olay daha yaşamaları için bir neden yoktu. *Telefonuna numaramı koydum. Onu kullan.* Telefonunu çıkardı ve onu Roth'un altında buldu, adı yoktu. Başparmağını isminin üzerinde gezdirdi. Onu silse bile, yine de mesaj atabilirdi, bu yüzden onu engelledi. İsteddiği kadar arayabilir ya da mesaj atabilirdi ama kızın bundan asla haberi olmayacaktı ve kız da böyle olmasını istiyordu. Eğer ateşli bir sevişme istiyorsa, bunu istediği kadından elde edebilirdi. O müsait değildi.

New York şehri hızla geride kaldı. Trafik olmaması, Tuxedo Park'a bir saat sürecek yolculuğun daha da kısa süreceği anlamına geliyordu. Köyden şehre sayısız kez şoförlü olarak gittiği için güzergâhı iyi biliyordu. Tuxedo Park, Midtown'dan kırk mil uzaktaydı, ama iki yer isteseler de daha farklı olamazdı. Tuxedo Park, sadece sakinlerinin ve misafirlerinin girişine izin veren, yirmi dört saat nöbetçi bulunan, kapılı bir topluluktur. Tuxedo Park'ın duvarları içinde hiçbir mağaza, benzin istasyonu ya da banka yoktu. Köy, suçun olmadığı, sakinlerinin kapılarını açık bıraktığı ve çoğu insanın her yere bisikletle gittiği bir zaman tüneline kilitlenmişti. Kaotik bir dünyanın ortasında bir sığınaktı.

Maximus, kişisel asistanı Elena Rogan'ı hamile kaldığında Smokinli Park'a sürgün etmişti. Jasmine annesi hakkında pek bir şey hatırlamıyordu çünkü annesi o üç yaşındayken bir araba kazasında ölmüştü. Maximus'a göre, otopside başka bir adamın çocuğuna hamile olduğu ortaya çıktı. Maximus bunun çalışanlardan biri olduğundan şüphelenmiş ve hepsini derhal işten çıkarmıştı. Jasmine'i New York'a getirmek yerine, onu Tuxedo Park'ta bırakmış ve burada ev personeli tarafından büyütülmüştür.

On yaşındayken yatılı okula gönderilmeden önce yerel bir özel okuldaydı.

Her iki kız kardeşi de Maximus'un yüksek profilli kadınlarla yaptığı evliliklerin yan ürünleriydi. Colette'in annesi bir petrol kralının kızıyken, Ariana'nın annesi bir süper modeldi. Maximus, Colette ve Ariana ile çok yakından ilgilenmek konusunda ısrarcıydı. Onun ofislerinde büyüdüler, böylece zamanı geldiğinde yönetimi devralmayı onlara öğretebilecekti. Ariana'dan sekiz yıl sonra doğan Jasmine, ilk günden itibaren istenmeyen bir utanç kaynağı olmuştu.

Annesinin günahlarını omuzlarında taşıyarak büyüdü. Her şeyde en iyisi olmaya çalıştı ve her seferinde yetersiz kaldı. Maximus ona hep farklı gözle bakmıştı. Annesinin bir kopyası olmasının da bir faydası olmamıştı: esmer, kıvrımlı ve açık kahverengi gözlü. Uzun boylu, sarışın kız kardeşlerinin yanında bir başparmak gibi göze çarpıyordu. Daha ilk kelimesini söylemeden kara koyun olarak adlandırılmıştı ve bu unvandan asla kaçamamıştı. Babasını gururlandırmaya yaklaştığı tek an Ford Baldwin ile nişanlanmasıydı... ve bu on yılın skandalıyla sonuçlanmıştı.

Maximus'un vasiyetinde onu kendisinden biri olarak kabul etmiş olması hayret verici bir şeydi. Hiç kimse bunu tahmin edemezdi, en azından o. Onu en çılgın hayallerinin ötesinde zengin yapmıştı. Eğer istemezse hayatında bir gün daha çalışmak zorunda kalmayacaktı. Böyle tepki verdikleri için kız kardeşlerini gerçekten suçlayabilir miydi? Maximus onların nasıl tepki vereceğini biliyordu ve kararını açıklayan mektuplar yazmıştı. Kız kardeşleri onun kararına saygı duymakla kalmamış, aynı zamanda özür dilemiş ve duygularını açmışlardı. Mesleğine saygı duyuyorlardı ve gerçek bir aile olmak istiyorlardı. Maximus'u çok özliyordu ama ondan güzel ve beklenmedik bir şey doğmuştu ve onun ektiği tohumları besleyecekti.

Cip durduğunda sersemliğinden kurtuldu. Korumalarından biri kapısını açtı ve aşağı inerken onun elini tuttu. Hizmetçisi Thea evin açık kapısında duruyordu. Jasmine ona solgun bir gülümseme verdi ve sıkıca sarıldı.

"İyi misin? Yemek yemek ister misin?" Thea sordu. "Hayır, teşekkür ederim. Benim için sadece yatak."

Thea sanki yaralıymış gibi kolunu onun beline doladı ve onu devasa merdivenlerden yatak odasına kadar geçirdi.

"Ne kadar kalacaksınız hanımefendi?" Thea sordu.

"Bir daha asla ayrılmayacağım," diye mırıldandı. En-suite banyosuna girdi ve botlarını tekmeleyip paltosunu silkmeden önce yüzünü yıkadı. Örtüler arkaya katlanmıştı, bu yüzden hemen içeri kaydı. Hizmetçi botlarını ve paltosunu dolaba taşıırken, "Bırak Thea," diye mırıldandı. "Geç oldu. Buraya sadece benim için gelmene gerek yoktu."

"Tabii ki yaptım. Kahvaltıda ne istediğini biliyor musun?" "Kahve."
"Ve?"

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Biraz daha kahve."

Thea onu alnından öptü. "Öpeceğim. Evine hoş geldin."

BÖLÜM 8

DÖRT YIL ÖNCE

Babasını görmeyeli üç yıl olmuştu. O kadar gergindi ki iki gündür bir şey yiyemiyordu. O kadar gergindi ki Sahip olduğu onca gayrimenkul arasında Maximus'un Smokinli Park'ta ikamet etmesine şaşırmişti. Orayı hiçbir zaman sevmemişti, özellikle de annesi oraya yerleştikten sonra.

Ana koridoru geçip kütüphaneye doğru dönerken ayakkabıları cilalı ahşap zeminde gıcırdadı. Kapılardan biri aralık duruyordu. Girişin hemen önünde durdu ve kabaaran midesini kontrol etmeye çalıştı.

Roth'u terk edeli bir yıl olmuştu. Hayatına devam etmek istiyordu ama Roth boşanma evraklarını imzalamıyordu. Boynunda bir ilmik varmış gibi hissediyordu. Adam onu görmek istedi ama o reddetti. Ne pahasına olursa olsun onunla bağlarını koparmak için çaresizdi. Bunu gerçekleştirebilecek kadar güçlü olan tek kişi babasıydı.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve kapıya hafifçe vurdu. "İçeri gel."

Kapıdan içeri adımını atarken gözlerini yere indirdi. Kapıdaki nöbetçinin babasına yanlış isim verdiğiğine ve içeri girmesine izin verilmesinin tek nedeninin bu olduğuna yarı yarıya inanıyordu.

Maximus onu görünce bağırmadı. Sadece uğultulu bir sessizlik vardı, ki bu daha da kötüydü.

"Orada öylece duracak mısın?"

İrkildi. Adamın sesi bile onu hasta hissettirmişti. Bacaklarını çalıştırması birkaç saniye sürdü. Masasından birkaç adım ötede durdu ve gözlerini yere indirdi. Yenilmişti, bitkin düşmüştü, aşağılanmıştı ve bunu pahalı halısının üzerine fırlatmadan atlatmak için çaresizdi.

"Boşanma davası açtım," diye fısıldadı.

Omuzlarını kamburlaştırmış, hakaret yağmuruna tutulmayı bekliyordu ama Maximus hiçbir şey söylemedi.

"İmzalamayacak," diye devam etti. "Benden ne istiyorsun?"

Sertçe yutkundu. "Onu kabul etmeye ikna edebileceğini umuyordum."

"Eğer bir şey istiyorsan, bana bak."

Sahip olduğu azıcık cesareti topladı ve başını kaldırdı. Görünüşündeki değişiklik şok ediciydi. Onu evlatlıktan reddettikten kısa bir süre sonra ilk felcini geçirmişti. Onu hastanede ziyaret etmeye çalıştığında geri çevrilmişti. O zamandan beri, Hennessy & Co'dan istifa etmesine neden olan birkaç sağlık sorunu daha yaşadığını duymuştu ama hiçbir şey onu bu dönüşüme hazırlayamamıştı. Önemli miktarda kilo kaybetmişti, saçları göz kamaştırıcı bir beyaza bürünmüştü ve yüzünün her yerinde yaşlılık lekeleri vardı. Saçları seyrelemişti ve yüzündeki kaslar doğru çalışmıyordu. Üç yıldan kısa bir süre içinde on yıl yaşlanmıştı. Yine de bakışları her zamanki gibi deliciydi.

"Şimdi, Jasmine," dedi, "bana sor."

Yaşlı görünebilirdi ama sesi hâlâ bir talim çavuşu gibiydi.

"Roth konusunda bana yardım edebilir misin?" diye sordu.

"Nasıl yardım edeyim?"

Omuz silkti ve sonra yüzünü buruşturdu, onun bu tür gereksiz jestlerden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. "Ona sormak mı?"

"Sence ben *istersem* imzalar mı?"

Onunla oynuyor, kendisini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu. Alt dudağı titredi ve titreyen parmaklarına bakarak onun kurallarını çiğnedi.

önünde bir araya geldi. Gözünden kayan ve kalın halının içinde kaybolan yaşı fark etmemesini umuyordu.

Ağzını açtı, kapattı ve sonra bir adım geri attı. Bir hata yapmıştı. Bir hata daha. Yaptığı onca şeyden sonra, bu karmaşadan kurtulması için ona yardım etmeyecekti. Onun boğulmasını izlemek istiyordu.

"Boş ver. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi ve dönerek uzaklaştı.

Yüzü buruşurken ve gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlarken kapıya doğru koştu.

"Jasmine."

Durmadı. Kütüphane kapısından içeri girdi ve koşmaya başladı. Herkesin manipülatif oyunlarından bıkmıştı. Roth haklıydı. Bu hayat için yaratılmamıştı ve buraya ait değildi. Ama bu onu nereye götürüyordu?

Arabasının kapısını açmaya çalışıyordu ki anahtarlar elinden kapıldı. Görevliye bağlamak için ağzını açtı ama babasının orada dikildiğini görünce dondu kaldı. Anında yüzünü çevirdi ve yeniden utanç içinde yanaklarına vurmaya başladı.

"Sana ne yaptı?" diye sordu.

Soru onu hazırlıksız yakaladı. O kadar ki ona baktı. "Ne?"

"Seni taciz etti mi?"

Kadın başını salladı.

Gözleri kısıldı. "Ve onunla işin bitti mi?"

"Öyle olmasaydım boşanma davası açmazdım." Bu ona söylediği en küstahça şeydi.

Hiç etkilenmedi. "Ben hallederim."

Kulaklarına inanamadı. "Yapacak mısın?"

"Ama bazı şartlar var."

Tabii ki vardı. Midesi düğümlendi. "Neymiş onlar?" "Onu bir daha görmeyeceksin. Asla."

"İstemiyorum."

"Beni ayda birkaç kez ziyaret etmeyi kabul ediyorsun."

"Pardon?" Onu doğru duymadığından emindi. "Zamana ihtiyacımız var."

"Affedersiniz?"

Ayaklarını sürüyerek yürüyordu; bu, kızın ondan gördüğü ilk rahatsızlık belirtisiydi.

"Sanırım söyledikleri doğru. Yaşlanmak, hastalanmak ve zayıflamak insanı olaylara farklı bakmaya zorluyor." Boğazını temizledi ve onun ötesine, uzun çakıl taşlı yoldan büyük ferforje kapılara doğru baktı. "Seninle ilgili pek çok pişmanlığım var. Yaptığım şeyin seni ona doğru iteceğini bilmeliydim."

Aklından geçirdiği onca senaryo arasında, babasının geçmişte ona nasıl davrandığı konusunda biraz pişmanlık gösterdiği bir senaryo aklının ucundan bile geçmemişti.

"İstersen burada yaşayabilirsin."

Kuleleri ve tuğla kemerleri olan taştan yapılmış bir kale olan çocukluk evine baktı ve sonra ona geri döndü. "Burada mı yaşıyorsun?"

Ellerini arkasında kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Boston'daki o çöplükte daha ne kadar kalabileceğini sanıyorsun?"

Kadın şoktan donakaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Her zaman seni izleyen biri vardı."

"Neden?"

"Sen benim kızımsın."

"Şimdi de senin kızın mı oldum?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Her zaman öyle olacaksın."

"Söylediğin bu değildi."

"Parker'la olan arkadaşlığımı mahvettin ve bana milyonlara mal oldun. Ne için? Sadece senin adını kullanarak ticaret yapmak isteyen bir adam için. Seni kullandığını nasıl göremedin?"

Sözleri acı dolu bir çığır tetikledi. Gözlerini kapadı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Bunu daha kaç kere yüzüme vuracaksın?" diye fısıldadı.

"Bunu son kez duyuyorsun."

Gözlerini açtı ve tarihi mülkün etrafına baktı. Her yer yemyeşil ve huzurluydu. Burayı ne kadar çok sevdiğini unutmuştu. "Burada yaşamama izin verecek misin?"

"Kariyerin yükselişe geçtiğine göre çalışmak için sessiz bir yere ihtiyacın var." Ona tekrar baktı. "Kariyer mi?" Hayır, bilemezdi...

Bilen gözlerle ona sabit bir bakış attı. "Beni atlatabileceğini mi sanıyorsun?"

"Biliyor musun?" diye
boğuldu. "Bil ve oku,
Thalia."

Kendini baygın hissetti. Roth'la olan ilişkisini ayrıntılarıyla okudu. Anal sahneyi, ara sokakta sikişmesini okudu...? Utançtan midesi bulandı. "Buna hakkın yoktu!"

"Yayınladınız, değil mi?"

"Evet, ama..." Bu felaketi aklına bir türlü sığdıramıyordu.

"On dakika içinde öğle yemeği yiyeceğim. Sen kal ve bir sonraki adımı konuşalım."

"Sonraki adım?"

"Son kitabınız çok satanlar listesine girdi. Bir yayıncılık şirketinde çalışan birini tanıyorum-"

"Hayır!"

"Hayır, ne?" diye tersledi.

"Kariyerime karışmanı istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü..." Elleri onun işine karışmaması için bir neden bulmaya çalışırken dönüp duruyordu. "Bunu kendi başıma yapmalıyım. Ben yapıyorum"

kendi başıma. Yeterince iyi olduğumu bilmeye ihtiyacım var! Sadece bana ait olan bir şeye ihtiyacım var."

"Çocukça
davranıyorsun." "Öyle
olsun."

Omuz silkti. "Peki. Hadi içeri girelim."

Kadın kıpırdamadı. "Bilmiyorum
eğer..."

Yüz ifadesi sertleşti. "Seçme şansın yok. Eğer boşanmak istiyorsan, bunu gerçekleştirebilirim ama sen de bana istediğimi vereceksin."

"Seni ziyaret etmem için mi?" Başını iki yana salladı, onun durumunun bu olduğuna inanamıyordu. Babasıyla aralarında bir ilişki yoktu ve ona yakınlaşmaktan çekiniyordu. "Neden?"

"Ben hasta ve sefil yaşlı bir adamım... ve berbat bir babayım. Kitabında bana iyi davranmışsın."

Sertçe yutkundu.

"Hâlâ zamanım var," dedi sessizce. "Hikâyemizi değiştirebilirim ve bir arkadaşımızın olması iyi olur."

"Beni yanında mı istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Az önce öyle
demedim mi?" "Sanırım..."

"Neyi tahmin ediyorsun?" diye sordu sabırsızlıkla.

Ona titrek bir gülümseme verdi. "Sanırım ziyaretlerle başlayabiliriz?"

Adam başıyla onayladı ve eve doğru yürümeye başladı. Kadın onun garip yürüyüşünü fark etmeden önce arkasından yürüdü. Onun yanında volta atıyor, onu yakından izliyor, yardıma ihtiyacı olursa elini uzatmaya hazır bekliyordu.

"Çok şey değişti," dedi.

"Karma beni yakaladı," dedi huysuzca. "Doktorum ikinci felcimden sağ çıkamayacağımı söyledi, ben de emekli olmak zorunda kaldım. Şimdi çok fazla boş zamanım var, bu da beni hayatımın başarısız olduğum diğer yönlerini düşünmeye zorladı. Bundan nefret ediyorum."

Alt dudağını ısırdı. "Sen... sen gerçekten kitabı okudun mu?"

"Evet."

Onun devam etmesini bekledi, ama devam etmeyince, "Ve?" diye sordu.

Dudaklarının bir tarafı gülümseme şeklinde kıvrıldı. "Sende düşündüğümde daha fazla ben varmış."

BÖLÜM 9

Jasmine yirmi beş metrelik kurşun camlı pencereden Smokinli Göl'e baktı. Gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı güzel bir sabahtı. Suyun cam gibi yüzeyi turuncuyu yansıtıyordu.

ağaçlardaki yapraklar. Etrafı dingin olsa da, o hiç de öyle değildi. Büyük kanepenin köşesine oturmuş, çenesini dizine dayamış, ikilemini düşünüyordu.

Kitap iyi gitmiyordu. Birkaç sahneden oluşan ve hikâyesi olmayan bir şey kitap sayılır mıydı? Çok satan serisinin merakla beklenen beşinci kitabının çıkış tarihi birkaç ay sonraydı. Maximus felç geçirdiğinde ilk bölümleri yazmıştı. Cenazeden sonra kaldığı yerden devam etmeye çalıştı, ancak sürdürmek istediği fikir artık çekici gelmiyordu. Yeni fikirler çizmeye çalıştı ama hiçbirisi işe yaramadı, bu yüzden vazgeçti ve Kaia'nın ziyaret teklifini kabul etti.

Jasmine kahvesine uzanıp yudumlarken dudakları kıvrıldı. Colorado'ya gitmek kafasını daha da karıştırmıştı. Tüm çabalarına rağmen o herif aklına girmişti. Onun karakterinin bu lanet olası hikâyede *yer alması hiç de* yardımcı olmamıştı ve ona bir tür çözüm sunmak zorundaydı. Ona vermek istediği tek veda kanlı bir vedaydı. Aslında onun "yanlışlıkla" öldürüldüğü bir sahne yazdı. Bu onu biraz da olsa

ama onu iptal etmeye kalkarsa hayran kitlesi çıldırır. Belki de adamın vazektomisini açıkladığı bir sahne yazsa daha iyi olurdu. O zaman hayranları onu uçurumdan aşağı iten kadın kahramanın zihniyetini anlayabilirdi. Bardağı yere bıraktı, kalemını aldı ve defterinin boş sayfalarında ileri geri gezdirdi. Karakterle boşandıktan sonra Roth'u neden seriden çıkarmamıştı? Çünkü lanet okuyucular onun kışını seviyordu da ondan. Onun kurtarılabılır olduğunu düşünüyordlardı. Ama değildi ve o da ona iyi bir son vermesine izin vermiyordu. Eğer onu öldüremiyorsa, bir an önce sol sahneyi terk etmeliydi... Belki ılgın bir fahişe onu elinden alırdı.

Gerçek hayatının seriyi büyük ölçüde etkilemiş olması onu fena halde mahvetmişti. Dördüncü kitapta babasıyla barıştı ve bunu bazı kurgusal seks maceralarıyla süsledi. Peki şimdi ne oldu? Kahramanımız babasıyla yeniden bir araya geliyor ve sonra ölüyor mu? Bu tam bir moral bozukluğuydu. Kimse bu saçmalığı okumak istemedi.

Üç haftadır Smokinli Park'a dönmüşü ve birinci bölümü geçememişti. Mantık ona kadın kahramana tamamen kurgu olan mutlu bir son vermesini söylüyordu ama o bunu yapamıyordu. Ruhu kapkara, lime lime olmuş ve kan damlarken mutlu şeyler yazamazdı. Herkes serinin sonsuza dek mutlu sonla bitmesini bekliyordu. Bir romantizm olarak başladığı için bekleniyordu ama... herkesin sonsuza dek mutlu sonu yoktu. *Onun olmadı*. Evet, ocukluk evine kavuştu ve artık bir ülke satın alabilecek kadar zengindi ama mutlu muydu? Tabii ki hayır. Ama gerçekçi bir son yazarak da tüm seriyi mahvedemezdi. Şakaklarını ovuşturdu. Okumak kaçışla ilgiliydi. Çocukken kitaplara bu yüzden aşık olmuştu. Bunu okuyucularına yapamazdı. Kimse desteklediği bir karakterin sonunda pes ettiğini görmek istemezdi. Peki ne yapacaktı? Bazı kişisel sorunlar ve bir aile ölümü nedeniyle kitabın yayınlanmasının gecikeceğini açıklayan bir bülten göndermişti bile. Hayranlardan destek yağdı ama aynı zamanda bazı iğneleyici ve sinirli e-postalar da geldi

sonsuz dek beklemişti. Herkes kapanış istiyordu. O da istiyordu. Sadece bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Ayağa kalktı. Günlüğe bir şey yazmadan ya da bir şey çizmeden geçen bir gün daha. Oh, neyse. Mabedine doğru döndü ve sabah ışığının evin en sevdiği odasını nasıl aydınlattığının tadını çıkarmak için durakladı. Kütüphane, iki şöminesi, kendine ait taş terası ve tavana kadar uzanan merdivenleri olan ikinci kattaki okuma köşesiyle *Güzel ve Çirkin*'den fırlamış gibiydi. Kimsesinin olmadığı bir dünyada kendi haline bırakıldığında, bir kitap aşığı olmasına şaşmamak gerekirdi. Çoğu zaman acımasız olan gerçek dünyadan kaçmak için kendini hikayelerin içinde kaybediyordu. Sekiz yaşında yazmaya başladı ve çalışmalarını gizlice yayınlara ve dergilere gönderdi. Herkes onu geri çevirdi ve haklı olarak. Acemiydi ve hâlâ öğreniyordu. Okul boyunca yazdı ve ilk kitabını yirmi yaşında Minnie Hess takma adıyla kendi kendine yayınladı. O zamanlar bu başarısından gurur duymuş ve pek etkilenmeyen ailesine de anlatmıştı. Cansız satırlara rağmen yazmaya devam etti ve romantizm ve fantezi yazdıkça küçük bir hayran kitlesi topladı. Hayatını mahvedip Roth'la evlenene kadar gerçekten yazacak bir şeyi yoktu... ve yazdı da. Hikayelerini Thalia Crane olarak yazmasının ona Roth'tan ayrılmak için ihtiyaç duyduğu parayı sağlaması ironikti.

Elinde kahve fincanıyla kütüphaneden çıktı ve içeri girdi büyük mutfakta kendi şöminesi vardı. Bardağını doldurdu ve bir protein barı aldı. Kütüphaneye geri döndüğünde merdivenlerden ikinci kata çıktı, burayı ofisi olarak kullanıyordu. Tamamen yalnız kalmanın ilham perisini harekete geçireceği umuduyla Thea'ya biraz ara vermesini söyledi.

Kalemini boş sayfaya tekrar vurdu. İki en çok satan kitabı ortaya çıkaran aynı rutini takip ediyordu. Kahve, zihnini temizlemek için günlüğüne yazmak, bazı fikirlerin taslağını çıkarmak, sonra yazmak. Ama hiçbir şey olmuyordu. Parmakları yazmıyordu. Beyaz sayfanın üzerinde geziniyorlardı.

anahtarlar, hareketsiz. Hayatında ilk kez kelimeler yoktu. Güvendiği tek şey kelimelerdi ve şimdi onlar bile onu terk etmişti.

Kendini yazmaya zorladı. Ekrandaki kelimelerin silineceğini bildiği halde yazdı. Bu doğru değildi. Hiçbir şey doğru değildi ve nedenini anlamıyordu. Endişelenecek bir şey yoktu. Bir evi vardı, maddi kaygıları yoktu ve kız kardeşleriyle her şey hiç olmadığı kadar iyiydi. Geçen hafta Ariana, Rami ve çocuklar hafta sonu için gelmişler ve harika vakit geçirmişlerdi. Colette ona birkaç k e z mesaj atmış ve hatta bir kez nasıl olduğunu öğrenmek için aramıştı. Roth'tan hiç haber yoktu. Ona ulaşamıyordu ama yine de... Ne Colette ne de Ariana ondan bahsetmemişti ve bu iyiydi. Keşke hikâyesinde onunla uğraşmak zorunda kalmasaydı, her şey çok güzel olurdu.

Hareket etmeyen imlece bakmaktan gözleri kayınca arkasına yaslandı. Şimdiye kadarki en kötü yazar tıkanıklığını yaşıyordu ve bundan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Bu süreçte ruhunu satmadan hayranlarını memnun edecek bir şey üretme baskısı şakaklarını dövüyordu. Karakter kendisiydi ama değildi. İkisini birbirinden ayırabilmeliydi ama birbirleriyle içten içe bağlantılıydılar.

Bakışları babasının alt kattaki devasa masasına kaydı. Tanrım, onu çok özlemişti. Colette haklıydı. Ondan en iyi şekilde yararlanmıştı. Sözü tutmuş ve onu sık sık ziyaret etmişti. Bir ilişki kurmak ve ona güvenmeyi öğrenmek yıllar almıştı ama yaptığı en iyi şeylerden biri de buydu. Babasıyla ilişkisini onarmak, sahip olduğunu bile bilmediği yaralarını iyileştirdi ve işinde büyük bir fark yarattı. Geçen yıl, babasının sağlık durumu kötüleşince yanına taşındı. Şaşırtıcı bir şekilde, sevmeye başladığı bir rutin geliştirmişlerdi. Sabahları kütüphanede buluşuyorlardı. Adam kendi masasında çalışırken, o da ikinci kattaki kendi masasına gidiyordu. Yazı yazdığını duymazsa ona havlardı. Babası onun çalışmasını anlamayabilir ya da onaylamayabilirdi,

Ama bunun başkaları üzerindeki etkisini gördü. Sonunda onu destekledi ve önemli olan tek şey de buydu.

Mutfığa bir kez daha uğradı, bu sefer bir şişe su ve bir granola bar almak için. Ceketini ve beresini aldı ve dışarı çıkmadan önce ikisini de giydi. Göl boyunca yürürken soğuk onu canlandırdı. Tarihi malikâne, Tuxedo Gölü'ne bakan üç dönümlük bir yarımada üzerinde yer alan, yüzyılın başlarından kalma bir şaheserdi. Ev 1900'lerin başında inşa edilmişti ve orijinal tasarımı bozulmadan modern güncellemeler yapılmıştı, bu da onu bir kale gibi gösteriyordu. Çocukken kendini prenses olarak hayal eder ve beyaz atlı prensinin onu ne zaman kurtaracağını merak ederdi. Ford kötü bir seçim değildi ama ona evlenme teklif etmemişti. Aslında evlenme teklif bile etmemişti. Babası ona onunla evleneceğini söylemişti ve hepsi bu kadardı. Ford'u yeterince sevmişti. Onun etrafında büyümüşü ve onu bir arkadaş olarak görüyordu. Onun kocası olacağını öğrendiğinde çok sevinmişti. Görücü usulü evlilikler onun dünyasında alışılmadık bir şey değildi ve yeni bir hayata başlamak için sabırsızlanıyordu. Baldwin'lere kendi ailesinden daha iyi uyum sağlayacağını ummuştu ama sonra Roth çıkageldi. Ona ilgi gösteren ilk kişi oydu. Onun peşinden gitti ve kız onun için bir ton tuğla gibi düştü. Aptal kız.

Yüz yıllık ağaçlar onun üzerinde yükseliyordu. Yapraklar etrafta sürükleniyordu

Çıtır çıtır yığınların üzerinden geçerken. İki yatak odalı misafirhaneyi geçti ve boş, dar, virajlı yolda ilerlemeye devam etti. Her yürüyüşünde bir köpek almayı düşünüyordu ama kendini çok iyi tanıyordu. Dürtüsü onu ne zaman harekete geçirirse o zaman seyahat ediyordu ve sürekli kaçıp gitmesi köpeğe haksızlık olurdu. Maximus son yolculuğunda ona eşlik etmişti. Hareket kabiliyeti o kadar iyi değildi ve günlük işlerin zorlaşmaya başladığını görebiliyordu. Seyahatleri azaltmayı ve ona ihtiyaç duyması ihtimaline karşı daha fazla evde olmayı planlıyordu. Onu mutfakta yüzüstü bulduğu sabah hâlâ aklından çıkmıyordu. Nefesini içine çekti ve daha hızlı yürüdü.

Hayatının büyük bir bölümünde Smokinli Park'ta yaşamış ve mevsimlerin değişimini izlemeyi çok sevmişti. Köy onun için büyüsunü hiç kaybetmemişti. Mülkün değeri sekiz milyondur, kız kardeşleri ya da babası için önemsiz bir meblağ. Mülkü elinde tutmak için kız kardeşleriyle pazarlık yapmaya çalışabilirdi ama buna gerek yoktu. Artık malikânenin sahibiydi.

Bir kamyon geçtiğinde el salladı ve karşılığında bir korna sesi aldı. Yürürken su yudumladı, yaprakların kokusunda, sonbaharın renklerinde ya da ağaçlarda cıvıldaayan kuşların sesinde ilham bulmaya çalıştı. Hiçbir şey işe yaramadı. Nasıl oluyor da aynı anda hem her şeye sahip olup hem de hiçbir şeye sahip olamıyordu?

Maximus ona bir mektup bırakmamıştı. Muhtemelen ona bir miras bırakmanın yeterli olacağını düşünmüştü ama kişisel bir vedaya daha çok değer verirdi. Neden bırakmamıştı?

Zaman kaybetmek babasının kitabında günahı ve bu konuda hemfikirdiler. O lanet olası bir yazardı ve sadece zorlaması gerekiyordu. Ortaya ne çıkarsa çıksın idare etmek zorundaydı.

Koşarak eve döndü ve sandalyesine oturdu. Ellerini tuşların üzerine koydu ve parmaklarını hareket etmeye zorladı. Ekranda kelimeler belirdi. Durakladı, sildi ve bu kelimeleri başkalarıyla değiştirdi. Bu sözcükler işe yaramadığında, ilham almak için eşanlamlılar sözlüğünü açtı ve daha fazlasını yazdı. Ekranı baktı, bazı fikirleri sıraladı, kalemini fırlattı, sandalyesinde döndü ve küfretti.

Ön kapının çarpma sesini duyduğunda saat sekize yaklaşıyordu. Sadece bir avuç insanda kapı şifresi vardı, bu yüzden açık kütüphane kapılarına doğru baktı ve bekledi. Thea üzerinde bir palto olan sabahlığıyla göründü.

Ayağa kalktı. "Neler oluyor?"

"Telefonun nerede?"

Etrafına bakındı. "Hiçbir fikrim yok. Neden?"

"Colette ve Ariana size ulaşmaya çalışıyordu." "Bir sorun mu var?"

"New York'ta sana ihtiyaçları olduğunu söylediler. Sunny senin için bir araba gönderiyor."

Thea'nın endişesini anladığında kalp atışları hızlandı. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır, bayan."

Arabası geldiğinde kütüphanenin altını üstüne getirmişti. Her kâğıdın altına bakmış, her koltuk minderini çıkarmış ve her çekmeceye bakmıştı ama yine de bir şey bulamamıştı.

"Ne yapıyorsun?" Thea sordu.

"Telefonumu arıyorum."

Vazgeçti ve aspirin ve yol için nane ayı almak üzere mutfağa girdi. Suyunu ısıtmak için mikrodalgayı açtı ve cam tabağın üzerinde telefonunu görünce durakladı. Telefonunu mikrodalgaya ne zaman koymuştu? Tamamen ölmüştü, hiç şaşırmadı. İlk iki hafta boyunca telefonuna cevap verdi. Avukatlardan, muhasebecilerden ve kız kardeşlerinden gelen aramalar vardı. İmzalanması gereken yasal belgeler ve tartışılması gereken rakamlar da vardı. Kız kardeşlerinin yardımıyla süreç olabileceği kadar sancılı geçmedi. Eşyaları malikâneye teslim edildikten sonra Chelsea'deki dairesiyle onlar ilgilendi. Kitabıyla meşgul olduğu için telefonunun izini kaybetmesi şaşırtıcı değildi.

Eşofmanını değiştirme zahmetine girmede. Geç olmuştu, yorgundu ve sesi acil geliyordu. Belki de bebekle ilgiliydi. Cipin içine girdi ve telefonunu şarja taktı.

Smokinli Park'a döndükten sonra Lyle'ı malikanede güvenliğe ihtiyaı olmadığına ikna etti. Köy sakinlerinden birinin izni olmadan kimse köye alınmıyordu. Toplulukta binden az kişi olduğu için hiçbir şey fark edilmiyordu. Lyle bundan hoşlanmamıştı ama sonunda kabul etmişti. Sunny adamlarını geri çekmiş ve ona eskorta ihtiyaç duyduğunda kendisini aramasını söylemişti, bu herkes için daha iyi olmuştu. Korumaların devriye gezmesine ve Smokinli Park'tan ayrıldığında güvenlik çağırmasına gerek kalmadan huzur içinde yazabiliyordu.

Şarjı yeteri kadar bitince telefonu açtı ve hemen cevap vermeyen Ariana'yı aradı. Colette de öyle. Kaşlarını çattı ve grup mesajında onlara mesaj attı.

Ben: *Neler oluyor?*

Yanıt beklerken sosyal medyaya Thalia Crane olarak girdi. Mesajları ve bildirimleri gözden geçirdi. Herkes heyecanlıydı, iyi dileklerini gönderiyor, bekliyordu... Bir yandan zihinsel olarak dişlerini gıcırdatırken, bir yandan da onlara üzerinde çalıştığına dair güvence verdi. Bu lanet kitabın ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ariana: *Yolda mısın?*

Ben: *Evet. Neler oluyor?*

Ariana: *Buraya geldiğinizde konuşuruz. Colette'deyiz.*

Şifreli mesajlar tuhaftı ama çok da endişelenmemiştir. Eğer gerçekten acil bir durum olsaydı, ona hastaneye gelmesini söylerlerdi. Zihni tekrar kitaba döndü. Fikirleri zihinsel süzgecinden geçirdi ve hiçbir şey bulamadı. Taslağını telefonuyla senkronize etti ve yolculuğun geri kalanını o gün yazdığı her şeyi karıştırarak geçirdi. Hennessy Kulesi'ne vardıklarında artık sinirlenmenin de ötesine geçmişti. Tamamen kaybolmuştu ve ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Son teslim tarihi yaklaşıyordu, herkes harika bir son bekliyordu ve elinde boş bir ekrandan başka bir şey yoktu. Bu kez soğukkanlı, sakin ve derli toplu davranacak havada değildi, bu yüzden etrafta paparazzi olmaması iyi bir şeydi.

Asansör yolculuğu sırasında, aklından çıkaramadığı bir cümle içindeki kelimeleri sayarken parmakları huzursuzca kalçasına vuruyordu. Colette'in büyük giriş holü önünde belirmeden önce cümleyi üç kez tekrarlardı. İşinden uzaklaşmak için sabırsızlanarak çatı katına doğru yürüdü ve köşeyi dönerek büyük oturma odasına girdi.

Kız kardeşleri şöminenin önünde duruyordu. Ariana, Colette'in ellerini tutmuş ve onunla ısrarla konuşuyordu. Ariana onu gördüğünde,

konuşmayı kesti ve ikisi de döndü. Colette'in gözyaşlarına boğulmuş yüzünü gördüğünde içinden bir korku şimşegi çıktı.

"Neler oluyor? Polara mı?" Jasmine ileri atılırken sordu.

Colette cevap vermedi. Gözyaşları yüzünden sessizce süzülürken öylece durdu.

"Ne?" Jasmine ellerini karnının üzerine bastırarak sordu. "O iyi mi? Ne oldu?"

"Sorun bebek değil," dedi Ariana.

Gözleri kan çanağına dönmüştü ve sanki biri ölmüş gibi kasvetli görünüyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Beni korkutuyorsun!" "Korkunç bir hata yaptım," diye fısıldadı Colette.

"Hata mı? Sen mi?"

Colette gözyaşlarını yutkunarak geri çekti. "Korkunç bir hata. Ne yapacağımı bilmiyorum... Senin bu işe karışmanı istemedim ama başka bir yolu olduğunu da sanmıyorum ve ben..."

"Ne dedin?" diye tersledi sabırsızca. "Çıkar ağzındaki baklayı, Colette!"

Colette yorgun, yenilmiş ve utanç dolu gözlerle ona baktı. "Bizi yok edecek," diye fısıldadı ve sallandı.

Jasmine Colette düşmeden önce kollarını ona doladı. Ariana'nın yardımıyla onu kanepeye yatırdılar. Colette onun kolunu ölümüne kavradı.

"Bunu istemeye hakkım yok Minnie, ama ne yapacağımı bilmiyorum. Lütfen bana yardım edin." Sesi sanki bir çığlığı bastırıyormuş gibi kısıktı.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum!" "Ben Roth,"

dedi Ariana.

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Peki ya o?"

Colette tamamen ürkmüştü ve panikten neredeyse tutarsızdı.

Odaklanmasını sağlamak için Colette'in dizlerini sıktı. "Konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat."

Colette onunla göz göze gelmeye dayanamıyormuş gibi yüzünü başka tarafa çevirdi. "İki yıl önce babamın onaylamadığı bazı yatırımlar yapmaya karar verdim. Uyarılarına rağmen yaptım. Başarısız oldular, ben de aradaki farkı kapatmak için daha fazla yatırım yaptım ama onlardan da kâr edemedik."

Jasmine sıkıntılı bir ifadeyle ateşe bakan Ariana'ya baktı.

"O kadar çok para kaybettim ki bazı hisseleri sattım. Bir yıl sonra, daha fazla yatırım başarısız oldu, ben de daha fazlasını sattım..." Colette sertçe yutkundu ve başını salladı. "Ne kadar aptalmışım."

"Anlamıyorum."

Colette titreyerek, "Hisseleri satın aldı," diye fısıldadı.

"Kim...?" Kanı damarlarında buz gibi bir çamura dönüştü. "Hayır, o yapmadı."

"O yaptı." Colette'in alt dudağı titredi. "Roth'un Hennessy & Co'da kontrol hissesi var. Her zaman geri alabileceğimi düşünerek bazı hisseleri ayrı ortaklara sattım. Zamanım olacağını düşünmüştüm... O kadar insan arasında onun satın alacağını düşünmemiştim ama aldı ve bu düşmanca bir ele geçirme mi bilmiyorum ama başka ne olabilir ki? Bizden nefret ediyor, değil mi? Özellikle de babamın ona yaptıklarından sonra."

Colette'in sesi sert bir CEO'dan çok kaybolmuş ve korkmuş bir çocuğa benziyordu. Jasmine ne diyeceğini bilemedi. Roth, Hennessy & Co'nun kontrol hissesine mi sahipti? Neden?

Kayınbiraderinin ofisine doğru baktı. "Lyle nerede?"

"Hayır!" Colette ayağa fırladı. "Bununla başa çıkamayacağımı düşünüyor, ama çıkabilirim!"

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Jasmine, sanki hastalanacakmış gibi ellerini ağzına götürerek volta atan kız kardeşini takip etti.

"Colette, sakın ol. Bu bebek için iyi olamaz."

"Lyle bize çekilmemizi söylerdi ve ben bunu yapamam." Colette ellerini onun omuzlarına koydu. "Bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama ikimizle de konuşmuyor. Ofisini aradık, randevu almaya çalıştık."

Bugün bekleme odasında oturdum. Ne kadar zamanı varsa kullanacağımı söyledim ama beni görmeyi reddetti."

"İki saat önce eve geldi," dedi Ariana, sesi alışılmadık derecede gergindi.

Colette'in hamile ve çaresiz bir halde bütün gün bekleme odasında oturduğu düşüncesi kanını kaynattı. Şerefsiz herif. Nasıl bir oyun oynuyordu?

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum, Minnie. Onunla konuşabilir misin?" Colette sordu.

Jasmine ağzını açtı, kapattı ve sonra şöyle dedi: "Onun üzerinde hiçbir etkim yok. Benimle konuşup konuşmayacağını bile bilmiyorum." Ve onun numarasını engelledi.

"Onunla evliydin," dedi Ariana Colette'in koluna girip onu kanepeye geri götürürken. "Onu Colorado'da gördün. Bu da bir şey sayılır."

Onun için değil.

"Onu son gördüğünde bu konuda bir şey söyledi mi?" Colette ellerini sallayarak karnını ovalarken sordu.

"Hayır." Hiçbir şey söylememişti. Bütün bunlar onlar kulübedeyken planlanmıştı, bundan emindi. Onu becerirken bile ailesinin peşinden gitmeyi planlıyordu. Midesi utanç ve öfkeyle sarsıldı. Onu kullananın kendisi olduğunu sanıyordu, oysa tam tersi olmuştu. Tekrar. Adam ondan bir kilo et daha almayı başarmıştı ve kadın buna izin vermişti. Hayal kırıklığı içinde kükreme ihtiyacıyla boğazı kaşınıyordu. Her zaman ondan bir adım öndeydi, her zaman ipleri elinde tutuyordu...

"Hennessy & Co. için ne planladığını bilmiyorum. Diğer ortakları satmaya nasıl ikna etti bilmiyorum. Neler döndüğünü bilmiyorum. Kendi şirketimizin kontrolünü kaybedemeyiz," dedi Colette endişeyle ve koltuğunun kenarına oturana kadar öne doğru eğildi. "Babam bu işi bana emanet etti. Üstesinden gelebileceğime inanıyordu ve ben..."

Yüzü acınası bir çaresizlikle buruşurken göğsünü yumrukladı. Roth, Colette'in özgüvenini yerle bir etmişti ve onun ruhunu kırma sürecindeydi.

"Bunu yapabilirim," dedi Colette şiddetle. "Aptal olduğumu biliyorum. Gururum bana engel oldu. Bu şirket benim her şeyim. Bu benim hayatım, çocuklarımızın doğuştan hakkı. Bunu kaybedemem."

Boğazı düğümlenirken Colette'in saçlarını geriye doğru okşadı.

"Özür dilerim." "Ne için üzgünsün? Bu benim hatam."

Hayır, suç onun omuzlarındaydı. Roth'un Hennessy & Co'yu hedef almasının tek nedeni oydu. Maximus, Roth'un onu kendi adı için kullandığını göstermek umuduyla Roth'un işlerini yok etmişti. Ama Roth pes etmemiş ve servetini yeniden inşa etmek için denizaşırı ülkelere gitmiş, sonra da geri dönüp onları mahvetmişti.

Kız kardeşlerinin ona bakışları kalbinin göğsünde hızla çarpmasına neden oldu. Yardım için ona bakıyorlardı. Bunu düzeltebileceğini, bir şekilde onun gidişatını değiştirebileceğini düşünüyorlardı ama... Roth onu arzulayabilirdi ama hiçbir şey işinden önce gelmezdi. Bu dersi beş yıl önce öğrenmişti. Eğer ona değer verseydi, ailesinin peşinden gitmez, vazektomi yaptırmaz ve onu geride bırakmazdı. Bunların hepsini ve daha fazlasını yapmıştı. Ama hesaba katmadığı bir şey vardı.

"Hisseleri geri satın alabilirim," diye karar verdi.

Kararını vermesi otuz saniyeden az sürdü. Hennessy & Co ile bir ilişkisi olmayabilirdi ama bu onun aile mirasıydı. Ailesinin bu işe ne kadar emek verdiğini, dünya çapında tanındığını ve saygı gördüğünü bildiğinden, onu korumak ve sürdürmek için en az kız kardeşleri kadar fedakârlık yapacak, hatta bir ay önce kendisine miras kalan milyonlardan bile vazgeçecekti.

Colette sarsıldı. "Seni buraya bunun için çağırmadık, Minnie. Sadece konuş onunla. Onunla pazarlık yapmak istiyoruz."

Eğer kız kardeşleriyle pazarlık yapmak isteseydi, bunu yapardı. Onları ayaklarının dibinde istiyordu.

"Bizimle buluşmasını sağla, Minnie," diye ısrar etti

Ariana. Zonklayan şakaklarını ovuşturdu.

"Deneyebilirim."

Colette yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bunların hepsi benim suçum."

"Öyle değil." Colette'in inanılmaz sonuçlar elde etmek için maruz kaldığı baskı herkesi çıldırtabilirdi. Erkeklerin egemen olduğu bir alanda kadın olması ve bir efsanenin kızı olması da işleri kolaylaştırmıyordu. Colette'in iyileşeceğinden hiç şüphesi yoktu... tabii önce Roth onu yok etmezse.

Jasmine boş çatı katında etrafına bakındı. "Herkes nerede?" "Rami ve Lyle seyahatteler. Çocuklarla birlikte bir dadım var," dedi Ariana. dedi.

"Lyle'in para sorunlarınızdan haberi var mı?" diye olabildiğince nazik bir şekilde sordu.

Colette'in omurgası dikleşti. "Hayır, bilmiyor. Bunu tek başıma halledemeyeceğimi düşünmesini istemiyorum. Onun endişelenmesi gereken kendi işleri var. Bu benim işim."

"Eğer ona söylemediğini öğrenirse çok kızar." "Doğru," diye mırıldandı Ariana.

Colette sıkılmış dişlerinin arasından, "Öğrenmeyecek çünkü ona söylemeyeceğiz," dedi.

Kız kardeşleri tartışırken Jasmine şehre bakıyordu. Roth'un son oyunu neydi? Hennessy adını yok etmek mi? New York'un en zengin ve en güçlü ailelerinden birine savaş ilan etmek mi? Belki de Maximus'un ona parayı eski sevgilisine borcunu ödeyebilmesi ve ondan sonsuza dek kurtulabilmesi için vermiş olması gerekiyordu.

Colette'in sıcak elleri onunkileri sarana kadar ne kadar üşüdüğünü fark etmemişti.

"Eğer bunu yapamayacaksan," dedi Colette sessizce, "başka bir yol bulabiliriz."

"Hayır." Kanepede yan yana oturan kız kardeşlerine baktı. "Ben ararım."

"Numarası sende var mı?"

Başını salladı ve ellerini ceplerine soktu. "Biraz dinlen. Onunla temasa geçersen seninle irtibata geçerim."

Onlar başka bir şey söyleyemeden uzaklaştı ve jöle gibi hissettiren bacaklarının üzerinde asansöre bindi.

BÖLÜM 10

"W

buraya mı?" diye sordu şoför.

Arabadan uzaklaşırlarken pencereden dışarı baktı.

Hennessy Kulesi. "Henüz emin değilim. Sadece sür."

İki blok sonra telefonunu çıkardı. Numarasının engelini kaldırdı ve bildirim ya da sesli mesaj yağmuru gelmesini bekledi. Hiçbir şey olmadı. Bu anti-klimaktikti.

Bakışları pencereye döndü. Yumruğunu kırılana kadar cama vurmak istedi. Şirket oyunları ile işinin bittiğini sanıyordu, ama Roth onu tekrar işine çekiyordu. Onun gibi davranacak cesareti olmadığı için iş hayatında kötü olduğunu düşünüyordu ama yanıliyordu. Onunla savaşmak için sahip olduğu her kuruşu feda etmek anlamına gelse bile aile mirasını canlı tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bir zamanlar onun kalbini kırmıştı. Bu onun için yeterli değildi. Kalbini daha küçük parçalara ayırmaya devam etti. Ondan nefret etmesini mi istiyordu? Görev tamamlandı.

Rehberinde onun adını buldu. Parmağı ekranın üzerinde gezindi. Duygularını gömdü, onun adına dokundu ve telefonu kulağına götürdü. Bir, iki, üç kez çaldı. Belki de tıpkı kız kardeşleri gibi aramasına cevap vermeyecekti. Zaten onun için sadece bir kış parçasıydı-

"Jasmine."

Kucağındaki eli yumruk haline geldi. "Neredesin sen?"

"Ofisim."

"Seninle konuşmam gerek."

Cevap vermedi. Bekledi ve sonra adamın hâlâ hatta olup olmadığını kontrol etmek için telefonu çekti.

"Roth?"

"Burada olacağım."

"Ofisin nerede?"

Kadının çok iyi bildiği bir adresi sayıkladı. Ofisi Hennessy genel merkezinin karşısındaydı. Orosu çocuğu.

"On dakika sonra görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Gideceği bir yer olduğu için rahatlamış görünen şoföre adresi verdi. Telefonunu çantasına soktu ve kendini yüzleşmeye hazırlarken gözlerini kapattı. Duyguları içinde köpürüyordu. *İş kişisel değildir*. Babasının sözleri zihninden geçerken dişlerini sıktı. Lanet olsun ki değildi. Roth, Hennessy & Co'nun ve Tanrı bilir başka nelerin peşindeydi. Gözleri öfkeli yaşlarla doldu. O kalpsiz bir piçti.

Araba durduğunda arkasına yaslandı. Sürücü arabadan inmeye hazırlanırken, "Bana bir dakika izin verin," dedi.

"Bayan Hennessy?"

"Bir dakika," diye tekrarladı ve derin bir nefes aldı. Duygularını bastırdı. Eğer zayıflık gösterirse, adam üstünlüğü ele geçirecekti. Adam onun eski kocası, arkadaşı ya da düşmanı değildi. O bir hiçti, ailesiyle uğraşan yüzüstü bir pislikti. Elinin altında birkaç yüz milyon vardı ve adam bunu beklemiyordu. İsteddiği şey paraydı. Arzuladığı şeydi. Ona istediğini verecek, Hennessy & Co'nun tekrar kız kardeşinin eline geçmesini sağlayacak ve sonra da buradan defolup gidecekti.

Biri cama vurdu. Gözlerini açtığında tanımadığı bir güvenlik görevlisinin onu izlediğini gördü. Camı hafifçe araladı.

"Bay Roth sizi bekliyor," dedi.

Kadın kapının kilidini açtığında, adam araçtan inmesine yardım etmek için elini uzattı.

"Size eşlik edeceğim," dedi.

İş merkezinin boş kaldırımlarına baktı. Saat on bire yaklaşmış olmalıydı. Caddenin karşısındaki babasının binasına baktı ve sallanan dengesinin dengelendiğini hissetti. Asla bir CEO olamayacaktı ama yine de bir Hennessy'ydi. Maximus Carlsbad Hennessy zayıf kadınlar yetiştirmemişti. Nesiller boyu yaşayacak bir miras inşa etmişti ve bunun gerçekleşmesini sağlamak da ona düşüyordu.

Binaya girerken başını kaldırdı. Ayak sesleri boş lobide ürkütücü bir şekilde yankılandı. Güvenlik görevlisi kırk beşinci katın düğmesine basarken tek kelime etmedi. Asansör o kadar yumuşaktı ki durduğunu bile hissetmedi. Taze çiçeklerle dolu güzel bir resepsiyon alanının önünden geçtiler, sonra buzlu cam sürgülü duvarları olan ofislerin sıralandığı uzun bir koridorda yürüdüler. Görevli onu yönetici süitine götürdü ve çift kapıyı çaldı.

"İçeri gel."

Güvenlik görevlisi kapıyı açarken kendini çelikleştirdi. Roth, arkasında New York'un büyüleyici manzarasıyla masasının arkasında oturuyordu. Saray gibi ofisinin manzarasıyla birleşince herkes burada kontrolün kimde olduğunu hemen anladı. Beyaz zemin, espresso masa ve nötr duvarlar, stratejik olarak yerleştirilmiş bitkiler, heykeller ve sanat eserlerini vurguluyordu. Bu odadaki her şeyin birinci sınıf olduğunu bilmek için ona sormasına gerek yoktu.

Ona doğru yürürken kapı arkasından kapandı. Takım elbisesinin ceketi sandalyesinin arkasına asılmıştı. Lacivert ipek kravatı boynunda gevşek duruyordu. Şık, pahalı ve tam bir iş adamı gibi görünüyordu.

"Sonunda numaramı kullandın," dedi ve gömleğinin kolunu silkerek saatine baktı. "Burada ya da benim çatı katımda sevişebiliriz."

Masasından birkaç adım ötede olduğu yerde durdu. "Buraya sevişmeye gelmedim."

Tek omuz silkti. "Kitaplarınız için daha fazla malzemeye ihtiyacınız olduğunu sanıyordum."

"İşim hakkında konuşma!" Adamın bilgisayarını masasından düşürmek ve yüzüne tükürmek istedi. Bunun yerine duygularını bastırdı ve görevine odaklandı. "Buradayım çünkü Hennessy & Co. şirketinin kontrol hissesini satın aldınız."

Onu soğukkanlılıkla inceledi. "Ne olmuş ona?" "Buraya pazarlık yapmaya geldim."

Gözleri onun üzerinde gezindi. "Bu doğru mu?"

Öfkesi tasmaından kurtulmakla tehdit ediyordu. "Hamile kız kardeşimin bütün gün lobide beklemesine izin mi verdin?"

"Ben meşgul bir adamım." "Yine de buradayım."

"Sevişmek istediğini sanıyordum."

Ona kendini ucuz hissettirmeye çalışıyordu ve işe yarıyordu. Colorado'da yaptıkları ateşkes resmen sona ermişti. Ona, kendisi için ne kadar az önemli olduğunu gösteriyordu. Midesi sarsıldı. Arkasını dönüp gitme dürtüsü karşı konulmazdı ama adamın hesaba katmadığı bir şey vardı. Onun mirasından haberi yoktu. Kız kardeşinin tek umudu oydu. En azından kız kardeşlerinden daha ileri gitmiş ve onunla gerçekten yüz yüze görüşmüştü.

"Hisseleri geri almak istiyorum," dedi.

"Onlar satılık değil."

"Her şeyin bir bedeli vardır."

"Bazı şeylere paha biçilemez," dedi parmaklarını birleştirirken. "Colette Hennessy Caruso'nun bütün gün lobimde oturması gibi."

"Seni pislik," dedi ve kendini durdurmadan önce bir adım öne çıktı. Onu kasıtlı olarak kışkırtıyordu. Yürümesini sağlamak için mi? Kadın

kendini kırmızı sisin içinden düşünmeye zorladı.

"Hisseler," dedi kısık sesle. "Ne kadar?"

"Colette kendini beğenmişlik yaptı. Risk aldı, ki bu iyi bir şey, ancak bir kerede çok fazla risk aldı ve ilk avuç işe yaramadığında geri çekilmedi. Biz asla borç almayız. Kimseye borçlu olmak istemezsiniz. Kibri onu pervasız yaptı."

Dişlerini sıktı. "Hata yaptığını biliyor."

"Milyarlar söz konusuken hata yapmasına izin yok."

"Hisseler için verdiğinin iki katını öderim."

Omuz silkmeden önce gözleri kısa bir an için kısıldı. "İlgilenmiyorum."

"Elbette öylesin," diye tersledi sinirleri kopma noktasına gelirken. Onun huzurunda olmaya dayanamıyordu. Adam içinde çok şey uyandırıyor ve bunların hiçbiri iyi şeyler değildi. Onu görmek ona yaptığı tüm hataları hatırlatıyordu. Sanki tüm havayı emiyormuş gibi tam nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Adam zehirliydi. Hisseleri geri almak ve ondan uzaklaşmak istiyordu.

"İstediğin şey bende var," dedi.

"Var mı?"

"Biliyorum." Bundan hiç şüphesi yoktu. Teklif ettiği şey küçümsenecek bir şey değildi.

"Ben almayayım."

Sert oynamak istiyordu. "Ne kadar param olduğunu sormadınız."

"Bunun konuyla ilgisi yok."

Ne oluyor lan? Adam ayağa kalkarken kadın kaskatı kesildi. Adamın ne kadar büyük olduğunu nasıl unutabilirdi ki? Bir eliyle tişörtünü düzeltirken masanın diğer ucundan ona doğru baktı ve dikkatini vücuduna, çok yakından tanıdığı vücuduna çekti. Dairesindeki son karşılaşmaları aklının bir köşesinde titreşip duruyordu ama o kararlılıkla bu anıları bir kenara itti

ait oldukları yere. Gözlerini kaçırmak istedi çünkü o delici bakışlar adamın onun ne düşündüğünü bildiğini söylüyordu. Şerefsiz.

"Bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?"

Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı.

"İntikam. Soğuk yenen bir yemek olduğunu duymuştum. Kışın gelmesine uygun, değil mi?" Ellerini ceplerine soktu. "Yedi yıl önce baban beni yok etti ve yardım aldı."

Farkına vardı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Ofiste dolaşmaya başladı. Roth kalabalığın içinde her zaman dikkat çekmişti ve gözleri üzerine çeken sadece cüssesi değildi. İnsanlara önerdiği her girişimin altından kalkabileceğine dair güvence veren kendine olan güveniydi. Her zaman göz korkutucuydu ama şimdi bunun bir adım ötesindeydi. Evlendiği adam artık yoktu. Kontrolün kişileşmiş haliydi, tamamen tarafsız ve sonuca odaklanmıştı.

"Bana bir ders vereceklerini ve yerimi göstereceklerini düşündüler."

Son kelimenin tadını çıkararak uzattı.

"Ve şimdi onları kendi yerlerine koymak için geri döndüm."

Eğer doğruyu söylüyorsa, kız kardeşleri cezayı hak ettiğini düşündüğü pek çok kişiden sadece biriydi. New York elitleri arasında bir terör dalgası yaratmak üzereydi ve hiç kimse güvende değildi. Aklını kaçırmıştı.

Masasının önüne tünediğinde tekrar görüş alanına girdi. Rahat edemeyeceği kadar yakındı ama şimdi alınganlık yapmanın sırası değildi.

"Kız kardeşlerim masum," dedi.

"Onların bir borcu var."

"Ne borcu?"

"Babanın."

Onun ağzından böyle bir şey çıkmasını bekliyor olsa da, yine de inanamıyordu. "Bu çılgınlık! Harcıyorsun

Ölmüş birinden intikam almak için milyonlarca dolar! Neyin var senin?"

"Kimse beni alt edemez, Jasmine."

"Ama o yapmadı! Sen buradasın." Ellerini büyük ofisi ve manzarayı kapsayacak şekilde salladı. "Seni yavaşlatmak için ne yaptığının bir önemi yok çünkü tüm bunlara rağmen başardın."

"Bu yeterli değil," dedi sessizce.

"Ne istiyorsun? Kan mı?"

Hiçbir şey söylemedi; sadece onu izledi. Tamamen yabancı birine bakıyordu.

"Hennessy & Co ile ne yapacaksın?" "Henüz karar vermedim."

"Yalancı."

"Kız kardeşlerin büyük kızlar. Onlara ne yaparsam yapayım üstesinden gelebilirler." Kalbi sıkıştı. "Planın bu mu? Onları küçük düşürmek mi?"

"Endişeli misin, prenses?"

Elleri iki yanında toplanmıştı. "Bana öyle deme."

Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Kasları kaçma dürtüsüne karşı kilitlendi. Adam ona bir adım kala durduğunda kolonyasının kokusunu alabildi. Onun kadar şeytani bir adam bu kadar çekici kokmamalıydı. O şeytanın vücut bulmuş haliydi. Kan ve ter kokmalıydı.

"Lyle ve Rami sizinle savaşıyor," dedi.

Başını yana eğdi. "Onlara henüz söylenmedi mi?" Hay sikeyim. Lanet bir tazi gibi her ayrıntıyı yakaladı.

"Sana söylediler ama kocalarına söylemediler mi? Senin ne yapabileceğini düşündüler?"

Gözleri öfkeli yaşlarla doldu. "Bu yanına kalmayacak."

"Maximus bana yedi yıl boyunca hayatta kalma eğitimi verdi. Ailen bana ne yaparsa yapsın üstesinden gelebilirim." Elini uzattı ve kızın saçlarının ucunu parmakladı.

"Siktir git, Roth."

Elini tokatladı ve arkasını döndü. Onun oyununu oynamayacaktı. Tam kapı koluna uzanırken adam konuştu.

"Ne kadarını feda etmeye hazırsın, Jasmine?"

Parmakları kıpırdadı, parlak metal kapı kolunun etrafını sarmak ve buradan defolup gitmek için can atıyordu ama kız kardeşlerinin yüzleri aklından geçti. Yüzünü ona döndü. Neden kendini görünmez bir kafese tıklmış gibi hissediyordu?

"Colorado'da değerini kanıtladın. Kulübede geçirdiğimiz zaman bana, ona verdiklerinden hoşlanan bir fahişeye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattı," dedi.

Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti.

"Eğer ailenin mirasını kurtarmak istiyorsan, bana istediğimi verirsen pazarlık yapmaya hazır olabilirim."

Başka ne söyleyeceğini duymak için beklemedi. Ofisten tahta gibi bacaklarının üzerinde çıktı. Güvenlik görevlisi koridorun sonunda, resepsiyona yakın bir yerde duruyordu ama Roth'un ofisine kadar olan yol bir futbol sahası kadar uzun gelmişti. Güvenlik görevlisi onunla birlikte asansöre binerek lobiye çıktı ve binanın ön kapılarının kilidini açtı. Kaldırımı adımını attığında yağmurun ilk damlaları düştü. Koruması elinde bir şemsiyeyle öne çıktı ama o şemsiyeyi sallayarak uzaklaştırdı. İçeri girdi ve gözlerini önüne dikti.

"Smokinli Park," dedi ve hasta olma dürtüsüyle savaşıırken ağzını kapattı. Bir erkeğin seksi olması sorun değildi ama bir kadın aynı tutkuyla tepki verdiği anda fahişe oluyordu. Siktir et onu. Bir daha kendisine dokunmasına asla izin vermeyecekti.

Cebindeki telefon parladı. Çıkardı ve Colette'in mesajını gördü.

Collette: *Onunla temasa geçtin mi?*

Titreyen parmakları ekranın üzerinde geziniyordu. İlk kez ondan bir şey istemişlerdi ve o bunu başaramamıştı. Gözyaşlarını sildi, böylece

tip olabilir.

Yarın onunla bir toplantım var.

Umarım bu beyaz yalan, Colette'e haberi vermeden önce en azından bir gece iyi bir uyku çekmesini sağlardı. İcini bir korku kapladı. Lyle ve Rami'ye söylenmesi gerekecekti. Roth'la kavga edebilirlerdi ama Colette haklıydı. Kayınbiraderlerinin onlara şirketten çekilmelerini söylemesi daha muhtemeldi. Paraya ihtiyaçları yoktu ve her iki kız kardeşinin de küçük çocukları olduğu için onları evde isteyeceklerdi. Hennessy & Co artık olmayacaktı. İnledi ve yüzünü yolcu koltuğunun arkasına yasladı.

Roth'un ona sanki bir insan değil de bir şeymiş gibi bakması... Safrasını yuttu ve ellerini nemli yüzünde gezdirdi. Annesi yüzünden her zaman cinselliğini ve kadınlığını küçümseme ihtiyacı hissetmişti. Roth onu ihtiyaçlarını kucaklaması için cesaretlendiren ilk erkekti... ancak yıllar sonra bunu yüzüne vurmuştu. Kendisini kirli hissetmesini sağlamayı amaçladıysa, bunu başarmıştı.

Malikânenin ön kapısına geldiklerinde doğruca mutfığa gitti. Uyku ilacı ve midesi için bir şeyler içti ve merdivenlerden odasına çıktı. Cildindeki pislik tabakasını temizlemek için duş almaya zaman ayırdı. Saçlarını kuruturken yansımasıyla göz teması kurmaktan kaçındı. Işığı kapattı, yorganın altına girdi ve ağladı.

BÖLÜM 11

BEŞ YIL ÖNCE

H

Roth'a sürpriz yapmak için Londra'ya yaptığı yolculuk tam bir felaketti. Beş saat önce, Hyde Park yakınlarında bir taksiden inip

Özel olduğunu haykıran etkileyici bir cam ve beton canavarın önünde. Hayatında gördüğü en güzel lobiye girdi ve midesinde garip bir his belirdi. Burası zenginlik çığlıkları atıyordu. Roth'un durumu burada yaşayacak kadar iyi değildi herhalde, değil mi?

Kapıcıya James Roth ile evli olduğunu söylediğinde, karşılığında boş ve sorgulayan bakışlarla karşılaştı. Kapıcı Roth'un orada yaşadığını ne doğruladı ne de yalanladı. Amerika'dan buraya kadar gelmiş olması ya da ona sürpriz yapmak istemesi umurlarında değildi. Kimliğini göstermesi bile ona özel bir ayrıcalık sağlamamıştı. Roth'a ulaşmaya çalışırken devasa bir şelalenin önündeki kanepeye oturmak zorunda kalmıştı. Cevap vermemişti. Saatler geçmesine rağmen hiçbir haber alamayınca beklentisi ve heyecanı azalmaya başladı.

Tüm bunlarda bir terslik vardı. Burada yaşamayı nasıl karşılayabiliyordu? Finansal olarak iyileştiğinden ya da yatırımlarının karşılığını aldığından bahsetmemişti. Para konusunu hiç konuşmuyordu ve aralarında çok hassas bir konu olduğu için bu konuyu hiç açmamıştı. Mezun olduktan sonra mütevazı bir daire seçti. Roth bu konuda onunla tartışmış ama Roth iyi bir konumda ve iş için elverişli olduğu konusunda ısrar edince pes etmişti.

Onu. Yardım etmeyi teklif etmesine rağmen kirayı ve faturaları ödemişti. Philadelphia'ya seyrek ziyaretlerinin mali açıdan ne kadar sıkışık olduklarından kaynaklandığını varsaydı ama eğer yaşadığı yer burasıysa... ne sikim?

Gözleri cam, gri mermer ve altın heykellerden oluşan lüks lobide gezindi. Beklediği beş saat boyunca lobiden hiç kimse geçmemişti. Kimse. Bir kişi bile. kişi. Yüzlerce insanın bu etkileyici yapının önünden geçip gittiğini ama kimsenin içeri girmediğini görmek çok garipti. Roth'u içeri girerken yakalamayı umuyordu ama bu umudu ikinci saat civarında tükenmişti. Konsiyerj masasına hızlıca bir göz attığında onu kovmak için hazırlandıklarını fark etti. Gün boyunca ona şüpheli bakışlar atmışlardı ve görünüşe göre sabırları tükenmişti. Kendini bir sahtekâr gibi hissetmeye alışık değildi. Hennessy olmak istediği her şeye anında erişebilmesini sağlıyordu. Görünüşe göre Roth olmanın hiçbir anlamı yoktu. Bir ay önce, bir doğum günü hediyesi göndermek üzere adresini vermesi için onu ikna etmişti. Belki de bu adresi bir iş ortağının yanında kalırken vermişti ve o da zamanını boşa harcıyordu.

Müdür ona doğru yöneldiğinde, bir otel bulmak için telefonuyla oynadı. Asansör çalıştığında müdür birkaç adım ötedeydi. Kapılar açıldığında Roth şık, seksi ve her türden harika görünüyordu. Ayağa fırladı ve ona doğru koştu. Kendini Roth'un kollarına atıp ona sarılırken gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı. "Burada yaşayıp yaşamadığınızı bana söylemediler ve sizden haber alamadım."

"Bay Roth, yardıma ihtiyacınız var mı?"

Başını çevirdiğinde müdürün de onu takip ettiğini ve son derece rahatsız görüldüğünü gördü.

"Yardım mı?" Roth yineledi.

Yönetici ona eliyle işaret ederek, Roth'a onu binadan çıkarmak için yardıma ihtiyacı olup olmadığını açıkça sordu.

Roth soğuk bir ifadeyle, "O benim karım," dedi. "Sanırım beni beklerken onu rahat ettirdiniz?"

Müdürün gözleri büyüdü. Başını eğmeden önce ona baktı ve nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı.

"Bavulunu alayım," dedi müdür ve terk edilmiş bavuluna doğru koştu.

Kafasını kaldırdığında Roth'un kaşlarını çatmış olduğunu gördü. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Doğum gününü kutlamak için eve gelemedin, ben de düşündüm ki..." Onu gördüğünde hissettiği rahatlama, geldiği gibi hızla azalmaya başladı. Adam kendinde değildi. Öfkeli ve mesafeliydi ve ona bakış şekli kendini ondan kurtarmasına ve bir adım geri çekilmesine neden oldu.

"Şu an iyi bir zaman değil," dedi kısaca.

"Ama..." Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi ve kollarını iki yana açtı. "Beni gördüğün için biraz bile heyecanlı değil misin? Üç ay oldu."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra dikkatini hızlı adımlarla gelen müdüre çevirdi.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedi Roth bavuluna uzanırken. "Ama Bay Roth, lütfen izin verin-" diye yalvardı müdür.

"Gidebilirsiniz."

Müdür valizini bıraktı ve yavaşça geri çekilmeden önce başıyla selam verdi. Roth asansöre doğru yürürken, o olduğu yerde kaldı. Kendini her zamankinden daha kaybolmuş hissediyordu.

Kapıyı tuttu ve ona ters ters baktı. "Gir içeri."

Asansöre girdi ve adam bir kod girerken ellerini önünde kavuşturdu. Bir dakika sonra kapılar kapandı.

"Lobiden geçerken sizi yakalayabileceğimi umuyordum," dedi.

"Sakinler için bodrum katında bir garaj var, böylece görünmemize gerek kalmıyor."

"Burası neresi?"

"Dünyanın en zengin insanları için özel bir rezidans." "Ama bunu nasıl karşılayabiliyorsunuz?"

Asansör, en az lobi kadar etkileyici bir giriş holüne açıldı. Adam bavuluyla içeri girdi ve onu şaşkın bir sessizlik içinde takip etmek zorunda bıraktı. Geldiğinden beri yaşadığı huzursuzluk hissi yayılmaya başladı. Spor ayakkabıları cilalı mermer üzerinde gıcırdarken kollarını kendine doladı. Çatı katı tamamen döşenmişti. Raflarda kitaplar, mutfak adasında orkidelerle dolu bir vazo ve büyük odanın köşesindeki bir masanın üzerine dağılmış kâğıtlar vardı. Çatı katı modern, şık, abartılı ve açıkça içinde yaşanmış bir yerdi.

"Anlamıyorum," dedi belli belirsiz.

Adam ıslak bara doğru yürüdü. "Ne?"

"Bu milyonlar değerinde olmalı."

"Evet."

İçkisini yudumlarken başını arkaya eğdi. Onun sert sırtına baktı ve bitkin zihnini çalıştırmaya çalıştı. Kocasıyla yeniden bir araya gelmenin sevincini yaşıyordu ama bu sevinç çoktan sönmüştü. Şimdi jet-lag olmuş, yorgun düşmüştü ve midesinde bir uçurumun kenarından atlamak üzere olduğuna dair bir his vardı.

"İyi olmadığını sanıyordum," dedi dikkatle. Adam cevap vermedi.

"Babamın seni mahvettiğini söylemiştin."

Elinde yarısı dolu bir bardakla döndü. Onu daha önce hiç içki içerken görmemişti, bu yüzden bol miktarda likör görmek onu daha da rahatsız hissettirdi. Sanki iki yıllık kocasına değil de bir yabancıya bakıyormuş gibi hissetti. Roth daha çekingen biriydi ama ifadesi hiç de vurdumduymaz değildi. Yüzünün hatları sert çizgilerle belirlenmişti ve bakışlarındaki bir şey midesini bulandırıyordu.

"Beni mahvetti."

"Ama...?" Elini çevrelerine doğru salladı.

"Amerika'daki varlıklarına yeniden inşa etmeye değmeyecek kadar ciddi zarar verdi. Burada, Birleşik Krallık'ta yaptığım yatırımları mahvedemedi. Bu da onlardan biri."

"Bu mülk için yatırımcı mıydınız?"

Başını salladı ve gözlerini ondan ayırmadan içkisinden bir yudum aldı.
"Burada ne yapıyorsun, Jasmine?"

"I..." Sesi kendi kulaklarına küçük ve çekingen geliyordu. "Para yüzünden eve gelemeyeceğini düşündüm, bu yüzden sana sürpriz yapmak için kendiminkini kullandım."

Büyük odanın genişliği boyunca birbirlerine baktılar. Sessizlik korkunç ve çirkin bir şeyle titreşiyordu. Ona gitmek, içini kemiren her neyse onu yatıştırmak istedi ama olduğu yerde kaldı. Bu ruh halindeyken onunla nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne zaman Philadelphia'ya gelse, ona doyamıyormuş gibi davranırdı ama şimdi... Onu öpmemişti bile ve ona istenmeyen bir ziyaretçi gibi davranıyordu.

"Neden...?" Yutkundu ve kendini toparladı. "Neden bana iyi olduğunu söylemedin?"

Çenesinde bir kas sıkıştı. "Önümde uzun bir yol var."

"Ama..." Dikkatli davranmaya çalıştı. "Ne kadar lazım?"

"Babana borcunu ödemeye yetecek kadar."

Gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

Bardağındaki sıvıyı bir o yana bir bu yana sallarken, "Bugün bir anlaşma suya düştü," dedi.

Adamın ne söyleyeceğini sezmişti ve kendini çelikleştirdi. "Baban hâlâ benimle taşak geçiyor."

Kalbi sıkıştı. "Üzgünüm, Roth. Belki... belki onunla konuşabilirim-"

"Yapma."

Onun hain tıslaması karşısında ağzı bir anda kapandı.

"Emekli ve hasta ama yine de her fırsatta benimle sevişmek için zaman bulmayı başarıyor."

Bir çözüm bulmak için kafa patlattı. "Üniversiteden teknoloji sektöründe harika işler yapan bazı arkadaşlarımla iletişim halindeyim. Eğer yatırım yapmak istiyorsanız, onlar-"

"Yardımaınıza ihtiyacım yok." Dudağı kıvrıldı. "Siz zengin insanlar, tüm bağlantılarınızla. Onları hak etmek zorunda değilsiniz. Özel okullarınızda geleceğin politikacıları, teknoloji patronları, CEO'ları ve vakıf fonu bebekleriyle kümeleniyorsunuz. İhtiyacınız olan her türlü bağlantıyı mezun olmadan önce kuruyorsunuz. Geri kalanımız çabalamak ve aidatlarımızı ödemek zorundayız."

"Zengin değilim," dedi sessizce. "Bazı yatırımlarım ve yazılarımdan kazandığım para var. Hepsi bu kadar."

"Sen benim karımsın." Sesi de ifadesi gibi ölüydü. "Bu seni zengin yapar."

"Ama ben senin iyi durumda olduğunu bile bilmiyordum!" "Hennessy kadar zengin değilim ama olacağım."

Zonklayan şakaklarını ovuşturdu. "Bu umurumda değil, Roth. Hiç umursamadım."

"Umurumda."

Ondan yana döndü ve tavandan tabana pencerelere baktı. Geceleri aydınlanan Knightsbridge manzarası çok güzeldi.

"İki yıldır başımın belası oldu. İnşa ettiğim her şeyi yıkmaya çalışıyor. Yaptığım her iş bağlantısını baltalamaya çalışıyor."

Bardağını boşalttı. Çatı katı o kadar sessizdi ki onun yutkunduğunu duydu.

"Buna değer mi bilmiyorum."

Keskin ve soğuk bir şey kalbine saplandı ve göğsüne doğru yayılmaya başladı.

"Maximus beni her şeyden mahrum bırakana kadar tatmin olmayacak. Olmak istediğim yere ulaşmama asla izin vermeyecek."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama zihni karlı beyaz bir televizyon ekranı gibiydi. Panik ve korku içinde yuvarlandı ve elini uzatarak ona doğru bir adım attı, bunun daha fazla ilerlemesini durdurmaya kararlıydı.

"Bazı günler, keşke seni hiç görmeseydim diyorum."

Sözleri ona çarpınca olduğu yerde durdu ve elini bıraktı. Adam yüzünü ona döndü. Öfkesi odayı kapladı ve kadının nefes almasını zorlaştırdı.

"Babana bana yaptığı her şeyin bedelini ödeteceğim."

Ona bakma şekli geri çekilmek istemesine neden oldu ama bacakları hareket etmedi.

Saatine bakmak için kolunu silkti. "Bir toplantıya geç kaldım. Geleceğini bana söylemeliydin. Sana zahmet etmemeni söyledim. Meşgulüm."

Onun yanından geçip giriş holüne doğru yürüdü ama sözleri ona geri döndü. "Philadelphia'da kal. Seni istediğim zaman ziyaret ederim."

Adamın kendisini boğucu bir sessizlik içinde bırakarak asansöre binişini dinledi. Hareket edemeyecek, hatta yere yığılamayacak kadar sersemlemişti. Zihni olanları anlamaya çalışırken bir heykel gibi duruyordu.

Roth'la evlenerek alışılmışın dışına çıktığını sanıyordu ama babası kadar azimli ve acımasız bir adamla evlendi. Onlar gibi adamlar için hiçbir şey başarı ve zenginlikten önce gelmiyordu. Kadının adı Roth'a yardım etmek yerine onu engelliyordu, bu yüzden ondan kurtulmak istedi. Artık onun için bir değeri yoktu. Onu kullanmıştı.

Sonuçların tüm etkisi ona çarptığında, dizleri büküldü. Denge için kanepenin arkasına tutundu. Düşmesine izin vermeyi reddettiği bir ıslaklığın içinden güzel çatı katına baktı. Babasının müdahalelerine rağmen Roth iyi gidiyordu. Daha da iyiydi ama o bunu böyle görmüyordu.

Babasının ona olan takıntısının muhtemelen kendisinden çok Roth'u dize getirmekle ilgisi vardı ki bu asla gerçekleşmeyecekti. Roth pes etmeyecekti. Babası ve kocası onunla hiçbir ilgisi olmayan bir savaşa kilitlenmişlerdi... ve o bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Seni istediğim zaman ziyaret ederim.

Adamın sözleri zihnini yarıp geçerken irkildi. Ona bir eş gibi davranmıyordu. Onu ziyaret etmesinin tek nedeni bu muydu? Seks için mi? Başlangıçta onu Philadelphia'da bırakıp diplomasını alması için gitmişti. Oysa mezuniyetinin üzerinden tam bir yıl geçmişti ve onu bir kez bile Londra'ya davet etmemişti. Bahanesi, çalışıyor ve seyahat ediyor olmasıydı. Kocasının maddi olarak toparlanmaya çalıştığını anlıyordu, bu yüzden onun bu kadar müsrifçe yaşadığını keşfetmek bir şok oldu. Adamın milyonlarca dolarlık bir çatı katı vardı ve kızın bundan haberi yoktu. Başka neyi bilmiyordu? Onu bir ortak olarak görmediği çok açıktı. Londra'da nasıl bir hayat yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. Ona güvenmiyordu ve onunla aynı evi paylaşmak istemiyordu. Bakışları masanın üzerindeki çiçeklere odaklandı. Diğer kadınları ondan saklamak kolay olacaktı. Hayatını istediği gibi yaşıyor, ona hiç karışmıyordu. O bir yan nottu, ona yardımcı olmayan bir dekordu, bu yüzden onu görmezden geldi.

Tam bir aptaldı. Büyük odadan uzaklaştı ve asansöre doğru koştu. Neyse ki çatı katından çıkmak için şifre gerekmiyordu. Titremeye başladığında kollarını kendine doladı. Lobiye girdiğinde odağı sokağa açılan kapılardı.

"Bayan Roth!"

İrkildi ama durmadı.

"Bayan Roth!"

Müdür kayarak görüş alanına girdi. Kadın yüzünü çevirdi ama bu onu caydırmadı.

"Size daha önce yaptığımız muamele için çok özür dilerim hanımefendi. Bay Roth'un evli olduğunu bilmiyorduk."

Fazla uzun sürmeyecekti. "Bunun için endişelenme."

"Hatamızı telafi edebilmemin bir yolu var mı?"

"Bir araba."

"Elbette. Derhal, Bayan Roth."

BÖLÜM 12

Jasmine kanepede battaniyesinin altına uzandı ve gölün üzerindeki ışık oyunlarını izledi. Uyandığında grip olmaya başlamış gibi hissediyordu. Telefonundan kaçarken kendini yemek yemeye zorladı ve ardından saatlerdir bulunduğu kütüphanedeki kanepeye yığıldı. Uykuya dalıp çıkarken, kız kardeşlerine ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı. Belki de yalan söylemeli ve onunla hiç görüşemediğini söylemeliydi... Ya da dürüst olmalı ve onlara en kötüsüne hazır olmalarını söylemeliydi.

Fahişe. Yüzünü yastığa gömdü ve bacaklarını göğsüne doğru çekerek cenin pozisyonunda kıvrıldı. Kendisini değersiz hissettirmekte ustaydı ve Colorado'da onun göğsünde ağlamış olması onu hasta etmişti. Kendisini rahatlatması için ona güvenmişti, oysa o bunu sadece bir fırsat olarak görmüş ve kendisini ucuz ve aşağılanmış hissetmesine neden olmuştu.

Yazmadı. Hiçbir şey yapmaya çalışmadı. Kütüphanenin kapılarını kapalı tutmak ona kendini yalıtılmış ve güvende hissettiriyordu. Prenses kalesinde kilitliydi ve dış dünyayla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Babasının masasında oturduğunu hayal etti. Babasının okurken çevirdiği sayfaları neredeyse duyabiliyordu. Onu o kadar çok özlemişti ki, dayanamıyordu. O ne yapacağını bilirdi. Roth'la başa çıkabilirdi ama kendisi ve kız kardeşleri onun dengi değildi. Lyle'ın ve Rami'nin şirketlerine

iyi mi? Başı zonkluyordu. Battaniyeleri başının üzerine çekti ve tekrar uykuya daldı.

Uyandığında güneş batıyordu. Kız kardeşlerinin umutlarını kırma zamanı gelmişti. Hâlâ yan yatarken yan masadaki telefonuna uzandı ve onu açtı. Onlara gerçeği söyleyecekti. Arkalarını kollamak zorundaydılar. Roth onları yok etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ekrana göz atmadan önce sesli mesajların ve mesajların bip seslerini dinledi. Kardeş grup metninin altındaki aşırı mesajlar dikkatini çekti. Birkaçını okudu ve ayağa fırladı.

Ariana'yı ararken "Siktir, siktir, siktir," diye mırıldandı.

"Nerelerdeydin?"

"O iyi mi?" Jasmine telefonu ölümcül bir şekilde kavrayarak sordu.

"Şu an için. Erken doğum yapıyor. Lyle Avustralya'dan dönüyor. I-

Kütüphaneden çıkıp Land Rover'ın anahtarlarını kaptığı sırada onu yarı yarıya dinliyordu. Eşlik etmesi için Sunny'yi arayacak zaman yoktu.

"Kye hasta, o yüzden çocuklarla evdeydim. Rami iki gün daha dönmeyecek. Hastanede tek başına."

"Kırk dakika içinde orada olacağım," dedi motoru çalıştırırken. "Bir değişiklik olursa bana haber verin."

Çakıllı yolda hızla ilerlerken ayağını gaza bastı. Colette'in aşırı yüksek stres seviyesi onu erken doğuma sürüklemişti. Lanet olsun. Şehre doğru ilerlerken nefesinin altında dua etti. Trafik işe gidip gelmesine yirmi dakika eklemişti. Hastaneye ulaştığında kız kardeşinin yerini bulması birkaç dakika sürdü. Colette'in hizmetçisi ve iki asistanı hastane odasının önünde bekliyorlardı. İçeri girdiğinde Colette'i ağzında bir oksijen maskesi ve kolunda bir serumla yatakta buldu. Kız kardeşinin sarı saçları terden kararmıştı ve çarşaflar kadar beyazdı. Colette onu görür görmez gözleri büyüdü ve elini kaldırdı. Yatağın etrafında döndü ve elini tuttu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Kız kardeşinizin tansiyonunun derhal düşmesi gerekiyor," dedi hemşire hızlıca. "Kendisinde preeklampsi var ve eğer onu takip etmezsek anne ve çocuk için ölümcül olabilir."

"Roth?" Colette maskesinin arkasından sordu.

Jasmine onu görmezden geldi ve hemşireye odaklandı. "Neye ihtiyacı var?" Hemşire Colette'e sert bir bakış attı. "Sakin kalması ve rahatlaması."

"Roth," dedi Colette ısrarla.

"Baba nerede?" diye sordu hemşire. "Ülke dışında. Yakında burada olur." "Hemen döneceğim," dedi hemşire ve odadan çıktı. Colette onun elini sıktı. "Roth!"

"Seni duydum," dedi Jasmine ve belirginleşen karnını ovuşturdu.

"Düşünmen gereken son şey iş."

"Onunla konuştun mu?" Colette sordu.

"Konuştum."

"Ve?"

Colette'in umut dolu yüzüne baktı ve Polara'nın avucunun altında hareket ettiğini hissetti. Kalbi duygularla kabardı ve boğazı düğümlenmeye başladı.

"Minnie?"

Fısıldarken gözleri yaşlarla doldu, "Her şey yoluna girecek. Onunla konuştum ve o da seninle konuşmak istiyor." Ve onların lehine pazarlık yaptığından emin olmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Colette'in ağzı titredi. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi ve ona titrek bir gülümseme verdi.

Colette yastıklara doğru yığıldı. "Minnie, sen bir cankurtaransın. Ona ulaşabileceğini biliyordum. Bir şeye ihtiyacın olursa, hiç tereddüt etme. Hennessy & Co benim her şeyim. Onu kaybedersem ölürüm."

"Biliyorum," diye fısıldadı içi kıvranırken. "Sen dinlen ve Polara için hazırlan. Bebek doğana kadar hiçbir şey yapmayacak."

"Ama..."

"Dinlen," diye emretti. "Yoksa."

Colette başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Onunla konuşmanın zor olduğunu biliyorum. Teşekkür ederim. Sana borçluyum." Yer değiştirdi ve keskin bir nefes verdi.

"Acı çekiyor musun?"

Sıkılmış dişlerinin arasından "Bir kasılma daha," dedi.

Kasılma geçtikten sonra hemşireyi bulmaya gitti. Bir saat sonra Lyle geldi.

Colette'in uyumasını izlerken Lyle, "İyi görünmüyorsun," dedi. "Biraz dinlen. Başka bir şey olursa sana haber veririm."

Odadan çıkmadan önce ona sarıldı ve yanağını öpmesi için uzattı. Land Rover'a geri döndüğünde sürücü koltuğuna oturdu ve gözlerini önüne dikti.

Ruhunu şeytana satacaktı. Panik tüm vücudunu sardı. Nefes almak için başını arkaya doğru eğdi. Endişe nöbeti geçtiğinde alnını direksiyona dayadı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Roth'la pazarlık yapmanın bedeli seksti. Tüm yaptıklarından sonra onun kendisine dokunmasına gerçekten izin verebilir miydi? Aklı ona hayır diyordu ama vücudunun başka fikirleri vardı. Adamın da belirttiği gibi, daha önce de fahişeyi oynamıştı. Roth'la yapacağı birkaç sikiş Hennessy & Co'nun hayatta kalmasını ve Colette'in Polara'ya huzur içinde sahip olmasını sağlayacaksa, buna değerdi. Bu onun içindeki bir şeyi öldürecekti ama başka seçeneği var mıydı? Ford yerine Roth'u seçmemiş olsaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Ailesi onun hatalarının bedelini ödememeliydi. Bu işi sonsuza dek bitirecekti.

Telefonunu çıkardı. Başparmağı onun isminin üzerinde tereddüt ettikten sonra tuşa bastı. Telefon bir, iki, üç kez çaldı. Sesli mesaja geçmesini beklemedi. Telefonu kapattı ve arabadan dışarı fırladı. Otoparka sürekli araçlar girip çıkarken elleri kalçalarında volta atmaya devam etti. Bir çağrı geldiğini duyduğunda midesi bulandı.

İçeri. Dikkatle yaklaştı ve ekrana baktı. Roth. Uzaklaştı ve telefon sessizleşince bir elini yüzüne götürdü. Telefonla Rus ruleti oynuyordu. Cevap verdiği anda hayatı sona erecekti. Telefon tekrar çalmaya başladığında gerildi. Sesli mesaja geçmesine izin verdi. Üçüncü aramasında telefonu açtı.

"Neden telefonuna cevap vermedin?" diye bağırdı. "I..."

Boğazı kapandı.

"Jasmine?"

Başını iki yana salladı. "Başka bir yolu olmalı." "Yok."

"Ama para-"

"Masadaki anlaşma bu değil. Evet mi hayır mı? Bunun için zamanım yok." Çenesini kaldırdı. "Şartlarım var."

"Pazarlık yapacak durumda değilsiniz."

Zaten ağır olan kalbi ayak parmaklarına kadar çöktü. Pazarlık edecek hiçbir şeyi yoktu çünkü talep üzerine am dışında istediği hiçbir şeye sahip değildi. Telefonu kulağından çekti ve saniyeler geçtikçe ona baktı. Onu terk ettiği için cezalandırmak istiyordu. Sözlerinde ve ona bakışında bu vardı. Bunu gerçekten yapabilir miydi? Adamın sesinin vızıltısını duyabiliyordu ama dinlemiyordu. Belki de o-

"Jasmine!"

Tekrar kulağına götürdü. "Boş ver. Sanmıyorum-"

"Koşullarınız nedir?"

"Fark etmez," dedi kalın bir sesle.

"Söyle bana."

Başı dönerken bir elini yüzüne götürdü. "Sen... Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Çok fazla şey istiyorsun."

"Koşullarınız nedir?"

Sesi alışılmadık derecede nazikti ama bu onun hayal gücü de olabilirdi.

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Kız kardeşlerime Hennessy & Co'nun kontrol hissesini geri vereceksin."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ve işimiz bittiğinde, bir daha onların peşinden gidemezsin." Hâlâ bir şey yoktu ama bu onu durdurmadı.

"Daha ne kadar..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlandı ama bulamadı.
"Ne kadar süre?"

"Ne ne kadar?"

"Kendimi ne kadar süre fahişeliğe vermem gerekiyor?" Adam cevap vermeyince, "Aklında bir sayı var mı yoksa belli bir süre mi?" diye sordu. Tanrım, uzun olamazdı. Uzun süre dayanamazdı.

"Neredesin?" diye sordu.

"Ben bir otoparktayım. Katılıyor musun?"

"Ne otoparkı?"

"Katılıyor musun, katılmıyor musun?"

"Kız kardeşlerinize kontrol hissesi verin, ben de gelecekte onların peşine düşmeyeyim. Şartlarınız bunlar mı?"

Başka bir şeyi kaçırıyor olmalı. "Ve sen de benim yazarlık işimin peşine düşemezsin."

"Bununla ilgilenmiyorum."

Ona güvenmiyordu. Bir araba hızla geçerken lastikler gıcırdadı. "Kaç kere, Roth?"

"Bunu telefonda konuşmayacağım," diye tersledi.

Ve bu mesele çözülene kadar onun yanında olmayacaktı. "Sadece cevap ver."

"Belirli bir sayıda olmayacak."

"Yani sen benden bıkana kadar burada mı takılacağım?" "Seni alması için Mo'yu göndereceğim."

"Meşgulüm."

"Senin zamanın artık benim zamanım."

"Bir sözleşme görene kadar olmaz."

"Beni zorluyorsun," dedi buz gibi bir sesle.

"Fahişeler her zaman önce paralarını aldıklarından emin olurlar."

Cevap vermedi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama bunun kendisi için bir puan olduğunu hissetti.

"Bana hisseleri geri satacağına ve bir daha peşlerine düşmeyeceğine dair bir sözleşme gönder," dedi sınırları bozulmaya başladığında aceleyle. "Ve sana ne kadar süre katlanmam gerektiğini yazılı olarak istiyorum. Sana e-posta adresimi göndereceğim."

Telefonu kapattı ve arabaya yaslandı. Telefon tekrar çalmaya başladığında, aramayı reddetti ve ona e-posta adresini gönderdi. Adam hemen ona mesaj attı.

Roth: *Telefonunu aç.*

Numarasını tekrar engelledi. En erken yarına kadar bir sözleşme yapamazdı. Onunla daha fazla konuşmak istemiyordu ve yaptığı şeyle yüzleşmek için zamana ihtiyacı vardı.

Colette, Roth'la olan işi ve kendini ne kadar hasta hissettiği arasında Smokinli Park'a geri dönmesine imkân yoktu. Bunun yerine bir otele yerleşti ve oda servisinden soğuk algınlığı ilacı, bir not defteri ve çorba istedi. Odaya girer girmez küveti buharlı suyla doldurdu ve ağrıyan kaslarını ıslattı. Kapı çalındığında, bornozuyla kapıyı açtı. İsteklerini kabul etti, yiyecek ve ilaçları görmezden geldi ve defteri kaptı. Yatağa uzandı ve sayfanın üzerinde kolayca kayan süslü otel kalemine hayranlıkla bakmak için bir an durdu.

Bir saat boyunca odadaki tek ses kalemin kâğıt üzerindeki çizikleriydi. Yazmak, çocukken geliştirdiği bir savunma mekanizmasıydı. Gerçek hayatta işler ne zaman zorlaşsa, hayal dünyasına çekilirdi. Seçimleri ve eylemlerinin gelecekteki sonuçları üzerinde durmak yerine, zihni vites değiştirdi ve işe odaklandı. Kişisel cehenneminin ortasında, beşinci kitap için potansiyel bir hikayenin ışıltısını yakaladı

ve üzerine atladı. Birdenbire, sayfadaki sözcükleri yeniden düzenlemek o kadar da zor görünmemeye başladı. Bunu kontrol edebilirdi. Bunun bir anlamı vardı. Gerçek dünya öyle değildi.

Parmaklarına kramp girdiğinde çorbasını içti ve sayfaya geri dönmeden önce haplarını patlattı. Oda servisinden kendisine bir bilgisayar almasını istemeyi düşündü ama bu fikri hemen bir kenara bıraktı. Akışını kesintiye uğratmaktan çekiniyordu ve kalem ve kağıtla eski usule dönmenin beyninin farklı bir bölümünü serbest bırakan bir yanı vardı. Sonunda durduğunda on iki sayfadan fazla diyalog yazmıştı ve ön kolu ağrıyordu. İlaçlar etkisini gösterip yorganın altına girdiğinde, kendi zihninde değil karakterinin zihninde süzülüyordu. Uykuya dalarken karakterin sesleri kulaklarında yankılanıyordu. Onlara sarıldı, kendi dünyası yerine onların dünyasının bir parçası olmayı umutsuzca istiyordu.

J

Asmine öğlen uyandı. Yataktan kalkmadan önce e-postalarını kontrol etti ama Roth'tan gelen bir şey göremedi. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyordu ama şu şekilde değerlendirmeye karar verdi

yürütmeyi durdurma. Belki de sözleşmeyi hazırlamak için acele etmeyecekti. Bu arada Hennessy & Co'ya bir şey yapmadığı sürece onun için sorun yoktu. Herhangi bir mesaj ya da sesli mesaj alıp almadığını görmek için numarasının engelini kaldırmayı düşündü ama bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyordu. Bu basit bir alışverişti. Günahlarının kefaretinin ödemek ve ailesinin mirasını güvence altına almak için seks. Karmaşık ve zengin adam klişesi değil. Bu bir iş anlaşmasından başka bir şey değildi. Konuşmak işleri daha da kötüleştirirdi. Ve eğer pazarlık yapmak zorunda kalırlarsa, bunu avukatlar aracılığıyla yapabilirlerdi.

Yüzüne su çarpmak için yataktan çıkarken Lyle'ı aradı. "O nasıl?"

"Onu izliyorlar."

"Gelmemi ister misin?"

"Burada yapacak bir şey yok. Dizüstü bilgisayarımı getirdim ve biraz çalışacağım. Bir değişiklik olursa seni ararım."

"Tamam, sizi
seviyorum çocuklar."

"Aynen."

Yemek için oda servisini aradı ve duş alıp defterinin başına dönmeden önce kıyafet istedi. Kalemî kâğıda koyduğu anda karakterler canlandı. Konuşmayı zihninde belgelemeye başladı ve tam gerçeklikle bağını koparmaya başlamıştı ki kapı çalındı. El arabasıyla içeri girdi ve defterine geri döndü. Sahnelerin zihninde canlandığı böyle zamanlarda yazmak bağımlılık yaratan bir adrenalîn patlamasına dönüşüyordu. Eli sayfanın üzerinde kendiliğinden hareket ediyor ve hikâyeyi sayfada belirlediği gibi okuyordu. Çoğu zaman kendini bir yaratıcıdan çok bir aktarıcı gibi hissediyordu. Kelimelerin nereden geldiğini bilmiyordu ve süreci çok yakından analiz etmeye çalışmadı.

Açlık hikâyesinin önüne geçince bir mola verdi. Oda servisi tarafından getirilen kot pantolonu ve düğmeli gömleği denedi. Kot pantolon düğmelerini sonuna kadar iliklemediğinde ve gömlek göğüslerinin üzerinde bollaştığında hayal dünyası bir anda yok oldu. Soyundu ve etiketleri kontrol etti. Görünüşe göre biraz kilo almıştı. Oda servisini tekrar aramaktan utandığı için kot pantolonunun üst düğmesini açık bıraktı ve odadan çıkmadan önce ceketini kötü oturan gömleğinin üzerine çekti.

Gösterişli lobide yürürken birkaç yan bakışla karşılaştı. Taksî kuyruğunu atlayıp 59. Cadde ve Lexington'a doğru ilerlerken serin esinti adımlarını hızlandırdı. Şehir tüm dikkatini ona vermesini istediğinde hayal dünyasındaki kavrayışı dağıldı. Şehirdeki sonbahar da en az taşradaki kadar büyüleyiciydi. Kırmızı, turuncu ve sarı ağaçların tuğla, cam ve beton binalarla yan yana gelişî büyüleyiciydi. Şehrin hızlı nabzı onu canlandırırken, insanların izdihamı onu ayak uydurmaya zorluyordu. Göz alıcı, şenlikli vitrinler ona tatilin yaklaşmakta olduğunu hatırlatıyordu.

ve henüz ailesi için herhangi bir hediye almamıştı. Soğuğa karşı omuzlarını kamburlaştırdı ve bir kadının ekose paltosuna imrenerek baktı. Sonbahar modası tüm hızıyla devam ediyordu ve etrafındaki herkes sezonun renklerini ve trendlerini gururla sergiliyordu. Gardırobunu yenilemeye şiddetle ihtiyacı vardı.

Yaya geçidinde durduğunda insanlar etrafında toplanmıştı. Kimse ona iki kez bakmadı. Anonim olmayı seviyordu. Göz önünde büyüdükten sonra, kalabalığın içinde kaybolabilmeyi çok seviyordu. Etrafındaki insanların çoğu soyadını tanırdı, çünkü bu soyadı şehrin büyük bir kısmına damgalanmıştı. Babasının kim olduğunu bilmek, otomatik olarak zihinlerinde onun kim olması gerektiğine dair bir imaj yarattırdı... ve o öyle biri değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Roth ona bir çıkış yolu önerdiğinde, kabul etti. Bir Hennessy kızı ve çalışanından daha iyi bir eş olmayı umuyordu ama bunda da başarısız oldu ve Thalia Crane oldu. Thalia olarak kendini Jasmine Hennessy olarak olduğundan daha fazla hissediyordu. Hiçbir zaman babasıyla aynı başarı seviyesine ulaşamayacaktı ve bu onun için sorun değildi. Şöhret ya da zenginlik istemiyordu. Sadece huzur içinde yaratabilmek istiyordu.

Tepesinde yükselen binalara baktı. New York ona kendini küçük hissettirmekte asla başarısız olmamıştı. Aynı anda hem korkutucu hem de özgürleştiriciydi. Büyükbabası İrlanda'dan göç edip kendine bir isim yaptığında Amerikan rüyasını yaşamıştı. Dünyanın en acımasız şehrinde başarılı olmak için gereken gücü ve kararlılığı nasıl topladığından emin değildi. Büyükbabası inanılmaz işler başarmış ve bayrağı daha da büyük başarılarla imza atan babasına devretmişti. Bu kadar genç yaşta omuzlarına yüklenen beklenti seviyesi onu sakat bırakmıştı. O bu beklentiye karşılayamamıştı ama kız kardeşleri karşılamıştı. Hennessy & Co'nun bir parçası olmayabilirdi ama şirketlerinin üçüncü nesille birlikte sona ermemesini sağlayabilirdi.

Işık değiştiğinde, kalabalıkla birlikte caddenin karşısına geçti. Bloomingdale's'e girmek için bazı süslü ayak hareketleri yapması gerekti. Çok kalabalıktı,

telaşlıydı ve siyah beyaz kareli zemin boyunca yürürken çocukluk anılarını canlandırıyordu. Genelde alışveriş yapmayı pek sevmezdi. Çocukken imaja o kadar büyük önem verilirdi ki, kıyafet alışverişinden nefret ederdi. Ama zaman değişmişti. Artık belli bir dereceye kadar istediğini giyebiliyordu. Babasının ölümünden beri medyanın ilgi odağı olmuştu, bu yüzden kız kardeşlerinin hatırı için biraz şık görünmeye çalışıyordu. Özgülünü her zamankinden düşükken kıyafet alışverişi yapmak zorunda kalmak en iyi kombinasyon değildi ama Smokin Parkı'na geri dönmek istemediği sürece başka seçeneği yoktu.

Kadın reyonuna girdiğinde gülümseyen bir tezgâhtara yaklaştı ve "Bana yardım edin" dedi.

Satış görevlisi hiç istifini bozmadı. Neşeli ve iyimserdi ve görünüşe göre tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Tezgâhtar onu soyunma odasına soktu ve vücut şekline uygun kıyafetler getirmeye başladı. Bir saat sonra hayatında yepyeni bir sayfa açmıştı. Çok küçük kot pantolonu, gömleği ve kirli spor ayakkabıları gitmişti. Onun yerine uyluk yüksekliğinde süet botlar, etek ve deve rengi bir palto vardı. Şık ve modaya uygun görünüyordu ve dünyayı ele geçirmeye hazırdı. Tezgâhtar paketlerini otele yönlendirirken o da çocuk ve bebek reyonlarına girdi.

Dayanamayıp e-postasını üç kez daha kontrol etti. Roth'tan bir şey yok. İkinci paketleri de otele gönderdiğinde, perakende satışta kafası iyiydi ve daha fazlası için can atıyordu. Dikkatini daha fazla dağıtmak için çaresizce Madison Avenue'ye giden bir taksiye bindi. Babasının bu blokta bir binası olduğu için bu bölgede tanınma şansı daha yüksekti. Ailesinin otelinden kaçmak için caddenin karşısına geçti ve tasarımcı mağazalarına doğru ilerledi. Birkaç mağaza çalışanı onu tanıdı ve onunla ilgilenmek için kendi yollarından çıktılar. Madison Avenue'den sapmadan önce kız kardeşleri için birkaç hediye buldu ve üst düzey bir butik olan Black Jade'e girdi.

"Jasmine?"

Girişte durdu ve güneş gözlüklerini çıkardı. "Dai?"

Daiyu Wu, Çin'in en büyük otomobil üreticilerinden birinin ve henüz üniversitedeyken Moda Haftası'nda sükse yapmış bir moda tasarımcısının kızıydı. Aynı çevrede büyümüşler ve Dai modayı takip etmek için Paris'e gitmeden önce kısa bir süre aynı üniversiteye devam etmişlerdi. Jasmine kız kardeşlerinden Dai'nin bu butiği açtığını duymuş ama şimdiye kadar ziyaret edememişti.

Küçük kadın kendini Jasmine'in kollarına attı ve ona kemik kıran bir sarılış yaptı.

"Aman Tanrım! Nasılsın?" Dai sordu.

O cevap veremeden Dai geri çekildi ve iki elini birden kavradı.

"Baban için üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

"Seninle temasa geçmeye çalışıyordum."

"Kendime biraz zaman ayırdım."

Dai düşünceli bir şekilde başını salladı ve dikkatini Jasmine'in kıyafetlerine verdi. Önsöze gerek duymadan paltoyu genişçe açtı.

"Bu perakende mi?" Dai

sordu. "Evet."

Dai'nin dudağı kıvrıldı. "*Perakende mi* giyiyorsun?"

"Evet," dedi. "Çoğu zaman taşrada yaşıyorum. Özel parçalara ihtiyacım yok."

"Baban bunu onaylamazdı," dedi Dai. Kadın

kıs kıs güldü. "Muhtemelen onaylamaz."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," dedi Dai, gömleğini çekiştirerek.

Elini tokatladı. "Hey! Bu kıyafeti beğendim ve buraya gelirken üç kez laf attılar."

"Onu sallayabilirsin, ama bu..." Eteğinin kenarını çekiştirdi. "Sadece bir santim daha uzun olsaydı daha iyi görünürdü ve eğer onu buraya alırsam"

yanlarını çimdikledi ve sonra poposunu tokatladı- "kıçın harika görünürdü."

Görünüşe göre, yaş Dai'nin çirkin kişiliğini azaltmamıştı. "Ciddi misin, Dai?"

"Beni dinleyin. Benim bir dahi olduğumu duymadın mı? Bu ayki *Vogue*, sayfa otuz altı."

"Tebrیکler. Dükkânında ne yapıyorsun? Gerçekten burada olacağınızı düşünmemiştim."

"Ünlülerden bir talep geldi, ben de girdim. Düğün piyasasına giriyorum. Gördünüz mü?" Dai onu mağazanın ortasındaki mankene doğru itti ve sergilenen gelinliği işaret etti. "Çok güzel değil mi?"

"Öyle," diye kabul etti.

Ruhani gelinlik geleneksel ve modernin bir karışımıydı ve bir prenses için uygundu. Dai'yi tanıdığım kadarıyla, elde dikilmişti, türünün tek örneği idi ve bir servete mal olmuştu. Bir müşteri mağazaya girdiğinde rüya gibi tül eteği hışırdadı ve beraberinde soğuk bir esinti getirdi.

"Kendin için iyi olanı yaptın. Seninle gurur duyuyorum"

dedi. "Peki ya sen? Sen ne yapıyorsun?" Dai sordu.

Tereddüt etti. Dai bir arkadaş olmasına rağmen, aynı zamanda azılı bir dedikoducuydu ve dramadan besleniyordu. Ona kitaplarından bahsetmek, gazeteye bir makale koymakla eşdeğer olacaktı. Milyarderin çevresindeki herkes gibi Dai de onun ve Roth'un geçmişini iyi biliyordu ve dizinin kimin üzerine kurulu olduğunu hemen anlayabilirdi.

"Babam için bazı işleri hallediyorum," dedi. "İş dünyasına geri döndün demek?"

Umursamaz bir ses çıkardı ve butiğın etrafına bakındı. "Buraya ilk kez geliyorum."

"Sen kötü bir arkadaşsın," diye uyardı Dai girişe gidip kollarını iki yana açmadan önce. "İçeri girdiğinde gözlerinin kamaşmasını ve başka bir dünyaya ithal edilmeni istiyorum. Gözlerin kamaştı mı?"

"Kesinlikle."

"Güzel," dedi keskin bir sesle ve iki adım öne çıktı. "Hepsini tasarlamak istiyorum. Sokak kıyafetlerinden şık gelinliklere kadar. Bir kutunun içine konulmak istemiyorum. Hem her şey hem de hiçbir şey olmak istiyorum, anlıyor musun?"

Dai, New Yorklu bir sanatçının tavrını yansıtıyordu: meydan okuyan, kırılğan, şiirsel ve canlı. Dai'nin siyah gömleği ona iki beden büyüktü ve bir omzundan sarkıyordu. Yırtık yoga pantolonu ve kirli spor ayakkabıları giymiş, kemer olarak da minik kalçasından dışarı taşan metalik altın bir bel çantası takmıştı. Gözlerine doğru sarkan sivri kaküllü küt bir saç ve büyük halka küpeleri vardı. Jasmine burnunun kenarındaki yarım ay gözlüğün reçeteli olmadığına bahse girerdi.

Black Jade avizeler, pırıl pırıl zeminler ve muhteşem ışıklandırmalarla çok güzel bir şekilde hazırlanmıştı. Büyük vitrinlerde grunge ve punk kıyafetlerden avangart parçalara kadar her şey yer alıyordu. Kıyafetler renklerine göre kategorize edilmişti ve resmi parçalarla sivri uçlu ya da püsküllü ceketler eşleştirilmişti. Dai, "Hadi seni şu iğrenç kıyafetlerden kurtaralım," dedi ve onu

bir renk cümbüşüne

doğru. "Ben-"

"Evet, biliyorsun. Bu yüzden dükkanıma geldin. Moda duygun bana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Tamam, ne arıyorsun?"

"Ben-"

"Boş ver. Neye ihtiyacın olduğunu bilmiyorsun. Ben biliyorum."

Dai raflar boyunca yürüdü ve bedenlerine bakmadan rastgele bir şeyler çekmeye başladı.

"Biraz kilo aldım."

Dai yarım ay gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Ben bir dahi miyim, değil miyim?" "Evet mi?"

"Evet, öyleyim. Tam olarak kaç beden olduğunu biliyorum. Şimdi soyunma odasına gir."

İtaat etmeye karar vermeden önce otuz saniye boyunca ona baktı. Dükkânın arka tarafındaki soyunma odası da Black Jade'in geri kalanı kadar göz alıcıydı. Dört odanın ortasında, altı kişinin oturabileceği büyük bir sedir ve üç katlı devasa bir aynanın önünde kıyafetleri modellemek için bir platform vardı. Lüks giyinme odasında beyaz saten ve altın işlemelerle kaplı eşsiz bir sedir vardı. Aynada kendini inceledi. Fena görünmüyordu.

Dai kapıyı çarparak açtı ve giysileri minderine fırlattı. "Çıkar şu çirkin paltoyu. Kadife getiriyorum."

Jasmine'in harika görüldüğünü kabul etmek zorunda kaldığı kızılıcık rengi bir paltoyu havaya kaldırdı. Bloomingdale'in aksine, Dai'nin giysileri tamamen ayrıntılar ve dokuyla ilgiliydi. Dai ona zeytin kadife bir ceketten kiraz rengi vinil bir trençkota kadar bir dizi renk getirmişti. Dai'nin otoriterliğine rağmen harika vakit geçiriyordu ve kıyafetlerin üzerinde harika durduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Belki de sen bir dahisin," diye düşündü yansımasına bakarken. "Belki diye bir şey yok. Ben öyleyim," dedi Dai ve başını yana eğerek onu inceledi. "Birkaç elbiseye ihtiyacın var." "Sanırım iyiyim."

"Sen değilsin. Ölçüm bandımı getireyim." Dai koşarak odadan çıktı, tezgâhtarlardan birine bağırdı ve sonra koşarak geri döndü. "Tamamdır."

Kız itaatkâr bir şekilde kollarını açtığında, Dai işe koyuldu.

"Eski sevgilinle aranda ne var?" Dai, Jasmine'i kasıklarından ayak bileğine kadar ölçerken sordu.

"Ne?"

Dai yukarı baktı. "Eski koca."

"Ne olmuş ona?"

"Siz ve o birkaç hafta önce medyada küçük bir haber oldunuz." "Tesadüf. Birbirimize rastladık."

Dai kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Geçen gece babamla yemek yedi." Karnı sıkıştı. "Öyle mi?"

"Evet. Babam onu severdi."

Tabii ki tanıdı. Acımasız bir iş adamı diğerini tanıdı.

Dai doğruldu ve dudağına dokundu. "İleride onunla fotoğraf çektireceğinizi biliyorsanız, özel parçaları ücretsiz yaparım. Bu benim için mükemmel bir reklam olur."

"Parasını ben ödeyeceğim," dedi sıkı bir gülümsemeyle.

Dai hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Utanç verici." Yüz ifadesi kurnazca değişti. "Yani ona bir şans vermemin sakıncası yok mu?"

"Roth? Buyurun."

Dai sıırttı. "Çılgın Çinli kızlardan mı hoşlanıyor?" "Bunu kendin öğrenmen gerekecek."

Dai soyunma odasından çıkarken "Belki çıkarım," dedi.

Jasmine başını salladı ve kıcının kıvrımlarını belirginleştiren siyah rugan eteğinin açıkta duran altın fermuarını incelemek için döndü. Boynunda gülünç derecede büyük ama rahat bir eşarp ve Dai'nin onu bir şekilde ikna ettiğı crop top vardı. Çapraz üst, göğüslerini bir şekilde yukarı kaldırıyor ve harika görünmelerini sağlıyordu. Karnındaki açıkta kalan deri üçgeni de hiç fena görünmüyordu. Dai'nin sokak stili kusursuzdu. Kız kardeşleri bile bu parçalardan bazılarını giyebilirdi.

On dakika geçtikten sonra soyunma odasından çıktığında butikte küçük bir telaş olduğunu gördü. Dai iki kadınla derin bir sohbete dalmıştı ve her iki satış görevlisi de müşterilerle meşguldü. Diğerleri de kendilerine yardım edilmesini beklerken göz gezdiriyordu. Dai'nin rehberliğı olmadan inceleme fırsatını değerlendirdi. Ellerini gerçekten olağanüstü giysilerin üzerinde gezdirdi. Dai'ye göre giysilerin çok duyulu bir deneyim olması gerekiyordu. Göze hitap etmeli ve dokunuşa hoş gelmeliydi - deri kokusu bile insanın ruh halini iyileştirebilirdi.

Dai'yle karşılaşmayı ya da yepyeni bir gardırop almaya zorlanmayı beklemiyordu ama geldiğine memnun olduğunu inkâr edemezdi. Dai işini biliyordu ve Jasmine podyuma çıkmaya hazırdı. Parıldayan bir elbiseye hayranlıkla bakarken

Altın üst, rafın üzerinden baktı ve kaldırımında durup onu izleyen bir adam gördü. Adamın bir eli takım elbisesinin cebindeydi. Kadın kaşlarını kaldırıp adama bakarken adamın ağzı kıvrıldı. Hoş bir gülümsemesi vardı. Otuzlu yaşlarının başındaydı ve yüzündeki ifadeden gördüğü şeyden hoşlandığı anlaşılıyordu. Ona işaret etti. Arkasından başka bir adam yaklaştığında nasıl tepki vereceğine karar verememişti. Bakışları diğer adama kaydı ve kalbi kaburgalarına çarptı. Roth ona ters ters baktı ve o da yavaşça camdan uzaklaştı. Bu adamın burada ne işi vardı? Ve onu nasıl bulmuştu?

Black Jade'in girişine yaklaştığında, soyunma odalarına doğru bir adım attı. Onunla son karşılaşması onu yaralı ve kanlar içinde bırakmıştı ve onu yüz yüze görmeye hazır değildi. Aralarındaki kirli anlaşmayı unutmak için elinden geleni yapıyordu ve adam ortaya çıkmadan önce de bunu çok iyi başarıyordu.

Soyunma odasına girerken süet topuklarının üzerinde kaydı ve kapıyı kapatmak için döndü ama çok geç kalmıştı. Kadın umutsuzca kalkanlarını yerine oturtmaya çalışırken adam ite kaka içeri girdi.

BÖLÜM 13

"W

Burada ne işin var?" diye tısladı.

O kilitli ve kapı ve döndü. Kadındikkate alındı

Yardım için çığlık atıyordu ama gururu ona onunla başa çıkabileceğini söylüyordu... ve halka açık bir yerde ona ne yapabilirdi ki?

Adam öne doğru adım attığında, kadının sırtı aynaya çarptı. "Çık dışarı."

"İlgiden hoşlanıyor musun, Yasemin?" diye sordu ensesindeki tüyleri diken diken eden bir sesle.

"Ne?"

"Onunla buluşmak için dışarı çıkar mıydınız?"

Çenesini kaldırdı. "Ne istersem onu yaparım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı uzanıp çenesini kavrarken.

Kadın elini pençelemeye çalıştığında, adam ona doğru eğildi ve onu aynaya sabitledi. Yüzünde hiçbir şey görünmemesine rağmen öfkesi onu dövüyordu. Adam ona doğru sallandı ve kadın kaskatı kesildi.

"Bu amcık benim. Satın alındı ve parası ödendi."

Adamın göğsüne elini acıtacak kadar sert bir şaplak attı. "Kiralıyorsun."

Elini boğazına götürdü ve dudaklarını kulağına bastırırken kavradı. "O benim."

"Ben bir sözleşme göremiyorum."

"Neden telefonuna cevap vermiyorsun?"

"Seni engelledim."

Geri adım attı. Adam onu öne doğru çekip eğilmeye zorlamadan önce bir anlık rahatlama hissetti. Elleri beyaz saten sedirin üzerine yayıldı. Kadın ondan uzaklaşmadan, adam eteğin arkasındaki fermuarı indirdi, etek düştü ve onu bir tanga ve uyluk yüksekliğinde süet botlarla bıraktı. Adam kızın kıkına bir şaplak atarak neredeyse yüzüstü yere düşmesine neden oluyordu. Keskin alkış sesi dükkânın içine kadar ulaştı ama çok sayıdaki ses tarafından bastırıldı.

"Siktir, Roth, dur!"

"Beni bir daha engellersen kıkını tekmelerim," dedi sessizce, bir eli kızın ensesinde kenetlenmiş halde onu yerinde tutarken, diğer eli de acıyan kıkını okşuyordu.

Adam iki parmağını ağızına sokarken gözleri aynada onunkilerde kaldı. Adamın parmaklarını geri çekmesini ve parmakların kıkına doğru ilerlemesini dehşet içinde izledi. Adamın sondalı parmaklarını hissetmek aklının başına gelmesini sağladı. Kaçmaya çalıştı ama boynundaki el kıpırdamadan durması için onu uyararak sıkılaştı. Tangası engel değildi ve parmakları doğrudan içeri girdi. Topuklarının üzerinde zıpladı ve adam arkasında olsaydı bir eşek gibi geri tepebilirdi, ama adam yan taraftaydı, onu kontrol ediyor ve herhangi bir zarar vermesini imkansız hale getiriyordu.

Pantolonunun paçasını kavradı ve tırnaklarını kalçalarına geçirdi. "Bunu yapamazsın." Adam cevap vermeyip onu çalıştırmaya devam edince, "Burada insanlar var" diye ekledi.

"Umurumda gibi mi görünüyor?"

Başparmağı devreye girdi ve kadın başını öne eğdi. "Roth, dur."

"Bunu herkesin içinde yapmayı seviyorsun. Yakalanma ihtimalini seviyorsun. Bu seni azdırıyor, değil mi?"

"Başka biriyle, seninle değil."

Saçlarını çekerek başını geriye itti ve tavandaki ışıklarla gözlerini kamaştırdı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin prenses," diye şakağına doğru nefes aldı. "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok." Kızın klitorisini ovarak kıvrınmasını ve tırnaklarını gergin satene geçirmesini sağladı. "Bu benim ve onu sık sık kullanacağım. Ne zaman söylesem, genişçe yayılacaksın. Her zaman, her yerde."

"Bunu yapamazsın," diye tısladı.

"Zaten yapıyorum. Özlemini çektiğin şey buydu prenses. Ben. Başka kimse değil. Kontrol sende değil, bende."

Adam kadının saçlarını bıraktığında, kadın sedirin üzerinde dirseklerine kadar sarktı. Vücudu koparılmış bir tel gibi titriyordu. Yükselmiş duyuları, vücudunun adamın parmaklarını kavrarken çıkardığı emme sesine odaklanmıştı. Dükkândaki kadınların konuşmalarını ve kahkahalarını duyabiliyordu. Öfkeli, azgın ve kızgındı.

"Bunu bana yapamazsın!" dedi, hain bedeni onun hıncı eline karşı sallanırken bile.

"Bana haklar verdin, Jasmine. Colorado'da haklar, telefonda haklar. Kendini bana geri verdin, bu da teslim olduğun anlamına geliyor."

"Sözleşme," diye nefes nefese kaldı, bu noktada tutarlı cümleler kuramıyordu. "Eğer telefonlarıma cevap verseydin, şu anda ofisimde bunu tartışıyor olurduk.

soyunma odası yerine."

Başını kaldırıp aynadaki adama tek gözüyle bakarken diğer gözünü kırıştırdı. O kadar iyiydi ki... Birinin "Bunu duydun mu?" dediğini duyunca inledi ve dudaklarını ısırdı.

Roth atmosferden, yaklaşan skandaldan ya da potansiyel izleyicilerden hiç etkilenmemişti. Huysuz siyah gözleri ona umurunda olmadığını söylüyordu. Hiçbir şey onu durduramayacaktı.

"Tartışmıyoruz," diye kekeledi ve zihni parçalanırken adamın pantolonunun paçasını tekrar kavradı. "Roth."

O bile sesindeki kasıtsız yakarışı duymuştu ama umursamayacak kadar kendinden geçmişti.

Kendini onun arkasında konumlandırdı. Aletinin başının ıslaklığının arasından kaydığını hissetmeden önce kemerinin şingirtisini duydu.

"Sizinle nasıl iletişim kuracağımı bilmemin tek yolu bu," dedi.

Normalde ifadesiz olan yüzünde gözleri manyakça parlıyordu. Onu arkasında, elleri kalçalarında, kendisini kazığa oturttuğunu hissederken görmek göğüslerinin ağrmasına neden oldu. Tahrik olmaması gerekiyordu. Sırılsıklam olmamalıydı ama olmuştu. Bu adamdan nefret ediyordu ama onun saldırganlığı ve küstahlığı, içinde boyun eğmek istemesine neden olan bir şeyi ortaya çıkarmıştı. Vücudu onun kendisini kullanıyor olmasını umursamıyordu. Kullanılmak ve hükmedilmek istiyordu.

Acımasız ışıkların altında, adam itmeye başladığında kış yanaklarındaki dalgalanmaları görebiliyordu. Birkaç kadının soyunma odasına girdiğini duyunca kaskatı kesildi. Adamın gözleri ses çıkarması için ona meydan okuyordu. Adam ona doğru bastırdıkça kadın dişlerini sıktı. Bacakları onu daha fazla ayakta tutamayacaktı. Onu görmek zorunda kalmamak için yüzünü sedirin üzerine bastırdı. Kadınların seslerini duymazdan geldi ve onun yerine hislerine odaklandı. Çok uzun sürmedi. Hayal kırıklığı ve öfkesi şehvetini körüklerken, ne yaptıklarının ve bunu kiminle yaptığının gerçekliği onu uçurumun kenarına itti. Onun gerildiğini hissetti ve boşalırken kendini derinlere dikti. İnlemelerinin en kötüsünü sedirin içine bastırdı. Roth hızlandı. Kulaklarındaki donuk uğultuyu duyabildiğinde, onun yüksek sesli iniltisini duydu. Sessiz olmaya çalışmıyordu. Kadın sesleri aniden kesildi. Yaklaşmıştı. Yüzü tavana doğru eğilmişti ve o anın içinde tamamen kaybolmuştu. Kadın ayağa kalkmaya çalışınca adamın dikkatini çekti. Adam onu itti ve sikmeye devam etmeye çalıştı ama kadın ayağa kalkana kadar mücadele etti. Onu köşeye itti ve precum sızdıran horozunu yakaladı. Onu okşarken, elleri dışarı çıktı ve dudaklarına odaklanırken göğüslerine masaj yaptı. Alçak bir inilti çıkardığında, saçlarından bir avuç tuttu ve ağzını kapatabilmesi için başını aşağı çekti

onunkiyle. Onun araştıran bakışlarından kaçınmak için gözlerini kapattı ve onu çalıştırırken öptü. Son saniyede elini kendi eliyle kapattı ve sikini vajinasına doğrulttu. Ilık döl tangasını ıslatırken yüksek sesli iniltisini yutmaya çalıştı. Adam işini bitirdiğinde kadın geri çekildi. Adam nefesini tutarken gözleri onu takip etti.

"Jasmine? Nasılsın?" Dai'nin aşırı kibar sesi soyunma odasının kapısının hemen dışından geldi.

"Ben iyiyim. Bir dakika içinde çıkacağım," diye seslendi Roth'a ters ters bakarken.

Pantolonunun fermuarını çekti, elini saçlarının arasında gezdirdi ve iğrenç bir şekilde durgun görünüyordu. Lanet olası pislik.

Bloomingdale's'den aldığı elbisesini giyerken dişlerini sıktı. Dai'nin özel tasarım kıyafetlerine döl bulaştırmasına imkân yoktu. Aynaya döndü ve rujundan kalanları sildi, saçlarını düzeltti ve gözlerini daha az cam gibi göstermek için hızla kırıştırdı. Kıyafetlerini yerden alıp kapının kilidini açtığında, adam onu durdurmaya çalışmadı. Soyunma odasından çıktığında altı kadından oluşan bir kalabalık onu karşıladı. Daha fazla seyirci de dükkândan onu izliyordu. Bu bir sonraki seviye aşağılayıcıydı.

"Ayrılmaya hazırım" demeden önce hamile bir duraklama oldu.

"Eminim öylesindir," dedi Dai.

Roth'un ilk çıkışını ne zaman yapmaya karar verdiğini biliyordu çünkü herkesin dikkati ondan uzaklaşmıştı.

Dai elini uzatarak öne doğru atıldı. "Daiyu Wu, büyük bir hayranım," diye nefes aldı.

"Zevkle," diye gürledi.

Yani başkalarına karşı kibar ve nazik olabilirdi ama ona karşı olamazdı. Dükkânda fısıltılar yükselirken soyunma odasından çıktı ve ön tezgâha doğru yürüdü.

Kıyafetlerini tezgâhın üzerine yığarken, "Bunların hepsini alacağım," dedi.

Dai ve Roth ortak tanıdıkları hakkında konuştular. Adamın bu kadar rahat konuştuğu isimlere inanamıyordu. Sadece New York'un en büyük oyuncularıyla değil, küresel ölçekte de bağlantıları vardı. İyi bağlantıları olduğundan emin olmak için fazla mesai yapıyordu. Hennessy & Co'nun diğer ortaklarını satın alabilmesine şaşmamalıydı. Eğer Roth'un oynadığı havuz buysa, canı ne isterse onu yapabilirdi.

Sessizce tezgâhtarı acele etmeye çağırdı ama kızın dikkati Roth'un üzerinde olduğu için bu çabası boşunaydı.

Yanında Dai olduğu halde ona doğru ilerlerken, "Çok güzel bir dükkânınız var," dedi.

Dai ellerini birleştirdi ve küçük bir kız gibi yanaklarına bastırdı. "Beğendiğine sevindim. İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı olduğunda beni arayın." Dai bel çantasının fermuarını açtı ve altın harflerle yazılmış siyah bir kart uzattı. "Üzerinde kişisel numaralarım var."

Dai, döllerini bacağından aşağı süzülürken bile Roth'a asılıyordu. *Ne. Ne. Sikeyim.* Roth'u istediğinden değil, ama onları dükkânında sevişirken yakalamış olması ya da Roth'un eski karısıyla berbat bir ilişkisi olması Dai'nin umurunda değil miydi? Dai'yi itmekle Roth'un yüzüne tırnaklarını geçirmek arasında kaldı. Tabii ki ikisini de yapmadı ve taranan her giysi parçasıyla birlikte toplamının yükselişini izledi.

"Bunu Jasmine'e bırakacağım," dedi ve kartı ona uzattı, ince bir aşağılama ile Jasmine'in ona bakmasını sağladı.

Bakışları onun üzerindeydi ve her zamanki gibi yüz ifadesini okuyamıyordu. Kadın kartviziti almayınca, adam onu çantalarından birine koydu ve satış görevlisine siyah kredi kartını uzattı.

"Hayır, ben..." diye başladı ama adamın kesik bakışları onu durdurdu. Kıyafetleri için bir servet harcamak istiyorsa, tamam.

"Jasmine'e bazı özel parçalar yapacağım. Yaklaşan bir etkinliğiniz var mı?" Dai ona sordu.

Dai'ye ters ters baktı. "Birlikte hiçbir etkinliğe katılmıyoruz."

Roth kredi belgesini imzalamak için eğilirken ona doğru bastırdı. Ondan uzaklaştı ve Dai'nin onun kışına baktığını gördü. Elini salladı ve Dai gözlerini kırıştırdı.

"Öyle mi?" Dai parmaklarıyla bir V işareti yapıp dilini Roth'un arkasından bu işaretin arasına sokarken kayıtsızca sordu. Jasmine parmağını boğazında gezdirdi. Dai kalçalarıyla bir itme hareketi yaptı ve parmağını önce ona, sonra da kendisine sapladı ama Roth döndüğünde yüz ifadesini düzeltti.

Dai halka küpesini sallayıp ona göz kırparken, "Her durum için müsaitim," dedi.

"Bildiğim iyi oldu," dedi

Roth. "Bayan Hennessy."

Mo'nun çantalarını aldığını görmek için tam zamanında döndü.

"Oh, anladım," dedi ve elini uzattı, ama adam kaldırıma park etmiş tanıdık bir Bentley'e doğru yürüdü. "Hey!"

Büyük bir el onunkini sardı. "Eminim birbirimizi tekrar göreceğiz Daiyu," dedi Roth.

"Evet. Yemeğe çıkmalıyız! Jasmine'de numaram var."

O buna "Hayatta olmaz" diye cevap veremeden Roth onu Black Jade'den dışarı sürükledi. Göz ucuyla, pozisyon almak için itişip kakışan üç adam gördü ve kalbinin sıkıştığını hissetti. Daha fazla paparazzi. Yüzünü kapatmak için elini kaldırdı ve Roth diğer taraftan binmek için arabanın etrafında dönerken Bentley'nin arka koltuğuna eğilmekten başka çaresi yoktu.

"Beni otelime bırakabilirsin," dedi ve Mo'ya adresi verdi.

Roth'a arkasını döndü ve titreyen kalçalarını birbirine bastırdı. Az önce ne sikim olduğunu bilmiyordu. Herkesin içinde bir şey yapmayacağını düşünerek kötü bir hamle yapmıştı. Cidden umurunda bile değildi. Zaten en başından beri umurunda değildi. Şimdi daha da güçlü olduğuna göre neden değişsin ki? Ne zaman o etrafta olsa akli karışıyordu.

"Mo, yanlış yöne gidiyoruz," dedi.

İki adam da tek kelime etmedi. Kadın Roth'a döndüğünde, adam telefonunda bir şeyler yapıyordu. Araba onu otelin güvenliğinden uzaklaştırırken Roth onu görmezden geldi.

"İhtiyacım var-"

Başını kaldırdı ve bakışlarıyla onu mızrakladı. "Konuşmamız gerek." "Az önce konuştuğumuzu sanıyordum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Adamın gözleri kadının göğüslerine kaydı ve sonra tekrar gözlerine döndü. "Daha fazla konuşmamız gerek."

"Sözleşme," diye tısladı, sadece onun duyabileceği şekilde. "Bende."

"Neden bana göndermedin?"

"Telefonda konuşmak istemediğim bazı şeyler var. Oraya vardığımızda sana veririm."

"Orası", kız kardeşlerinin yaşadığı Hennessy Kulesi'nden bir blok bile uzakta olmayan, Milyarderler Sokağı'ndaki 432 Park Avenue çıktı. Kapıcı öne çıkınca, gözlerini kocaman açarak Roth'a döndü.

"Seninle oraya giremem! Ofisine gideceğimizi sanıyordum! I
-" Adam dışarı çıkıp kapıyı çarpınca sustu.

Arabadan inmesine yardım etmeyi teklif eden adama, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Mo, beni götür-"

Roth uzandı ve onu yakaladı. Onu arabadan çıkarırken hiç de nazik davranmadı. New York'un elit kesimini iyi tanıyan özenli personel, kızıdan Roth'a bakarken şaşkınlıklarını gizleyemedi. Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve yanağından öptü.

"Olay çıkarırsan pişman olursun," diye uyardı.

Onu New York'un en seçkin adreslerinden birine götürdü. Etkileyici lobi gelip giden insanlarla doluydu. Bir şekilde fark edilmeme umuduyla yüzünü çevirdi, ki Roth'un ne kadar büyük olduğu düşünüldüğünde bu gülünçtü. En kötü senaryo gerçekleştiğinde neredeyse asansörlere ulaşmışlardı. Babasının iş yerindeki iki karısı

Ortaklar onları görünce oldukları yerde durdular. Gülümseyerek ve el sallayarak bu garipliği geçiştirmeye çalıştı.

"Merhaba, Bayan Pearson, Bayan O'Leary."

İki kadın da cevap vermedi. Kadın Roth'tan uzaklaşmaya çalıştı ama Roth buna izin vermedi. Asansöre bindiklerinde kendini binlerce kez ölmüş gibi hissetti ve gözyaşlarına boğuldu. Asansörde yanlarında bir personel varken hiçbir şey söyleyemedi ama çatı katına adım attıkları anda elini onunkinden ayırdı ve tüm gücüyle onu itti.

"Delirdin mi sen?" diye bağırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sakin ol," diye emretti.

"Sakin ol! Beni Madison Avenue'da bir soyunma odasında beceriyorsun, sonra da buraya getiriyorsun! Aklından ne geçiyor? Eğer kız kardeşlerim öğrenirse, onlar-"

Asansör açıldığında Sarai ve iki bellboy elinde Black Jade'den aldığı paketlerle göründü.

Sarai ona gülümsedi. "Bayan Hennessy, sizi tekrar görmek çok güzel."

Öfkesini yuttu ve başını salladı çünkü ağzını açarsa kendini kaybedecekti. Adam yine kontrolü ele alıyor, onu ezip geçiyordu ve buna dayanamıyordu.

"Seninle ofisimde buluşuruz," dedi Roth Sarai'ye, belboylara bahşiş verirken ve çantalarını alırken. "Gel."

Devasa çatı katında onu takip etmekten başka çaresi yoktu. Cam duvarlar ve dudak uçuklatan manzaralarla çevrili bir ana süite girerken onun sırtına tırmanıp boğazını sıktığını hayal etti. Çantalarını yatağın üzerine bıraktı ve bağlantılı banyoyu işaret etti.

"Duş al. Sarai ile bir toplantım var, sonra konuşabiliriz," dedi. "Roth, beni her yere sürükleyip duramazsın."

"Sizi olmanız gereken yere getirmenin tek yolu bu."

"Kaia burada mı?" diye sordu, destek almayı umarak. Annesini merak ediyordu ama Roth'la birlikte olduğunu bildiği için onu aramaya cesaret edememişti.

"Hayır, iyileşti ve evine geri döndü. Dağlarını özledi."

Şu anda buradan başka bir yerde olmak için her şeyini verebilirdi, hatta Colorado'da bile. "Hayatımı mahvedeceksin, değil mi?"

Parlak güneş ışığında bile gözleri kahverengiden eser olmayan iki acımasız kara delik gibiydi.

"Bu sana bağlı. Duş al ve sonra benimle ofisimde buluş."

Tek kelime etmeden çıkıp gitti. Otokrat orospu çocuğu. Sevişmedikleri sürece buz gibi soğuktu. Soyunma odasında başını geriye atıp kendinden geçtiği bir görüntü aklından geçti ama kararlı bir şekilde onu itti.

Yatak ve banyo güneye bakıyordu. Empire State Binası'nı, Chrysler'ı ve babasının imzası olan mavi yapılardan birkaçını seçebiliyordu. Şehri bazı seçkin noktalardan görebilecek kadar şanslıydı ama bu bambaşka bir şeydi. Dramatik panorama nefesini kesti. Yükseklik korkusu yoktu ama binanın yan tarafıyla aynı hizada olan cam duvara doğru yürümekte tereddüt ediyordu.

Ebeveyn banyosunda manzarayı seyredebileceği yumurta şeklinde zarif bir küvet, her iki duvarda ayrı ayrı duran kadın ve erkek lavaboları ve dört kişinin rahatlıkla sığabileceği çift kapılı cam bir duş vardı. Kişisel banyosu bir oteldeki gibi rulo havlular ve dolapta asılı bir bornozla donatılmıştı. Gözlerini manzaradan ayırdığında soyundu. Birden fazla duş başlığı, soyunma odasında yaptıklarının tüm kanıtlarını ortadan kaldırdı. Ilık su kullanılmış vücudunun üzerinden akarken buhar şehir manzarasını yok etti.

Bunu herkesin içinde yapma fetişini keşfetmesinin üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Eve doğru yürüyorlardı ve kızın keyfi yerindeydi.

yemek boyunca onunla dalga geçmişti. Kız "yanlışlıkla" onu yakaladığında, adam artık canına tak etmiş ve onu bir ara sokağa sürükleyip pis bir duvara yapıştırmıştı. O andan itibaren kadın başlatıcı olmuş, ona tam olarak ne yapmasını istediğini ayrıntılı bir şekilde anlatmıştı. Adam her şeyi ve daha fazlasını yaptı. Sonra, bacakları düzgün çalışmadığı için onu eve kadar taşımış. Bu, evlendikten kısa bir süre sonra ve Londra'ya taşınmadan hemen önceydi. Muhtemelen o anı dibe vurduğu an olarak görüyordu çünkü şirketlerinin çöküşünü izliyordu. Ama onun için bunlar en mutlu anlarıydı. Evlatlıktan reddedilmek onun için zgrleştiriciydi. Artık beklentiler, standartlar ve sıkıcı yemek davetleri yoktu. İstedıği kişi olabilir ve isterse bir ara sokakta sevişebilirdi. st tabakayı geride bıraktığını sanıyordu ama işte buradaydı... O zamanlar Roth'un nasıl biri olacağı hiç aklına gelmemişti. Babasından bile daha kötü ve daha güçlüydü.

Black Jade'den aldığı kıyafetleri karıştırdı. Dai'nin yırtık pırtık, kristallerle süslü ya da uçuk pşkll olmadıkça kot pantolon gibi sıradan bir kıyafeti yoktu. zerine eldiven gibi oturan tam boy bir etek ve (giymek için styene ihtiyaı olmadığı için) kırpılmış bir st giydi. Görünümü tamamlamak için, kendisini Cruella de Vil gibi hissettiren siyah beyaz bir palto giydi. Set ayakkabıları artık uymuyordu ama etek o kadar uzundu ki sadece yürürken grnebiliyorlardı.

Omuz hizasındaki saçlarını fnle kurutması uzun sürmedi. Sa tellerini parmakladı. şehirdeyken kuafrn ziyaret etmeliydi. Uğraşması bitince paketlerini aldı ve koridordan fuayeye doğru taşıdı. Roth'un sesinin başka bir koridordaki bir odadan geldiğini duyabiliyordu ama oraya doğru gitmedi. Onun yerine, zaten büyük olan meknı daha da büyük hissettiren açık renklerle mükemmel bir şekilde yapılmış olan inini inceledi. Bu yükseklikten Central Park'ın manzarası muhteşemdi. şehrin tam ortasında turuncu bir cümbüş vardı.

Bir duvar boyunca epik bir okuma köşesi oluşturacak kesik pencere koltukları vardı.

Çoğunlukla teselli ve sessizlik için taşrayı tercih ederdi ama burası sıcak ve misafirperverdi. Eğer böyle bir kazıya sahip olsaydı, şehirde daha fazla kalabilirdi. Genişliğine rağmen, güvenli ve yalıtılmış ve kendi huzur dünyasında hissediyordu, ki bu da sahibi düşünüldüğünde ironikti.

Babası diğer işlerinin yanı sıra emlak işine de el atmıştı. Kız kardeşlerinin çatı katlarının ne kadar değerli olduğunu biliyordu ama bu bir üst seviyeydi. Alan, manzara, büyüklük... Bu şey seksen milyondan fazla olmalıydı.

"Jasmine."

Yerinden sıçradı ve adamın bir metreden daha az bir mesafede durduğunu gördü. "Gel," dedi ve döndü.

Sanat eserleriyle kaplı bir koridorda onu takip etti ve ofisine girdi. İş merkezinde ziyaret ettiği ofis kadar görkemliydi.

"Her iki yer için de aynı tasarımcıyı mı kullandınız?" diye sordu dikkati dağılmış bir şekilde.

Ofisi Doğu Nehri ve Atlantik Okyanusu'na bakıyordu. Çok güzel bir gündü ve manzaradan gözleri kamaştığı için dikkatini zar zor toplayabiliyordu.

"Bu inanılmaz," dedi saygıyla. "Bu bir yatırım."

Dudağı kıvrıldı. Burası bir yatırımdan daha fazlasıydı; bir yuvaydı ama iş adamları kendilerine para kazandıracak hiçbir şeye duygusal olarak bağlanmazlardı. Ofiste dolaştı ve birkaç ilginç parçaya hayranlıkla baktı.

"Gel, otur."

Sertleşti. "Bana emir verebileceğini nereden çıkardığını bilmiyorum. Hayatımı sana teslim etmedim."

"Konuşmamız gereken şey bu."

İnatçıydı. Başka bir şey bekliyor muydu? Ellerini tekrar üzerine koymasını istemediği için masaya yaklaştı ve koltuğunun kenarına oturdu. İstemsizce gözlerini manzaraya dikti, ta ki yüksek bir gümbürtüye kadar.

dikkatini tekrar ona çekti. Roth elini kalın bir kâğıt yığınının üzerine koydu. Kadın ondan kâğıt yığınınına, sonra tekrar ona baktı. Farkına vardı ve yüzü kızardı.

"Sözleşme bu mu? Neden bu kadar büyük? Avukatımın bunu incelemesi birkaç gün sürer."

Hiçbir şey söylemedi. Orada öylece durmuş, ona bakıyordu. "Ne?" diye sordu.

Kâğıtları ona doğru itti. Merakına yenik düşmeden önce ona şüpheli bir bakış attı. Öne doğru eğildi, başlığı okudu ve neredeyse sandalyeden düşüyordu. "*Hayır.*"

Onun dehşet dolu fısıltısına tepki vermedi. "Evlilik sözleşmesi mi?" diye boğuldu.

Ayağa fırladı ve masanın üzerindeki kâğıt yığınınını aldı. Sıkıcı bir gümbürtüyle halıya düştüler.

"Bu ne cüret!"

"Konuşmamız gereken konu bu," dedi sakın bir sesle.

"Konuşacak bir şey yok! Evlilik bu işin içinde değil. Bu seks ve ailemi senin intikam planından korumakla ilgili."

Kollarını kavuşturdu ve masanın kenarına tünedi. "Peki insanlar fark etmeden bu ilişkiyi nasıl sürdürebileceğimizi düşünüyorsun?"

"Beni Black Jade'de becerip lobide teşhir etmeseydin, kimse ilişkimiz olduğunu bilmeyecekti!"

"Bugün seni takip eden paparazziler vardı. Seni bu şekilde buldum. Peki güvenliğin nerede? Lyle'ın ne düşündüğünü bilmiyorum, kendi başına dolaşmana izin veriyor."

"Güvenliğimden Lyle sorumlu değil, ben sorumluyum."

"Bu çok şeyi açıklıyor. Güvenlik isteğe bağlı değildir. Siz statünüzü ve halkın size olan ilgisini inkâr ediyor olabilirsiniz ama ben etmiyorum. Hennessy serveti üzerindeki haklarından vazgeçen ve

spot ışıklarının altında, kız kardeşlerinden daha ilginç ve dikkat çekicisin. Bir noktada, birilerinin bizi birlikte görmesi kaçınılmaz."

"Neden? Zamanımın çoğunu Tuxedo Park'ta geçiriyorum ve şehre iki haftada bir falan geliyorum..."

Sesi kesildi çünkü ilk kez adamın yüz ifadesini net bir şekilde okuyabiliyordu. Sanki aklını kaçırmış gibi ona bakıyordu.

"İki haftada bir mi?" diye yineledi. "Seni gördükten sonraki yirmi dört saat içinde seni beş kez becerdim ve iki kez mastürbasyon yaptım."

Hatırladıkça vücudu karıncalanıyordu. Kollarını kendine sararak huzursuzca volta attı. "Ne olmuş yani?"

"Yani kendimi seni iki haftada bir sikecek şekilde ayarlamıyorum."

"Evlendiğimizde birbirimizi aylarca görmedik." "Farklı ülkelerde yaşıyorduk ve ben gece gündüz çalışıyordum." "Hâlâ gece gündüz çalışmıyor musun?"

"Artık istediğimi yapmak için zaman

ayırabilirim." Göğsü sıkıştı. "Seninle evlenemem."

"Daha önce yaptığımız gibi etrafta sinsice dolaşmayacağız. Er ya da geç insanlar bizi birlikte görecektir, ailen de dahil. Sanırım kız kardeşlerine anlaşılmamızdan bahsetmedin?" Kız başını salladığında, "Eğer korumacı davranmaya karar verirlerse, bu gereksiz bir drama ve medyanın ilgisine neden olur. Birleşik bir cephe oluşturmamızı istiyorum. Eğer evlenirsek, bunu kabul edecekler ve toplum da onları takip edecektir." Ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. "Ayrıca anlaşılmamızdan caymaya karar vermen durumunda senin üzerinde yasal haklarım olacak."

"Sözümünden dönmem!"

"Bir çok kez ortadan kayboldun. Eğer kız kardeşlerin için kendimi tehlikeye atarsam, senden yarım ölçü kabul etmem. Hepsini istiyorum."

Evlilik sözleşmesini aldı, masanın üzerine geri koydu ve Onu.

"Şuna bak. Bir yıl. Ayrıldığımızda sana cömert bir tazminat vereceğim. Hennessy & Co'nun peşine düşmeyeceğime ve hatta Colette'in içinde bulunduğu durumdan çıkmasına yardımcı olacağıma söz veriyorum. Şimdilik Hennessy & Co'nun kontrolü bende, ta ki insanların ona olan güvenini yeniden tesis edene kadar. Onu bazı sağlam yatırımlara yönlendireceğim ve ayakları üzerinde durmaya başladığında beni satın almasına izin vereceğim."

Teklifi çok cömertti ama "Bir yıl mı?" Bu kadar uzun bir süreyi aklına sığdıramıyordu. "En fazla üç ay diye düşünmüştüm... ve sadece hafta sonları," dedi zayıf bir sesle.

Ona doğru yürüdü ve çenesini kavradı. Yüzünü kaldırdığında elini itemeyecek kadar şok olmuştu.

"Yeterli değil," dedi başparmağı alt dudağının üzerinde gezinirken. "Senden aldığım zevki hiç kaybetmedim. Seni sistemimden atmam için bir yıl yeterli olur diye düşündüm ve karşılığında aile mirasın devam edecek ve bir daha benim için endişelenmene gerek kalmayacak."

Umduğundan çok daha fazlasıydı ama... bir yıl mı?

"Geçen seferki gibi olmayacak," dedi sessizce.

"Daha da kötü olacak," diye fısıldadı.

Parmakları kızın saçlarına gidip telleriyle oynamaya başladığında hiçbir şey söylemedi. Kız teklif ettiği şeyi anlamaya çalışırken adam sessiz kaldı.

"Tuxedo Park'ta kalmak istiyorum," diye fısıldadı.

"Hayır. Benimle olacaksın."

"Yazmam gerek," dedi umutsuzca.

"Karışmayacağım."

Yapardı. O etraftayken düşünemezdi. "Sessizliğe ihtiyacım var."

"Burada yazabilirsin."

Bakışları milyonlarca dolarlık manzaraya geri döndü. Bunu düşündüğüne inanamıyordu ama başka seçeneği var mıydı? "Mal varlığımızı ayrı mı tutacağız?"

"Evet." Başını eğdi. "Evlilik sözleşmesini neden umursuyorsun? İlk seferinde benden bir şey almayı reddetmiştin."

Saniyeler geçti ve sonra ifadesi keskinleşti.

"Babam sana bir şey bıraktı, değil mi?" diye sordu usulca. "Hisse senetlerini geri almak için kullanacağın şey bu muydu?" Başını iki yana salladı. "Kız kardeşlerin seni hak etmiyor."

"Benim hatalarımın bedelini ödemek zorunda kalmamalılar. Ben olmasaydım, řirketin peřine dūřmezsiniz."

"Maximus'u suçla."

"Ama ilişkimiz olmasaydı babam en başta seni hedef almazdı."

"Maximus çok dūřman edindi prenses. Ben olmasaydım, yerime başkası geçecekti. Kız kardeşlerin babalarının gūnahlarının bedelini öyle ya da böyle ödeyecekler. Araya girdiğim için şanslısınız." Parmağı prensesin yanağında gezindi. "Ve boğulmalarına izin vermek yerine onlara yardım etmek için bir teşvikim var. Onlara hiçbir řey borçlu değilsin."

"O zaman hemen řimdi çekip gitmeli ve tūm bu iři iptal etmeliyim," diye blöf yaptı.

Yūzleri birbirinden birkaç santim uzakta olacak řekilde eęildi.

"İmzalamasan bile, seni her grdūęūmde, seni sırt ūstū yatırmanın bir yolunu bulacaęım. En azından bu řekilde, bir doruk noktası ve kitaplarınız için malzeme dıřında bir řey elde edeceksiniz."

"Seni gt!"

Elini savurdu ama adam onu bileęinden yakaladıęı için yūzūne deęmedi.

"Benden nefret ettięini iddia etsen de beni istiyorsun. Senin için uzun ve zorlu bir mūcadele verdim ve sen beni terk ettin. dūlūmū istiyorum."

"Sen-" diye başladı ama cep telefonunun uzaktan gelen sesini duyunca durdu. Telefonu rahatsız etmeyin seeneğindeydi, bu da arayan kişinin numarasını beş dakika içinde iki kez çevirdiği anlamına geliyordu. Acil bir durum. Colette.

BÖLÜM 14

S kendini onun elinden kurtardı ve koridorda koşmaya başladı. Çantasını bulana kadar alışveriş torbalarını karıştırdı. O son zil sesinde cevap verdi.

"Lyle? O iyi mi?"

"Bebeği şimdi doğuracak. Buraya gel," diye bağırdı ve telefonu kapattı.

Çantasını ya da alışveriş torbalarını almadı. Asansöre doğru koştu ve çalışmadığını fark etmeden önce elini düğmeye vurdu.

"Roth!" diye kükredi.

"Neler oluyor?" diye arkasından o kadar yakından sordu ki kız sıçradı.

"Colette'in bebeği olacak. Hemen orada olmam gerek! Ara şu lanet Asansör."

Telefonuyla konuşurken tuş takımına birkaç numara tuşladı: "Arabayı getirin."

Asansöre bindi ve aşağı inerlerken Ariana'ya mesaj attı. Ariana da yoldaydı ve çocukları bir dadiya bırakmıştı. Rami hâlâ ülke dışındaydı. Bu kez lobide yürürken onu kimin gördüğü umurunda değildi. Tek umursadığı oraya zamanında varmaktı. Tanrım, hâlâ çok erkendi...

Mo bu kez bir SUV'un direksiyonuna oturdu. Açık yolcu penceresine doğru koştu ve arabaya tırmanmadan önce adresi verdi.

Arka koltukta. Roth bindiğinde, kadın ona baktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Geliyorum."

"Hayır, sen değilsin."

Öne doğru eğildi ve ön tarafı arkadan ayıran renkli cam bölmeye dokundu. Mo kaldırımından uzaklaştı.

Roth telefonunda bir şeyler yazarken, "Şimdi zemin hazırlıyoruz," dedi. "Paparazzi çekimleri hikâyemize yardımcı olacak."

"Ben kabul etmedim!"

"Yapacaksın. Ailen için her şeyi yaparsın."

Adamın kendine olan güvenine inanamıyordu. "Senin aptal anlaşmanı düşünmemin tek nedeni Colette. Dün stres yüzünden erken doğum yaptı, *senin yüzünden!* Hennessy & Co için o kadar endişeleniyor ki kendisinin ve bebeğin hayatını tehlikeye atıyor. Eğer bunun için olmasaydı, sana kendini becermeni söyledim."

Gözleri kısıldı. "Bu stres CEO olmaktan kaynaklanıyor, sadece benden değil."

"Ama devralmayı siz başlattınız ve sonra onunla konuşmayı reddettiniz. Ne olacağını düşünüyordunuz?"

"Rakipler hakkında endişelenmek benim işim değil. Herkes kız kardeşinin son zamanlarda pek de iyi bir performans göstermediğini biliyor. Yeterince istikrarlı bir şekilde kaybediyor ve bu da kulaktan kulağa yayılıyor."

Elini havada gezdirdi. "Böyle bir zamanda içeri dalamazsın. Bu gerçek hayat. Bu benim ailem."

Onun elini tuttu. "Birleşik bir cephe oluşturuyoruz, Jasmine."

Kadın ona baktı. "Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyorsun?"

"Alıştırma."

Kendini geri çekti. "Şu anda seninle uğraşamam. Sadece kız kardeşimin iyi olduğundan ve Polara'nın sağlıklı olduğundan emin olmak istiyorum."

"Polara?"

"Yeğenim." "İlginç
bir isim."

Hastaneye vardıklarında, kadın arabadan fırladı. Doğum koğuşuna girdiklerinde Roth da ona ayak uydurdu. Colette'in odasını tarif ederken Roth geri çekildi, bunun için minnettardı. Böyle bir zamanda onun müdahalesine ihtiyacı yoktu. Odaya yaklaştığında bir sağlık ekibi dışarı çıktı ve Roth eşikte durakladı. Lyle ve Ariana, kucağında küçük bir bohçayla yatakta doğrulmakta olan Colette'in iki yanında duruyordu. Colette başını kaldırdı. Yüzü terden sırılsıklam olmuştu ama Jasmine'in öne atılmasına neden olan şey yüzündeki şaşkınlık ifadesiydi.

"O burada mı?" diye fısıldadı ve görebilmesi için Ariana'nın yanına bastırdı.

Colette'in kolunun altındaki bohçanın gözleri açıktı ve kısık gözlerle etrafına bakıyordu. Polara'nın minik bir gül goncası ağzı vardı ve mükemmel kafasında tek bir saç teli bile yoktu. Jasmine onu kapıp yeni yeğenini öpücüklere boğmamak için yumruklarını çenesinin altına sıkıştırdı.

Colette, "Ona babamın yerine Maxine adını vermeyi düşünüyorduk," dedi.

Ariana elini ağzına götürdü ve konuşamadığı için başını salladı.

"Polara Maxine," dedi Jasmine ve başını salladı. "Vay a n a s ı n ı . Tam bir teröriste benziyor."

Lyle kızını alıp odanın içinde dolaşmaya başlarken, "Buna inansen iyi edersin," dedi.

"Her şey çok hızlı oldu," dedi Colette belli belirsiz.

Colette duygusal olarak paramparça olmuştu ve umutsuzca soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Jasmine gülümsemesini bastırdı ve kolunu ovuşturdu.

"Artık her şey bitti."

Colette derin, titrek bir nefes aldı ve gözleri yaşlarla dolarken elini yüzünün önünde salladı. "Neyim var bilmiyorum."

"Hormonlar," dedi Ariana seymatik bir şekilde ve ona bir mendil uzattı.

Colette'in gözleri bir süre Lyle'ı takip ettikten sonra, "Lyle, onu istiyorum," dedi.

Soğukkanlı eğitim çavuşu Colette umutsuzca aşıkta ve bu çok güzel bir manzaraydı. Ariana telefonu çaldığında odadan dışarı çıktı. Jasmine, Lyle'ın bebeğı Colette'e geri verişini izledi. Alnını onunkine yasladı ve saçlarını okşarken ona fısıldadı. Jasmine'in kalbi acı dolu bir mutlulukla sıkıştı. Onlara biraz zaman tanımak için geri çekildi.

Geçtiğimiz iki ay denemelerle dolu bir hız treniydi ama bu... Bu iyi ve saf bir şeydi. Polara hepsi için temiz bir sayfa açmıştı. Kendini o ana o kadar kaptırmıştı ki, Ariana kolundan tutup onu odadan dışarı sürükleyene kadar geri döndüğünü fark etmedi.

"Ariana, ne-?"

"O burada. Onu az önce gördüm," diye tısladı Ariana. "Kimi?"

"James Roth!"

Göğsündeki sıcak hisler dağılmaya başladı. "Öyle mi?" Şimdiye kadar gitmiş olmasını umuyordu.

"Onun burada ne işi var?"

Dudaklarını yaladı. "O... Ben..." Kendine zihinsel bir tokat attı. "Madison Avenue'daydım ve Black Jade'de ona rastladım. Dai'nin dükkanını biliyor musun?"

Ariana gözlerini kırıştırdı. "Evet, biliyorum."

"Evet, Dai'yle arayı kapatıyorduk, o geldi, sonra beni aradılar, o da beni buraya getirdi," dedi olabildiğince rahat bir şekilde. Yalan söylemiyordu, sadece zaman çizelgesini karıştırıyor ve aradaki her şeyi hesaba katmıyordu.

Ariana'nın kaşları birbirine çatıldı. "Siz iyi misiniz? Düşündüm ki..."

"Evet, iyiyiz," diye yalan söyledi ve sevinç patlamasının bir topa dönüşüp midesinin çukuruna battığını hissetti. Gerçeklik tam bir orospuydu. "Hâlâ burada olduğunu bilmiyordum. Ona gitmesini söyleyeceğim."

Ariana onun kolunu tuttu. "Colette bana Roth'un bizimle konuşmak istediğini söyledi." "Evet," dedi temkinli bir şekilde.

"Belki ben de sizinle gelmeli ve hangi şartlarda pazarlık yapmak istediğini görmeliyim."

Midesi bulandı. Evlilik sözleşmesini henüz imzalamamıştı. O imzalayana kadar pazarlık yapmayacaktı. "Doğru zaman olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, Colette de orada olmak istiyor."

Ariana tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Haklısın." Jasmine'in yanağını okşadı. "Bizim adımıza onunla konuştuğun için teşekkür ederim. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Kız kardeşi doğum odasına geri dönerken Ariana'ya zayıf bir gülümseme verdi. Koridorda yürümeden önce pencereden ailesine baktı. Roth küçük bir bekleme odasında tek başınaydı. Kulağında telefonuyla odanın içinde volta atıyordu. Onu görünce durdu ve camın arkasından onu izlemeye başladı.

Roth yıkıcı, bencil, duygusal olarak istismarcı ve yenilmez güçlükler karşısında yılmayan biriydi. Evlendiği adam o değildi. O adam çekingendi ama soğuk değildi. Maximus onu sertleştirmiş miydi, yoksa o hep böyleydi de kadın bunu görmezden mi gelmişti? Camdan onu izleyen adam, akli başında herhangi bir insanın çekip gitmesine yetecek kadar yasaklayıcı bir Hannibal'a benziyordu. Bunun yerine, adam konuşmaya devam ederken orada kaldı, gözleri onunkilere sabitlenmişti.

Birbirlerine karşı sağlıklı bir bağımlılıkları vardı. Bu bağımlılık tanıştıkları anda başlamıştı ve şimdi bile bitmiş değildi. O zamanlar, safça onu sevdiğine inanarak kendini ona kayıtsız şartsız teslim etmişti. Londra'daki o gece onu gerçekten yüzleşmeye zorlayana kadar onun için bahaneler uydurmuştu. Yeniden evlenmeyi hiç planlamamıştı. Bir kere olması yeterliydi. Kendini acıya hazırlamayı istemiyordu.

Kendini birine vermenin ve yetersiz kalmanın getirdiği bir şeydi bu. Konu sevdiklerine geldiğinde bir filtresi yoktu. Kız kardeşleri için neleri göze aldığı ve ilk seferinde Roth'la birlikte olmak için nelerden vazgeçtiği bunun bir örneğiydi. Aptalca sadıktı ve korumak için yaratılmıştı... ama bu sefer onu Roth'tan kim koruyacaktı?

Telefonu kapattı ve ceketinin içine soktu. Ona doğru gelmedi; sadece bekledi. Bütün bunları bir albay titizliğiyle planlamıştı. Elinde başka ne vardı? Görünmez bir saat işliyor, onu karar vermeye zorluyordu. Bunu yapabilir miydi? Kendini onun merhametine bırakabilir miydi? Başka seçeneği var mıydı? Eğer çekip giderse, babalarının ve büyükbabalarının uğruna çok çalıştıkları her şeyi kaybedeceklerdi. Hayat devam edecekti ama Roth'un New York'ta bir dayanağı varken asla yeniden inşa edemeyeceklerdi. Roth her şeyi tersine çevirmişti ve geçen sefer olduğu gibi bu sefer de kız ortada kalmıştı. Bir yıl sonra her şey bitecekti. Özgürlüğünü Polara'nın ilk doğum günü partisinde kutlayacaktı.

Dergilerle dolu ve tuhaf, itici bir kokusu olan bekleme odasına girdi.

"Tatile ihtiyacım var," diye açıkladı.

Adam kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Tatil zamanı," dedi sertçe. "Çalışırken herkes tatil yapar, değil mi? Ben bir ay tatil istiyorum."

"Eğer tatile ihtiyacın olursa, birlikte gideriz."

"Sen mi? Tatil mi?" O daha cevap vermeden, kız soruyu geçiştirdi. "Hayır, iyileşmem gerekirse senden uzak kalacağım zamandan bahsediyorum."

"İyileşmek mi?" diye kaşlarını çatarak tekrarladı.

Onun varlığının boğucu olduğunu söylemenin kibar bir yolunu bulmaya çalışırken ellerini yuvarladı. Sadece bu da değil, duvarlarını güçlendirmek için zamana ihtiyacı olacağından emindi. "Zihinsel bir molaya ihtiyacım olursa... hatta aşırıya kaçarsan fiziksel bir molaya bile." Colorado'dan döndükten sonra iki gün boyunca ağrı kesici almıştı.

"Seni hiç incitmedim."

Kollarını kavuşturdu. Bu lanet bir yalandı. Onu beş yıl önce mahvetmişti.

"Bazı iş gezilerine benimle geleceksin, ama bazılarına yalnız gidebilirim," dedi. "Ne zaman istersen, benim programıma uyman gerekecek."

Sessizce, "Bana fahişe diyemezsin," derken ceketinin kuşağını büktü.

Bu onun için zor bir sınırdı. İncil'deki anlamıyla bir eş olabilirdi ama adam ona şantaj yaparken bunu yüzüne vurmak... *Hayır. Adam* zaten gururunun üzerinde tepinmişti ama o bir kum torbası değildi. O lanet olası bir insandı ve bir zamanlar gerçek bir eş olmuştu (onun zihninde) ve bunun için onunla alay etmesine izin yoktu.

Başını salladı.

Başka bir şey düşünmeye çalışırken ellerini birbirine doladı. "Biliyor musun, eğer sadece çıktığımızı söylersek, bundan kurtulabiliriz. Evlenmemize gerek yok."

"Eski sevgililer çıkmaz."

"Belki de öyle," diye karşı çıktı, her ne kadar haklı olsa da.

"Sizinki gibi ailelerde insanlar çıkmaz. Bir niyetle çıkarsın ve sonra evlenirsin. Evlilik herkesi susturur ve kimsenin ilişkimizi sorgulamasını istemiyorum. Evlilik net, yasal ve evlilik szleşmemize uygun."

Bu noktayı tartışmak mümkün değildi, ama... "Yıl bitmeden benden sıkılırsan, ayrılmak istersen, o zaman ne olacak?"

"Eğer böyle bir şey olursa, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmiş olursun. Ben yine de tüm ykmllklerimi yerine getireceğim."

"Ve eğer bana kızarsan," dedi çekingen bir sesle, "ailemin peşine düşmekle tehdit edemezsin."

Aradaki mesafeyi kapattı ve ensesini avuçladı. "Beni kızdırmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

"Hayır, ama yapacağım. Aramızda uyum içinde yaşayamayacağımız kadar çok şey var." Yüzünü onun saçlarına gömdü ve içine çekti.

"Şampuanımı kullanmışsın." Kadın adamın yakasını kavradı. "Roth, odaklan."

"İmzaladıktan sonra ikimiz de üzerimize düşeni yapacağız. Arada ne olursa olsun, vazgeçmek yok."

Duvarda antibiyotikler ve astımla ilgili bir poster vardı. Birkaç saniye ona baktı ve derin bir nefes alarak adamın kokusunu aldı. Yüzünü onun boynuna çevirdi ve sertleştiğini hissetti.

"Benim gibi kokuyorsun," dedi ve uzaklaşmaya çalıştı ama ensesindeki el onu durdurdu.

"Başka bir şey var mı?"

Düşünmeye çalışırken gözlerini adamın boğazına dikti.

"Bunu resmileştireceğim," diye gürledi. "Colette'le konuşacağım ve onun gününü şu anda olduğundan daha iyi hale getireceğim."

"Sen kibirli bir piçsin."

"Ama haklıyım, değil mi? Kız kardeşin de benim gibi iş hayatında yaşıyor ve nefes alıyor. Artık bir anne olabilir ama şirket ya da insanların onun hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmeyi asla bırakmayacak. Bir Hennessy olarak itibarını korumak ve kocasına karşı ayakta durmak zorunda olmak ona ağır geliyor. Maximus onu teşvik etmek için Lyle'ı seçti."

Adamın yerinde analizi karşısında şaşkına dönmüştü.

Birkaç saniye geçerken ensesine masaj yaptı. "Aileni sandığından daha iyi tanıyorum. Lyle'a ne kadar yakın olduğunu, ben Londra'dayken onu gördüğünü biliyorum. En büyük sorun o olacak. Kız kardeşlerin sana inanacak çünkü inanmak istiyorlar ama o inanmayacak."

Bunun kendisini nasıl etkileyeceğine o kadar odaklanmıştı ki, ailesinin iyiliği için hareket etmesi ve bunu ikna edici bir şekilde yapması gerektiği gerçeğini düşünmemişti. "Aman Tanrım. Bu işe yaramayacak."

"Öyle olacak," dedi. "Katılıyor musun?"

Başını kaldırdı, bakışları adamın şeytani gözleriyle çarpıştı. "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır. Katılıyor musun?"

Kalbi kaburgalarına çarparken, sağduyusuna karşı savaştı ve "Evet" diye fısıldadı.

Gözleri kızın başının üzerinde gezindi ve tekrar kızınkine döndü.

"Gösteri zamanı." "Bu da ne böyle?"

Sıçradı ve etrafında döndü. Lyle kapı aralığında duruyordu ve öfkeli görünüyordu. Odaya doğru ilerledi ve elini ona doğru uzattı.

"Minnie, gel," dedi buyurgan bir tavrıyla.

Ensesindeki el sıkıştı ama uyarıya ihtiyacı yoktu. "Sorun yok, Lyle," dedi.

Başını iki yana salladı. "Hayır, değil. Roth, bırak onu."

Roth eğildi ve onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Ona iyi haberi vermek ister misin prenses?"

"İyi haber mi?" Lyle tükürdü. "Eğer seninle ilgiliyse iyi değil. Minnie, seninle konuşmak istiyorum."

"Yeniden evleniyoruz," diye duyurdu Roth ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Hayır, evlenmiyorsunuz," diye tersledi Lyle.

"Maximus gibi konuşuyorsun." Roth'un sesi eğlenmiş gibiydi. Kadın ona dirsek attı.

Lyle ona bir parmak salladı. "Maximus ona bir şey olursa senin ortaya çıkacağını söyledi ve işte buradasın."

Roth, "Ne kadar uzun sürerse sürsün onu geri getireceğimi biliyordu ve sonunda kabul etti," dedi.

Adam saçlarını okşarken başını kaldırıp baktı. Onun bu kadar iyi bir oyuncu olduğunu bilmiyordu ama daha önce de onu kandırmıştı, o halde neden şaşırmıştı ki?

Lyle, "Kahretsin Minnie, onun senin için iyi olmadığını biliyorsun," dedi.

Endişesini okumak kolaydı ve kendini bok gibi hissediyordu. Ona gideceği zaman, Roth eğilip şakağına sokuldu ve ona şunları hatırlattı

sessizce, "Birleşik cephe."

"Bu ne zaman oldu?" Lyle sordu.

Roth açıkça, "Colorado'da ve o zamandan beri devam ediyor," dedi.

Onun ayağına basmak istedi. Ona her şeyi anlatmak zorunda mıydı?

Tanrım!

"Bu doğru mu, Minnie?" Lyle sordu.

Ensesindeki el bir ilmik gibi hissettirdi. "Evet."

Lyle elini saçlarında gezdirdi. "Düğün ne zaman?" "Biz-"

diye başladı ama Roth onun sözünü kesti.

"Birkaç hafta içinde."

Kadın sarsıldı ama adam onu kendi bedenine yaklaştırarak hareketi örtbas etti.

"Beklemek istemiyoruz, değil mi prenses?" diye sordu.

Ağzını açıp kapadı ama tek bir kelime bile etmedi. Düğün mü?

"Colette'in o zamana kadar iyileşeceğini umuyoruz, böylece hepiniz katılabilirsiniz," dedi Roth yumuşak bir sesle. "Bu kez aileyi de dahil etmek ve durumu düzeltmek istiyoruz."

Ne halt ediyordu? Ailesi anlaşmanın bir parçası değildi. İlk seferinde düğün yapmamışlardı - bir yargıçları vardı - o zaman neden bu sefer farklı olsun ki?

"Min, kız kardeşlerin biliyor mu?" Lyle

sordu. Min başını salladı.

"Neden bize söylemedin?"

"Ben... Bunun geçmişi karıştıracığını biliyordum ve mümkün olduğunca uzun süre gizli tutmak istedim ama..."

"Ama geçen seferki gibi saklanmıyoruz," diye

bitirdi Roth. Lyle iç çekti. "Bundan emin misin?"

Şüphesizliğini gizleyemiyordu ve onu suçlayamazdı. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

"Evet," dedi hissetmediği bir güvenle.

Lyle başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Kız kardeşlerine söyleyen iyi olur. Roth'la konuşmam gerek."

"Lyle."

"Bu bir erkek konuşması, Min."

Roth onu bıraktığında, ona doğru yürüdü. Adam savaşa hazır bir asker gibi dursa da, kadın kollarını ona doladı.

"Seni incitmek istemedim," dedi sessizce.

Kollarını ona doladı. "Yapmadın. Keşke başka biri olsaydı."

Ben de, diye düşündü. Bekleme odasından çıktı. Koridorda durdu ve camın arkasından onlara baktı. İkisi de onu izliyordu ama Roth onun dikkatini çekmişti. Lyle'in onu yerden yere vurmak üzere olması umurunda değildi. Karşısında ne olursa olsun, her zaman dik durur ve asla tereddüt etmezdi. Bir zamanlar bu özelliğinden dolayı ona hayranlık duymuştu ama şimdi midesini bulandırıyor. Asla durmayacak, asla pes etmeyecekti. Ailesini ondan korumanın tek yolu buydu. Ömrünü, içlerinden birini korumaya çalıştıkları için ailesini cezalandırmakla geçirecekti. Bir yıl sonra tüm bunlar sona erecekti.

Colette'in odasına girdiğinde, kız kardeşlerini annesinin kollarında mışıl mışıl uyuyan Polara'ya sarılmış buldu. Yatağın ayak ucunda durdu ve doğru kelimeleri bulmakta zorlandı.

"Minnie?"

Ariana'nın endişeli ses tonu gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Her iki kız kardeşi de onu izliyordu ve bir şeyler olduğunun açıkça farkındaydılar. Onlara içini dökmek, korkularını, isteklerini ve ihtiyaçlarını anlatmak istiyordu ama anlamayacaklardı. Roth'la ilişkisi şantaj, manipülasyon ve sessizlikle örülü bir şehvet, öfke, acı ve tatmin karmaşasıydı. Bunun için kendinden nefret etse de, Roth'un ona verebileceklerini arzuluyordu ve onun için de aynı şeyin geçerli olduğundan şüpheleniyordu. İkisi de diğerini istemiyordu ama kendilerine engel olamıyorlardı. Seks her zaman

Başından beri ilişkilerindeki itici güç buydu ve yedi yıl sonra hiçbir şey değişmemişti. Vücutları kötü geçmişlerini umursamıyordu. Önümüzdeki bir yıl boyunca birbirlerine duydukları şehveti dindirecekler ve umarım bu şehvet sönüp gidecekti. Karşılığında ailesi güvende olacak ve bir daha asla onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve suçlu bir omuz silkme hareketiyle iki kolunu kaldırarak "Evleniyorum" dedi.

"Sen nesin?" Ariana'nın nefesi kesildi.

Colette'in yüzündeki memnun gülümseme kayboldu. "Roth?"

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken ellerini arkasında kavuşturdu.

"Onunla Colorado'da yattım," diye ağzından kaçırdı ve gözleri faltaşı gibi açıldığında anında geri almak istedi.

"Ne?" Colette'in sesi skandala dönüşmüştü.

Gerçek ve kurgu arasındaki çizgiyi aştı. "O zamandan beri ara sıra görüşüyoruz. Ona bir şans daha vermem için beni ikna etmeye çalışıyordu ama ben bunun çözilemeyecek kadar karmaşık olduğunu düşünüyordum. Hennessy & Co. ile ilgili tüm bu olanlardan haberim yoktu. İş ve özel hayatını birbirinden ayrı tutuyor, bu yüzden bana bundan bahsettiğinde çok sinirlendim. Onunla buluştuğumda konuştuk."

"Ve?" Colette araştırdı.

"Babam ölmüş olmasına rağmen hâlâ geçmişin acısını çıkarmaya odaklanmıştı," diyerek omuz silkti ve bu normal bir davranışmış gibi davranmaya çalıştı, oysa gerçek bundan daha farklı olamazdı.

"Ben de bundan şüpheleniyordum," dedi Colette sessizce. "Babam işlerinin peşinden gitmemeli ya da bu kadar çok insanı ona karşı kıskırtmamalıydı."

Jasmine gözlerini kırptırdı. Bu beklenmedik bir şeydi.

"Şimdi, o ne düşünüyor?" Colette zorladı.

"Bana sahip olamayacağını ve yine de intikamını alamayacağını anladı, bu yüzden... yardım edecek."

Uğultulu bir sessizlik vardı.

"Kayıplarınızı geri kazanmanıza yardımcı olacak ve muhtemelen gelecekte onu gülünç derecede şişirilmiş bir fiyata satın almanıza izin verecek." Ellerini arkasında kavuşturdu. "Ben... Bence bu iyi bir anlaşma, değil mi?"

Ariana ve Colette birbirlerine bakarak kendi gizli dillerinde iletişim kurdular. Rahatlamış mı yoksa aşağılanmış mı olduklarını anlayamadı.

"Bunu senin için mi yapıyor?" Ariana'nın sesi şaşkıındı. "Seni gerçekten seviyor olmalı."

Söylemek istediği ama söyleyemediği onca şeyi içinde tutmaktan göğsü ağrıyordu.

"Gerçekten işleri yoluna koyacak mısınız? Tüm bu olanlardan sonra?"

Başını salladı.

"Neden evlilik?" Colette sordu.

"Bu sefer işleri doğru yapmak istiyor," dedi kısık sesle.

"Vay canına," dedi Colette ve kendini biraz salladı. "Eğer istediğin buysa, seni destekleyeceğiz."

Kız kardeşinin kolay kabullenışı şaşırtıcıydı. Hayatı boyunca ailesinden bu sözleri duymayı arzulamıştı ve sonunda arzuladığı desteği aldığıında, bu bir sahtekârlıktı. Aklının gerisindeki alaycı bir ses, Roth Hennessy & Co'nun kontrol hissesine sahip olmasaydı bu kadar kabullenici olup olmayacaklarını merak ediyordu. Ariana ona sarılırken o kötü sesi uzaklaştırdı.

"Tebrikler! Tuxedo Park'ta tek başına yaşamın konusunda endişeliydik. Babamla ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum. Umarım Roth sana ihtiyacın olanı verir."

"Ben de," diye fısıldadı.

"Belki de kitaplarınız onun üzerinde bir etki yaratmıştır," diye düşündü Ariana. "Belki de bu kez işleri farklı şekilde yapacak."

Kesinlikle farklı şeyler yapıyordu. Şantajla başlıyordu. Polara kıpırdandığında rahatladı ve dikkatlerini yaklaşan nikâhından uzaklaştırdı. Bebeği kucağına aldı ve yüzünü yeni başlangıçlar ve güneş ışığı gibi kokan yeni doğmuş bebeğe gömdü. Tam bebeği Colette'e geri vermişti ki kapı açıldı ve Lyle ile Roth içeri girdi.

Onları bir arada görmek gerçeküstüydü. İlk tanıştıkları etkinlik dışında, Roth'u aile üyeleriyle birlikte hiç görmemişti. Dünyaları çarpışıyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Lyle'in çenesi sıkılıydı ve gözleri, dışarıdan hiçbir öfke ya da sıkıntı belirtisi göstermeyen Roth'a sabitlenmişti.

Roth, doğumdan bir saat sonra bile muhteşem görünmeyi başaran Colette'e "Tebrikler," dedi. Sırtı dimdikti ve makyajsız haliyle bile göz kamaştırıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Colette ve Jasmine'e bakarak, "Anlaşılan sizi de tebrik etmek gerekiyor," dedi.

"Teşekkür ederim."

Onların garip, aşırı kibar sohbetleri kadının içini kıpır kıpır etti. Roth odadaki gerginlikten rahatsız olduğuna dair hiçbir işaret göstermedi. Ona doğru yürüdü. Bebeğe bakmaya çalışmadı, hatta Polara'yla ilgileniyormuş gibi bile yapmadı. Genelde erkeklerin bebeklerle pek ilgilendikleri söylenemezdi ama şimdi Roth'un çocukları hiç umursamadığını biliyordu. Roth ona elini uzattığında vazektomisini hatırlaması onun için talihsiz bir andı. Piç kurusu.

Lyle'in uzattığı eli görmezden geldi ve Colette'in yatağının yanına giderek esneyen Polara'ya baktı. Başını kaldırıp baktığında Lyle ve Colette'in kendisini yakından izlediğini gördü ve içten içe lanetledi. Geri uzandı ve adamın iri eli onunkine dolandı.

"Düğün ne zaman?" Lyle sertçe sordu.

"Hâlâ çözmemiz gereken bazı detaylar var. Sizi haberdar edeceğiz," dedi Roth elini kadının sırtında gezdirip kalçasını kavrarken. "Gitmemiz gerekiyor. Gitmem gereken bazı toplantılar var."

Colette başını salladı. "Bizi haberdar edin."

Colette ve Ariana'ya sarılmadan önce Polara'ya, "Teyzen seni bu hafta içinde görecek, tamam mı?" diye mırıldandı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi Lyle onun yanağını öperken.

Başını salladı ve Roth elini tutup onu koridora, ailesinin meraklı gözlerinden uzağa götürdüğünde içten içe öfkelenildi. Mo'yu aradı ve arabayı getirmesini söyledi. Koridorlar kalabalık olmasına rağmen Roth kolayca bir yol açtı. Kız onun yanında yürüyor, gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Her şey tamamdı. Kabul etmişti ve ailesi de aynı fikirdeydi. Göğsüne ağır bir yük oturmuştu. Babası öldükten sonra hissettiği duygunun aynısıydı bu.

"Kız kardeşlerin ne dedi?" diye gürledi.

"Haklıdınız. Bazı sorular sordular ama inanmak istediler ve inandılar."

"Güzel."

"İnsanların tepkilerini tahmin etmekte iyisiniz," dedi.

"Bu benim işimin bir parçası."

"Kabul edeceğimi biliyordun,"

dedi. "Evet."

Kadın elini onunkinden çekmeye çalıştığında, adam elini daha sıkı tuttu. "Bırak beni, Roth."

"Hayır."

Onu hastaneden çıkarmış. Güvenilir Mo kaldırımdaydı. Roth onun için kapıyı açtığında sürücü koltuğundan inmek üzere durakladı. Arabaya tırmandı ve onun karşı tarafa gelişini izledi. Neden öne oturmamıştı?

Kapıyı kapatmadan önce Mo'ya "Park Avenue," dedi.

"Otelime bırakılmak istiyorum," dedi. Karanlık bir odaya ve yorganın altına girip neyi kabul ettiğini unutmaya ihtiyacı vardı.

"Hayır."

Başını çevirdiğinde Roth'un onu izlediğini gördü. "Bana hayır diyemezsin. Hâlâ birkaç haftalık özgürlüğüm var."

"Sözlü olarak anlaştınız ama imzalamanız gerekiyor." "Avukatım bakana kadar olmaz."

"Bana bilgilerini verin. Faksla göndeririz."

Telefonunda avukatının bilgilerini bulduğunda midesi bulandı. Roth evlilik sözleşmesini fakslatmak için Sarai'yi aradı ve onu avukatını arayıp neler olduğunu açıklamaya zorladı.

"Otelime geri dönmek istiyorum," dedi telefon görüşmesini bitirdikten sonra tekrar.

"Eşyalarınız Park Avenue'ye nakledildi." Ağzı açık kaldı. "Ne? Neden?"

"Kabul ettin."

"Yirmi dakika önce! Bu emri ne zaman verdiniz?" "Seni Madison Avenue'dan almaya gitmeden önce."

"Ben kabul etmemiştim!"

"Yapacağını biliyordum."

Ne kadar da kibirli bir herifti! "Hâlâ otele gitmem gerekiyor. Arabam orada."

"Arabaya ihtiyacınız yok. Mo ya da Johan sizi gitmeniz gereken yere götürmekle görevlendirilecek."

"Avukatımın dosyayı incelemesi en az bir gün sürer, belki de iki gün." Gözleri kısıldı. "Bitti, Jasmine. Benimle savaştırmayı bırak."

"Önce biraz zamana ihtiyacım var-"

"Zamanın vardı. Beş yıl boyunca."

Duvarlar etrafını sarıyordu. "Bana bir gece daha ver."

"Hayır. Ortadan kaybolmak gibi bir huyun var." Adamın gözleri kızın dudaklarına kayd, sonra tekrar gözlerine geldi. "Bu bir daha olmayacak."

"Tuxedo Park'taki eşyalarım ihtiyacım var. Avukatım evlilik sözleşmesini inceledikten sonra New York'a dönüp imzalayacağım."

"Hayır."

"Dizüstü bilgisayarım ihtiyacım var!"

"Tuxedo Park" demek için bölmeyi aşağıya indirmeden önce saatini kontrol etmek için kolunu silkti.

Bölme tekrar yerine otururken, "Beni bırakmana ihtiyacım yok," dedi. "Toplantılarınız var."

"Zamanım var."

Geçmişte ona hiç zaman ayırmamıştı, peki neden şimdi? Eski kocasıyla üç yüz altmış beş gün. Bu maskaralığı nasıl sürdürecekti? "Neden onlara düğün yapacağımızı söyledin?"

"Çünkü öyleyiz."

"Neden?"

"Evlilikler her zaman iş dünyasını etkiler ve bu evlilik Wall Street'te bir şok dalgası yaratacak. Düğünümüzde herkese kan davasının bittiğini ve müttefik olduğumuzu göstermek için fotoğraf çektireceğiz."

Tıpkı geçen sefer olduğu gibi, iş ve kişisel hayatı birbirine karıştırıyordu ve bu ittifaktan birden fazla şekilde faydalanacaktı. İş açısından, kız kardeşlerinin şirketi düze çıkarmasına yardım ederse, hisseler için ödediğinden daha fazlasına onu satın aldıklarında finansal olarak kâr edecekti. Bir Hennessy ile ilişkili olmak ona onların geniş bağlantılarına erişim sağlayacaktı. Bunu Rami ve Lyle'la birleştirdiğinde Roth'un oynayabileceği yepyeni bir arena vardı ve yıkılmazdı. Kadının yatağında olmasından bahsetmiyorum bile... Kendisi için hiçbir dezavantajı yoktu ama kadın için bir sürü dezavantajı vardı.

"Bu nasıl çalışıyor?" diye sordu.

"Ne?"

Duygularını bastırmaya çalışırken tırnaklarını kalçalarına geçirdi. "Biz. Bu konuda ne kadar ileri gideceğiz? Sınır nerede?"

"Çizgi falan yok."

"Bir çizgi olmalı. Kurallar..."

Uzandı ve onun elini tuttu. "Nefes al." Kadın elini bükerek adamın elinden çekti. "Kurallar, Roth."

"Bana bak."

İstemiyordu. Onun kendisine dokunmasını da istemiyordu. Bir sonraki adımda onu hangi yöne iteceğini bilmiyordu. Göz açıp kapayınca kadar psikopat bir pislikten kibar bir beyefendiye dönüşmüştü. Bukalemun gibiydi, onu yaldızlı bir kafese tıkarken etrafındakilere kolaylıkla uyum sağlıyordu. Birkaç gün içinde hayatını bu kadar kolay ele geçirmiş olması onu korkutuyordu. Ondan ne istiyordu?

"Jasmine."

"Sadece söyle bana."

Adam kızın saçını çekiştirdi, kızın kendisine dönmesine neden olan şakacı bir hareketi bu. Siyah gözleri elaya dikilmişti.

"Karım olarak tüm rollerimi yerine getireceksin. Benimle davetlere katılacaksın, benimle seyahat edeceksin, beni becereceksin." Eğilirken çenesini kavradı. "Başka erkek yok. Eğer seni başka bir erkeğe bakarken görürsem..."

Başparmağını kızın alt dudağına götürdü ve başını salladı.

"Sadece, yapma."

Parmaklar önce çenesini, sonra da boğazını okşadı.

"Geçmişimiz var, çoğu kötü ama bunlar geçmişte kaldı. Biz buradan başlıyoruz."

"Neye başlamak?" diye sordu.

"Maximus bizi ayırmasaydı sahip olabileceğimiz şey." "Babam seni terk etmeme neden olmadı," dedi sessizce. "Sen yaptın."

Çenesinde bir kas gerildi ama okşaması hafif kaldı.

"Babana kızmıştım ve hıncımı senden çıkardım. Bir daha olmayacak."
Ona inanmadı. "Sınırlar, Roth."

"İkimizin de sevmediği tek şey kurallar," dedi düşünceli bir şekilde.
"Baban sana bir ültimatom verdi ve sen ona karşı geldin. İnsanlar bana hayır diyor ve ben de aynı şekilde tepki veriyorum. Sen ve ben düşündüğünden daha çok benziyoruz."

"Bunu ne kadar ileri götürebiliriz?" diye sordu. "Neyi?"

"Hareket."

Gözleri kısıldı. "Rol mü?"

"PDA. Hastanede ne yapıyordun?" Onun gezinen eline vurdu. "Şu anda ne yapıyorsun."

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başka ne var? Daha önce böyle değildin."

Adam eğildi. Kadın geri çekilme dürtüsüne direnirken yumruklarını kucağında sıkıttı.

"Sensiz beş yıl geçirdim ve sonra Colorado'da bana yeşil ışık yaktın. Hatırladığımdan daha iyiymişsin. Bir kez tattım ve bağımlısı oldum, eskisinden de beter."

Adamın eli hatasız bir isabetle kadının göğsüne indi. Kadın ondan uzaklaşmak için geriye düştü ve adam da onu takip ederek kapıya sıkıştırdı. Koyu renk gözleri yanıyor ve acıkiyordu.

"Üç haftadır seni düşünerek otuz bir çekiyorum." Adamın eli kadının göğsünde acıyla sıkıştı. "Neden evlendiğimizi bilmek ister misin? Senin üzerinde yasal haklarım olsun istiyorum. Benim merhametime kalmanı istiyorum. Herkesin Hennessy prensesini becerdiğimi bilmesini istiyorum. O çocukların asla benim olduğum yere gelemeyeceklerini bilmelerini istiyorum. Maximus'un mezarında ters dönmesini istiyorum."

"Bırak beni!"

"Sen de beni istiyorsun. Bunu itiraf ettin. Benimle ilgili ıslak rüyalar görüyorsun." "Kapa çeneni!"

"Sana nasıl verdiğimi seviyorsun. Seni ele geirmemden, seni eğilmeye zorlamamdan hoşlanıyorsun. Sen benim için yaratılmışsın. Kimse bana senin gibi uyamaz."

Başı aşağı eğildi ve kadın yüzünü çevirdiğinde, öpücüğü için onu hareketsiz kalmaya zorladı. Dili içeri girmek istedi ve onunkine sürtündü. Adam ağırlaşmış gözlerle onu incelemek için geri çekildiğinde, kadın nefes nefese kaldı.

Alnını onunkinin üzerine koydu ve içine çekti. "Seninle bir yıl. İntikamımı almamı engellemek için dediğim bedel bu. Baban beni yedi yıllığına kle yaptı. Sen de bir yıllığına benim olacaksın." Kızın zonklayan dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdu. "Elbette, bu adil mi?"

"yle değil."

Dilini gıdıkladı. "Hayat adil değil prenses. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Bırak beni," diye fısıldadı.

Adamın ağırlığı kayboldu. Yerinde kaldı, ağır uzuvlarını hareket ettirecek gücü bulmaya çalıştı.

"Ben senin düşmanın değilim," dedi onu koltuğuna oturtup kemerini bağlarken. "Kız kardeşlerinle onları tahtlarından indirmek isteyen diğer kurtlar arasında duran tek şey benim."

Kadın söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışırken, adam elini cebine atıp telefonuna uzandı ve kadın çaldığını duymamış olmasına rağmen telefonu açtı.

"Roth," dedi ve durakladı. "Benim için rakamlar sende mi?"

Hiçbir şey görmeden pencereden dışarı baktı. Bir anda seksten işe geçiş yapabiliyordu. O neden böyle olamıyordu? Kalp atışları normale dönmemişti ve adam sanki önünde bir sayfa varmış gibi rakamları tkryordu.

Onunla taņıřmadan önce babasının Roth'tan bir kez bahsettiğini duymuştu. Roth ilk milyonunu üniversiteden mezun olmadan önce kazanmıştı. Para konusunda çok becerikliydi ve yatırım y a p ı l a c a k doğru şirketleri seçmekte u s t a y d ı . Fotoğrafik hafızası olan bir matematik dehasıydı.

Benzer becerilere sahip olan babasının yanında büyüdüğü için ne bekleyeceğini biliyordu. Zihinleri her zaman bir sorun üzerinde dönüyor, her zaman araştırıyor ve analiz ediyordu. Sık sık telefon görüşmeleri, bitmek bilmeyen toplantılar, zihinsel olarak mevcut olmamak. Ne kadar çok çalışırlarsa o kadar çok enerjileri olurdu. Babasının ilişkilerinde zor zamanlar geçirdiği, iki başarısız evliliğinden ve üç bebek annesinden belliydi. Onlar gibi erkekler nasıl yavaşlayacaklarını bilmezler ve her şeyden çabucak yorulurlardı. Roth da farklı değildi. Çekiciliğinin bir kısmının hâlâ düşmanının kızını geri alarak babasına üstün gelme ihtiyacından kaynaklandığından şüpheleniyordu. Belki de birkaç ay evli kaldıktan sonra, onu geri almanın verdiği yenilik geçecek ve özgür olacaktı.

BÖLÜM 15

W

Malikâneye vardıklarında Roth'u arabada bıraktı. Kaç telefon açtığıнын sayısını unutmuştu. Nasıl oldu da

Tüm bu bilgileri tek bir şey bile not etmeden saklamak bir muammaydı.

Bavulunu hazırlarken elleri titriyordu. *Bu dünyanın sonu değil*, dedi kendi kendine. Bu geçici bir durumdu, büyütülecek bir şey değildi. Bavulunu aşağıya indirdikten sonra kütüphaneye girdi. Babasının masasının önünden geçerken yüzünü çevirdi. Ona verdiği sözü tutmadığını öğrenirse ne kadar öfkeleneyeceğini tahmin edebiliyordu. Roth'la sadece göz göze gelmemiş, aynı zamanda onunla yatmıştı ve şimdi yasal olarak kendini bir kez daha ona bağlıyordu. Roth haklıydı. Babası muhtemelen mezarında ters dönüyordu ama başka ne seçeneği vardı ki?

Roth kütüphaneye girdiğinde masasındaydı. Onun eşikten geçip babasıyla paylaştığı mabede girdiğini görünce sanki kutsal topraklara saygısızlık ediyormuş gibi hissetti.

"Neredeyse bitirdim," dedi sertçe.

Onu görmezden geldi ve etrafına bakındı. Etrafı ölçüp biçme şekli onu kendine getirdi. Onun malikâne için ne alabileceğini hesapladığını hayal edebiliyordu. Onun şatosunu ele geçirmesine imkân yoktu. Evlilik öncesi anlaşmanın mal varlığını koruduğundan emin olacaktı.

Büyük pencerelere doğru yürüdü ve Smokinli Göl'e baktı. Son defterlerini ve en sevdiği kalemlerini toplamayı bitirdi.

"Ben hazırım."

Adam kımıldamayınca, orada bir şey bırakıp bırakmadığını görmek için sehpaları kontrol etti. Kullanılmış kâğıt mendiller ve su şişeleri yerinde olmadığına göre Thea belli ki temizlik yapmaya gelmişti.

"Beklediğim bu değildi," dedi.

Onun bununla ne demek istediğinden emin değildi. "Burası evim,"

dedi basitçe. Adam başını salladı. "Bunu görebiliyorum."

Üzerindeki gerginlik biraz azaldı. "Burası özel bir yer."

"Töreni burada yapmalıyız."

Sertleşti. "Hayır."

"Neden hayır?"

"Çünkü." Boşandıktan sonra buraya geri dönecekti. Buranın onun ya da sahte düğünlerinin düşünceleriyle dolup taşmasını istemiyordu.

"Neden?" diye itti.

"Şehirde bir yer bulabileceğimize eminim," dedi.

Adam uzun bir süre kadını inceledi. "Alanına girmemden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Besbelli.

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Çok kötü prenses."

Adam onu alnından öpüp dizüstü bilgisayar çantasını omzuna attığında bir hırıltı çıkardı.

"Bunu burada yapmayacağız, Roth!" diye bağırdı Roth kütüphaneden çıkarken.

Cevap vermeyince aceleyle peşinden gitti. Adam kapıdan çıkarken kızın bavulunu kaptı. Mo eşyalarını ondan aldı ve bagaja koydu.

"Hepsi bu kadar mı?" Roth

ona sordu. "Şimdilik, ama-"

"Atla."

Kadın tartışmak için ağzını açtı ama adam arabaya girdi ve kapıyı çarptı. Kadın koşarak onun yanına gitti ve arabaya tırmandı.

"Düğün yapmamalıyız. Babam yeni vefat etti ve şimdi de bu mu? Öyle görünecek..." Doğru kelimeyi aradı. "Tacky!"

"Korkuyor musun, Jasmine?"

Ellerini kucağında kavuşturdu. "Bu konuda yaygara koparmak istemiyorum."

"İlgi odağı olmaktan hiç hoşlanmadın, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Başka seçeneğin yok. Bir düğün yapıyoruz ve ailen de orada olacak. Hennessy'ye uygun bir gelinlik giyeceksin ve arka plan sadece seçkinlerin tanıyabileceği bir yer olacak. Tuxedo Park... Eski para, seçkin, özel. Bir resim bin kelimeye bedeldir ve düğün fotoğrafımız ikimizin de verebileceği herhangi bir demeçten daha iyi olacak."

Anlamamış olmayı dilese de anlamıştı. Zihni bir düzine yöne savruldu.

"Daiyu'ya elbiseni diktir." Kızın

ağız açık kaldı.

"Seni her türlü etkinlik için giydirebileceğini söyledi."

Aklı hemen mankenin üzerindeki rüya gibi elbiseye gitti. Nefes kesiciydi ama onun için değildi. Sahte bir düğün için o elbiseyi talep etmek doğru olmazdı... "Ben bir şey bulurum."

"Eğer onu aramazsan, ben ararım."

Kaşlarını çattı. "Elbisemi kendim seçemeyecek miyim?" "Eğer siyah giyeceksen hayır."

Pencereden dışarı baktı. "Yap şunu, Jasmine."

"Meşgul ve malları bir servet değerinde," diye mırıldandı.

"Para önemli değil."

Onun vücuduna erişmekle yetinmedi. Hayır, yasal bağlar istiyordu ve hâlâ daha fazlası için bastırıyordu. Ailesinin de hazır bulunduğu bir tören, bir gelinlik... Karnı sıkıştı.

"Lyle evlilik sözleşmesi olup olmadığını öğrenmek istedi," dedi sessizce.

"Tabii ki yaptı." Ona geri döndü. "Ne dedin sen?"

"Maximus'un sana bıraktığı şeyle ilgilenmiyorum." Başını eğdi. "Babam sana ne kadar bıraktı, Jasmine?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Mal varlığınız evlilik sözleşmesinde açıklanmak zorunda. Bana şimdi söylemezsen, sonra öğrenirim."

"Gayrimenkul ve bazı hisse senetlerini de içeren geri kalan mal varlığının değeri üç yüz milyonu buluyor" demeden önce bir süre düşündü. Kaşlarını kaldırdı. "Bu hisse senetlerini geri satın alabilir miydi?"

Omuz silkti. "Belki."

"Satmakla ilgileniyor musun?"

Eli kızın kalçasına indi. "Hayır."

Kadın adamın eline vurdu ama adam geri çekmedi. "Bu çok para."

"Sahip olduğun her yüz milyona karşılık sana on milyar veririm" demeden önce bir süre onu inceledi.

"Ne?"

"Bir köpek gibi çalışmak karşılığını verir," dedi sessizce. "Avukatınız size daha büyük bir tazminat talep etmenizi önerecektir."

Adamın sahip olduğu gücün büyüklüğü ona çarptığında gözlerini kapadı ve koltuğa doğru yığıldı. Çok fena sıçmıştı. "Hiçbir şey istemeyeceğim."

"Yıl sonunda yüz milyon alacaksınız." Gözleri fal taşı gibi

açıldı. "Ne? Neden?"

"Bu bekleniyor."

"İhtiyacım yok!"

"Onu alacaksın."

"Hayır kurumuna bağışlayacağım."

"Ne istiyorsan onu yap. Bu arada, mirasına dokunma. Benimle olduğun sürece, masraflarını ben karşılayacağım."

"Paran sende kalsın, Roth. Satın alacağın bir sonraki kadın için ona ihtiyacın olacak."

"Bu gece bu kadar cesur olup olmadığını göreceğiz."

Adamın eli kadının kalçasını yumuşattı ve sonra tekrar yukarı çıkıp kasıklarına rahat edemeyeceği kadar yakın durdu.

"Evlilik sözleşmesini henüz imzalamadım."

"Colorado'da sözleşme yoktu ve sen benim için her yerini açtın." "Bu senin nasıl bir pislik olduğunu hatırlamadan önceydi."

"Olabilirim," diye kabul etti. "İyi olmak bana hayatta hiçbir şey kazandırmadı." Sinirlenmek için ağzını açtı ama adamın bir sonraki sözleri onu durdurdu.

"Ama şu anda istediğim her şeye sahibim, o yüzden deneyeceğim."

Adam başka bir telefon açtığında rahatladı, böylece kalkanlarını güçlendirebildi. Onun kendisini ele geçirmesine izin veremezdi. O bir kabadayı ve şantajcıydı ve küçük intikam ihtiyacı yüzünden binlerce çalışanı olan şirketleri devirmeye istekliydı. Zaman zaman iyi adamı oynayabilirdi ama bir zamanlar onu mahvettiğini unutmasına izin veremezdi. Bunu tekrar yapmasına izin veremezdi.

Dikkatini dağıtmak için çaresizce kurgusal dünyasına çekildi. Dün gece ortaya çıkardığı yeni komplo hâlâ hayat doluydu ama her saniye biraz daha sönükleşiyordu. Gerçek hayatta çok fazla şey vardı. Yazmak için zaman bulamazsa, fikri elinden kayıp gidecek ve yine kaybolacaktı. Dizüstü bilgisayarını, gürültü önleyici kulaklıklarını ve biraz ilerleme kaydetmek için birkaç saatini istiyordu.

Olay örgüsünü keşfetmeye çalıştı ama elinde kalem olmadan düşünemiyordu. Roth kucağına küçük bir kitapçık ve kalem bırakana kadar parmağıyla bacağını karaladığını fark etmedi. Dalmış görünüyordu

Ama defter ve kalem farklı şeyler söylüyordu. *Bunun hiçbir anlamı yok*, dedi kendi kendine, rakamlar, kısaltmalar ve isimlerle dolu sayfaları hevesle çevirirken. Notları çılgın bir bilim adamının matematik formüllerine benziyordu. Yeni bir sayfa bulduğunda yazmaya başladı.

Park Avenue 432 numaraya geldiklerinde, kendini tamamen hikâyesine kaptırmıştı. Cipten indi ve Roth tarafından durduruldu.

"Boston'da bir toplantım var," dedi.

"Tamam," dedi kadın dikkati dağılmış bir şekilde.

"Sipariş verebileceğiniz bir restoran ya da akşam yemeği için nöbetçi beş yıldızlı bir şef var. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Kız uzaklaşmaya çalıştığında, adam bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti.

"Öp beni," diye emretti.

Yukarı baktı, gözleri kısılmıştı. "Öylece talep edemezsin-"

Ağzını kendi ağzıyla kapattı. Onu kurgusal dünyasından koparıp gerçek dünyaya öyle bir hızla çarptı ki başı döndü. Ağzını onunkinden ayırdığında, bu konuda hiçbir şey yapmayacağını bildiği için tahrik olmuş ve sinirlenmişti.

SUV'ye geri dönmeden önce "Yatağa bir şey giymeye zahmet etme," dedi.

Dönüp Johan ve küçük bir kalabalığın kendisini izlediğini görmeden önce arabanın uzaklaşmasını izledi. Boğazını temizledi ve lobiye doğru yürüdü. Johan onu takip etti, bütün eşyaları ağırlaşmıştı. Lanet olası Roth. Kızın kafasını karıştırmaya çalışıyordu.

Johan onunla birlikte asansöre binerken tek kelime etmedi. Çatı katına ulaştıklarında, devasa oturma odasına girdi ve batan güneşin büyüüne kapıldı.

"Bayan Hennessy?" dedi

Johan. "Jasmine," dedi kadın sessizce.

"Jasmine, benden istediğın bir şey var mı?"

Döndü ve çantalarının yerinde olmadığını gördü. "Eşyalarım nerede?"

"Onları ebeveyn yatak odasına koydum. Hizmetçi otelden getirdiğimiz eşyalarınızı çoktan paketinden çıkardı." Kadın yüzünü buruşturunca, adam koridora doğru bir adım attı. "Ben...?"

"Hayır, sorun değil. Ben onları taşıyım. Teşekkür ederim."

Bir telefonu işaret etti. "Numaram not defterinde restoranla birlikte yazıyor. Bir şey sipariş etmek isterseniz sıfıra, temizlikçi için de ikiye basın. Kendisinin binada bir dairesi var ve nöbetçi."

Başını salladı. "Teşekkür ederim."

Başını eğdi ve asansöre bindi. Pencere kenarındaki koltuğa tünedi ve güneşin batışını izledi. Bir gün dünyalar kadar fark yaratmıştı. Polara doğmuştu ve artık eski kocasıyla nişanlıydı. Cebinden telefonunu çıkardı ve Colette'i aradı.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Çok yorgunum. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum," dedi Colette yorgun bir ifadeyle. "Dinamo nasıl?"

"Uysal," dedi Colette. "Hoş bir sürpriz oldu."

"Numara yapıyor."

Colette kıs kıs güldü. "Ariana bana anlatıp duruyor." Durakladı. "Sen nasılsın?"

"Tamam. Komşu olacağız." "Öyle mi?"

"Roth 432 Park Avenue'de yaşıyor." Bir duraklama ve sonra, "Kahretsin."

"En üst katlardan biri. New York'un en güzel yerlerini gördüğümü sanıyordum ama bu manzara için ödediği saçma fiyata değer."

Colette'in ses düştü içine fısıldayarak. "Are sen Tabii, Minnie mi?"

Evlilik mi?"

Roth birinci sınıf bir pislik olabilirdi ve zihinsel ve duygusal sağlığı için kesinlikle kötüydü ama bunu yapabiliirdi. "Evet."

"Lyle mutlu değil."

"Biliyorum."

Colette i çekti. "Bunu atlatacaktır."

"Umarım yledir. Sadece kontrol etmek istedim. Tansiyonun nasıl? Her Şey yolunda mı?"

"Beni bir gün daha tutabilirler."

"Tamam, beni haberdar et ve Polara'nın fotoğraflarını gönder." "Gndereceğim."

Telefonu kapattı ve ana site girdi. Roth'un dolabı çoğu insanın dairesi kadar büyüktü ve özel kuytu köŐelerle tasarlanmıŐtı. Bloomingdale's ve Black Jade'den aldığı giysiler dolabın karşı tarafında Roth'un takım elbiselerinden oluşan bir rafa asılıydı. Hepsi acımasız siyah renkteydi ve askeri bir hassasiyetle asılmıŐlardı. Kravatlar ve saatlerle dolu bir çekmecesi ve cilalı ayakkabılardan oluşan bir ordusu vardı. Daiyu'nun renkli parçaları, aksi takdirde monotonlaŐacak olan dolapta bir renk patlaması yaratıyordu. Otelden aldığı ve son fikrini çizdiği defter cam bir rafın üzerindeydi. Smokinli Park'tan getirdiği eşyaları alıp misafir yatak odasına koymadan önce defteri kolunun altına sıkıştırdı. Dizüstü bilgisayarını aldıktan sonra, en iyi aydınlatmaya sahip olan mutfağa yöneldi.

Büyük adada minderli bir tabureye oturdu ve defterini bir kase meyveye dayayarak dün gece yazdıklarını yazmaya başladı. Bitirdiğinde buzdolabına gidip bir limonlu soda seçti ve sabit telefonu alıp sıfıra çevirdi.

"Bayan Hennessy, sizin için ne yapabilirim?"

Hattın diğer ucundaki cinsiyetsiz, soğuk ses onu yerinden sıçrattı. Telefon almadı bile.

"Alo?"

"Bayan Hennessy, evet, sizin için ne yapabilirim? Bay Roth akşam yemeği için arayacağınızı söyledi. Ne hazırlayabiliriz?"

Etrafına bakındı. "Bir menü göremiyorum, o yüzden ne o l d u ğ u n u bilmiyorum."

"Ne isterseniz yaparız, Bayan Hennessy."

Dudaklarını büzdü. "Tamam, patates püresi ve Brüksel lahanası ile ızgara somon alabilir miyim?"

"Hazır olur olmaz gönderilecek. Tatlı var mı?" "Hayır, sorun değil. Teşekkür ederim."

"Memnuniyetle, Bayan Hennessy."

Telefonu yuvasına geri koydu ve bir süre ona baktı. Vay be. 432 Park Avenue bu işi doğru yapıyordu. Daha önce de mükemmel hizmet görmüştü ama bu bir üst seviyeydi. Yemeğinin gelmesini beklerken duş aldı ve üzerini değiştirdi.

Ana yaşam alanına geri döndüğünde, bir kez daha manzaranın cazibesine kapıldı. Gece çökmüştü ve New York Şehri altından uzanıyordu. Binalar labirentinin ortasında olmaya o kadar alışmıştı ki, bu yükseklikten onlara bakmak tedirgin ediciydi.

Asansör çaldığında sarsıldı. Beyaz üniforma giymiş bir kadın elinde gümüş bir el arabasıyla asansörden çıktı.

Gülümsedi. "Bayan

Hennessy?" Başını salladı.

"Yemeğiniz bende. Bir şeye ihtiyacınız olursa, günün her saati hizmetinizdeyiz."

"Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun."

Ve kadın o hızla asansöre binip gözden kayboldu. Jasmine başını salladı. Buna alışabilirdi. Thea'dan sadece bir kişi için yemek yapmasını istediği için kendini suçlu hissediyordu ama bu mükemmeldi. El arabasını mutfağa itti ve yemeğini ortaya çıkardı. O kadar ustaca hazırlanmıştı ki

Öyle ki yemeğe dalmadan önce bir fotoğraf çekmesi gerekti. Dilinde eriyen balık lokmaları arasında, araba yolculuğu sırasında aldığı notları dikte etti ve sonra işe koyuldu.

Geçici olarak tuşlara bastı. Bakışları önce mutfakta, sonra da muhteşem manzarada dolaştı ve tuşlara biraz daha bastı. Yazdıkça kendini daha iyi hissediyordu, ta ki tüm duyguları akıp gidene ve onu hoş bir boşlukta bırakana kadar. Görüşü bulanıklaştığında ve dizüstü bilgisayarının üzerinde kambur durmaktan boynuna kramp girdiğinde saate baktı. Sabahın ikisi.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve koridorda yalpalayarak ilerledi. Misafir banyosunda diş macunu aramak istemediği için Roth'un banyosuna girdi ve onunkini kullandı. Gece lambası olarak şehir varken herhangi bir ışık yakmasına gerek yoktu.

Isıtılmış zeminin üzerinden konuk odasına doğru yürüdü ve yorganın altına girdi. Yorgan o kadar ağırdı ki, Smokinli Park'taki ağırlıklı battaniyesi gibi hissetti. Çarşaf narıncı ve tatlı kokuyordu. Derin bir nefes aldı ve rahatlarak gülümsedi.

H

Dünya tersine döndü. Çığlık attı ve kendini desteklemek için ellerini uzattı, ancak boş havada pedal çevirdiler.

"Sana yatarken bir şey giymemeni söylemedim mi?"

Bulanık zihni, tekrar düşmeye başladığında bu derin gürültünün kime ait olduğunu anlamaya ancak vakit bulabildi. Yumuşak bir şeyin üzerine düştüğünde bastırılmış bir çığlık attı. İri eller eşofmanının bileklerini kavradı ve bacaklarından çekip çıkardı. Sıcak teni serin çarşafıya değdiğinde inledi. Nemli bir vücut üzerinde gezindi ve gömleğinin önünü kavradı. Şehir ışıklarının gümüş parıltısı Roth'un sade yüz hatlarından yansıyor.

"Yapma-" diye söze başladı, adam çekiştirmeden ve düğmeler her yöne uçuşmadan bir an önce. "Kahretsin, Roth!"

Adam yüzünü kızın boynuna gömdü ve kız rahatsızlıkla tısladı.

"İslanmışsın!"

"Duştan yeni çıktım," dedi boynunu emerken. "Saat kaç?"

"Sikişme zamanı."

Ona hazırlanması için zaman vermedi. Kadının içine girdi ve kadın bağırıp tırnaklarını sırtına geçirdiğinde de durmadı. Adam mırıldandı ve kız ona küfrederken yüzüne öpücükler kondurdu. Kadın sessizleşene kadar yavaşça içine girip çıktı. Onu becerirken gözlerini ona dikmiş, tek kelime etmeden dikkatini çekmeye çalışıyordu. İçinde arzu filizlendi ve elleri adamın kollarından nemli saçlarına doğru kaydı. Şehvet sarhoşu ve hâlâ yarı uykulu bir halde adamın saçlarından bir tutam aldı ve adam başını eğene kadar çekti. Ağızları birbirine kaynaştı. Adam ritmi değişikçe yumruklarını onun iki yanına yerleştirdi. Kadın inleyerek onu teşvik etti. Adam daha hızlı, daha sert hareket etmeye başladı. Dudaklarına karşı neye ihtiyacı olduğunu fısıldadı ve o da ona verdi, onu doruğa doğru itti. Adam boşalana, çarşafı adını haykırana ve onu dölle doldurana kadar kıcını yumuşak şilte üzerinde zıplatırken, dolgusunu alırken bacaklarını belinin etrafına sarmak için zorladı. Adam onun üzerine yığılırken kadın onun boynuna sarıldı. Adam yana doğru eğildi ve onu kendine doğru ayarladı. Saçlarını yüzünden geriye doğru tararken bir şeyler söyledi ama kadın çoktan uykuya geri dönmüştü.

J

asmine gözlerini kısarak etrafına baktı. Tül gibi beyaz perdeler yakıcı güneş ışığına engel değildi. İnledi ve yuvarlandı. Hoşnutsuz bakışlarıyla odayı inceledi. İçindeydi

Roth'un ana süiti. Doğrulup çıplak vücuduna baktı. Cinsel karşılaşmalarından parçalar zihninden geçti.

Yataktan yuvarlandı ve banyoya giderken yırtık gömleğinin yanından geçti. Roth burada değildi. Belki de çoktan işe gitmişti. Eğer bu yıl böyle geçecekse, kesinlikle başa çıkabilirdi. Hangi kız oda servisi, harika bir sevişme ve mükemmel Wi-Fi ile mutlu olmazdı ki? Duş aldı ve bornozunu giydi çünkü eşyalarını karıştırmaya üşeniyordu. Hikâyesi aklının bir köşesindeydi. Tek istediği kahve ve dizüstü bilgisayarıydı. Biri adını söylediğinde mutfak dolaplarını karıştırıp kahve ve filtre arıyordu.

"Jasmine."

Bir adım sıçradı ve bir çığlık atarak döndüğünde Roth'un lacivert ipek kravatlı takım elbisesi içinde kapıda dikildiğini gördü. Bir elini göğsüne bastırdı ve tezgâha doğru yığıldı.

"Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun!"

Adam yaklaştığında, kadın ona ihtiyatla baktı. Adam onu öptüğünde gözlerini kırıştırdı.

On

u. "Günaydın."

"Merhaba," dedi beceriksizce ve sonra adamın göğsüne bastırarak biraz nefes aldırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada yaşıyorum."

Kaşlarını çattı. "Ofisinde yaşamıyor musun? Dün gece kaçta döndün?"

"Şimdiden bir eş gibi konuşuyorsun."

Ondan uzaklaştı. "Kahve arıyorum." "Oda servisini ara."

Telefonu açtı ve o cinsiyetsiz ses onu bir kez daha karşıladı. Sadece operatör kahvaltı isteyip istemediğini sorduğunda yulaf ezmesi sipariş etti. Roth orada durmuş onu izlediğinden, ona kahvaltı isteyip istemediğini sordu.

bir şey istedi. Başını salladı. Telefonu kapattığında, "Bu insanlar inanılmaz." dedi.

"Ödediğim para inanılmaz," dedi ve kolunu silkerek saatine baktı. "Uçağım iki saat içinde kalkıyor. Çantanı hazırla. Almanya'da işim var ve seni de yanımda istiyorum."

Gözlerini ona dikti. "Ciddi olamazsın."

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Ama... Daha valizimi bile boşaltmadım."

"Güzel. Gerek yok. Peki neden misafir odasında uyuyordun?"

"Kendi alanımıza ihtiyacımız var."

Etraflarını işaret etti. "Burası yeterli alan değil mi?"

"Evet, öyle! Ama bu kadar çok yatak odası varken neden aynı yatak odasını kullanalım ki?"

"Personele konuşacak bir şey vermeyeceğiz. Aynı odayı paylaşacağız."

"Tamam, ama Almanya'ya gidemem."

"Neden?"

Dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Akıştayım!"

Nihayet!" "Ben çalışırken sen de yazabilirsin."

Başka bahaneler bulmaya çalıştı. "Polara'yı görmek istiyorum ve avukatım imzalamam için beni arayabilir." Adam hâlâ ikna olmuş görünmeyince ekledi: "Ve şu elbise meselesi için Dai'yi aramamı istemiyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Elbise şeyi mi?"

Yüzünü buruşturdu ve elini salladı. "Biliyorsun..." "Düğün" demek istemiyordu çünkü bu onu çok gerçekçi kılacaktı. Şu anda zihni kısmen gerçekte kısmen de kurguda yüzmesine izin veriyordu, bu yüzden ne burada ne de oradaydı ve böyle kalmak istiyordu.

Onu incelerken başını eğdi. "Bugün farklısın." "Dün gece yazdım."

Gözleri dizüstü bilgisayarına kaydı. "Beşinci kitap nasıl gidiyor?"

Sertleşti. "Evet."

"Karakterime ne olacağını çözebildin mi?"

Adaya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Bıçaklı bir fahişe penisini kesiyor ve Vietnam'da pis bir motelde kan kaybından ölüyorsun, öyle mi?"

Ona doğru yürüdü ve kulağına fısıldamak için eğildi, "Hayranlarını hayal kırıklığına uğratmak istemezsin, değil mi?"

Onu itti. "Bu benim kitabım, senin değil!"

Onun kıcını okşadı. "Yakında evde olacağım. Geride kalmaya alışma. Gelecekte benimle seyahat edeceksin." "Evet, tabii, her neyse."

Adam onun kıcını kavradı. "Bir dahaki sefere eve geldiğimde seni yatağımda çıplak istiyorum, anladın mı?"

"Evet."

Adam onu bıraktığında yüzünü buruşturdu.

"Dai'yi ara. Evlilik sözleşmesi hakkında herhangi bir sorunuz olursa bana bildirin. Benden bir şey ister misin?"

Kadın başını salladığında, adam derin bir öpücük için çenesini yukarı kaldırdı. "İrtibatta olacağım."

Bununla birlikte asansöre bindi. Birkaç saniye öylece durduktan sonra vızıldayan soruları bir kenara itip telefonunu kontrol etti. Bir gün daha hastanede tutulacak olan Colette'ten birkaç güncelleme ve Polara'nın birkaç sevimli fotoğrafı vardı. Kahvaltısı geldiğinde, hızla en sevdiği yer haline gelen adaya oturdu.

Sabah, serisini sürdürmeye kararlı bir şekilde hızlı ve öfkeli yazarken bir bulanıklık içinde geçti. Ara verdiğinde e-postalarını kontrol etti ve bazı işlerini halletti. Daha fazla erteleyemeyince Dai'yi aradı.

Telefon bir kez çaldı ve ardından "Sonunda" sesini duydu.

"Dai?"

"Sana en az üç sesli mesaj bıraktım."

"Bıraktın mı? Neden?"

"Neden?" Dai tehlikeli bir şekilde yankılandı. "Dükkânımda sevişmeye cüret ediyorsun ve sonra da kirli detayları vermek için beni aramıyor musun? En azından bunu yapabilirdin, özellikle de çılgın Çinli piliçlerle ilgilenmediği için."

Mutfakta volta atarken gözlerini devirdi. "Senin için bir işim var."

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma! Bana o muhteşem eski sevgilinle işinin bittiğini söyle ve sonra onu soyunma odamda becer." Dai derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı. "Sadece sesinin nasıl olduğunu hatırlayarak bile boşalabilirim. Ses çıkaran erkeklere bayılırım. Bana *Truva*'daki Brad Pitt gibi kesildiğini söyle. Ya da değilse, bana yalan söyle. Ya da daha iyisi, sana doyamadığını ve New York'un her yerinde seni becerdiğini söyle."

"Dai," dedi sertçe. "Kendine gel. İş konuşmak istiyorum." "Ben de seks hakkında konuşmak istiyorum."

"Dükkândaki gelinlik, elinizdeki tek gelinlik mi?" Bir duraksama oldu ve sonra, "Kapa çeneni."

Kaşlarını çattı, telefonu kulağından çekti ve sonra yerine koydu.

"Affedersiniz?"

"Kapa çeneni!"

"Sadece sordum-"

"Yeniden mi evleniyorsun?"

Şakaklarını ovuşturdu. "Sahip olduğun tek elbise bu mu, değil mi?"

"Ne fark eder ki? Sana özel bir tane yapabilirim."

"Zamanım yok."

Bir duraklama daha. "Hamile misin?"

"Hayır ve sakın bu dedikoduyu yaymaya kalkma." "Ama evleniyorsunuz?"

"Başka elbiseniz var mı, yok mu?" diye tersledi.

"Tamamlanmış olan tek şey bu. Ne kadar zamandan bahsediyoruz?"

"Haftalar."

Dai kesin bir ifadeyle, "Kes şunu," dedi.

Öğle yemeği için ne sipariş edeceğini düşünürken parmaklarını tezgâha vurdu.

Dai zayıf bir sesle, "Lütfen bana şaka yaptığını söyle," dedi. "Ne?"

"Hemen buraya gel." Kaşlarını çattı.

"Ama ben-"

"Şimdi!"

Hat kesildi. Bir süre telefona baktı ve sonra iç çekti. Tek yapmak istediği yazmaktı ama şimdi sahte düğün fotoğrafları için sahte bir gelinlik giymesi gerekiyordu. Ugh.

İlk çalışta telefonu açan Johan'ı aradı. "Madi-'deki Black Jade'e gitmem gerekiyor."

"Yukarı geliyorum," dedi.

"Sizinle lobide
buluşabilirim."

"Bir dakika içinde kalkacağım," diye ısrar etti.

Siyah bir kot pantolon ve bluz giydi ve Dai'nin vişne rengi vinil trençkotunu ekledi, bu da kendisini bir baş belası gibi hissetmesini sağladı. Yaşam alanına girdiğinde Johan asansörün önünde duruyordu.

"Sizinle aşağıda buluşabilirdim," dedi.

"Gerek yok Bayan Hennessy," dedi tuş takımına basarken.

"Roth bana kodu vermedi. Nedir o?"

Asansörün kapıları açıldı ve adam ona içeri girmesini işaret etti. "Mo arabayı getiriyor, hanımefendi."

İçeri girdi ve gözlerini ona dikti. "Kod, Johan."

Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Seni götüreceğimiz adres neresi?"

Kadın onun alanına girdiğinde, adam sertleşti. "Cidden bana şifreyi söylemeyecek misin?"

Ondan uzaklaştı ve yüzünü başka tarafa çevirdi. "Bayan Hennessy, sanırım bu konuyu Bay Roth'la konuşmanız gerekiyor."

Oh, yapardı. Ona şifreyi vermemişti, bu yüzden gidemezdi. Ne pislik ama. Ne yapacağını sanıyordu ki? Asansör lobiye açılırken Roth'a mesaj attı.

Ben: *Asansörün kodu ne?*

Johan Bentley'in kapısını açtı ve o da arkaya geçti. Ön koltuktaki iki muhafıza baktı.

"İkiniz de bana mı atandınız?" diye sordu.

Mo, "Evet, Bayan Hennessy," dedi.

"Roth'un yanında

kim var?"

"Diğerleri."

"Kaç kişisiniz?" "İhtiyacı olduğu kadar."

Başını sallayarak arkasına yaslandı ve mesajlarını kontrol etti. Telesekreteri tamamen doluydu ve o da öyle bıraktı. Colette'e mesaj attı, o da dinlendiğini ve kendini iyi hissetmediğini söyledi. Sosyal medya kontrolden çıkmıştı ama Mo, Black Jade'in önündeki kaldırıma yanaşırken mesajlara cevap vermek ve çalışmalarını beğenen okuyuculara teşekkür etmek için elinden geleni yaptı. Johan'ın elini tuttu ve yazışmalarını bitirirken kaldırıma adım attı. Kapının koluna uzandı ve çekti. Hiçbir şey olmadı. Telefonundan başını kaldırdı ve dükkânın karanlık olduğunu gördü. Ne oluyor be? Tam geri adım atacaktı ki içeride bir hareketlenme gördü. Dai hızla ona doğru geliyordu. Bugün siyah ipek bir tulum ve dar beyaz uzun bir kol giymişti, boynunda da beş tel inci vardı. Dai kapıyı açıp onu kolundan tuttu ve karanlık dükkânın içine doğru çekti.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Neler oluyor," diye homurdandı Dai onu soyunma alanındaki kaideye iterken, "seni geline hazırlamam için bana sadece birkaç hafta veriyorsun."

Dai'nin asistanı soyunma odasını dükkânın geri kalanından ayırıp onu soymaya başladığında, "Ama dükkân neden kapalı?" diye sordu.

"Dükkân kapalı çünkü dikkatimin dağılmasını istemiyorum," dedi Dai sert bir şekilde. "Şimdi, bakalım bu uyacak mı?"

Jasmine, içine girebilmesi için asistanların tuttuğu güzel elbiseye baktı. "Bu elbiseyi özellikle istememiştim. Sadece merak ediyordum-"

"Çeneni kapa ve içeri gir," diye emretti Dai.

Arkadaşına sakinleştirici bir bakış attı ama söyleneni yaptı. Ellerini kadınların omuzlarına dayadı, elbisenin içine girdi ve onlar elbiseyi yukarı çekerken nefesini içine çekti. Dai önünde durmuş, ellerini dua eder gibi birbirine kenetlemiş, onu izliyordu. Jasmine dikkatle kollarını narin dantel kolların içine soktu ve asistanlar elbisenin arkasını düzelterek geri çekilirken Dai'nin yüzünü izledi.

Dai onu kaidenin üzerine geri itti ve sonra etrafından dolaştı. Jasmine yansımasına baktı ve midesinin buz kestiğini hissetti. Elbise mankenin üzerinde nefes kesiciydi ama canlı bir beden üzerinde adeta hayat bulmuştu. Nefesini içine çekerken elmas taşlar parıldıyordu. Uzun kolları ve yüksek boynundaki karmaşık dantel deseni onu muhteşem ve zarif gösteriyordu. Tül etek yumuşak dalgalar halinde etrafına düşüyordu ve... her şey yanlıştı.

"Bu doğru elbise değil," dedi açıkça. "Ama bu mükemmel," dedi asistanlardan biri.

Başını salladı ve kaideden inmeye çalıştı ama Dai onu tekrar kaidenin üzerine itti.

"Bu o değil, Dai!"

Bu elbise özeldi. Sevgi ve özenle yapılmıştı ve o kadar güzeldi ki bakmaya kıyamıyordu. Bu elbise küçük kızların hayallerini süslüyordu. Üzerinde zaman sınırı olan bir iş evliliğini tanıtmak için birinin hayalini çalmak saygısızlık olurdu.

"Bu elbise çok fazla. Basit bir şeye ihtiyacım var ve-"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Dai parmaklarını şıklattı. "Sen bir Hennessy'sin ve o da iş dünyasında büyük başarılarla imza atmış, yolun öbür tarafından gelen bir adam. Onun için her şeyden vazgeçiyorsun, bilmek istediğim bir nedenden dolayı ondan boşanıyorsun ve sonra sihirli bir şekilde tekrar bir araya geliyorsunuz? Bu elbise peri masalı diye bağırıyor ve sen de bunu yaşıyorsun, sürtük."

"Benim için çok küçük."

Dai cebinden bir mezura çıkardı. "Göğüs çevresi dar ve belden içeri çekilebilir. Bunu düzeltebilirim."

"Başka bir şey denemek istiyorum."

"Doğru olduğunda, doğrudur. Elbise prensesi seçer, Bayan Jasmine. Bunu hiç duydun mu?"

Kadın homurdandı.

"Hayır."

"İşte şimdi oldu."

Telefonu çaldı ve asistanlara el salladı. "Biri şuna bakabilir mi lütfen? Aranmayı bekliyordum."

Dai'ye gelmek bir hataydı. Dai onu uygun gördüğü kıyafetle koridorda yürümeye zorlayacak ve hiçbir şey onu caydıramayacaktı.

Asistan telefonu ona getirdiğinde Ariana'nın adını gördü.

"Ariana, acil bir durum mu var?" diye cevap verdi.

"Şey, hayır, ben sadece-" diye başladı Ariana, telefon elinden kapıldığında.

"Ari," dedi Dai saçma sapan bir ses tonuyla. "Ben Daiyu. Uh-huh. Evet. Kız kardeşinin neden burada tek başına gelinlik denediğini söyle bana. Tabii ki benim gelinliğim! Neredesin sen? İşte mi? Biraz ara vermelisin. İhtiyacın var."

ve Jas i l e Roth arasında neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum çünkü cimri davranıyor ve bana hiçbir şey söylemiyor. Tamam, görüşürüz."

Dai telefonu uzattığında, telefonu aldı ve Ariana'nın telefonu kapattığını gördü. "Geliyor mu?"

"Tabii ki öyle. Kız kardeşi evleniyor. Bunu kaçırmak istemeyecektir, özellikle de ikinci kez cazibeli olduğu için, değil mi?"

Dişlerini sıktı. "Başka bir elbise görmek istiyorum."

"Bir tane bile alamayacaksın," dedi Dai sertçe. "Şimdi bana her şeyi anlat." "Ne hakkında?"

Dai ağzında üç iğneyle başını kaldırdı. "Eğer konuşmaya başlamazsan, bunlardan birini sana saplayacağım."

Cehennem gibiydi. Kendisi ve Roth hakkında konuşmak istemiyordu. O ve Roth diye bir şey yoktu ve bu iş bittiğinde aynı hatayı iki kez yaptığı için aptal gibi görünecekti. Ama kimsenin vücudunu sattığını anlamasına izin veremezdi.

"Birbirimizi asla unutamadık." Aynada kendine bakarken yüzünü buruşturdu ve herkesin ona değil de elbiseye odaklanmasına sevindi.

"Bunu ben de duydum," diye mırıldandı Dai. "Yani dün peşine düşüp seni soyunma odasında becerdi ve evlenme mi teklif etti?"

Kulağa çılgınca geliyordu ama başka ne diyebilirdi ki?

"Evet." "Ve şimdi de ay sonunda evleniyorsun?" "Evet."

"Ailen ne düşünüyor?" Dai büstünü ölçerken sordu. "Ona bir şans vermek istiyorlar."

Dai alaycı bir tavırla, "Zaman değişti," dedi.

"Evet. Bunun gizli tutulması gerekiyor. Şimdilik her şeyi gizli tutuyoruz."

"Elbette."

Dai'nin kolayca kabul etmesi son derece şüphe uyandırıcıydı. "Ben ciddiym, Dai." "Ben de iyi dedim."

Küçük kadın etrafında hareket ederken aynadan Dai'yi izledi. "Dün ben gittikten sonra kaç kişiyi aradın?"

Dai ona müstehcen bir gülümseme verdi. "Sadece en iyi arkadaşlarımdan birkaçı."

Dai'nin "kankaları" herhangi biri olabilir. Sormak istedi ama bilmemesinin daha iyi olacağına karar verdi. "Başka kimseye söylemezsen memnun olurum."

"Seni duydum. Benim ne olduğumu sanıyorsun?"

"Gezegendeki en büyük dedikoduculardan biri."

"Kırıldım," dedi Dai, sesi hiç de öyle gelmiyordu.

Ariana kısa bir süre sonra geldi. Perdeleri iterek soyunma odasına girdi ve olduğu yerde durdu. Ariana ellerini ağzına götürüp gözleri yaşlarla dolunca Jasmine'in kalbi sıkıştı.

"Aman Tanrım, çok güzelsin," diye nefes aldı

Ariana. "Gördün mü?" Dai küçümseyerek söyledi.

Gördü ve hoşuna gitmedi. "Ben daha basit bir şey istiyorum. Roth Smokin Parkı'nda olmasını istiyor. Bu çok fazla."

"İhtiyacınız olan şey tam olarak bu," diye açıkladı Dai. "Kırsalda düğün yapacak olmanız sade olmanız gerektiği anlamına gelmez. Öne çıkmanız gerekiyor ve bu elbiseyle parlıyorsunuz."

Parlamak istemiyordu. "Düşünüyordum da..."

"Bana bırak," diye emretti Dai ve Ariana'yı saten sedirin üzerine itti. "Muhteşem değil mi?"

"Öyle," dedi Ariana ve ona titrek bir gülümseme verdi. "Bu mükemmel."

Ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden Dai ve Ariana hayatı konuşurken sessiz kaldı. Dai'nin dürtmesine ve dürtmesine katlandı ve kitaba odaklanarak zihinsel olarak kendini olanlardan uzaklaştırdı. Dai yumruğuna vurduğunda yerinden sıçradı.

"Sakin ol!" Dai emretti.

Elini açtı ve göğsündeki ağırlığı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Elbiseden çıkıp normal kıyafetlerini giydi için rahatlamıştı.

Dai onun yanaklarını öperken, "İki gün sonra geri gel," diye emretti. Ariana kolunu onunkinin arasından geçirirken homurdandı.

"Bu palto sana çok yakışmış," dedi Ariana.

"Bu Dai'nin."

Kapıya yaklaştıklarında Ariana dükkânın etrafına bakındı. "Burayı kontrol etmem gerekebilir."

Kaldırıma çıktılar.

"Bunun için işten ayrılmana gerek yoktu," dedi.

"Elbette öyle yaptım. Yeni bir sayfa açıyoruz ve birbirimizin yanında olacağız. Bu elbise senin için mükemmel," dedi Ariana.

Johan yaklaşıırken başını salladı. "Seni bırakabilir miyiz?"

"Elbette."

Bentley'e geri döndüler. Ariana iş bölgesine kadar uzanan bir telefon aldığında rahatlamıştı.

"Roth'la aranızda her şey yolunda mı?" Ariana sordu.

Gözlerini kırptırdı. "Evet. Neden?"

"Sadece kontrol ediyordum." Ariana ona aşırı parlak bir gülümseme verdi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

Jasmine kız kardeşinin aceleyle binaya girmesini izledi ve Roth'un ofislerinin olduğunu bildiği caddenin karşısına baktı. Ariana endişelenmişti. Lanet olsun. Telefonuna baktı ve Roth'un mesajına cevap vermediğini gördü. *Muhtemelen hâlâ havadadır, diye düşündü.*

Mo'ya "Evim," dedi ve zihinsel olarak durdu. 432 Park ev değildi. Bir süreliğine kaldığı bir yerdi. Bunu unutamazdı.

BÖLÜM 16

"M

r. Roth'un teklifi fazlasıyla cömert."

Roth'un avukatı Mason'a baktı.

Evlilik sözleşmesinin şartlarını görüşmek üzere avukatıyla yaptığı toplantı sırasında birçok kez araya giren buldog. Adamın kaygan saçları, ince çizgili takım elbisesi ve kibirli otorite havası kadının tüylerini diken diken etmişti.

Avukatına göre evlilik sözleşmesi gayet açıktı. Mal varlıkları ayrı kalacak ve eğer boşanırlarsa (boşandıklarında) kadın yüz milyon dolar alacaktı. Tartışılan fahiş rakamlar dışında sürpriz yoktu.

İmzalamak için kalemi eline aldığı anda tereddüt etti. Sözlü olarak kabul etmişti ama bu yasal olarak bağlayıcıydı, onunla tekrar evlenmek istediğine dair bir beyandı. Roth ile bir yıl...

"Neyi bekliyorsunuz?" Mason sabırsızlıkla karışık bir sesle sordu. "Daha büyük bir anlaşma için mi bekliyorsun?"

Yetmiş iki yaşındaki avukatı Henry onun yanında sinirlendi. "Bay White, Bayan Hennessy'nin başka sorusu varsa, ofisinizle irtibata geçeceğiz."

Mason onu görmezden geldi ve bakışlarını ona sabitledi. Telefonunu masanın üzerinde döndürdü ve şöyle dedi: "Bay Roth bu konunun kapanmasını istediğini açıkça belirtti."

Bugün. Yeniden müzakere etmek istiyorsanız, ne istediğinizi bilmem gerekiyor ki onu arayıp bu işi halledebileyim."

Yani Roth avukatının telefonunu açıyor ama ona asansör kodunu içeren bir mesaj gönderemiyordu. Tipik bir durum. Kalemi evlilik sözleşmesi üzerinde bir o yana bir bu yana çevirirken Mason'a bakıyordu ve bu durum açıkça onun sinirlerini bozuyordu. Anlaşılan Mason onun zamanını boşa harcadığını düşünüyordu ve bundan hiç memnun değildi.

"Bay Roth'un artık Hennessy & Co'nun kontrol hissesine sahip olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, dikkatli davranmanızın akıllıca olacağını düşünmüyor musunuz?" Mason sordu.

Dışarıdan tepki vermedi ama midesi sıkıştı.

Henry ağır bir onaylamazlıkla, "Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok," dedi.

Mason bir kez daha onu görmezden geldi. Onun rahatsızlığını hissederek, öldürmek için içeri girdi.

"Bay Roth bunun adil bir anlaşma olduğunu düşündüğünü açıkça belirtti," dedi Mason, "geçmiş siciliniz göz önüne alındığında."

Henry sertleşti ve kalemi tıkırdamayı kesti.

"İlk boşanmamızı başlatan bendim ve hiçbir şey almadım," dedi sessizce. "Daha büyük bir anlaşma için direndiğimi düşündüren nedir?"

"Maximus gittiğine göre artık kaçacak kimsen yok," dedi Mason açık açık. "Kız kardeşlerinin de durumu pek iyi değil."

"Yapabilirsin-" diye başladı Henry hararetle ama kız koluna dokununca sustu.

"Roth meşgul bir adam," diye devam etti Mason, Henry'nin patlamasından etkilenmemiştir. "Şimdi daha fazlasını isteyerek onun sabrını sınamak istemezsin, değil mi? Benim tavsiyem, teklif ettiği şeyi kabul etmen ve bunun için minnettar olman."

Kalemi evlilik sözleşmesinin üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. Mason'ın hakaretleri yüzünden yüzü kızarmış ve gözle görülür bir şekilde üzülmüş olan avukatına baktı. Onun omzunu sıktı. "Teşekkürler Henry. İrtibatta olacağım."

Mason ayağa fırladı. "İmzalamayacak mısın? Bana bu işin halledilmesini istediğini söyledi."

"Neden imzalamadığımı sorduğunda, hakarete uğramaktan ya da haddini bilmeyen saldırgan bir avukat tarafından daha büyük bir anlaşmaya değmeyeceğimin söylenmesinden hoşlanmadığımı için imzaladığımı söyleyin."

Odadan çıkmadan önce adamın yüzündeki kanın çekildiğini görmenin mutluluğunu yaşadı. Dramatik bir çıkış yapmak iyi hissettirmişti. Daha büyük bir tazminat istemek ya da anlaşmadan caymak gibi bir niyeti yoktu ama Mason'ın Roth'un planlarını mahvettiğini düşünerek terlemesine izin verecekti. Hak etmişti. Kiminle konuştuğunu sanıyordu ki? Eğer Roth işlerini bu şekilde yürütüyorsa, çok fazla düşman edinecekti. Geri çekilemeyecek kadar derindeydi ama kimsenin onunla bu şekilde konuşmasına izin vermeyecekti. Siktir et onu. Evlilik sözleşmesi düğün gününe kadar bekleyebilirdi. Eğer Roth Mason'a imzalaması için gözünü korkutması emrini verdiyse, çok yanlış yapmıştı. Mason'ın küçümseyici hakaretleri ona zor anlar yaşatmaya daha da kararlı hale getirmişti.

Asansörle zemin kata inerken Mo yanında belirdi. Bentley'in içine girdiğinde telefonu çaldı. Ekranda Roth'un adı belirdi. Siktir et onu. Onun tehditlerini dinleyecek havada değildi. Mason zaten ne kadar az güce sahip olduğunu göstererek örnek bir iş yapmıştı. Telefonunu sessize aldı ve çatı katına geri dönerlerken pencereden dışarı baktı.

"Bayan Hennessy."

Mo ön koltuğa dönmüş, telefonunu uzatıyordu. Telefonu almadı.

o.

"Ben Bay Roth," dedi Mo, telefonu birkaç santim ötesine kadar uzatarak. Yüzünü.

"Onu geri arayacağım," dedi, Roth'un onu duyabileceğini çok iyi biliyordu. "Hanımefendi, sanmıyorum-"

Uzandı ve aramayı sonlandırmak için düğmeye bastı. Mo'nun gözleri büyüdü.

"Onunla konuşmak istemiyorum," dedi kararlı bir şekilde.

Park Avenue 432 numaraya geldiklerinde Mo ona asansöre kadar eşlik etti ve görememesi için tuş takımını bilerek kapatarak şifreyi girdi. Roth ona güvenmediğini açıkça belirtmişti. O geçici bir varlıktı ve serbest bırakılamazdı.

Mo cebinden telefonunu çıkardı ve cevap vermeden kaldırmadan önce ona baktı. Asansörden çıktı, ceketini koltuğa fırlattı ve ağzındaki kötü tadı silebilmek için bilgisayarına yöneldi. Taslağını açtığında, telefonundan gelen kısa mesajlar ekranda belirdi.

Ne kadar?

Mesajlarını kapattı, kulaklıklarını taktı ve çalışmaya başladı.

SLa-La Land'e girmeye çalışıyordu ama gerçek hayattaki saçmalıklar zihnini dolduruyordu. Dai ile son provasından yeni dönmüştü.

onu tamamen bitkin bıraktı. Elbise muhteşemdi. Eğer bu yeterince kötü değilse, Dai duvak konusunda ısrar etti... ve işte o zaman kıyamet koptu. Dai paniğe kapıldı ve içinden çıkma telaşıyla elbiseyi neredeyse yırtıyordu; bu da Dai'yi, kendisini gelinlik piyasasına sokacağına inandığı elbiseyi tamamlamak için günlerce az uyumanın neden olduğu destansı bir erime sürecine soktu. Çılgına dönen tasarımcıyı sakinleştirmek iki saat sürdü. Dai'yi yatıştıracak tek şey Jasmine'in duvağı takacağına dair verdiği sözdü. Her iki parça da artık misafir odasındaki dolapta asılıydı.

Yazacak kelimeleri vardı ama odaklanamıyordu. Toplantıdan çıktığından beri Mason birkaç kez aramıştı. Siktir et onu. Telesekreteri doluydu, bu yüzden mesaj bırakamadı. Ona birkaç kısa mesaj gönderdi.

Ses tonu önemli ölçüde değişmişti ama kadın buna inanmıyordu. Roth ayrıca onu aramasını emreden mesajlar gönderdi ama o aramadı. Mason'ın sözleri kafasının içinde dönüp duruyordu. Roth'un Hennessy & Co'yu devralmasından bahsetmiş olması aklını kurcalıyordu. İnsanlar onunla şirketlerini kurtardığı için minnettarlık duyarak evlendiğini mi yoksa paraya çok ihtiyacı olduğunu ve tekrar karısı olmak için yalvardığını mı düşüneceklerdi? Kendi kendine başkalarının ne düşündüğünün önemli olmadığını söylese de, bu konuyu düşünmeye devam etti.

Geçen hafta Colette'i birkaç kez ziyaret etmiş ve Colette uyurken Polara'ya sarılarak saatler geçirmişti. Tek dezavantajı, nişanlılığına inanmayan Lyle ile karşılaşmasıydı. Lyle şüphelenmişti ve Colette'in gerçekte neler olup bittiğini anlatmasını istiyordu, ama Colette onu oyaladı. Kayınbiraderi kendi alanında başarılı ve zorlu bir adamdı, ancak Roth'un mal varlığı çok çeşitliydi ve net değerlerini çok aşıyordu, bu yüzden onunla savaşmak boşuna bir çaba olacaktı. Yapılacak en kolay şey bu maskaralığa ayak uydurmaktı. Bunun için bir zaman sınırı vardı ve sonra hepsi onun entrikalarından kurtulacaktı.

Bilgisayar ekranını düşünürken parmaklarını tezgâha vurdu ve birinin çatı katına geldiğini haber veren asansör sesini duyunca dondu kaldı. Mutfağın girişini dikkatle izledi, Roth'un içeri girip boğazına sarılmasını bekliyordu.

"Bayan Hennessy?"

Yumuşak, kadınsı ses beklediği son şeydi. Tabureden kaydı ve Sarai'yi bir omzuna şık bir iş çantası asmış halde oturma odasında buldu.

"Tebrikler!" dedi öyle bir coşkuyla ki Jasmine bir adım geri çekildi.

"Pardon?"

"Nişanınızda tabii ki." Sarai topuklarının üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı ve ellerini çırpı. "Kitapların ikinizi tekrar bir araya getireceğini biliyordum."

Sıktığı yumruğunu arkasına sakladı. Şimdi kendi hayranını dövemezdi, değil mi? "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Evet, bilgiye ihtiyacım var," dedi Sarai hemen ve kanepenin kenarına tüneyerek iPad'ini salladı. "Aklınızda hangi tema var?"

"Tema mı?" diye yankılandı, tamamen denizdeydi. "Düğün için."

Dudağının kıvrılmasını engellemek için yoğun bir çaba sarf etmesi gerekti. "Neden bir temaya ihtiyacımız var?"

Sarai gözlerini kırıştırdı. "Buketin mi? Pasta? Eşleşmelerini istiyoruz, değil mi?"

Sahte düğününün temasının umurunda bile olmadığını söylememek için dudaklarını büzdü. Bu iş gittikçe daha da kötüye gidiyordu. Bir prenses elbisesine saçma sapan bir miktar harcamış olması yeterince kötüydü, şimdi de Sarai'yi *tema* sormaya mı göndermişti?

"Modern sonbahar renklerine ne dersiniz?" Sarai söyledi. "Erik ve yumuşak pembeler?"

Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Başını salladı ve Sarai bir şeyler karalamaya başladı.

"Harika. Fotoğrafçı için rezervasyon yaptırdım bile..." dedi dalgınca.

"Hangi tarih için?"

Sarai elini salladı. "Henüz emin değilim. Roth'un programı hâlâ değişiyor. Beklemedeler." Yukarı baktı ve onu işaret etti. "Sen ayrıntılar hakkında endişelenme. Bu benim işim."

Güzel, çünkü bunların hiçbiri için yaygara koparmayacaktı.

"Bir bakanım var," diye devam etti Sarai. "Aileniz dışında davet etmek istediğiniz başka kimse var mı?"

"Hayır," dedi ve sonra "Kaia," diye düzeltti.

"Harika, harika," dedi Sarai daha fazla not alırken. "Menü için tercihiniz?"

"Menü?"

"Törenden sonra biraz yayılacak." Sarai başını kaldırıp baktı, onun yüz ifadesini gördü ve elini salladı. "Ben hallederim. Elbisen yanında mı?"

"Evet."

"Güzel." Sarai iPad'ine bir not düştü. "Eminim *muhteşemdir*. Daiyu Wu bir dahi."

"*Vogue* öyle diyor," diye mırıldandı.

Sarai sırıttı. "*Vogue* yalan söylemez."

"Normalde Roth'la seyahat etmiyor musun?" diye sordu, normalde kalçadan bağlı olduklarını geç de olsa fark etmişti.

"Evet," dedi Sarai dalgın dalgın bir şeyler karalamaya devam ederken. "Daha yeni döndüm. Burada halletmem gereken başka işler vardı. Yakında dönecek. En sevdiğin çiçek hangisi?"

"Jasmine."

Sarai göz kırptı. "Anladım. Büyük gününüz için organize etmemi istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Um, hayır. Teşekkür ederim."

Sarai ayağa kalktı ve iPad'ini bir kenara koydu. "İkiniz adına çok mutluyum." Gülümseyecek enerjisi olmadığından başını salladı.

"Teşekkür ederim."

Sarai başını yana eğdi ve bir an için onu inceledi. Yüz ifadesi yumuşadı. "Sen iyi misin?"

"Tabii ki."

"Bunun çok fazla olduğunu ve zor birkaç ay geçirdiğinizi biliyorum, ancak bunun doğru yönde atılmış bir adım olduğunu düşünüyorum. Eğer yazdıklarınız doğruysa, aranızda özel bir şeyler vardı. Bunun gitmesine izin vermek istemezsiniz. İkinci bir şans elde ediyorsunuz ve bu çok güzel bir şey."

Sarai samimiyet yayıyordu. Onun hayallerini yıkacak cesareti yoktu.

"Roth her şeyi kendine saklar ama o iyi bir adamdır," diye devam etti Sarai çantasını omuzlarken. "Kimse onu bir şey yapmaya zorlayamaz."

Ne istediğini biliyor ve onu elde edene kadar da durmuyor." Başını yana eğdi. "Seninle farklı."

Hiçbir şey söylemedi.

"Buraya iyi alışabildin mi?" Sarai nazikçe konuyu değiştirerek sordu.

"Evet." Belli belirsiz el salladı. "Mutfakta çok zaman geçiriyorum."

"Aşçı mısın?"

"Hayır. Orada çalışıyordum." Sarai'nin

gözleri parladı. "Yazıyor musun?"

"Deniyorum ama çok şey oluyor."

Sarai ona sempatik bir bakış attı. "Eminim öyledir. Belki düğünden sonra gerçekten çalışmaya başlayabilirsin. Beşinci kitabı mı yazıyorsun?"

"Evet."

Sarai bir elini göğsüne koydu ve derin bir nefes aldı. "Tüm bunları nasıl topladığını görmek için sabırsızlanıyorum. Senin için okuyacak birine ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı?"

Başını salladı. "Başımı sallayacağım. Teşekkür ederim."

Sarai saatini kontrol etti. "Ben her şeyi halledeceğim. Bu arada, bir şeye ihtiyacın olursa, ben senin kızınım."

"Yapacağım."

Sarai asansöre doğru yürüdü. Tuş takımını bloke etmesi bir tesadüf müydü yoksa paranoyaklaşıyor muydu? Ve nasıl oluyordu da Sarai'de kod varken kendisinde yoktu? Jasmine dişlerini sıktı.

Sarai asansöre binerken omzunun üzerinden, "Bu arada, Roth fırsat bulduğunda onu aramanı söyledi," dedi.

Siktir et onu.

BÖLÜM 17

YEDİ YIL ÖNCE

S Onu gördüğünde kampüste yürüyormuş. Bir ağacın altında duruyordu, elleri cebindeydi ve yanından geçen kızların dikkatini çekti. Koyu renk gözlükler, kot pantolon, açık mavi bir düğme ve gri bir spor ceket giymişti. Üniversiteli gençleri ergenlik çağına girmiş gibi gösteriyordu. Onu görmek zaten ağır olan kalbinin ayak parmaklarına kadar batmasına neden oldu. Burada olmamalıydı.

Bir an için onu görmezden gelmeyi düşündü. Görmezden gelmeliydi. Her şey bitmişti ve onunla başka herhangi bir etkileşim sadece daha fazla acıya yol açacaktı, ama uzaklaşmadı. Etrafında koşuşturan öğrencilerle birlikte olduğu yere çakılıp kaldı. Adam ona doğru gelmedi; sadece sabit bir şekilde onu izledi ve onun kendisine gelmesini bekledi. Kendine güveni vardı. Bu onda fazlasıyla bulunan ama kızda eksik olan bir şeydi. Kendini onun kollarına atıp ağlamak istedi ama son zamanlarda bunu çok fazla yapmıştı. Onun burada ne işi vardı? Veda etmeye mi gelmişti? Bu düşünce içini dehşetle doldursa da, cezalandırılmaktan hoşlanan bir obur olduğu için hemen harekete geçti. Birkaç adım ötede durdu, onu içine çekti ve bu görüntüyü daha sonra ağzının suyunu akıtmak üzere zihnine kazımaya çalıştı.

"Konuşmamız gerek," dedi.

Gözlerini kırıştırdı. Beklediği şey bu değildi. "Bu iyi bir fikir değil."

"Sormuyorum."

Kaşlarını çattı. "Mesajımı almadın mı?"

"Babam biliyor," diye alıntı yaptı. "Artık seninle görüşmem.

Üzgünüm." "Peki, burada ne yapıyorsun?"

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

Kolundan tuttu ve onu bir blok ötedeki dairesine doğru itti.

"Dersim var!"

"Bunu telafi edebilirsin."

"Biri *görecek!*" diye tısladı uzaklaşmaya çalışırken. "Bırak görsünler."

Sesi son derece ilgisiz geliyordu.

"Bunu durdurmalıyız," diye fısıldadı umutsuzca. "Babam seni yok edecek."

"Bırak da baban için ben endişeleneyim."

"Eğer yapmazsam seni Langdon anlaşmasından çıkaracağını söyledi-"

"Zaten yaptı."

"Ama..." Kendini hasta hissetti. "Ama senden ayrıldım."

Adam ona baktı ama gözlüğü hâlâ takılı olduğu için yüz ifadesini okuyamadı.

"Üzgünüm, Roth. O anlaşma için çok çalıştın."

Onu apartmana kadar sürükledi ve asansördeki çift yan gözle baksa bile bırakmadı. Gözlerini dikmiş önüne bakarken midesi sarsıldı. Kız onun isteklerine uymuş olsa da babası tehdidini yerine getirmişti. Langdon anlaşmasının Roth'u bir üst seviyeye çıkarması gerekiyordu ama artık o da yoktu.

Sırt çantasından anahtarları çıkarırken elleri titriyordu. Roth anahtarları onun elinden aldı ve kapının kilidini açtı. Onunla birlikte daireye girdi, çantasını yere bıraktı ve pencerelere doğru yürüdü.

"Çok üzgünüm," dedi kalın bir sesle. "Yapmayacağına söz vermişti..."

Onu kendine doğru çekti. "Bana ne olduğunu anlat."

Gözleri yaşlarla dolarken yüzünü düşürdü. Tedirgin bir şekilde iki adım geri attı ve omuz silkti, gözleri kısılmıştı. "Eminim tahmin edebilirsin."

"Duymak istiyorum."

Sertçe yutkundu ve kollarını ortasına doladı. "Bana New York'a gelmemi söyledi." Bunu mümkün olduğunca acısız hale getirmenin bir yolunu düşünmeye çalışırken ayakkabılarına baktı. "O biliyordu."

Ayakkabısını halının üzerinde sürüklerken, kendisine yöneltilen hakaretler yerine yaptığı desene odaklanmaya çalışıyordu. Babasını daha önce hiç böyle görmemişti. Onu görünce öfkelenmiş ve iğrenmişti. Ne kadar da aptalmış. İki mutlu ay boyunca gerçekliği askıya almış ve hayatında ilk kez istediğini yapmıştı. Bir adama aşık olmuş ve kendini sonuna kadar kaptırmıştı. Kendini Philadelphia'nın New York'tan dünyalar kadar uzak olduğuna ve ilişkilerinin sadece aralarında kalacağına ikna etmişti. Yanılıyordu.

"Ona kimin söylediğini bilmiyorum," dedi ve bir damla gözyaşını gizlice silebilmek için saçlarını geriye doğru tarıyormuş gibi yaptı. "Eğer ilişkiyi kesmezsem senin işlerinin peşine düşeceğini söyledi."

"Ve?" diye sordu kız sessizleşince.

Titremeye başlayan ağzını kapattı. Adam ona doğru bir adım attığında, kadın elini kaldırdı ve tökezleyerek geri çekildi. "Hayır."

Onun kendisine dokunmasına izin veremezdi. Zaten pamuk ipliğine bağlıydı. Bir dokunuşla paramparça olacaktı.

"Bana ne dediğini söyle."

Yanağından bir damla yaş süzüldü ve koluyla sildi. "Önemli değil."

"Öyle."

Babasının sesi onu kesip geçerken irkildi. *Sen gerçekten de annenin kızıydın.* Her zaman bir hayal kırıklığı olduğunu biliyordu, ama Maximus'un ona fırlattığı şeyler sahip olduğu alternatif gerçekliği yok etti.

içinde yaşıyordu. Ona hakaretler yağdırdı. Ağzından çıkan her kelime fiziksel bir darbe gibi geldi ve o günden sonra günlerce yataktan çıkmadı. Hayatında ilk kez onun önünde ağladı. Durması için yalvardığında bile bu onu durdurmadı. Özür diledi, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına söz verdi ama adam onu dinlemedi. Hiçbir özür yaptıklarını onarmaya yetmeyecekti. Ford'la nişanlıyken başka bir adamla ilişki yaşayacak kadar ne düşünüyordu?

Bir el saçlarının üzerinden geçti. Kendini geri çekti ve iki elini de havaya kaldırdı. "Yapma, Roth," diye fısıldadı.

"Ne dedi prenses?"

"Bana öyle deme," dedi sertçe, iki eliyle yüzünü kapatırken. "Ben bir prenses değilim."

"Sen benim için öylesin." Ellerini aşağı çekti ve yüzünü çevirmeye çalıştığında ıslak yanaklarını avuçladı. "Bana bak."

"Hayır."

Her şeyi içinde tutmaya çalışırken titriyordu.

"Sorun yok."

"Hayır, öyle değil. Yapmamalıydık... ve sen anlaşmanı kaybettin." "Başka anlaşmalar da olacak."

"Hayır, olmayacak. Babamı tanımıyorsun."

"Benim için endişelenme."

Sakin sesi onun yıpranmış sinirlerini yatıştırdı. Ceketinin koluyla gözyaşlarını sildi ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

"Bana iyi davranma," dedi hışımla. "Neden?"

"Bunu hak etmiyorum."

Kadının çenesini yukarı doğru çekerek onu kendisine bakmaya zorladı. Sesine sızmasına izin vermediği öfke gözlerinden okunuyordu. Siyah havuzlar karanlık duygularla yüzüyordu.

"Onu dinlemeyin," dedi.

Yüzünden daha fazla gözyaşı süzülürken zayıf bir kahkaha attı. "Bu mümkün değil."

"Ne istiyorsun Jasmine?" diye sordu başparmağı alt dudağının üzerinde gezinirken.

Bir sıcaklık şimşegi suçluluk duygusunu ve üzüntüyü kovalarken geri adım attı. Öpülmek için yalvaran, titreşen dudağına dokundu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu Ford'la ilgili, değil mi?"

Ellerini birbirine doladı. "Henüz bilmiyor." "Onunla evlenmek istiyor musun?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Biz nişanlıyız." "Ben bunu sormadım."

Onun yüzünü inceledi. "Anlamıyorum."

"Onunla evlenmek istiyor musun?"

"I..."

"Onu isteseydin benimle yatmazdın." Sarsıldı. "Ben-"

"Dürüst ol, Jasmine."

Ellerini havaya kaldırdı ve volta attı. "Ford ile ilişkim böyle değil!"

"Onunla bir ilişkiniz yok. Onu ayda bir kez ailesiyle akşam yemeği için görüyorsun. Hepsi iş."

"Kız kardeşlerimin sahip olduğu şey bu." "Sen onlar gibi değilsin."

"Nereden biliyorsun?"

"Onlar gibi yapılı değilsin." Kitaplığını işaret etti. "Sen bir sanatçısın. Yazıyor olmalıydın, işletme ve ekonomi okuluna gitmemeliydin. Bu yüzden derslerinde bu kadar zorlanıyorsun. Kalbin bu işte değil."

Sertleşti. "Deniyorum."

"Olmamalısın. Bu işte iyi değilsin. Ailen seni kendi kalıplarına sokmaya çalışıyor ve sen buna uymuyorsun."

Gözleri yaşlarla doldu. "Uyum sağlamak istiyorum."

"Başka kalıplar da var. Onlarınkine uymak zorunda değilsin." Kadın ona bakakaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Başka bir yol seçebileceğini söylüyorum."

"Hangisi?"

"Ben."

Kalbi durdu.

"Ailenin sahip olduğu paraya sahip değilim ama çok çalışıyorum. Seninle evleneceğim."

Gözlerini kocaman açarak başını salladı. "Bu bir hayır mı?"

"Babam seni mahvedecek ve beni evlatlıktan reddedecek," diye fısıldadı. "Benim param var."

"Ama..." Zihni uğulduyordu. "Babam..." "Onu bana bırakın."

Başını iki yana salladı. "Onu benim kadar tanımıyorsun." "Nasıl çalıştığını biliyorum."

"Ama ciddi. Seni yok edecek."

"Bu konuda endişelenme. Ford'la evlenmek istiyor musun?"

Roth'la tanışmadan önce Ford'u istediğini düşünüyordu. Şimdi emin değildi. Uçurumun kenarında geziniyordu.

Roth onun var olduğunu bilmediği bir yönünü ortaya çıkardı. Rol yapmasına gerek yoktu. Onu olduğu gibi seviyordu. Hayatında ilk kez mutlu olmanın ne demek olduğunu gerçekten anlamıştı. Hayatı boyunca babasının onun için çizdiği yolu izlemişti. Memnundu çünkü babasının çizdiklerinin ötesinde bir şey olduğunu bilmiyordu ve sonra Roth'la tanıştı. Onun kendisini güçlü, cazibeli ve arzulu hissettirmesine bayılmıştı. Onu dinledi ve fikrini sordu. Farklı bir hayat için özlem duymasını sağladı.

yol. Ford ile hayatının neye benzeyeceğini ve nerede biteceğini zaten biliyordu. Roth ile olasılıklar sonsuzdu. Onun hakkında ne hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama evlenme teklif ediyordu. Belki de onu seviyordu.

"Jasmine."

Sesi sert ve sabırsızdı. "Ne?"

"Başkalarının senin için ne istediğini düşünmeyi bırak. Onu istiyor musun, istemiyor musun?" Roth ısırdı.

Kadın cevap vermekte zorlanırken, adam aralarındaki mesafeyi kapattı. "Onu istemiyorsun. Beni istiyorsun."

Duygularını kontrol altında tutmaya çalışırken dudakları titredi. "Beni istiyorsun, değil mi?"

İçindeki her şeyle. "Yapamayız."

"Neden?" diye sordu nazikçe.

"Babam gidiyor..." "Ne istiyorsun?"

Tereddüt etti.

"Hadi," diye ikna etti.

"Ben... Ben seni istiyorum," dedi telaşla. "Ama sana sahip olamam!" Onu kendine doğru çekti. "Sahip olabilirsiniz."

Geçimini onun için riske mi atacaktı? Buna inanamıyordu. "Hayır."

"Baban ya da insanların ne diyeceği konusunda endişelenme."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Pişman olmanı istemiyorum." "Pişman olmayacağım."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum." Onun yanağını okşadı. "Benimle evlenecek misin?"

Babasının açtığı tüm yaralar anında iyileşmeye başladı. Kalbi o kadar şişti ki nefes alamaz hale geldi. "Sen... Emin misin?"

Uçurumdan atlamak istiyordu, bunu o kadar umutsuzca istiyordu ki tadını alabiliyordu. Özgürlük. Teklif ettiği şey buydu. Dehşet ve umuttan başı dönüyordu. Onunla tanışana kadar bir kafeste olduğunu fark etmemiştir. O, onun için ejderhaları öldürmeye hazır, parlak zırhlı şövalyesiydi.

"Evet, eminim" demeden önce gözleri kızın yüzünde gezindi.

"Üniversite için param olmayacak."

"Okulu bırak. Yazar ol."

"Hayır. Diplomamı almaya çok yaklaştım." Alt dudağını ısırıldı. "Belki... belki bir iş bulabilir ve okula gidebilirim..."

"Ben ödeyeceğim."

"Bunu yapamazsın!"

"Ve daire." "Roth-"

Onu öptü. "Evet de."

"Ama..."

"Söyle."

Gülümserken yüzü gözyaşlarıyla dolmuştu. "Evet."

"Baban kendine gelecektir," dedi onu öperken ve yatağa doğru geri iterken. "Merak etme. Ben her şeyle ilgileneceğim."

BÖLÜM 18

Jasmine gözlerini Roth'un kulaklarında yankılanan güvencesiyle açtı. Yatağında uzanıp tavana bakarken bile Roth'un ellerinin üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu. İlişkilerini tamamlamıştı

çığlık atana kadar onu becererek nişanlandı. Unutamadığı anıların tadını çıkarırken bile, içindeki eleştirmen gözden kaçırdığı her şeye dikkat çekmeye başladı. Onunla evlenmek istemesi için net bir neden göstermemişti. Evlenme teklif etmişti (bir nevi) ve o da kabul etmişti. Aşk için o kadar çaresizdi ki, ona bir şans verdi ve atladı. Aptal kız. Evli oldukları iki yıl boyunca L kelimesini birçok kez kullanmıştı. Maximus hiç söylememişti. Roth, Maximus'un yola geleceğini düşünmüştü. Gelmemişti, bu yüzden iş için kötü olduğu için ondan vazgeçmeyi düşündü.

Yataktan kalktı, banyoya gitti ve yüzüne su çarptı. Roth'la olan ilişkisinin ona kazandırdığı en iyi şey yazarlık kariyeriydi. İş dünyasına girip babası tarafından sürekli sabote edilmek yerine hayallerine yatırım yapması için onu cesaretlendirmişti. Thalia Crane kitaplarını yazarken Roth faturaları ödedi ve daha sonra onsuz bir hayat kurmasına yardımcı oldu. Yazmak şeytanlarıyla başa çıkmasına yardımcı oldu, ona bir amaç verdi ve gerçek hayatta asla sahip olmadığı desteği veren bir insan topluluğu sağladı. Ve şimdi onları hayal kırıklığına uğratamazdı. Özel hayatı mahvolmuş olabilirdi ama hâlâ yazıyordu.

Karanlık mutfaka doğru yürüdü ve istediği kahve makinesini çalıştırdı. Doğru miktarda krema ile dumanı tüten bir fincan hazırladıktan sonra, dizinin üzerinde dengede duran bir not defteriyle pencere kenarındaki koltuğa tünedi. Zihni endişelerle dolu bir stres topuydu. Güneş yükselirken, onu rahatsız eden her korkuyu listeledi. Sayfalarca sürdü, ama bir kez kâğıda döktüğünde, boğazına dayanan hayali bıçağın keskin ucu kayboldu.

Roth ona kendini kapana kısılmış, savunmasız, muhtaç hissettiriyordu... Kendini yeniden o güvensiz üniversiteli kız gibi hissetmesine neden oluyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyordu. Kendi işinin sahibiydi ve bu hayatta harcayabileceğinden çok daha fazla parası vardı ama yine de ona karşı bir savaşta kazanamazdı.

İçinde kaynayan bir keder, öfke ve şehvet kütlesi vardı. Babasının ölümü, Roth'un hayatına acımasızca geri dönmesiyle birleştiğinde, çok ağır bir bedel ödüyordu. Bunun üzerine bir de mesleki kaygılar eklenmişti. Herkes beşinci kitabı bekliyordu. Kısa süreli ilham patlaması çoktan parlaklığını yitirmişti ve o yine başıboştu. Hikâyeyi sağlam ve tatmin edici bir sonuca ulaştırmak zorundaydı. Herkes hikâyenin epik olmasını bekliyordu. Bu ne anlama geliyordu? Her iki takma adla da neredeyse yirmi kitabı vardı ama yine de neden bazı kitapların tuttuğunu, bazılarının tutmadığını bilmiyordu. Binlerce mesaj yağıyor, hikâyesinin nasıl bitmesi gerektiğine dair tavsiyeler veriyordu. Başarısından önce sadece o ve karakterler vardı. Şimdi ise her biri farklı bir şey isteyen on binlerce insan vardı. Onlar için yazamazdı; kendisi için yazmak zorundaydı. Birçok yazarın baskı altında çatladığını görmüştü ve şimdi de bunu hissediyordu. Sarai'nin, Roth'un ve hatta kız kardeşlerinin bile kitabı okuyacağını bilmek onu felç etmişti. Kendine bunların sadece kelimeler olduğunu söylemeye çalıştı. İşi roket bilimi değildi, ama yine de... Onlar sadece kelimeler değildi, tıpkı müziğin sadece gürültü olmadığı gibi. Hikayeler insanları farklı bir dünyaya götürmek ve onlara hissettirmek içindi. Bunu başarmak için her kelimenin ve paragrafın bir amaç, hassasiyet ve özenle yazılması gerekiyordu.

Pencere kenarındaki koltuktan ayrıldı, fincanını doldurdu ve dizüstü bilgisayarını açtı. Ellerini tuşların üzerine koydu, gözlerini kapattı ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Duygusal durumu ile yazdıkları arasında doğrudan bir bağlantı vardı. Her ne hissediyorsa, gerçek hayatında her ne oluyorsa, karakterlerin eylemlerini/kararlarını/düşünce süreçlerini etkiliyordu. Thalia Crane kitaplarının bu kadar başarılı olmasının nedeni, kendisi ile karakter arasında hiçbir filtre olmamasıydı. Onlar bir ve aynıydı. Okurlar onun acısını hissedebiliyor ve mücadelesiyle bağ kurabiliyordu. Okuyucular onu destekliyordu. Hayatına büyük bir patlamayla (daha doğrusu birçok patlamayla) devam ettiğini sanıyordu ama hayat ona bir falsolu top fırlatmıştı ve nasıl döneceğini ve aklını tekrar oyuna nasıl sokacağını bilmiyordu. Geçmiş gözünün önündeydi ve onu geçmişinin üstesinden gelemediğini, ondan kaçtığını fark etmeye zorluyordu. Başa döndüğünde karakterine ihtiyacı olan kapanışı nasıl yapabilirdi?

Gözlerini yanıp sönen imlece dikti. Şu anda kitaba kendi kalp ağrısı ve kafa karışıklığından başka sunabileceği bir şey yoktu. İşe yaramak zorundaydı. Hayat yukarı doğru bir yörünge değildi. İnişler, çıkışlar ve uzun platolar vardı. Kitabı yazmanın tek bir yolu vardı ve bu da canını acıtacaktı.

İnsanlar yazmanın eğlenceli olduğunu düşünürdü. Bazen öyleydi de. Ancak okuyucuyu duygusal olarak etkileyen kitaplar, bir yazarın ruhunun parçalarını eserine diktiği ve karakterlere hayat vermek için kanını sayfaya damlattığı kitaplardı. Büyük yazarlar yaralarını deşer, acılarını süzgeçten geçirir ve dünyanın okuyup yargılaması için kağıda dökerlerdi. Onun işi gerçekte kurguyu o kadar kusursuz bir şekilde harmanlamaktı ki kimse birini diğerinden ayırt edemezdi. Acımasız ve yorucu bir işti ama doğru yapılırsa başkalarını iyileştirebilir ve onlara umut verebilirdi.

Parmakları tuşlara vurdu. Şerefsiz *geri dönmüştü*. Alt dudağını ısırıp ve sonra zihninin arkasındaki yargılayıcı sesi susturup devam etti. *Aradan geçen yıllar onu bir yabancıya dönüştürmüştü*.

Güneş yükselip mutfağı ışıkla doldurduğunda, kuvars tezgahdaki gümüş benekler dizüstü bilgisayarının etrafında parıltıydı. Onlara inanmayı seçti

sihirli parıltılar vardı ve harika bir yazı günü için kutsanıyordu. Kelimeler ekranı dolduruyordu, düzenli bir akış halinde değil, hikâyeyle boğuşurken kesik kesik. Gerçek hayatta üzerinde durmasına izin vermediği şeyler kahramanın içine süzülüyordu. Kendini karakterlere bıraktı ve onların onu istedikleri gibi şekillendirmelerine izin verdi. Saatler geçti. Bir ara verdi ve yemek sipariş etmeye karar verdi. Bazı notlar aldı, sosyal medyayı kontrol etti ve ardından hayranlarıyla konuşarak ve iyi dilekleri için onlara teşekkür ederek iki saat kaybetti. Bir salata ve patates kızartması yerken onlara çalıştığına dair güvence verdi. Kahramanının Roth'un kışını sayfada tekmelemesi tedavi ediciydi ve sürüklenen moralini yükseltti. Hikâyede, kadın kahraman Roth'u yolda bırakarak uzaklaşırken ona orta parmağını gösteriyordu. Tanrım, eğer bunu Colorado'da yapabilseydi, bu şimdiye kadarki en iyi şey olurdu. Adamın bir tanrı gibi sevişmesi ya da kızın onun sarp yüzünü sevmesi, hatta onu kışkırttığında ortadan kaybolan sakın görüntüsü bile önemli değildi. Tam bir kabadayıydı.

Şimdi ne olacak?

Birkaç senaryo denedi ama hiçbirisi işe yaramadı. Parmakları boş bir tabağın üzerine düştü. Patates kızartmalarının hepsini bitirmişti, bu yüzden çatalı aldı ve bir kruton sapladı. Göz ucuyla telefonunun ışığının yandığını gördü. Kimin aradığını görmek için yerinden kalkmadı. Dikkatini tekrar ekrana verdi ve yazdıklarını okudu. Bazı şeyleri değiştirdi ve etrafta zıpladı, fikirlerin canlı olup olmadığını görmek için onları dürttü. Daha fazla saat geçti. Volta attı, e-postalarını kontrol etti ve bir kez daha sosyal medyaya daldı, tekrar atlamadan önce komik memleri yeniden paylaştı. Bir duvara çarpmadan önceki yolu takip ederek bir hikaye dizisini çekiştirdi. Parmakları tuşların üzerinde dans etmeyi bıraktı.

Gölün kenarında bir adam duruyordu. Kız yaklaşınca adam döndü. Babası gülümsemedi. Artık gülümseyemiyordu ama davet etmek için elini ona uzattı.

"Gel kızım, bana bir hikaye anlat."

Ellerini geri çekti. Kurşun ağırlıklar gibi kucağına düştüler. Hayal dünyası yok oldu ve onu acıdan koruyacak hiçbir şey kalmadı. Maximus mükemmel bir baba değildi, hatta takdire şayan bir baba bile değildi ama onun babasıydı. Gözyaşları akarken yüzünü sildi ve bu hiçbir işe yaramayınca büyük çift lavaboya gidip yüzünü soğuk suyla yıkadı. Çalkalanan duygularını kontrol etmeye çalışırken ellerini tezgâha dayadı, ancak yazmak taşkın kapılarını açmış, kederin her şeyi ele geçirmesine izin vermişti.

Yere çöktü ve hıçkırığa hıçkırığa ağlarken ellerini yüzüne kapattı. Hâlâ kalp makinesinin sesini duyabiliyor, hastane odasının steril kokusunu alabiliyor ve elinin kendi elinin içinde soğumaya başladığını hissedebiliyordu. Sallanarak kendini yatıştırmaya çalıştı ama bunun işe yaramayacağını biliyordu. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Kulağına fısıldayan sesi onu daha çok ağlattı. Babasıyla iniş çıkışlar yaşamıştı ama o, tanıdığı tek ebeveyni ve sonunda ona en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olmuştu. Birlikte geçirdikleri zaman bir hediye idi ama çok kısa sürmüştü.

Fırtına dindiğinde kendini zorlayarak ayağa kalktı ve topallayarak mutfaktan çıktı. Yatak odalarından birinden bir yorgan çaldı ve onu oturma odasına sürükledi. Pencerele bakan kanepeye uzandı ve titrek bir iç çekti. Bu yükseklikte hiçbir bina görüşünü engellemiyordu. Sonsuz maviliğin bir parçasıydı. Dünyanın herhangi bir yerinde olabilirdi. Şehrin göbeğinde olduğuna kimse inanmazdı. Bir başka keder dalgası üzerine çökerken yüzünü yastığa gömdü. Gözleri şişene ve gevşeyene kadar ağladı.

Evlatlıktan reddedildiğinde canı yanmıştı ama bunun yanında hiçbir şeydi. Kız kardeşleri ve babasıyla konuşmamak imkânsız bir şey değildi çünkü aralarında bir ilişki yoktu ama şimdi... Şimdi ne kaçırdığını biliyordu -Destek, rehberlik, sevgi... Hepsi bir anda yok olmuştu. Maximus'u kaybetmek onu dizlerinin üzerine çökerten acımasız bir darbeydi. Thalia Crane serisi onun hayatıyla iç içe geçmişti, bu da babasının ölümünü sayfada yeniden yaşamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Okuyucular bunun zalimce bir şey olduğunu düşünecekti.

ama bu sadece hayattı. Babası, tüm kusurları gururla sergilenen bir hayran favorisiydi. Okuyucular da onunla birlikte onun yasını tutacaktı. Maximus sıra dışı bir babaydı ama yaptığı her şeyde mükemmel olmak üzere yetiştirilmiş bir adamdan ne beklenirdi ki? Onun için en iyisini istiyordu ve bunun ne olduğunu bildiğini varsayıyordu. Belki de biliyordu. Belki de Ford'la evlenmek onu çok daha mutlu bir yola sokacaktı. Bir yazar olmayacaktı ama belki de çocuklarından ya da başka bir hobisinden keyif alacaktı. Kim bilebilirdi ki?

Güneş batmaya başladığında gökyüzü altın rengine döndü. Bu güzelliğe kapılıp koltuktaki pozisyonunu terk etti ve pencere kenarındaki koltuğa kıvrılıp aşağıdaki şehri gizleyen bulutların içeri süzülüşünü izledi. Bu pencereden geçebilirse, cennete düşecekti... Elini cama koydu, kendisi olmak yerine çarpıcı ve huzurlu bir şeyin parçası olmak istiyordu. Alternatif bir evrende olmayı tercih ediyordu çünkü içine doğduğu evrene uymuyordu. Roth şu anda yaşamaya değer kılan tek kişiydi ve ona o kadar zarar vermişti ki bir parçası hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu. Kısa bir süreliğine babasına sahip olmuştu ve şimdi yine yalnızdı.

Elini pencereden çekti. Başını koluna yaslayıp kendini cama olabildiğince yaklaştıırken gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü. Gözlerini kapattı ve merkezdeki havanın yumuşak fırçasının yüzünü okşayan bulutlar olduğunu hayal etti.

Asansörün sesi uykusunu böldü. Artık karanlıktı ve ışıklar yandığında pencereden yansıyan büyük bir figürün çatı katına girdiği görüldü. Roth geri dönmüştü. Kadın onun ofisine ya da yatak odasına gitmesini diledi ama Roth doğruca ona doğru geldi. Gözlerini kapadı ve nefes alışını dengelemeye çalıştı. Adam yorgani aşağıya indirdi.

"Jasmine."

Yumuşak mırıltısının sesi onu neredeyse yıkıyordu. Gözyaşlarının taze yanığını örtmek için homurdanarak bir ses çıkardı ve kendini cama doğru bastırdı.

yüzünü sakladı. Adam buna izin vermedi. Omzunu kavradı ve çekti, böylece kadın onun kollarına yuvarlandı. Yorgan hâlâ üzerine sarılıyken onu kucağına alırken gözlerini kapalı tuttu. *Beni rahat bırak, diye sayıkladı* kafasının içinde. Colorado'da ona dönmüştü ama bunu bir daha asla yapmayacaktı. Ona, canı istediğinde acısını yüzüne vurma fırsatı vermeyecekti. Zaman zaman ne kadar düşünceli görünürse görünsün, bu sadece derinin derinliklerindeydi. Onun için gerçekten hiçbir şey hissetmiyordu. Bu, sonunda öğrendiği acı verici bir dersti.

Onu kanepeye oturttu ve üzerinde gezindi. Ne arıyordu acaba? Parmağını nemli kirpiklerine değdirdiğinde nefesi kesildi. Ne oluyor lan? Adam uzaklaşırken havada bir vınlama hissetti. Rahatladı ve adamın ayak seslerinin geri geldiğini duyduğunda ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Adam yanına oturduğunda sarsıldı. Dizüstü bilgisayar açılırken tanıdık bir vınlama sesi duydu.

"Öyle mi?"

Kadın sarsıldığında, adamın eli saçlarının üzerinde durdu. "Evet," dedi tekrar.

Oh, telefondaydı. Karşı taraftaki kişinin sesi Mickey Mouse'a benziyordu. Yazarken eli kayboldu ve sonra karmakarışık saçlarıyla oynamak için geri döndü.

"Mm. Bana geri dön."

Adam telefonu masanın üzerine koyarken bir gümbürtü duydu. Aramalarını böyle mi sonlandırıyordu? Adamın gözlerinin üzerinde gezindiğini hissedince ölü taklidi yaptı. On saniye sonra adamın tuşlara vurduğunu duydu.

Onun varlığı acıyı hafifletti ve zihni onun daktilosunun ritmine odaklandıkça babasıyla ilgili düşünceler dağılmaya başladı. Bundan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Gözlerini açarsa, ne kadar şiş ve kan çanağı olduklarını görecekti. Ağlama krizine girdiği gerçeğini saklayamazdı. Çalışırken, iki telefon görüşmesi daha yapıp tek kelimelik cevaplar verirken düşünceleri dağıldı. Normalde böyle mi konuştuğundan emin değildi.

konusuyor muydu yoksa düşünceli olmaya mı çalışıyordu. Telefon görüşmeleri arasında dizüstü bilgisayarında çalışıyor ve ara sıra onun saçlarını okşuyordu.

Otuz dakikanın geçtiğini hesapladığında sahte bir şekilde karıştırdı. Yazma işlemi anında durdu.

"Jasmine?"

Yüzünü örtmek için yorganı kaydırды. "Dönmüşsün."

Eli bir kez daha kızın saçlarına indi. "Kısa bir süre önce."

Uzaklaştı ve yüzünü ondan çevirerek doğrulup oturdu. "Ben duş alacağım."

Ayağa kalkmadan adamın kucağına sürüklendi.

"Bırak beni, Roth," dedi ve gözlerini kapalı tuttu.

Adam onun yüzünü kavradı. "Bana bak."

Gözleri yanarken başını eğdi. "Neden?"

Yüzünü zorla çevirdi. Kadın onu itmek için körlemesine uzandı. "Zor bir gün geçirdin," diye mırıldandı.

Adamın kendisine gösterdiği onca ilgiden sonra, bildiğinden şüphelenmeye başlamıştı ama teyit edilmesi yutkunmasına neden oldu.

"Nasıl?" diye fısıldadı.

"Güvenlik kameraları."

"Johan ve Mo beni izliyor mu?" "Hayır."

Gözleri açıldı. Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken ona baktı. "Beni mi izliyorsun?"

Gözyaşını silmeden önce bir süre ona baktı. "Sana neler olduğunu öğrenebilmemin tek yolu bu. Aramalarım cevap vermiyorsun."

Kucağından inmeye çalıştı ama adamın elleri kalçalarını kavrayarak onu yerinde tuttu. Araştıran gözlerden uzaklaştı ve yan masadaki dizüstü bilgisayarını gördü.

"Onu gerçekten seviyordun, değil mi?"

Yanağından bir damla gözyaşı daha
süzüldü. "Evet." "Seni incitti."

"Bunun için onu affettim."

"Ve sana mirasını vererek seni kendisinin olarak kabul etti," dedi sessizce.

Ağız titredi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken yere baktı. "Bir gün daha için her şeyden vazgeçerdim - hayır, en az bir aya ihtiyacım var. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı..." Başını salladı ve gözlerini ovuşturdu. "Colette ve Ariana için mektuplar bıraktı. Bıraktığı para yerine bir vedayı tercih ederdim. Anlamıyorum."

"O adamı kimse anlamadı."

Kadın sertleşti ve elini bırakarak adama dik dik baktı. "O değişti, senin aksine! Sen hâlâ bir pisliksin. Hennessy & Co'nun kontrol hissesini satın alıyorsun ve sonra bana şantaj yapıyorsun-"

Adamın eli kızın saçlarına kaydı ve ağız kızın ağzına gelmeden önce bir süre onu kavradı. Kadın geri çekilmeye çalıştı ama adam onun ırzına geçerken onu hareketsiz tuttu. Gözlerinden daha fazla yaş süzülürken elini onun elbisesine sardı ve büktü. Adam öpücüğü yumuşattı ve çekilmeden önce elini sırtında aşağı yukarı gezdirdi. Nefesi kesilirken yüzünü onun omzuna gömdü.

"Sana şantaj yaptığım için üzgün değilim çünkü seni istediğim yere getirdim."

"Bunu yapamam," dedi kısık
sesle. "Yapabilirsin," dedi adam
onu kaldırırken.

Adam bir yere doğru yürüyordu ama nerede olduğu umurunda değildi. Adam onu yere bıraktığında gözlerini açtı ve duşta olduklarını gördü. Adam üstünü çıkarmak için uzandığında, kadın adamın eline zayıf bir şaplak attı ama adam bunu görmezden geldi. Önce onu sonra da kendini soydu ve onu spreyin altına itti. Ilık su gözyaşlarını yıkarken kadın başını eğdi. Roth avucuna şampuan sıktı ve ağrıyan kafa derisine masaj yaptı. Kadın elini onun elinin üzerine koydu.

Karnını okşadı ve parmaklarının altındaki kasların gevşediğini hissetti. Tahrik olmuştu ama harekete geçmemişti. Bir bezi köpürtüp onu bir araba gibi silmeye başladığında, alçaltılmış kirpiklerinin altından onu izledi. Kıvrılmalarını engellemek için dudaklarını büzdü. Tam bir *erkekti*. Her *şeyi* yaptığı gibi onu da temizlemişti. Bezi altından kaydırmak için göğüslerini kaldırdı ve elini tutup her parmağını tek tek temizledi. Vücudundan aşağı doğru devam etti ama amına ulaştığında durakladı.

"İşte," dedi ve elini bez için uzattı. "Ben hallederim," diye homurdandı. "Yay."

Her şeyden çok meraktan, kendisine söyleneni yaptı. Adam onu hiç yıkamamıştı, ilişkilerinin balayı döneminde bile. Bugün onun çöküşünü izlemek onu etkilemiş olmalıydı.

Onun kendisini baştan çıkarmasını bekliyordu ama çenesi kilitli olmasına rağmen işine devam etti. Vücudunun geri kalanına geçtiği için neredeyse rahatlamış görünüyordu. Adam eğilip ayaklarının altını at toynakları gibi temizlerken bir elini onun sırtına koymak zorunda kaldı. Kadın hem üzgün, hem kuşkulu, hem de eğleniyordu. Doğrulduğunda, onu tekrar suyun altına itti ve iyice durulandığından emin olmak için ellerini üzerinde gezdirdi, hatta kışını ve kalçalarını da temizledi.

"OKB'n var mı?" diye sordu.

Adam kaşlarını çattı. "Neden sordun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sebebi yok."

Homurdandı ve kendini temizlemeye başladı. "Eğer bir iş yapacaksan, onu doğru yapmalısın."

Bir süre orada durup suyun adamın üzerinden kayışını izledi. Vücudu mükemmel olmaktan çok uzaktı. Kalçasında büyük bir yara izi vardı ve diğerleri kollarına ve sırtına dağılmıştı. Vücudu güçlüydü ama herkesinki gibi çalışmayan zihniyle kıyaslanamazdı. Gördü ki

Kimsenin sahip olmadığı bir fırsat yakaladı ve salt irade gücüyle imkansızı gerçekleştirmeyi başardı.

Devam etmeden önce onun penisini etkili bir şekilde sabunlamasını izledi. Ereksiyonu sıradan bir olaymış gibi davranıyordu ve onu rahatlatmak için mastürbasyon yapmayacağı açıktı. O burada olduğu için miydi? Kendini onun önünde diz çökmüş, ona sakso çekerken hayal etti. Karnına bir sıcaklık yayıldı ama geri döndü. Bu bir iş anlaşmasıydı, romantik bir ilişki değil.

Rahat, cinsiyetsiz pijamalarını giymeden önce havluyla kurulandı ve gece rutinine başlamak için banyoya geri döndü.

"Ne yemek istersin?" diye sordu.

"Aç değilim." Şişmiş, kan çanağına dönmüş gözleriyle cansız yansımasına baktı.

"Bir şeyler yemelisin."

Başını iki yana salladı. "Sadece uyumak istiyorum."

"Saatler önce tek yediğin salata ve patates kızartmasıydı."

Adam beline bir havlu sararken aynada onu inceledi. "Beni salata yerken izlemekten başka yapacak daha iyi işlerin yok mu senin?"

"Uzun bir uçuştı."

Dişlerini fırçaladıktan sonra yatağa girdi. Bir yastığı göğsüne bastırdı ve pencereden dışarı, yıldızlı gökyüzüne baktı. Tek ışık kaynağı şehirden ve aydan gelen gümüş parıltıydı.

Şilte alçaldığında kaskatı kesildi. İri bir kol onu adama doğru sürükledi. Kadının kıvrımları adamın vücudunun sert düzlemlerine oturdu. Dakikalar geçti ama ikisi de konuşmadı. Kadın kendini bilinçaltında onun sabit nefes alışını taklit etmeye çalışırken buldu. Ay, tembel tembel geçip giden bulutları aydınlatıyordu.

"Ben iyiyim," dedi
sessizce. Adam hiçbir şey
söylemedi.

Zihni kaçınılmaz olarak babasına geri döndüğünde, burnunu çekişini gizlemeye çalıştı. Beline dolanan kol sıkılaştı.

"Geçecek," diye fısıldadı.

Yüzünü yastığa gömdü, gözlerini kapattı ve kalp ağrısına teslim oldu.

S babasının elini iki elinin arasına aldı. Doktor ona ne yapacağını anlatırken sessizce uyanması için yalvardı.

oldu. Babası uyuyor gibi görünüyordu. Hâlâ sıcaktı, hâlâ buradaydı ama ona bunun askıya alınmış bir canlandırma olduğunu ve gerçekte o olmadığını söylediler. Babası bu yarı yaşamı istememişti ama bencilce, bu kararlar boğuşurken birkaç gün boyunca ona tutunmuştu. Bu çok yanlış geliyordu.

Doktor solunum cihazına yaklaşırken kalbi hızla çarpıyordu. Kendini ona saldırmaktan alıkoymak zorundaydı. Doktor makinenin düğmesini çevirdiğinde panikten başı döndü. Kendini olanlardan uzak tutmaya çalışırken zihni bedeninin dışına çıktı. Nefes alış veriş durduğunda babasına baktı. O da durdu, ama sonra göğsü tekrar hareket etmeye başladı ve neredeyse kendini kaybediyordu.

Hemşireler ona bir şeyler söyledi ama o onlara bakmadı. Bakamazdı. Gözleri babasına kilitlenmişti. Onu yalnız bıraktıklarında, yatağın yanındaki sandalyeye çöktü.

"Buradayım baba. Beni duyabiliyor musun?" Yanağını onun sıcak tenine bastırdı. "Beni hissedebiliyor musun?"

Kadın ona bir hikâyeye anlatmaya başladığında gözyaşlarını avucunun içinde topladı. Bu geliştirdikleri bir oyundu. Kadın bir hikâyeye başlıyor, adam da olayların sırasını tahmin etmeye çalışıyordu. Sonunu tahmin edememesi için mümkün olduğunca çok yanlış yönlendirme yapması gerekiyordu. Bu sefer, sonunda hiçbir kesinti, tahmin ya da eleştiri yoktu, sadece onun sesi duyuluyordu.

hızlı nefes alıp veriyordu. Hikâyeyi bitirdi ve bir başkasına başladı, onu duyabildiğine ve belki de hepsini şok edip mucizevi bir geri dönüş yapacağına ikna olmuştu.

Adamın teninin renginin değiştiğini ve dudaklarının mavimsi bir renk aldığını fark ettiğinde üçüncü kadın ortasındaydı. Sesi titremeye başladı. Sonunu duyabilmesi için umutsuzca titreyen sesini kontrol etmeye çalıştı ama asla başaramadı.

"O gitti."

Adamın soğuk elini iki elinin arasına almaktan başka bir tepki vermedi. "Bayan Hennessy, o gitti."

Bakımını durdurdu ve başını sallayarak doktoru onayladı. Doktor geri çekildi. Anlamlı ve dokunaklı bir şey söylemesi gerekiyordu ama aklına hiçbir şey gelmedi. Biraz daha zaman geçti. Kadın hareket etmedi.

"Onu götürmeliyiz hanımefendi," dedi biri.

Kadın başını salladı ama onu bırakmadı.

Hemşire nazikçe, "Onu bırakmalısın," dedi.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadı.

Hemşire elini onlarınkinin üzerine koydu. "Tatlım, arayabileceğim kimse var mı?" "Hayır," diye fısıldadı.

Ona kadar saydı, bunu yaparken derin, titrek nefesler aldı. Onuncu sayısında adamın elini bıraktı ve yatağın üzerine koydu. Ayağa kalktı ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken geri adım atmadan önce onun alnından öptü.

Hemşire sırtını sıvazladı. "Her şey yoluna girecek."

S

babasına son bir kez dokunmak için ona uzandı. Parmakları sıcak, kaslı bir ete değdi. Gözlerini açtı ve babasına baktı.

Roth'a.

Onun ıslak yanağını okşadı. "Uyan prenses."

Kalbi yeniden kırılırken ona baktı. "Hikâyenin sonunu hiç duymadı," dedi hıçkırığa hıçkırığa.

"Sorun yok, Jasmine."

Gözyaşlarını yutarken başını iki yana salladı.

"Onu çok özledim. Kimsem yok," diye fısıldadı çaresizlikle. "Ben varım," diye mırıldandı adam yüzüne öpücükler kondururken.

"Sana hiç sahip olamadım."

Adam kadının ağzının kenarını öptü. Saçlarını kavradı ve onu öperken kıpırdamadan tuttu, kederini içine akıttı. Adam, kadın onu doyururken hızını ayarlamasına izin verdi. Kadın adamın omuzlarını itince adam yan yattı. Kadın onu sırt üstü itti. Çıplak olduğu için onu soymasına gerek yoktu. Ağzını penisinin etrafına kapattı. Adam tısladı ve uzuvları sarsıldı.

"Jasmine."

Duşta yapması gerektiği gibi onu çalıştırırken onu görmezden geldi. Adam onu rüyasız bir uykuya daldıracaktı ve o da bu anıyı yeniden yaşamayacaktı. Düşünmek istemiyordu, acının üzerinde durmak istemiyordu. Adam onun için hazır olduğunda, pantolonunu çıkardı ve yüzüne binene kadar vücudunda süründü. Ona ne yapacağını söylemesine gerek yoktu. Üstünü çekip çıkarırken onu yedi, üstünden çıkarmak için aceleyle düğmelerini kopardı. Ona binerken yatak başlığını kavradı. Yarağa ihtiyacı olduğunda, vücudundan aşağı kaydığını ve onu içine kaydırarak.

Kadın hareket ettikçe dişlerini gösterdi, kendisini kullanmasına izin verirken gözleri parlıyordu. Zevke ulaştığında kısık inlemelerinin sesi odayı doldurdu. Bir el saçlarına dolandı ve onu aşağı çekti. Adamın ağzı kadının üzerine kapandı. Öpücük şehvetliydi ve onun ritmini bozdu. Uzaklaşmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. Adam itmeye başladığında ağır bir el onu adamın üzerine bastırdı. Üstte olduğu için kontrolün kendisinde olduğunu sanıyordu ama bu sadece adamın inanmasına izin verdiği bir yanılsamaydı. Adam onun altında kabardı ve

göz devirten bir güçle içine girdi. Adamın kolları kadının beline dolanarak onu yerinde tuttu.

"Roth," diye nefes nefese kaldı.

"Benimle misin?" diye sordu kabaca.

"Her zaman seninleyim, olmak istemediğimde bile," dedi yarısı karanlığa gömülmüş yüzüne bakarken.

"Burası senin ait olduğun yer."

Kulağına iğrenç şeyler fısıldadı. İkisi için de uzun sürmedi. Doruğa ulaştığında kulaklarını çınlatacak kadar yüksek sesle kükredi. Kız adamın üstüne yığıldığında, adam onun kışını okşadı.

"Beni yakaladınız," diye ilan etti.

Kız cevap vermeyince, adam onun kışını inletecek kadar sert bir şekilde kavradı.

"Beni duyuyor musun?"

Sesi, perişan haldeki sevgilisini teselli eden bir adamdan çok, öfkeli bir talim çavuşu gibiydi.

Onun hızlı kalp atışlarını dinlerken "Evet," diye mırıldandı. "Söyle," diye emretti.

"Sen varsın."

Elini kadının omurgasında gezdirdi ve ensesini kavradı. "Her zaman yaptın."

BÖLÜM 19

S göğsünde bir ağırlıkla uyandı. Gerçek anlamda. Roth yüzükoyun yatmış, kız da kısmen altına gömülmüştü. Kalıntıları Dünkü keder, yaklaşan bir kıyamet hissiyle birlikte başının üzerinde asılı duruyordu. Kendini *Grey's Anatomy'nin* işe gitmek istemediği bölümündeki Meredith Grey gibi hissediyordu. *"Devam etmek için bir nedene ihtiyacım var, biraz umuda ihtiyacım var. Ve umudun yokluğunda, yatakta kalmalı ve bugün ölebilmişim gibi hissetmeliyim."* O da böyle hissediyordu. Elbette Meredith'in aksine, işe (mutfığa) gittiğinde havaya uçurulma tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacaktı.

Ama yatakta kalıp dünyayı görmezden gelemezdi. Yazması gereken şeyler vardı. Roth'un yüzünü görebildiği kadarıyla inceledi. Uykusunda bile kızgın görünüyordu. Evli oldukları zamanları düşünmeye çalıştı. Roth hiçbir zaman sarılıp yatan biri olmamıştı. Eğer doğru hatırlıyorsa, kendi alanını sevdiğini açıkça belirtmiş ve seksten sonra her zaman çabucak ayrılmıştı. Peki bu kaşıklaşma saçmalığı da neydi?

Kadın altından sıyrıldığında hiç kıpırdamadı. Duş aldı ve giyinmeden önce şişmiş gözleri için krem sürdü. Taze kahve pişirdi ve tezgâha yaslanarak koyu damlaların cezveye süzülüşünü izledi. Dün döktüğü bir kova dolusu gözyaşına rağmen hâlâ kendini iyi hissetmiyordu. Gece yarısı sevişmesi ve Roth'un onu rahatlatma çabaları bir işe yaramamıştı.

Melankoliyi kovan sihirli iksir. Acı devam edecekti ve bununla başa çıkması gerekecekti.

Dizüstü bilgisayarının önüne oturdu ve parçalanmış taslağını çıkardı. Canavarı tekrar dürtmek istemiyordu, bu yüzden başka bir sahneye atladı ve babasıyla olan sahneyi yarım bıraktı. Bir gün daha güçlü olduğunda ona yeniden hayat verecekti ama o gün bugün değildi. Onu bir kez daha teselli edilemez hıçkırıklara boğmak için fazla bir şey gerekmeyecekti.

Çoğu gün yaptığı gibi, rehberlik için dua etti çünkü ne halt ettiğini bilmiyordu. Kelimeleri ekranda gezdirdi ve kafeinin etkisini göstermesini bekledi, iyi bir öğrenci olduğu için ilham perisinin ortaya çıkacağını umuyordu.

Sözlerine o kadar dalmıştı ki Roth'un mutfağa girdiğini duymadı. Roth bir yığın kâğıdı yanındaki tezgâha fırlattığında neredeyse taburesinden düşecekti. Evlilik sözleşmesine baktı, ona ölümcül bir bakış fırlattı ve şimdi dikkati tamamen dağılmış olmasına rağmen dikkatini bilgisayarına geri verdi. Üzerinde eşofman vardı ve başka bir şey giymemişti. Sabah ışığı koyu ten rengini sıcak bir tona dönüştürmüştü ve onu olduğunu düşündüğü tanrı gibi göstermişti. Göt.

"Ne kadar?" diye sordu.

Paradan bahsetmeye başlamadan önce ilk fincan kahvesini bitirmesini bekleyemez miydi? Bir kelimeyi sildi ve yerine başka bir kelime koydu.

"İki yüz milyon mu?"

Kadın bardağına uzandığında, adam onu kaptı. Onun bir yudum aldığını ve sonra yüzünü buruşturduğunu görmek için tam zamanında baktı. Tatlı içeceklerden hoşlanan biri değildi. Hayır, tıpkı kendisi gibi acı şeyleri severdi.

"Hak ettiğini buldun," diye mırıldandı. "Bana ne kadar istediğini söyle."

Sinirli bir of çekti ve deniz mavisi renkli kalemmini kaptığı gibi tüm sekmelerin olduğu yerleri imzaladı. Aşırı analiz yapmasına izin vermedi. Bu bir

sadece derinin derinliklerinde. Bir yıl sonra yoluna devam edecekti. İmzalamayı bitirdiğinde el yazmasına tekrar baktı.

"Madem daha fazla para istemiyordunuz, neden direndiniz?"

Dikkatini bilgisayar ekranına vermeyi sürdürdü. Adam onun yanına bastırdı ve saçlarını çekiştirdi. Kadın hâlâ ona bakmayınca yüzünü tuttu ve kendisine doğru çevirdi. Kız kendini tutamadan, adam onun ağzını kendi ağzıyla kapattı. Kız onun nazik öpücüğüne hazırlıklı değildi. Adam geri çekildiğinde, destek için taburenin altını kavradı.

"Sana görmezden gelinmekten hoşlanmadığımı söylemişim," dedi.
"Sözümün kesilmesinden hoşlanmıyorum,"
diye karşı çıktı. "Bana neden imzalamadığınızı söyle."

Kollarını kavuşturdu. "Bir dahaki sefere bana haddimi bildirmek istediğinde, avukatını kirli işleri yapması için göndermek yerine bunu özel olarak yap."

Adam onu bırakmadan önce yüzündeki eli gerildi. Kadın dizüstü bilgisayarına geri dönecekken, adam bilgisayarı kapattı ve tabureyi ona bakacak şekilde çevirdi.

"Açıkla," diye emretti.

"Bana başka seçeneğim olmadığını söyleyip durmana gerek yok. Gücüm olmadığını biliyorum, ama sen-"

"Mason ne dedi?" diye sordu.

"Daha büyük bir tazminat istediğimi varsaydı ve babam öldüğü ve kız kardeşlerimin durumu iyi olmadığı için başvuracak kimsem olmadığını belirtti. Ayrıca geçmişim göz önüne alındığında teklifinizin cömert olduğunu da açıkça belirtti." Parmağıyla adamın çıplak göğsüne vurdu. "Canın cehenneme, Roth. Sanki başka birini bulduğum için çekip gitmişim gibi davranıyorsun ve-"

"Kovuldu."

Geri çekildi. "Ne?"

"Ona imzaladığınızdan emin olmasını söyledim. Hepsi bu kadar."

Onun gözlerini aradı. "Ama Hennessy & Co'dan bahsetti."

"Bu herkesin bildiği bir Şey. Bunu onunla tartışmadım. Mason'a evlilik sōzleřmesinin bir an ōnce imzalanmasını istediğimi sōyledim. Rakibine karşı hangi taktikleri kullanacağını bilmek onun işi. Seni yanlış hesaplamış. Daha iyi bilmeliydi. Sen bir Hennessy'sin."

"Yani?"

"Sen Maximus tarafından yetiřtirildin. Zorlama ve tehditler senin ūzerinde iře yaramaz."

"O zaman neden bu pozisyondayım?" diye sordu.

"Çūnkū ben kirli oynarım. Bana karřı hiç řansın yoktu."

Adamın gōđsūnū itti. "Sinir bozucusun."

"Onu bugūn kovacađım," dedi

sessizce. Kadın omuz silkti. "Olan oldu."

"Bitmedi. Seni kızdırdı ve geri çekileceđini dūřūndūrdū. Bu saçmalıđa ihtiyaçım yok. Sana tatlı bir řekilde ihtiyaçım var, dūřmanca deđil."

Yūzūnū buruřturdu. "Tatlı mı?"

"Dūn geceki gibi tatlı. Seni her zaman bōyle istiyorum."

Kukusu titreşti. "Bōyle bir şey olmayacak."

"Bunu gōreceđiz."

Onu yavařça ve derinden ōptū, tadını çıkardı. Onu bir his dalgasının altına sūrūklerken diđer her řey kayboldu.

"Tatlı," diye onayladı onun dudaklarına

karşı. "Ben tatlı değilim."

"Elinde değil," dedi başını kaldırıp ona bakarken. "Yapmam gereken bazı gōrūřmeler var."

"Ne?"

"Beni bırakmalısın."

Ona o kadar dalmıştı ki kollarını ve bacaklarını ona dolamıştı. Dehşete kapılan kadın geri çekilirken, adam ona memnun bir sırıtış attı.

Ona dişlerini gōsterdi. "Bundan bir şey çıkarma. Senden nefret ediyorum." Adam onu çenesinin altından fırlattı. "Bana karşı koyamazsın."

Kadın onu ısırmaya çalıştı ama adam elini geri çekti. Adam evlilik sözleşmesini kapıp mutfaktan çıkarken dişleri havada şakladı.

"Gitmem gereken bir yer var," dedi. Ondan uzaklaşması gerekiyordu.

Kapı aralığında durdu. "Bugün bir gezimiz var."

"Planlarım var," diye yalan söyledi ve ardından, "Neden bana asansör kodunu vermiyorsun, ahmak?" diye çıkıştı.

"Yarın sana veririm." "Neden yarın?"

"O zaman yasal olarak bana bağlı olacaksın."

Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Affedersiniz?"

"Bu öğleden sonra Tuxedo Park'ta evleniyoruz," dedi sakın bir ses tonuyla ve kadının kafasına bir şey fırlatma isteği uyandırdı.

"Ne var? *Neden?* Sarai'nin belirli bir tarih olmadığını söylediğini sanıyordum." "Sana zaman veriyordum."

Taburesinden düştü. "Zaman mı? Ne için zaman?"

"Bu fikre alışmak için."

"Ama bana yalan söyledin."

Tek kaşını kaldırdı. "Beni suçlayabilir misin?"

"Evet, yapabilirim! Bugün yapamam! Hiçbir şey hazır değil! Rami ve Lyle şehirde değiller. Onlar olmadan evlenemem. Büyük, mutlu bir aile gibi görünmemizi istemiştin. Eğer orada olmazlarsa, insanlar merak edecek-"

"Rami bu sabah uçakla geldi ve Lyle da dün gece benimle birlikte geri döndü."

Ağzı düştü. Lyle ve Roth mu? Cehennem az önce donmuştu. Yaklaşan kıyamet hissi giderek güçleniyordu. "Şimdi de kanka mı oldunuz?"

"Biz medeniyiz."

Böyle bir şey olamaz. "Peki ya fotoğrafçı? Kaia ne olacak? Onu orada istiyorum."

"Senin dışında herkes gerçek tarihi biliyordu, Daiyu da dahil. Elbiseyi zamanında bitirdiğinden emin olmak için onunla temasa geçtim. Anlaşmaya varılmayan tek şey bu evlilik sözleşmesiydi."

Gözleri adamın kolunun altındaki kâğıtlara gitti. "Peki ya imzalamasaydım?" "Asla bilemeyeceksin."

Hay sikeyim! "Bence bunu başka bir gün yapmalıyız." "Hayır."

Çıldıracağını bildiği için düğün tarihini kasıtlı olarak ondan saklamıştı. Kabul etmek başka bir şeydi, evlilik sözleşmesini imzalamak başka bir şey ve sahte bir düğünü gerçekleştirmek bambaşka bir şeydi. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Yapamazsın."

"Saçıma ne olmuş? Yüzüme baksana! Gözlerim şişmiş!"

"Colette saçını ve makyajını yaptırması için birini getiriyor."

Ailesinin yardımıyla her şeyi halletmiş ve aklına gelebilecek her türlü bahaneyi engellemişti.

"Bir saat içinde yola çıkacağız. Bir çanta hazırla. Hafta sonunu orada geçireceğiz," dedi ve onu tam bir şok içinde orada bıraktı.

Bugün yatakta kalmalıydı. Ölümcül derecede hasta olduğunu iddia etmeliydi, ama hayır, giyinip çalışmaya başladı ve ona tam anlamıyla işleyen bir insan olduğunu gösterdi, ki öyle değildi. Zihni milyonlarca farklı yöne savruldu ama faydası yoktu. Evlilik sözleşmesini imzalamıştı. Geriye sadece tören kalmıştı ama en çok korktuğu şey de buydu. Eğer bir yargıç onları evlendirirse, bu tamamen işle ilgili olacaktı ama gelin gibi giyinmek ve ailesini de işin içine katmak bunu kişisel kılıyordu. Yedi yıl önce, ailesi ve Roth'un aynı odada bir arada olması için her şeyi yapardı ama şimdi herkesin onların sahte düğününe tanıklık etmek için bir araya gelme düşüncesi onu hasta ediyordu.

Mutfağı temizlemeden önce el yazmasını sakladı. New York'ta gökyüzünde tek bir bulutun bile olmadığı güzel bir gündü. Keşke öyle olsaydı.

Lanet olası fırtına. Mutfaktan çıkarken, telefonda konuşan Roth'un gürleyen sesini duydu. Bir imparatorluğu yönetmek ve onu bu kadar düzgün bir şekilde sıkıştırmak için nasıl zamanı oluyordu? Şerefsiz.

Smokin Parkı'nda kıyafetleri olduğu için bavula koyması gereken tek şey tuvalet malzemeleri idi. Olumlu şeylere odaklandı. Bu sonun başlangıcıydı. Bu pislik ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk sona erecekti. Şehirden uzaklaşıp bir süreliğine taşrada kalacağı için mutluydu. Kaia'yı görmeye gidecekti. Onu ameliyattan sonra iyileşmiş görmek harika olacaktı.

Roth içeri girdiğinde dolabın içinde dizlerinin üzerine çökmüş, tuvalet çantasıyla uğraşıyordu.

"Eşyaların neden yerde?"

"Her şeyi gözden geçirecek vaktim olmadı," diye mırıldandı adam eşofmanını çıkarıp pantolonuna uzanırken. Göz ucuyla onun yontulmuş kışına hayranlıkla baktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Bu hizmetçinin işi."

"I..." Kendini meşgul etmek için ürünlerinin kapaklarının ekstra sıkı olduğundan emin olmaya başladı. "Ben çalışırken kimsenin içeri girmesini istemedim. Bu dikkatimi dağıtıyor."

Pantolonunun fermuarını çekerken, "Biz yokken bavulunu açabilir," dedi. "Ben kendim yapmayı tercih ederim."

"Hâlâ direniyorsun," dedi sessizce.

Elini tuvalet malzemelerine doğru salladı. "Direniyor gibi mi görünüyorum?" "Zihninde direniyorsun."

Tabii ki öyleydi. Ne yapması gerekiyordu? Bir yıl sonra ondan kurtulduğunda yine bir enkaz olsun diye kendini ona mı verecekti? Sikerim böyle işi.

Misafir odasından gelinliğini ve duvağını aldı ve iş çantasını hazırlamak için mutfığa gitmeden önce her şeyi asansörün yanına yığdı. İşini bitirdiğinde Johan'ı asansörün yanında buldu.

giysi çantalarını havada tutuyordu ve eli bavulunun üzerindeydi. Roth omzunda küçük bir çantayla odadan çıktı. Telefonla konuşuyordu ve ona elini uzattı. Yüzüne bir bakış, onu sınamanın sırası olmadığını gösteriyordu. Parmaklarının onunkileri yutmasına izin verdi ve asansöre bindi.

Lobide yürürken başını dik tuttu. Daha önceki geçişlerinde olduğu gibi, burası da kalabalıktı ve insanlarla doluydu. Onlar geçerken hafif bir gürültü vardı ama Roth'un umurunda bile değildi. Kızın elini sıkıca tutmuş, hâlâ telefonla konuşuyordu. Gözlerini ileriye dikmişti.

Mo kaldırımdaydı. Roth'la birlikte arka koltuğa tırmandı ve bölmenin yine açık olduğunu gördü. Kemerini bağladı ve Roth bir aramayı bitirip diğerine geçerken camdan dışarı baktı. Düğün günü olduğu ortaya çıkan sıradan bir gündü. Büyütülecek bir şey değildi, değil mi? İnsanlar her zaman evlenirdi. Hatta bazıları aynı kişiyle iki kez evlenirdi, ki o da bunu yapmak üzereydi... Aynı kişiden iki kez boşanırlar mıydı? İşte asıl soru buydu.

Şehri arkalarında bırakıp kırlara doğru yol aldılar. Turuncu ve sarı yapraklar hâlâ ağaçları süslüyordu. *En azından fotoğraflar güzel olacak,* diye düşündü.

Roth bileğini kavradığında sarsıldı. Başını çevirdi, adamın elindeki yüzüğü gördü ve çekmeye çalıştı.

"Hayır," dedi

kararlılıkla. "Bu

beklenen bir şey."

"Ama-"

"Tartışmayın."

Kadın parmaklarını yumruk yapmaya çalıştı ama adam elini düzleştirdi ve devasa yüzüğü parmağına geçirdi. Daha kusursuz elmaslarla kaplı narin bir bant üzerinde kusursuz bir yastık kesim elmastı. Devasa ve gülünçtü ve o kadar güzeldi ki zaten ağır olan kalbi ayak parmaklarına kadar battı. Yüzük eline hükmediyordu. Kimsenin göz ardı edemeyeceği bir beyandı bu.

"Bu çok fazla," dedi belli belirsiz.

"Bu mükemmel." Elini bir o yana bir bu yana eğerek parıldamasını sağladı. "Sana çok yakışıyor."

Bu maskaralığa kendini tamamen kaptırmıştı. "Bu bir servete mal olmuş olmalı." "Bunun için endişelenme."

"Dai elbisenin parasını da senin ödediğini söyledi." "Bu gece seni onunla sikmek için sabırsızlanıyorum."

Bakışları onunkilere kaydı. O ellerini incelerken, adam da onu izliyordu. Göz kapakları aç gözlerinin üzerine indirilmişti. Adamın başparmağı teninde gezinirken kadının teni karıncalandı.

"Almanya'da bir gelin fantezim olduğuna karar verdim," dedi parmağı pırlanta yüzüğü iterken sessizce. "Sen bunu gerçekleştireceksin."

Elini onun elinden kurtarmaya çalıştı. "Ukala."

"Ukala, kendini patron *san*an birini tanımlar. Ben lanet olası bir patronum."

"Sen benim patronum değilsin," diye tersledi. "Göreceğiz bakalım."

Adamın gözleri kasıklarına kaydı ve kadının gözleri de otomatik olarak onu takip etti. Adam tahrik olmuştu.

"Yüzüğüm parmağındayken bana yumruk attığını görmek istiyorum."

"İş seyahatinde düşünmek için çok fazla zamanın oldu." Yüksek sesle konuşmaya çalıştı ama onun yerine sesi nefes nefese çıktı.

"İşte bu yüzden gelecekte benimle seyahat edeceksin. Fanteziler hakkında düşünmek zorunda kalmayacağım çünkü onları hemen gerçekleştirebileceğim."

"Cinsel olarak mahrum mu kaldın, Roth?"

"Hiçbir zaman sırf bedava olduğu için sunulan şeyi kabul eden biri olmadım." derken bakışları kızın ağzına sabitlenmişti.

"Sen daha ziyade ödeme ve var bir isteksiz ortak?" o alaycı bir şekilde sordu.

"Ben en iyisi için para ödüyorum prenses," dedi usulca. "Ve benimle sadece dövüşmen gerektiğini düşündüğün için dövüşüyorsun. Buna izin veriyorum çünkü bu benim zaferimi çok daha tatlı kılıyor."

Elini onun elinden çekti. "Sen tam bir-" "Görünüşe göre annem bizden önce gelmiş."

Ona fark ettirmeden malikânenin ön kapısından geçmişlerdi. Eve yaklaştıklarında önünde park etmiş bir kiralık araba gördü. Mo arabayı ön kapıya yanaştırırken Roth telefonuna cevap verdi. Cipten inip içeri girdiğinde Thea ve Kaia'yı antrede buldu.

"Evleniyor musunuz, hanımefendi?" Thea kocaman gözlerle sordu.

İkisinin de adımlarındaki aksamayı fark etmediğini umuyordu. "Evet, öyle. Sizi uyarmadığım için özür dilerim."

"Bir kadın, sanırım adı Sarai'ydi? Bir saat önce beni arayıp bugün hepinizin geleceğini haber verdi ve yemek şirketini ve konukları karşılamak için burada olduğumdan emin olmak istedi. Başka kimler geliyor?" Thea sordu.

"Kız kardeşlerim ve aileleri. Çok üzgünüm, Thea. Sana haber vermeliydim." Bugün evleneceğini *bilseydi haber* verirdi.

"Hepiniz bu gece kalacak mısınız?" Thea sordu. "Sanırım öyle."

Thea, "Odaları temizleyeceğim," dedi ve aceleyle yukarı çıktı.

Kot pantolon ve ceket giymiş olan Kaia'ya sarıldı. "Burada olmana sevindim. Nasıl hissediyorsun?"

Geri çekildiğinde Kaia'nın yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktığını gördü. "Sen iyi misin?"

Kaia arkasına baktı. "Roth nerede?" "Dışarıda telefonla konuşuyor."

Kaia onun elini kavradı. "Seninle konuşmam gerek."

"Tamam," dedi ve Kaia onu kütüphaneye götürürken istekle ilerledi. "Uçakta bir şey mi oldu?"

"Mesele o değil." Kaia odanın ortasında durdu ve ona döndü. "Bana dürüstçe cevap vermeni istiyorum."

Omurgasından aşağı bir önsezi sızıntısı süzüldü. "Tamam mı?"

"Onunla kendi özgür iradenizle mi evleniyorsunuz, yoksa sizi bir şekilde zorluyor mu?"

Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Özür dilerim?"

"Biliyordum." Kaia adımlarını hızlandırdı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken örgüsünü çekiştirdi. "Bunların hepsi benim hatam. Fırsatın varken gitmene izin vermeliydim."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Kaia neredeyse korku dolu bir ifadeyle ona döndü. "Onunla evlenemezsin Jasmine. Seni mahveder."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne?" "O benim oğlum. Onu sevmeliyim ama..."

Onu sevmeli miyim? Ne oluyor be? "Kaia, sen neden bahsediyorsun?"

"Seni bir kez daha gördüğünde gitmene izin vermeyeceğini bilmeliydim. Seni izleme şekli..." Kaia ürperdi. "O usta bir stratejist, her zaman herkesten bir adım önde. Bir hamle yapmadan önce yıllarca bekler ve hamlesini gerçekleştirdiğinde de asla hata yapmaz. Psikolog onun empatiden yoksun olduğunu söylüyor. Bu sayede kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeden hedeflerine odaklanabiliyor. Her zaman soğuktu, çocukken bile. Bir yola girdiğinde hiçbir şey onu durduramaz."

"Psikolog mu?" diye fısıldadı.

Kaia başını yana eğdi. "Bilmiyor musun?" "Anne."

İkisi de sıçradı. Roth kütüphanenin girişinde duruyordu. Yüz ifadesi her zamanki gibi esrarengizdi ama gözlerinde bir sorun vardı. Normalde hareketsiz olan yüzünde siyah elmaslar gibi parlıyorlardı.

"İşin bitti," dedi yumuşak bir sesle ve kadının midesinin bulanmasına neden oldu.

"Bilmiyor, değil mi?" Kaia aynı anda hem meydan okuyan hem de gergin bir ses çıkarmayı başardı.

"Bu onu ilgilendirmez."

"Hiç değişmemişsin," diye fısıldadı Kaia.

Ellerini arkasında kavuştururken soğukkanlılıkla, "Sen de öyle," dedi.

"Onun üzerinde bir şey tutuyorsun. O istekli değil," dedi Kaia.

Gözleri ona dikilmişti. Adamın iradesini üzerinde hissettikçe derisi kaşınmaya başladı. Sanki vücudunun her yerinde küçük kâğıt kesikleri varmış gibi hissetti. Buraya gelirken yaşadığı hafif endişe, tam anlamıyla paniğe dönüşmüştü.

"Jasmine ile olan ilişkim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Johan," dedi Roth ve muhafız onun yanında belirdi. "Annemin havaalanına geri götürülmesi gerekiyor."

"Hayır, Roth!" dedi ve korumacı bir tavırla Kaia'nın önüne geçti. "Sorun yok, Jasmine," dedi Kaia.

"Hayır, öyle değil. Ne olduğunu anlamıyorum-"

Çok geç olana kadar Roth'un hareket ettiğini fark etmemişti. Roth onu Kaia'dan uzaklaştırdı, Kaia da Roth'un kendisine fiziksel müdahalede bulunacağından korkmuş gibi aceleyle geri çekildi.

"Bekle, Roth, gitmesine izin veremezsin!"

Kaia kapıda duraksadı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama gözleri Roth'a kaydı ve aceleyle başka tarafa baktı. Johan kapıyı işaret etti ve Kaia dışarı çıktı.

"Bekle!" Jasmine bağırdı ama Johan kapıyı kapatarak Jasmine'in çılgınlığını yüzüne geri püskürttü.

Roth onun yüzünü avuçladı. "Sana ne söyledi?"

Ona ters ters baktı. "Senin derdin ne be?"

Ona yapışmış olmasaydı, adamın nasıl gerildiğini fark etmeyebilirdi.
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu tüm duygulardan yoksun bir sesle.
"Beni mahvedeceğini söyledi."

Sözlerini değerlendirirken gözleri Kaia'nın yüzünde gezindi. Kaia'ya hemen karşı çıkmaması kalbinin kaburgalarına çarpmasına neden oldu.

"Bana ne yapacaksın?" diye fısıldadı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Ona inanmadı. "Geri çekil."

"Tek isteğiniz oydu, bu yüzden gelmesine izin verdim. Daha iyisini biliyordum," dedi yumuşak bir sesle, sanki kadın ondan uzaklaşmak için var gücüyle mücadele etmiyormuş gibi. "Onu dinleme."

"Öz annen bana seninle evlenmememi söyledi!"

"Baban da sana aynı şeyi söyledi ama sen yine de yaptın."

"Bu farklıydı."

"Nasıl yani?" Onu kendisine bakmaya zorladı, parmakları tenine batıyordu.

Gözleri uçuruma açılan kara deliklerdi. "Ben aynı adamım." Hayır, değildi. "Beni incitiyorsun."

Sanki kendi gücünün farkında değilmiş gibi dokunuşu anında yumuşadı.

"Ona inanma," dedi.

Kaia'nın uyarısı kulaklarında çınlarken ona bakamıyordu. "İhtiyacım var..." Ondan uzaklaşmak için bir bahane bulmaya çalıştı. "Benim..."

"Benimle güvendesin."

Onu engellemek için gözlerini kapattı. "Roth, lütfen."

O kadar yakın duruyordu ki nefes alamıyordu. Gözlerinde hareketlilik vardı, hem de çok. Daha önce hiç görmediği kadar. Sanki uçurumun kenarında duruyormuş ve adam onu kenardan aşağı çekmeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. Onun daha güvenli bir seçenek olduğuna ikna olmamıştı.

"Annem ve ben hiç göz göze gelmedik." "Beni bırakmalısın."

Yüz ifadesi sertleşti. "Geri dönüş yok."

Kütüphane kapısı açılmadan önce üstünkörü bir vuruş oldu. Ariana kalçasında Kye'la kütüphaneye girdiğinde hemen onun yanındaydı ve ellerini onunkilere kenetlemişti.

"İşte buradasınız! Makyözüm ve kuaförüm yanımda!" dedi neşeyle.

Kız kardeşine doğru ilerlemeye başladığında, Roth onu durdurdu.

"Bize bir dakika izin verir misin?" diye o kadar nazıkçe sordu ki Ariana başını salladı ve hiç itiraz etmeden kapıya doğru ilerledi. Belli ki Ariana kız kardeşini bir psikopatla bıraktığının farkında değildi. Ariana'nın kapıyı açık bırakmış olması Jasmine'i cesaretlendirmişti.

Roth, "Annem ne derse desin, unut gitsin," dedi.

Hemen başını salladı ama adamın bakışlarına karşılık veremedi. Zihni, adamın ona nasıl kazık atabileceğini düşünmekle meşguldü.

"Jasmine."

"Mm-hmm?"

"Bana bak."

İtaat ederken zihinsel olarak hazırlandı. Yüzü sakindi ama gözlerinin mürekkepli derinliklerinde haince bir şey gizleniyordu.

Tanımlayamadığı bir duyguyla titreşen alçak bir sesle, "Beni tanıyorsun," dedi.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Lyle kaba bir tavırla sordu ve bakışmalarını kesti.

Roth'tan uzaklaştı ve bu sefer Roth onu bıraktı. Kayınbiraderine doğru yürüdü ve o da ona sarıldı. Onu kol mesafesinde tutup yüzünü incelediğinde kaşlarını çatı.

"Sorun nedir?"

Aynı adamla hayatının en büyük ikinci hatasını yapmış olabilir.

"Bundan emin misin?" Lyle bakışları kızın omzunun üzerinden geçerken sordu. Roth'un "Elbette öyle" demesinden bir saniye önce yaklaştığını hissetti. Roth'un eli kızın sırtının alt kısmına dokunarak onu izlediğini hatırlattı,

dinliyor, bekliyor.

"Burada olmana sevindim," dedi kısık sesle.

"İlkine beni hiç davet etmemiştin," dedi Lyle, gözleri Roth'un üzerindeydi. Parmağı yeni nişan yüzüğüne çarptı. Daha iyi görebilmek için elini kaldırdı. "Daha büyüğünü alamadın mı?"

"Hayır," dedi Roth.

Lyle onu kapıya doğru itti. "Hazırlan. Roth ve benim konuşmamız gereken şeyler var."

Arkasına bakmadan odadan çıktı. Fuaye insanlarla doluydu. Kye, yiyeceklerle içeri giren yemek görevlilerinin bacaklarının arasından hızla geçti. Rami oğluna bağırırken bir koluyla Polara'yı tutuyor, Ariana ise kırık saç bandı yüzünden ağlayan Bailey'i teselli etmeye çalışıyordu.

"Bugün o gün!" Colette dedi ve ona sarıldı. "Hazır mısın?"

Jasmine kapının önünde kayıtsızca duran Mo'ya baktı ama kapıdan geçmeye kalkarsa bir şey yapacağını hissediyordu.

"Hadi, Min." Ariana kollarını birbirine doladı. "Bu gösteriyi yola çıkarmamız gerekiyor!"

Kız kardeşleri onu saç ve makyaj sanatçısının devraldığı misafir odasına götürdü.

"Tebrikler, Bayan Hennessy. Bu özel günde nasıl bir görünüm istiyoruz?" diye sordu makyaj sanatçısı.

Bir şeyler düşünmeye çalıştı ama zihni bomboştu. Makyöz,

"Buketiniz ne renk?" diye sordu.

"Bir buketim var mı? Ben bile bilmiyorum." Herkes ona bakarken kalbi kulaklarında güm g ü m a t ı y o r d u . Yardım için kız kardeşlerine baktı.

Colette bir adım öne çıktı. "Buketinde koyu morlar, yumuşak pembeler ve beyaz var. Saçlarını toplayalım. Yüksek yakalı bir elbisesi var, duvağını da şurada görebilirsiniz." Giysi torbalarından birini işaret etti. "Makyajına gelince, kalın bir dudakla hafif ve klasik tutalım. Minnie?"

Başını salladı ve herkes harekete geçti. Kuaför saçını şekiştirirken, makyöz yüzünü boyadı ve başını bir o yana bir bu yana eğmesini söyledi. Kız kardeşleri çocuklarla birlikte yatağa oturup sohbet ettiler. O orada şoktan felç olmuş bir halde otururken odadaki hava hafif ve şenlikliydi. Histeri, geçen her saniyeyle birlikte yayıldı. Etrafında olup biten her şeyden tamamen kopmuş hissediyordu. Kye ve Bailey kucağına tünemişlerdi ama söyledikleri tek bir kelimeyi bile duymuyordu. Makyaj ve saç stilisti, çalışmalarının tam etkisini görebilmesi için geri adım attığında, birkaç saniye boyunca tepki vermedi.

"Ne düşünüyorsunuz, Bayan Hennessy?" "Harika iş," dedi.

Makyaj sanatçısı o kadar yetenekliydi ki yüzünde korkudan eser yoktu. Soğuk ter pudralanmıştı ve yanaklarındaki yumuşak allık, paniklemiş ve kendini kaybetmeye hazır olmaktan ziyade neşeli ve heyecanlı olduğu izlenimini veriyordu. Saçları şık ve parlaktı ve güzel duvağı yumuşak dalgalar halinde etrafına dökülüyordu. Alışılmadık derecede koyu mor mat bir dudacağı vardı, bu da onu giydirme oyunu oynayan bir Barbie'den çok Jasmine gibi hissettiren kişisel bir dokunuştı.

Saç ve makyaj sanatçıları eşyalarını toplarken, Polara'yı emzirmek üzere yatakta oturan Colette'e döndü.

"Heyecanlı mısın?" Colette sordu ama odadan çıkarken dikkati saç ve makyaj sanatçısındaydı. Kapı kapanır kapanmaz tekrar Jasmine'e döndü.

"Ben başladım," diye yüksek sesle fısıldadı. Jasmine gözlerini kırıştırdı.

"Özür dilerim?"

"Kitaplarınız."

"Oh." Yaptığı işle ilgili normal bir gerginlik ya da güvensizlik hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmedi.

"Çok buharlılar," dedi Colette ve rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Sana öyle olacaklarını söylemiştim."

"Bunların hepsi gerçek mi?"

Colette sordu. "Ne gerçek mi?"

"Ana karakter. Onun hakkında ne hissediyor? Sen de Roth hakkında böyle mi hissediyorsun?"

Yalan söylemek istedi ama faydası yoktu. "Evet."

Colette başını salladı. "Eğer ona karşı böyle hissediyorsan Ford'u neden terk ettiğini anlayabiliyorum. Lyle ve bende böyle bir şey yok." Polara'yı salladı ve dalgın dalgın göle baktı. "Dürüst olmak gerekirse bunu ister miydim bilmiyorum. Sana bakış şekli..."

"Bana nasıl bakıyor?" diye sertçe sordu.

Colette elini salladı. "Sen bilirsin."

Hayır, bilmiyordu. "Nasıl?"

"O..." Colette boğazını temizledi. "Tamamen sana odaklanmış, her ifadeni izliyor. Gerçekten çok yoğun. Bir erkeğin bana bu kadar bağlanmasını kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Bağlı mı? Evliliklerinin çoğunda ayrı yaşadılar.

"Senin hakkında böyle hisseden biriyle nasıl yaşıyorsun bilmiyorum. Seni ele geçiriyor, değil mi?"

Başını salladı. Roth'la bu oyunu en son oynadığında parçalara ayrılmıştı.

"İkinizin bu ikinci şansı elde etmenize sevindim," diye devam etti Colette. "Ariana onunla birlikte çalışıyordu. Bir anlaşma yapmak için Almanya'ya gitti ve bize de haber verdi."

"Bekle, ne?"

"Bilmiyor muydun?"

Görünüşe göre pek bir şey bilmiyordu. "Hayır."

Colette tek omuz silkti. "Muhtemelen en iyisi iş ve özel hayatı ayrı tutmaktır. Birbirine karıştırdığınızda kötü şeyler olur. Bu yüzden Lyle işe karışmadan bu işi hallettiğimiz için mutluyum."

"Doğum izninde olman gerekiyordu," diye hatırlattı ona.

"Ben!" Colette emzirmekte olan Polara'yı işaret etti. "Ariana her şeyi hallediyor ve mükemmel bir iş çıkarıyor. Yemek yiyor, uyuyor ve kız kardeşimin aşk ilişkisini okuyordum. Şirket dönüyor ve Polara muhteşem. Her şey yolunda gidiyor."

Ariana içeri girdi ve çocuğunun çığlıkları üzerine kapıyı kapattı. "Hadi, seni şu elbisenin içine sokalım."

Colette Polara'nın gazını çıkardıktan sonra kız kardeşleri onun elbisesini giymesine yardım ettiler. Düğmeleri iliklerken ve eteğini kabartırken heyecanla konuştular. Tül etrafına yerleşirken, bitmiş projeye baktı ve midesinin bulandığını hissetti. Bu her türlü yanıltı.

Ariana elini yüzünün önünde çırpı. "Aman Tanrım."

Colette gözyaşlarını sildi ve baş harfleriyle işlenmiş bir mendil çıkardı. "Şu lanet hormonlar."

"Töreni gölün önünde yapacağız," dedi Ariana pencereden bakarak. "Thea Polara'ya göz kulak olacağını söyledi, sonra da onu fotoğraflar için dışarı çıkaracağız. Şu anda ışık mükemmel."

"I..." Boğazını temizledi. "Bir dakikanızı alabilir miyim?" "Elbette."

Kız kardeşleri geri çekilip kapıyı kapatırken ona gülümsediler. Aynada kendine baktı. Bir gelin gibi görünüyordu. Yüzük ve gelinlikle birlikte bir milyon dolardan fazla para harcadığını tahmin ediyordu. Eğer bunu planlamış olsaydı, daha iyi görünemezdi, ama hepsi onun kazancı için bir gösterişi.

Onunla evlenemezsin, Jasmine.

Boğazı kapanmaya başladığında elleri elbisesinin yüksek yakasına doğru süzüldü. Kendini omzunun üzerinden kurdu arayan bir tavşan gibi hissediyordu. Acaba

Bunu gerçekten yapacak mıydı? Kendi annesi onunla evlenmemesi için onu uyarmıştı. Eğer bir işaret arıyorsa, o da buydu, değil mi?

Seni mahvedecek.

Parmakları taraklı yakanın üzerinde gezindi. Tutup çekmeye hazırlanmadan önce parmaklarını narin dantellerin üzerinde gezdirdi.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması karanlık hayallerini böldü. O daha seslenmeden kapı açılarak, herkesi ağırlamak için koşturmaktan pek de şık görünmeyen Thea içeri alındı.

"Özür dilerim hanımefendi ama sizi görmem gerekiyordu," diye söze başladı Thea ama Roth yanında belirince sustu.

Smokin giymişti ve cebine koyu mor bir gül iliştiirmişti. "Gelinimle konuşmam gerek."

Thea hemen başını eğdi ve geri geri odadan çıktı. "Elbette, efendim!"

Roth kapıyı kapattı ve ellerini ceplerine sokmadan önce kilitledi. Elini elbisesinin yakasından çekti.

"Çok güzel görünüyorsun." Ona doğru yürürken ayakkabıları ahşap zeminde tıkırdadı. "Kız kardeşlerin seni görmemi engellemeye çalıştı. Düğünden önce gelini görmenin uğursuzluk getireceğini söylediler."

Arkasında durdu, o kadar yakındı ki parfümünün kokusunu aldı.

"Ben şansa inanmam. Kaderini kendinin çizdiğine inanırım." Gergin bir duraklama oldu ve sonra, "Tereddütlerin mi var, Jasmine?"

Gözleri aynada onunkilerle çarpıştı.

"Kötü kız," diye mırıldanarak başörtüsünü yana itti ve açıkta kalan ensesine bir öpücük kondurdu. "Her şey yerli yerinde. Tek ihtiyacım olan sensin." Kızın omurgasının üst kısmına bir öpücük kondurdu ve kız uzaklaşmaya çalıştığında kalçalarını kavrayarak onu sabit tuttu. "Benden saklanabileceğin hiçbir yer yok. Seni avlarım."

Göğsü o kadar sıkışmıştı ki zar zor nefes alabiliyordu.

"Seçme şansın olduğunu sanıyorsun ama yok," diye fısıldadı bir eli karnının üzerinde gezinirken. "Her şey çoktan harekete geçti. Çok derinlerdesin prenses."

"Roth, dedi ki-"

"Ne dediği umurumda değil," dedi eli tülün katmanlarını yoklayarak aşağı kaydı. "O bir zehir."

Onun bileğini yakaladı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana neyin önemli olduğunu hatırlatıyorum."

Parmakları kadının kalbini bulana kadar kat kat eteğin içine girerken bileğindeki tutuşu onu geri çekmedi.

"Benim için yayıl."

"Siktir git."

"Eğer istersen yaparım. Kapıyı açacağım ve ailenin izlemesine izin vereceğim." Dişlerini sıktı ve bacaklarını ayırdı. "Senden nefret ediyorum."

Kaba tülü ona sürttü. Güneş bu hınzır sahneyi aydınlatıyordu. O, düzgün ve klasik gelin, hovarda nişanlısıyla törenden önce bir şeyler hissediyordu. Onu ustalıkla uyandırıp korku ve endişelerini gelgitli bir his dalgasının altına gömerken gözleri aynada onunkilere dikilmişti.

İniltisini bastırmak için dişlerini sıktı. "Dur, Roth."

"Benim için iki kelime söylemeni istiyorum, sonra her şey bitecek. Bunu benim için yapabilirsin, değil mi?"

Adam onu kabaca okşarken ürperdi. Ulaşamayacağı bir yerdeki tepeye odaklandığında zihni bembeyaz oldu.

"Benden neden kaçtığını biliyor musun?" diye sordu sertçe.

Onu sabit tutmak için bileğini kavradı, böylece kendini onun parmaklarıyla becerebilecekti. Adamın kolu kadının beline dolandı ve kendini onun kışına yaslarken onu sabit tuttu.

"Çünkü bana ait olduğunu biliyorsun. Sana verdiklerimi arzuluyorsun. Benimle savaşacak kadar güçlü değilsin, bu yüzden kaçıyorsun. Bu lanet şey artık sona erdi."

Parmakları makasla kesildi ve kadın düzensiz bir inilti çıkardı.

"Bizi buraya getirmek için neler yaptığım hakkında hiçbir fikrin yok.

Kimse aramıza giremez. Ailelerimizin söz hakkı yok."

Orgazmının yaklaştığını hissettiğinde nefesi kesildi. "Jamie."

"Evet Jamie," diye mırıldandı kulağına. "Benimle misin, Jasmine?"

"Evet," diye inledi.

Adamın eli kayboldu ve kadın öne doğru devrildi. Adam onu düşmeden yakaladı ve yüzünü ona çevirdi. Kadın orada öylece durdu, zonkluyor ve sızlıyordu; çünkü adam, kadının tırnaklarını adamın yüzünde gezdirme isteği uyandıran bir duruşla kıvrılmış tülü düzeltiyor ve duvağını düzeltiyordu.

Kadının kaynayan bakışlarıyla karşılaştı. "Bu gece," diye söz verdi ve elini uzattı.

Söylenecek çok şey vardı ama bir konuda haklıydı. Çok derine inmişti ve geri dönüşü yoktu. Kaia'nın uyarısı çok geç gelmişti.

"Elimi tut," diye emretti.

Derin bir nefes aldı ve uçurumdan aşağı adımını attı. Elini onun elinin içine koydu.

BÖLÜM 20

W

Odadan çıktıklarında yüzünde bir flaş patladı. Görüşü netleştğinde, beyaz giysili bir kadın gördü.

elinde kamera tutan bir pantolonlu.

Roth, "Fotoğrafçı samimi çekimler de yapacak," dedi. "Her şey hazır mı?" Lyle yukarı çıkarken sordu.

"Evet."

Ariana ona koyu mor, al ve yaseminli beyaz güllerden oluşan güzel bir buket uzattı. O daha bakamadan Roth onu dışarı çıkardı ve herkes arkalarından koşuşturmaya başladı. Elbisesinin önünü topladı ve yumuşak zemine batmaması için ayakkabılarının kare topuklu olmasına sevindi. Güneş batmaya başlayıp gökyüzünü renklendirirken gölün kenarında bir adam duruyordu. Bakanın önünde durduklarında, fotoğrafçı onları birbirlerine bakacak şekilde konumlandırdı ve bir tur fotoğraf çekti. Soğuk iliklerine kadar işlerken Roth'a baktı. Adamın gözleri sabit bir şekilde onunkilerin üzerindeydi. Bailey ve Kye'in mutlu sesleri, içinde sürüp giden ağır çatışmayla sarsıcı bir tezat oluşturuyordu.

Fotoğrafçı tatmin olduktan sonra Jasmine elindeki buketi Ariana'ya uzattı ve bakan konuşmaya başladı, sesi sessizliğin içinde kolayca duyuluyordu. Bakanın sözleri Ariana'nın sersemliğine nüfuz etmeye başladığında sinirleri yıpranmaya başladı. Parmakları Roth'un etine battı ama Roth tepki vermedi.

Konuşmaya başladığında yüz ifadesi donuktu. Kulaklarında gümbürdeyen kalbinin sesinden onun sözlerini duyamıyordu. Etrafta hoplayıp zıplayan fotoğrafçının ve ara sıra patlayan flaşların belli belirsiz farkındaydı ama gözlerini ondan ayırmadı.

"Bayan Hennessy," diye sordu bakan.

Gözlerini kırpıştırdı ve Lyle'in ona bir yüzük uzattığını gördü. Platin yüzüğü aldı ve elini uzatan Roth'a baktı. Yüzüğü onun parmağına geçirdi ve ilk seferinde takmadığı halde neden bu kadar zahmete girdiğini merak etti.

"şimdi, Bayan Hennessy, benden sonra tekrar edin."

Ailesinin bu birleşmeye tanıklık ettiğini ve fotoğrafçının dünyanın görmesi için en dramatik kareleri yakaladığını bilmek sesinin birkaç kez titremesine neden oldu, ancak Roth'un gözleri ona devam etmesini emretti. Zamanı geldiğinde Roth, zaten çarpıcı olan nişan yüzüğünü tamamlayan zarif bir pırlanta yüzük üretti.

Papaz gülümseyerek, "Gelini  pebilirsiniz!" dedi.

Roth peçesini geriye doğru sıyırdı. Çenesini yukarı kaldırdı ve sonra ağzını onunkine dayadı. Kısa, sert bir  p c kt  bu, kime ait olduğunu hatırlatan bir  p c k. O artık bir kez daha Bayan James Roth'tu. Rami'den tebrik edici bir sırt sıvazlaması aldı ve Lyle dar gözlerle izlerken kız kardeşleri tezahürat yaptı. Roth hakkında h l  karışık duygular beslediği açıktı. Bu konuda yalnız da değildi.

"Fotoğraflar,  abuk! Gökyüzü m kemmell!" diye bağırdı fotoğrafçı.

Kız kardeşlerinin aileleri iki yanda onları çevreliyordu. Kye ona doğru eğildi ve eteklerini tuttu.

"Teyze?" Kye aradı.

"Evet?"

"Evli misin?"

Elini onun başının üzerine koydu. "Evet."

"Bebeğiniz olacak mı?"

Roth'un belindeki eli sıkılaştı. Sesini hafif tuttu. "Herkesin bebeği olmaz, Kye."

"Col Teyze yaptı," dedi.

Fotoğrafçı çocukların kendisine bakmasını sağlamak için bir aşağı bir yukarı zıplarken Ariana, "Şimdi olmaz, Kye," dedi.

Fotoğrafçı, "Ve şimdi de mutlu çiftin bazı kareleri," dedi.

"Yemek!" Bailey, Lyle'ı eve doğru çekerken bağırdı. "Hadi amca! Pastaları var!"

Fotoğrafçı, "Tamam, siz ikiniz birbirinize dönün," dedi.

İsteddiği gibi yaptılar.

"Daha yeni evlendiniz," dedi fotoğrafçı onları bir keskin nişancı gibi takip ederken. "Çok mutlusunuz. Gülümseyin, gülümseyin, gülümseyin. Ya da... gülümsemeyin. Bunu da yapabilirsin. Tamam, göle bakın. Yumuşak yüz, yumuşak gözler. Birlikte yaşayacağınız yeni hayatı düşün. Çeneni kaldır, sevgilim. İşte böyle! İşte böyle."

Titriyordu. Bunun düşük sıcaklıktan mı yoksa artık yasal olarak ona tekrar bağlı olduğu gerçeğinden mi kaynaklandığından emin değildi.

"Bu işi çok ileri götürdün," dedi kadın.

"Bu gerekli," diye mırıldandı.

"Mutlu yüzler!" diye bağırdı fotoğrafçı.

Her ikisinin de yüzü düğün fotoğrafları için uygun ifadelere büründü.

Fotoğrafçı doğru açıyı yakalamaya çalışırken "Kaia'ya ne olacak?" diye sordu.

Eli onun elinin etrafında büküldü.

"Hiçbir şey." "Söz veriyor musun?"

"Görüşmeler sona erdi."

Başını salladı ve fotoğrafçının küfrettiğini duyunca hemen durdu. Kadın peçesiyle uğraşırken ve hatta kendi dünyalarında oldukları izlenimini vermek için peçesini Roth'un üzerine örterken yüz ifadesini yumuşatmaya çalıştı.

Fotoğrafçı, "Tamam, birbirinize bakın ve *gölümseyin*," diye seslendi.

Şu anda bu onu aşırıyordu ve Roth sadece para kazanırken gülümsüyordu, bu yüzden ifadeleri nötr ama yoğun kaldı.

"Tamam, sanırım bulduk!" diye duyurdu fotoğrafçı ve hızla eve doğru yola koyuldu.

Roth peçeden kurtuldu ve onun sıkıntılı bakışlarını tuttu.

"Karışmaya hakkı yoktu," dedi.

"Anlamıyorum."

"Gerek yok." Ellerini birbirine doladı. "Hadi içeri girelim. Üşümüştün."

"Roth."

Onun elini sıktı. "Hayır, bitti."

Bu konuda tartışmak istedi ama Thea'nın pencereden onları izlediğini gördü ve çenesini kapattı. Oyuncululuğunun tozunu attırma zamanı gelmişti.

Hiç kullanmadıkları resmi yemek odası, Thea'nın kim bilir nereden bulup getirdiği porselenlerle donatılmıştı. Yemekler servis edilirken masanın etrafında oturuyorlardı ama sonunda mutfağa geçip taburelere oturdular. Fotoğrafçının çekmeye devam ettiği kişisel ve samimi fotoğraflardan rahatsız olmuştu.

Roth ona, "Ne yaptığını biliyor," diye güvence verdi.

Oturduğunda, Bailey hemen onun kucağına tırmandı. "Bir prenses gibi görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Buketini alabilir miyim?"

"Tabii ki alabilirsin."

Bailey birkaç adım ötede durmuş Rami'yle konuşan Roth'a baktı. "O artık senin kocan mı?"

Karnı sıkıştı. "Evet." "İyi biri mi?"

"Evet." Yeğenlerine iyi davranırsa iyi olur.

"Teyze?"

Yeniden odaklandı.

"Evet?" "Seni
seviyorum."

Ona sarıldı. "Ben de seni seviyorum."

Roth'la araları bozulmuş olabilirdi ama herkes iyi vakit geçiriyor gibiydi. Lyle medeni davranıyordu ve kız kardeşleri şöminenin yanındaki kanepeye uzanmış, çocuklarını üstlerine yığmışlardı. Polara'yı mümkün olduğunca Colette ve Lyle'dan alıyor ve onun parlak mavi gözlerine doyamıyordu. Onları hiç görmediği kadar rahatlamış olan kız kardeşlerini izledi. Patron olabilirlerdi ama sezgileri Roth'un devreye girmesinden dolayı rahatladıklarını söylüyordu. Onun yardımı ve rehberliği için minnettardılar. Roth üzerine düşeni yapmıştı. Şimdi o da kendi üzerine düşeni yapmalıydı.

Sarai, Jasmine'in buketine uygun şeker çiçekleriyle süslenmiş pasta ve yemek konusunda mükemmel bir iş çıkarmıştı. Jasmine ailesiyle konuştu, yemeğini yedi ve Roth'un elini tutmasına, onu kucağına çekmesine ve bir dilim düğün pastası yedirmesine izin verdi. İçi donup kalırken kameralara gülümsedi.

Gece çöktü ve çok geçmeden çocuklar yatmaya hazırды. Yemek şirketleri toparlandı ve fotoğrafçı sonunda onlarla vedalaştı. Kendisi evin diğer kanadına giderken evin diğer kanadına giden kız kardeşleri ve kayınbiraderleri tarafından kucaklandı. Roth alt katta telefonda kaldı.

Thea'yı yatak odasında buldu. Oda beyaz gül yapraklarından bir örtüyle süslenmişti, şömine yanıyordu ve odanın her yerinde mumlar titreşiyordu.

"Aman Tanrım, Thea," dedi.

"En azından bunu
yapabilirim."

"Sensiz ne yapardım ben?" diye sordu ona sıkıca sarılırken. "Yapmak istediğim bir şey var-" Thea gözlerini açtığında omzunun üzerinden bir şeye dokundu ve geri çekildi. "Bay Roth."

Odaya girdi, gözleri çiçekleri ve mumları inceliyordu. Eğer kötü bir şey söylerse, o-

"Bugünkü yardımınız için teşekkür ederim," dedi.

Thea şaşkınlığını gizleyemedi. "Elbette efendim. Ne isterseniz." Jasmine'in yanağına bir öpücük kondurdu. "Tebrikler, canım."

Roth, çocukluk ve yetişkinliğin çatıştığı odaya baktı. Raflarında Susan Cooper ve Harry Potter'dan Stephen King, Stephanie Laurens, Kristen Ashley ve Charlaine Harris'e kadar her şey vardı. Bibloları, özellikle de cam olanlara bayılırdı, bu da hayvan şekilli veya çiçekli çok sayıda kağıt ağırlığı olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca sallanan Çin kedileri ve seyahatlerinden topladığı diğer tuhaf şeyler de vardı.

Kapı Thea'nın arkasından kapandığında topuklu ayakkabılarını çıkarıp şöminenin önünde durdu ve kulesinin penceresinde uzanan Rapunzel'in resmine baktı, saçları karede olmayan hayali bir prence doğru dökülüyordu. Hayat bir peri masalı değildi. Bu kavramı daha beş yaşına gelmeden anlamıştı. Tabloyu yıllar önce çöpe atmalıydı.

Gözlerini kapadı ve sıcak battaniyenin soğuğu kovalamasına izin verdi. Yanan odunun kokusu ve beyaz gürültü onu rahatlatıyordu ama Kaia'nın gitmeden önce yüzünde beliren ifade içini kemiriyordu. Bir annenin oğluna bu şekilde bakmasına ne sebep olabilirdi? Colorado'yu ve Roth ile Kaia'nın hastane odasında yaptıkları o uzun bakışma yarışmasını düşündü. O zaman Kaia'nın onu yıllardır görmediği için şok olduğunu düşünmüştü ama şimdi o kadar emin değildi.

Giysilerin hışırtısını duydu ve onun arkasından geldiğini hissettiğinde ayak parmaklarını gül yapraklarından oluşan battaniyenin içinde kıvırdı. Onun konuşmasını bekledi ama o sessiz kaldı. Alaycı bir tavırla, *ilk* hamleyi *onun yapmasını beklediğini* düşündü.

"Bana Kaia'dan bahset," dedi.

"Hayır."

Kız onunla yüzleşmek için döndüğünde, adam kollarını ona doladı ve onu sıkıca kendine çekti.

"Bana hayır diyemezsin," diye tısladı. "Bundan sonra olmaz." "Bu onunla benim aramda."

"Görünüşe göre beni uyarma ihtiyacı hissetmemiş. Beni mahvedeceğini söyledi. Ne oluyor, Roth?"

Yüzünü onun saçlarına gömdü ve içine çekti. "Onun onaylamadığı şeyler yaptım."

"Ne yaptın, Roth?"

"Bu onunla ilgili değil. Bizimle ilgili. *Bu.*" Adamın elleri kadının karnında gezindikten sonra göğüslerine doğru ilerledi ve arkadan bastırırken sıktı. "Önemli olan tek şey bu."

"Seks hiçbir şeyi çözmez!"

Boynundaki o noktayı buldu ve diliyle orayı yaladı. "Çözülecek bir şey yok. Ait olduğun yere geri döndün ve her şey olması gerektiği gibi."

Gözleri iradesi dışında kapandı. "Bu yanlış."

"Yıllar sonra ilk kez her şey yolunda. Bunu biliyorsun ama buna karşı koymaya, benimle savaşmaya devam ediyorsun." Dişleri ensesini sıyırdı ve kadın titredi. "İstedğin kadar savaşabilirsin. Kazanamayacaksın."

"Colorado'dayken Hennessy & Co'nun peşinde miydin?" diye sorarken büyüye karşı koydu ve alevlere baktı.

"Evet."

Öfke arzusunun önüne geçti. Ayağının topuğuyla adamın ayakkabısına vurdu. Adam tısladı ve bir saniye sonra onu göğsüne doğru kaldırdı, böylece ayakları havada sallanıyordu.

"Terbiyeli ol," diye tısladı kulağına doğru.

"Bütün gün uslu *durdum*. Haftalardır ipleri elinde tutuyorsun, beni manipüle ediyorsun, beni sıkıştırıyorsun. Hayatımı ele geçirdin, ailemi tehdit ettin, *beni* tehdit ettin. Benden bu kadar. Bırak gideyim."

"Hayır."

Kız onun kaval kemiğini morartmaya çalıştığında, adam onu yatağa taşıdı ve yatağın üstüne fırlattı. Kadın etek denizinde çırpınırken, adam onu sırt üstü çevirdi ve yatağın kenarına çekti. Kadın oturmak için mücadele ederken, adam onun kalçalarını araladı. Adam kasıklarını onunkilere bastırduğunda donup kaldı.

"Düğün gecemize kışına şaplak atarak mı başlamak istiyorsun?" diye sordu ona doğru yaklaşırken.

"Bu gerçek bir düğün gecesini değil. Bu pahalı bir maskaralık, böylece ailemin desteğine sahip olduğunu göstererek New York'taki egemenliğini sağlamlaştırabilirsin."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Bu intikamla ilgili."

"Bir parçası."

"Peki ya diğer kısımlar?"

Gözleri ona yakın bir şekilde bastırıldığı yere kaydı. "Gerisini biliyorsun."

Onu oturma pozisyonuna çekti. Kadın gerildi, adamın aletini yumruklamaya hazırды. Adam ellerini saçlarının arasına sokup tokaları nazikçe çekerek onu etkisiz hale getirdi. Bu basit hareketin neden olduğu rahatlık dalgasıyla savaşıırken gözlerini kapattı. Bu, cinsel okşamadan çok daha baştan çıkarıcıydı. Kendini yakalamadan önce ona doğru sallandı.

Sarılmadan ya da öpülmeden büyümüşü. Sevgi, babası bakmadığı zamanlarda Thea'dan küçük dozlarda aldığı bir şeydi. Babasının gazabına uğramaktan korktukları için herkes ondan uzak duruyordu. Yatılı okulda öğretmenler, öğrenciler başarılı olamazsa işlerini kaybedeceklerini bildiklerinden onları çok zorluyorlardı. Ford'la nişanlandığında, el ele tutuşmak ve yanaktan öpmek için can atıyordu. Dokunulmaya hasretti. Roth bunu hissetmiş ve onu kendisine bağlamak için kullanmış gibiydi. Hatırlıyor muydu? Bu yüzden mi elini saçlarında yavaşça gezdiriyor, kavga etmek istediğinde onu yatıştırıyordu? Uzaklaşmaya çalıştığında

yüzünü adamın karnına bastırdı ve ensesine masaj yaparak onu rahatlamaya ikna etti. Ona karşı nasıl direnebilirdi? Onun şefkatli saldırısıyla nasıl savaşıacağını bilmiyordu.

Seni mahvedecek.

Kaia'nın sözleri zihninde yankılanırken gözlerini açtı. "Neden beni mahvedeceğini düşünüyor?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Seni terk ettiğim için beni cezalandırmak için mi?" "Bu ceza gibi mi hissettiriyor?"

Sertçe yutkundu. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Konu ona geldiğinde nasıl bölümlere ayıracağını bilmiyordu. Bir geçmişleri vardı, yani o yüzsüz bir pislik değildi. Bir zamanlar onun en iyi arkadaşı ve kurtarıcısıydı ama şimdi... Ne oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Düşman mı? Ortak mı? Daha ilk günden saatler geçmişti ve adam onu tamamen mahvetmişti.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

Adam yüzünü kendi yüzüne doğru eğdiğinde gözlerini kapattı. Adam onun yüzünü öpücüklere boğarak gerginliğini daha da azalttı.

Gözleri yaşlarla dolarken "Dur," dedi.

Parmakları kadının boğazında gezindi. "Annem sana bana canavar dediğini söyledi mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve onunkilerle çarpıştı. "Ne?"

"Annem bende bir sorun olduğunu düşünüyor. Beni akıl hastanesine yatırmak için psikologlara götürürdü." Adam eğildi ve kadının nabzına bir öpücük kondurdu. "Belki de haklıdır."

Adamın takım elbisesini avuçladı. "Roth."

"Ben onun istediği gibi bir oğul değilim. Bu senin ve benim ortak noktamız. Ailelerimize asla uyum sağlayamadık." Onun boynunu emdi ve nefesi kesildiğinde tenine karşı gülümsedi. Boynundaki tendonu takip ederek çenesine, oradan da kulağına ulaştı. "Sen bir Hennessy'sin."

ülkenin en büyük imparatorlukları. Bir Baldwin'le nişanlıydınız, sizin gibi büyümüş altın bir çocukla. Dışarıdan bakıldığında hayatın mükemmeldi ama sen başka bir şey arıyordun. Onu bende buldun."

Başını kaldırdı ve ona baktı.

"Bana başka kimsede olmayan bir şey verdin," dedi. "Ne?"

Eli onun boğazında dolaştı. "Beni olduğum gibi kabul ettin. Kimse beni seçmezken sen beni seçtin."

Kadın uzaklaşmaya çalıştığında, adamın eli boğazında sıkıştı.

"Sen bana her şeyi verdin. Kim bununla kıyaslanabilir ki?"

"Kes şunu, Roth." Hiçbir zaman tam olarak iyileşmemiş eski yaraları kesip açıyordu.

"Eğer yeniden evlenseydin, onu yok ederdim."

Bunu kastettiğini görebiliyordu.

"Eğer kitaplarındaki adamların, beni unutmak için kullandığın adamların isimleri bende olsaydı, onları mahvederdim." Adamın gözleri kadının yüzünde gezindi. "Aramıza kimi soktuğuna dikkat et."

"Dedin ki-"

Eli bükülerek kadının sözlerini kesti.

"Babanı yaptığı her şey için affettin. Beni neden affetmedin?" "O beni severdi."

Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Seni sevmemi istiyor musun?"

"Hayır."

"Neden olmasın?" diye sordu başparmağı nabzını okşarken. "Özgür olmak istiyorum."

"Ben zengin bir adamım."

"Para özgürlük demek değildir ve sen... sen sahip olduklarınla asla tatmin olmayacaksın. Hangi yolda olduğunu zaten biliyorum. Ben zaten o hayatı yaşadım. Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Ben herkes gibi değilim."

"Özgürlük istiyorum," dedi şiddetle. "Senden ayrıldıktan sonra kanatlandım. Sensiz uçtum."

"Lanet kanatlarını yakacağım."

"Bana bir yıllığına sahipsin. Ondan sonra-"

Ağzını onunkinin üzerine kapatarak sesini yuttu. Saçlarını kavradı ve yüzünü ona doğru çevirdi. Adam duyularını kendisiyle -tadıyla, dokunuşuyla, iradesiyle- doldururken zihni bomboş kaldı. Roth'ta onu pervane gibi kendine çeken bir karanlık vardı. Ford'un tertemiz tavırları onu etkilememişti. Onu kendine çeken Roth'un saldırganlığı ve pürüzlü yanlarıydı. Özgünlük istiyordu, bu onun dünyasında nadir bulunan bir şeydi. İnsanlar sürekli bahislerini koruyor ya da bir iyilik için birilerine yalakalık yapıyordu. Roth babasının emirlerine boyun eğmemişti. Çok çalışarak zirveye çıkmak istiyordu. O zamanlar onu arzuladığını açıkça belirtmiş ve asla yalan vaatlerde bulunmamıştı. Bu yüzden Londra'da ona inanmıştı. O asla yalan söylemezdi.

Eli bacaklarının arasına gitti. İç çamaşırı engel değildi. Ceketini kavradı ve onu kendine doğru çekti. Onun hakkında ne hissedeceğini bilmiyordu ama adamın ateşlediği acı, öfkesini ve incinmişliğini bastırdı. Adam haklıydı. Önemli olan tek şey buydu. Sadece yanmadan önce sönmesi için dua etti.

Kadının ne kadar ıslak olduğunu fark edince inledi. Kalçalarını ellerine doğru salladığında, küfretti ve pantolonunu karıştırdı. Penisini serbest bırakması ve sanki ondan ayrı kalmaya dayanamıyormuş gibi içine gömülmesi saniyeler sürdü. Dudaklarını ayırdı ve alnını onunkine bastırdı.

"Bana bak."

Kadın gözlerini açtı. Adam kabzasına kadar girerken ona ters ters baktı. Kolunu adamın boynuna doladı ve alnını onunkine bastırdı. Eteğinin katmanları ikisinin arasında buruş buruş olmuştu.

"Benden başka kimse yok," diye hırladı.

Adamın sakalını okşadı ve boynundaki yara izini parmakladı.

"Biliyorum."

Eli onunkinin üzerine geldi ve büyük yüzüğün üzerinden geçti. Onun gözlerindeki karanlık tatmin parıltısını gördü.

"Sen benimsin."

Ve o da onunkiydi. Rollerı değişmişti. Artık aranan ve hayranlık duyulan kişi oydu. O, arkadaşlarından herhangi birinin sahiplenmek isteyeceği seçkin bir bekârdı. Dai'nin ona verdiği tepki aklından geçti ve tırnaklarını ensesine geçirdi. O, bir tanrı gibi sevişen ve bunu onlara kirli bir şekilde veren kötü bir çocuktur. Kadınlar bunu içgüdüsel olarak hisseder ve tadına bakmak için her şeyi yaparlardı. Dai'nin onu becerdikten dakikalar sonra ona asılmasının nedeni de buydu. Kendilerini onun gibi mahvedecek bir erkek istiyorlardı... Önümüzdeki bir yıl boyunca bu canavar onun olacaktı.

Elini kızın boğazına doladı ve onu geriye itti. Üzerine abandı, kendini olabildiğince derine zorlamak için ağırlığını ona yükledi. Nefes nefese kaldı, acı ve zevki işlerken uzuvları sarsıldı.

"Benim olduğunu söyle," dedi.

Siyah gözlerindeki çalkantı ona kontrolünün paramparça olduğunu söylüyordu. Her zaman olduğu gibi yatak odasında da dış görünüşü çatırdıyordu. Haftalardır onun oyununu oynadıktan sonra, beyaz bayrak sallayacak değildi. Onun yüzüğünü takabilir ve onun adını taşıyabilirdi ama ona her şeyini vermeyecekti.

"Jasmine," dedi adam kızın içine girerken hırıltılı bir sesle, kız ona işkence etmek için iç kaslarını esnetirken yüzünü zevkle buruşturarak.

Adamın gömleğini çekiştirdi ve düğmeler çözüldüğünde memnun oldu. Boynundaki el onu tekrar aşağı indirmeden önce eli onun sıcak teninin üzerinde gezindi.

"Sen benimsin," dedi tekrar.

Kadın kaşlarını kaldırıp kasıtlı olarak talebini tekrarlamayınca, adam dondu kaldı. Adam kendini derinlere yerleştirirken kadın tısladı.

"Oyun oynamak ister misin?" diye sordu alt dudaklarını tutarken ve Biraz.

Kadın ses çıkarmayınca eli klitorisine gitti ve baskı uygulayarak onu kıvrandırdı. Adam kızın dudağını serbest bıraktı ve kız hemen dilini dudağının üzerinde gezdirdi, adamın deriyi kırdığından emindi. Kırmamıştı ama fena halde acıyordu.

"Ağzını sikmeden önce benim olduğunu söyle."

"Bu bir tehdit mi?" diye alay etti. Sesi istediği kadar sert çıkmıyordu çünkü kızıışmış bir sürtük gibi nefes nefese kalmıştı.

Doğruldu ve onu yataktan kaldırdı. Onu şömineye doğru taşıdı ve dizlerinin üzerine, beyaz gül yapraklarının üzerine oturttu. Kız ona bakarken, adam bir elini kızın saçlarında dolaştırdı.

"Eller arkaya," diye emretti.

Ona söyleneni yaptı. Adam bir an durakladı ama kadın itiraz etmedi. Adamın gözlerini tuttu ve "Aç" demeden önce siyah uçurumda bir şeyin değiştiğini gördü.

Bir kez daha itaat etti. Ağzına girerken iki eliyle başını sabit tuttu.

"Seni bu renk giyerken gördüğümünden beri tek düşünebildiğim buydu." Onun nemli mağarasına gömülürken dudakları dişlerinin arasından sıyrıldı. "O mor dudaklar sikimin etrafına sarıldı. Evet."

Adam geri çekilip tekrar içeri girerken göz temasını sürdürdü. Ağzının içinde kaybolan sikinın görüntüsünden büyülenmiş gibiydi. Adam tekrar geri çekilmeye çalıştığında, kadın öne doğru eğildi ve onu boğazının derinliklerine soktu. Roth başını geriye eğdi ve boğulup geri çekilirken acı dolu bir inilti çıkardı.

"Jasmine, *siktir*."

Kadın kontrolü ele geçirirken gözlerini ondan ayırmadı. Sanki hayatı buna bağılıymış gibi onu emerken saçlarındaki acı veren tutuş evcil hayvanlara dönüştü. Gözleri kapandı ve dişlerinin arasından tıslayarak çekildi. Orgazma yakın olduğunu bilen kadın onu kovaladı.

"Lanet olsun! Ne zaman bırakacağını bilmiyorsun, değil mi?"

Onu yeniden yakalayıp dilini etrafında dolaştırırken ona özensiz bir gülümseme verdi. Pantolonunu aşağı çekti ve tırnaklarını hassas kalçalarına geçirdi. Adam kıpırdandı ve kadın onun her yerini aldı.

"Siktir, yapamam."

Onu geriye doğru itti. Sırt üstü yere düştü ve sanki kar melekleri yapacakmış gibi kollarını kalın halının üzerine açtı. Adam bacaklarını açıp içini doldururken iç çekti. Kollarını onun her iki yanına dayadı ve etekleri onların etrafında uçtu.

Sert olacağını biliyordu ve haksız da sayılmazdı. Adam onu kesinlikle yatak kadar yumuşak olmayan zemine vururken haykırdı. Sadece ucu içeri girene kadar dışarı çekti ve sonra tüm ağırlığını eve geri çarpmak için kullandı. Elbisesinin dantel yakasını yakaladı ve göğüslerine ulaşana kadar çekti. Kolları dizlerinin altına dolandı ve hissi değiştirdi.

"Gel," dedi meme ucunu ısırırken.

Kendini onun etrafına sardı ve onu tam olarak becerene kadar eteklerinin üzerinde kayd, her hamle ona yıldırımlar gönderdi. Boşalırken adamın boynunu ısır, pençeledi ve dayanılmaz dalgayla savaştı. Roth onu halıya sabitledi ve onu bayıltmayı düşünmesine neden olacak kadar sert sikti. Boşaldığında, onu altına aldı ve boşalırken kıcını yukarıda tuttu.

Adam onun üzerine yığıldığında, kadın acınası bir inilti çıkardı. Adam yüzünü onun halının üzerine yayılmış saçlarına gömdü.

"Beni test etmemelisin," diye nefes nefese kaldı. "Bunu kaldırabilirim."

Parmakları kızın şişmiş ağzının üzerinden geçti. "Söyle bana."

Ne istediğini biliyordu. Yine de direndi. Adam başını kaldırdı. Yüz ifadesi, bir korsanın yıpranmış yüz hatlarına sahipken olabileceği kadar nazikti.

"Jasmine."

Ona baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Sen benimsin." Eli kızın eline gitti ve yüzüğün üzerinden geçti. "Yasal olarak bana bağılsın. Cinsel olarak, karşı koyamazsın."

"Duygusal olarak mı? Senin hiçbir gücün yok," diye tısladı.

Yüz ifadesi sertleşti. "Seni kıracağım." "Önce ben seni kırarsam olmaz."

Dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Ayağa kalktı. Gözlerini kapadı ve titreyen bacaklarını birbirine kenetledi. Akan suyun sesini duydu ve sonra Roth geri döndü. Bacaklarını ayırdı ve üzerine ılık, nemli bir bez örttü. Kadın orada yattı ve yüzerken Roth'un istediği her şeyi yapmasına izin verdi. Dört kez banyoya gidip geldi ve geri dönmeden önce bezi duruladı. Adam makyajını bebek mendiliyle temizlemeye çalıştığında yüzünü buruşturdu.

"Roth! Makyaj mendili!" "Nerede?"

Ona talimatlar verdi ve onları kendisine getirdiğinde, takma kirpiklerini çekiştiren adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Dai bu elbiseye ne yaptığını öğrenirse çıldıracak," dedi elini yırtık korsajın üzerinde gezdirirken.

"Parasını ben ödedim. Ne istersem yapabilirim."

Onu kucağına aldı ve yatağa yatırdı. Kadın elbisesini aşağı çekmeye çalıştığında, adam onu durdurdu.

"Henüz paramın karşılığını alamadım."

Onun yanına uzandı, sikinin etrafına bir kat saten sardı ve elini onun etrafına kapattı. Yan yattı ve onu okşarken rahatladı. Gözleri yüzünde geziniyor, değerlendiriyor ve katalogluyordu. Onun temyizine bir saniye daha dayanamadığında, aşağı kayd ve ağzını tekrar onun üzerinde kullandı. Bu kez, boşalırken kar beyazı eteklerini hedef aldı. Adamın gözleri kapanırken kadın yüzünü buruşturdu.

"Bu durumdan kurtulmama yardım etmeyecek misin?"

Onu kendi yanına yatırdı. "İçinde uyu."

"Bunun içinde uyuyamam! Çok dar ve rahatsız."

Eli kabarık eteklerin üzerinde gezindi. "Bana on dakika ver. Seni içinde bir kez daha becermek istiyorum. Sonra uyuyabilirsin."

BÖLÜM 21

W

Uyandığında oda hâlâ karanlıktı. Ateş çoktan sönmüş, havada bir serinlik bırakmıştı. Yataktan yuvarlandı.

Yüzüstü yatan ve hafifçe horlayan Roth. Doğrulurken yüzünü buruşturdu. Dün gece onu çok zorlamıştı. Banyoya giderken yırtık ve kirli önlüğün üzerinden geçti. Aşağıya inmeden önce duş aldı. Ev hâlâ sessizdi. Dört saatten fazla uyumuş olamazdı ama zihni tamamen uyanıktı. Kendine bir fincan kahve yaptı ve sığınağına girdi. Babasının masasının önünde durdu ve ateş yakmadan önce ona sessizce günaydın dedi. Defteriyle birlikte kanepeye yerleşti ve hoş çıtırtı ve patlamaları dinledi.

Kaia'nın sözleri hâlâ zihninde dolaşıyordu ama onların üzerinde duramazdı. Olan olmuştu. Onunla evlenmişti. Roth acımasız bir pislik olabilirdi, ama bir canavar? Ona şantaj yapmış ve intikam uğruna yüz milyonlarca dolar harcamış olmasına rağmen, akıl hastanesine yatırılması gerektiğini düşünmüyordu. Eğer öyleyse, babası da bu kategoriye girerdi. Onlar gibi adamlar hayır kelimesini tanımaz ve yapılan bir hakareti asla unutmazlardı. Onları en iyi olmaya ve onları aşağı çekmek isteyen bir dünyada başarılı olmaya iten şey buydu. Onlar savaşçıydı.

"Bayan?"

Döndü ve Thea'nın kapının yanında durduğunu gördü. "Bu kadar erken saatte burada ne işin var?"

"Herkes kahvaltı hazırlamaya geldim ve sizi yalnız yakalamayı umuyordum." Thea elleri arkasında odaya doğru ilerledi. "Dün seninle konuşmaya çalıştım ama son öğrenen ben oldum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Bir zarf uzattı. "Bu babandan."

Kalbi yerinden fırladı. Ayağa fırladı ve ona doğru koştu. "Bir mektubum mu var? Bana vermek için neden bu kadar bekledin?"

Ön yüzünde babasının kalın karalamasıyla adının yazılı olduğu ağır zarfı aldı.

"Emir aldım."

"Hangi emirler?" diye sordu zarfın üzerindeki mührü kırarken.

"Bunu sana ancak şu kişiyle ilişkiye girersen vermem konusunda talimat aldım..." Thea fısıldamadan önce kapıya baktı, "Bay Roth."

Kadın donup kaldığında Thea başıyla onayladı.

"Onu doğrudan sana vermemi ve kimseye emanet etmememi söyledi. Düğünden önce sana vermeye çalıştım ama seni yalnız yakalayamadım. Çok özür dilerim."

"Anlamıyorum," dedi.

"Ben de, bayan. Umarım... Umarım çok geç değildir."

Zarfın içine uzandı ve babasının kişisel kırtasiye malzemelerini ve bir disk çıkardı. Mektubu açtı.

Jasmine,

Eğer bunu okuyorsanız, bana verdiğiniz sözü tutmadınız ve James Roth hayatınıza geri döndü. Girmesine izin verme. Senden istediğini alacak ve sana hiçbir şey bırakmayacak. O senin ihtiyacın olan türden bir adam değil. O-

"Hanımefendi!"

Thea'nın panikle çıkardığı tıslama konsantrasyonunu bozdu. Başını kaldırdığında Roth'un kütüphaneye girdiğini ve aradaki mesafeyi kapattığını gördü.

Onları. Roth yüzünü avuçlarken diski ve mektubu arkasına sakladı.

"Benden önce yataktan çıkmaman gerekiyor," dedi ona derin bir öpücük vermeden önce.

Kalbi boğazındayken ona katılamazdı. Adam geri çekildi ve ona sertçe baktı.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

Eli arkasına gitti ve mektuba sürtündü. Kadın tökezleyerek geri çekildi.

"Seninle mutfakta buluşuruz," dedi parlak bir gülümsemeyle. Adamın gözleri kısıldı. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece izin ver-"

Kadının kolunu yakaladı ve onu zorladı. Mektubu kızın elinden aldı ve kız mektubu almak için sıçradığında mektubu havada tuttu.

"Roth! Bu senin için değil!" diye bağırdı.

"Bu babanın el yazısı," dedi sessizce. "Ver onu bana!"

Ona arkasını döndü ve mektubu taramaya başladı. Panikten donakaldı ve Thea'nın ellerini ağzına kapatmış onu izlediğini gördü. Jasmine diski pantolonunun arkasına soktu ve okurken pencereye doğru ilerleyen Roth'un peşinden koşmaya başladı. Ona doğru koştu ve mektuba doğru bir dalış yaptı.

"Roth, ver onu bana!"

Kızın çırpınan bileğini yakaladı ve kolunu bükerek onu dizlerinin üzerine çökmeye ya da kırılma riskini almaya zorladı.

"Roth!" diye bağırdı.

"Hanımefendi!" Thea bağırdı ve onlara doğru koştu. "Nerede bu lanet disk?" diye hırladı.

Sulu gözlerle yukarı baktı. Maskesi yoktu. Babasının mektupta yazdığı her neyse, onu kara bir öfkeye sürüklemişti. Babasının

Kolunu tutuşu bir tehdit değil, bir sözdü. Gece boyunca ayarttığı ve dalga geçtiği adam gitmişti. Karşısında her şeyi yapabilecek bir yabancı vardı.

Thea onlara ulaştığında onu serbest bıraktı. Yüzünden acı dolu gözyaşları akarken zonklayan omzunu kucakladı. Adamın ateşin önünde durduğunu ve bir hareket yaptığını gördü.

"Hayır!"

Tökezleyerek şömineye doğru yürüdü ve şöminenin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Mektup bir kütüğün üzerine tünemişti. Alevlere doğru uzandığında, adam onu geri çekti.

"Bırakın beni! Bu ondan kalan son şey!" diye bağırdı.

Alevlerin mektubun köşesini yalamasını dehşet dolu gözlerle izledi. Turuncu renk ince sayfaları yırttı. Siyahın onları kavurmasından bir an önce mürekkebin kanadığını gördü, babasının sözleri göz açıp kapayıncaya kadar sonsuza dek yok oldu. Onu bıraktığında, elleri ve dizleri üzerine çökmüş, babasından gelen son mesajın küle dönüşmesine bakıyordu. Nefes alamıyordu.

Kazağının yukarı kalktığını hissetti ve bir an sonra disk pantolonunun arkasından çekildi. Roth babasının masasına doğru yürürken o da döndü. Roth altın bir heykeli kapıp diskin üzerine indirdiğinde ayağa fırladı.

"Roth, *dur!*"

Adam heykeli üç kez daha yere indirirken kadın ofiste koşuşturuyordu. Kadın hasarlı heykeli adamın elinden aldığı anda disk paramparça olmuştu. Roth parçaları kaptığı gibi şöminenin yanına gitti ve ona dönmeden önce parçaları içine attı.

"O mektup da nereden çıktı lan?" diye sordu usulca.

Ağzı kurudu ve ağzını açtı ama aklına hiçbir yalan gelmedi. Elleriyle ağzını kapatmış olan Thea'ya doğru döndü. Başladı

Yaşlı kadına doğru kararlı adımlarla yürüdü. Hizmetçi geri çekildi, ellerini bir darbeden korunmak için kaldırdı.

"Roth, hayır!"

Thea'yı boğazından yakaladı. Uzaktan bile, ellerini bileğine dolayan Thea'nın gözlerinin dehşetle şiştiğini gördü.

"Başka kanıt var mı?" Onu bir bez bebek gibi salladı. "Cevap ver bana!"

Jasmine ona çarptı. "Roth, bırak onu!"

Onu görmezden geldi ve Thea'nın başını, donup kalmasına neden olacak bir açıyla eğdi. "Lanet olsun, Roth, onu öldüreceksin!"

"Lanet boynunu kırmadan önce daha fazla kanıt varsa söyle bana," dedi daha önce hiç duymadığı bir sesle.

"Hayır," dedi Thea kısık sesle. "Artık yok." "Burada ne haltlar dönüyor?"

Roth yere yığılan Thea'yı bıraktı, ailesi kapı aralığında toplanırken hırıltılı bir ses çıkarıyor ve boğuluyordu. Lyle odaya doğru ilerlerken Jasmine de Thea'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Ne oluyor lan, Roth?" Lyle kükredi.

Polara ağlamaya başladı ve Colette'i odadan dışarı çıkmaya zorladı. Ariana Kye ve Bailey'i de uzaklaştırırken, onlar da fincan tabağı büyüklüğünde şiş gözlerle ona bakıyorlardı.

"Thea, iyi misin?" Jasmine panikle gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken fısıldadı. "Çok özür dilerim."

"Ne oldu? Sen-" Rami yanlarında dizlerinin üzerine çöktü ve Thea'nın boğazındaki izleri gördü. Jasmine'e şaşkın bir bakış fırlattı. "Neler oluyor burada?"

Onu görmezden geldi. "Thea, ambulans çağırayım mı? Konuşabiliyor musun? Hasar var mı? I-"

Thea onun elini sıktı ve titreyen eli boğazına değerken başını salladı.

"Konuşamazsın," diye fark etti. "Rami-"

Lyle, "Roth, bana ne haltlar döndüğünü söyle yoksa polis çağıracağım," diye bağırdı.

Roth ateşin önünde, elleri ceplerinde duruyordu. Lyle yaklaşınca döndü. Roth'un fiziksel bir kavgaya hazır olduğu belliydi. Lyle'in kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu ama Roth'ta bir şeyler vardı... Adil oynamıyordu ve rakibinin kim olduğu umurunda değildi. Örnek olarak, yaşlı bir kadına tereddüt etmeden saldırmıştı. *Psikolog, empatiden yoksun olduğunu söylüyor. Bu sayede kimsenin yoluna çıkmasına izin vermeden hedeflerine odaklanabiliyor.* Ayağa kalkarken Kaia'nın sözleri aklından geçti. Roth'un gözleri ona kaydı. Geri çekilmesi için açık bir uyarıydı bu. Kaia uyarıyı görmezden geldi. Saldırdığı kişi onun ailesiydi.

"Roth, yapma!"

Lyle, Roth'un birkaç adım ötesinde durdu ve elini uzatarak geri çekilmesi gerektiğini işaret etti.

Lyle, "Burada neler döndüğünü açıkla, Roth," diye emretti.

"Hizmetçi Jasmine'e babasından bir şey verdi," dedi Roth. "Peki neymiş o?" Lyle sordu.

Roth onun arkasından baktı ve bakışlarını kızı yöneltti. "Şantaj."

Midesinin dibe vurduğunu hissetti. Arkasında sesler ve hareketler duyabiliyordu ama hareket edemiyordu. Olduğu yere kaynaklanmıştı.

"Maximus bana şantaj yaptı. Şartlarını kabul edersem kanıtları yok edeceğini söyledi. Bana ihanet etti."

"Ve o da bunu hizmetçiye mi verdi?" Lyle mantığı anlamaya çalışarak sordu.

Tıklamadan önce beş vuruşluk bir sessizlik oldu.

Lyle, "Tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı hizmetçiye senin aleyhinde kanıt verdi," diye tahmin yürüttü.

Roth yüz ifadesi olmadan ona baktı. Lyle ona döndü. "Nerede o?"

"Onu yok etti," diye fısıldadı.

"Onu gördün mü?"

Başını iki yana salladı.

Lyle tekrar Roth'a döndü. "Her şeyi berbat etmen yirmi dört saat bile sürmedi. Buradan gidiyoruz." Roth'a sırtını döndü. "Hadi, Minnie."

Roth, "O hiçbir yere gitmiyor," dedi.

"Onu seninle bırakmayacağım," diye hırladı Lyle onun koluna uzanırken. "Ona dokunursan seni yere sererim."

Lyle gerildi. "Denediğini görmek isterim."

"Lyle, dur!" Bir elini adamın kabaran göğsüne bastırdı. "Sen... sen gitmelisin."

"Seni onunla bırakmayacağım."

Dikkatini çekmek için Lyle'in kolunu kavradı. "Gitmen gerekiyor." "Ben-"

"Ben iyiyim," dedi ölü bir sesle.

"İyi değilsin. Seni istismar etmesine izin vermeyeceğim."

Omzu zonklarken, "Yok," diye yalan söyledi. "Lütfen, Lyle. Sadece git."

"Seni bundan kurtarabilirim," dedi Lyle. "Ona katlanmak zorunda değilsin."

Eğer seni bir şekilde kullanıyorsa-"

"O değil," diye bağırdı ve adamın göğsüne bastırdı. "Lütfen."

Lyle, Roth'a öldürücü bir bakış fırlatmadan önce uzun bir süre ona baktı. "Eğer onda tek bir çürük bulursam, Maximus'un asla yapmadığı şeyi yapacağım ve senin kışını vurduracağım." Kızın şakağını öptü. "Bana arayacağına söz ver."

"Yapacağım," dedi

hemen. "Thea'yı

alacağız."

"Evet, lütfen onu kontrol ettirin. İyi olduğundan emin olun," dedi kısık sesle.

Lyle kütüphaneden çıkmadan önce Roth'a bir kez daha baktı. Ailesinin gidiş sesini dinlerken dümdüz önüne baktı. Ön kapı çarpıldığında ve arabaların sesi

araba yolu onları uğultulu bir sessizlik içinde bıraktı, sonunda ona baktı. Adam ateşin önündeki duruşuna devam etmişti. Maskesi tekrar yerine oturmuştu ve olanlardan etkilenmemiş görünüyordu. İçinde patlayan öfke sanki hiç olmamış gibi kaybolmuştu. Yıkımın tek izi kırılmış heykel ve babasının masasındaki taze oyuklardı.

"Ne yaptın sen?" diye fısıldadı. Adam hiçbir şey söylemedi.

"Ailemi bu sefer işleri doğru yaptığımıza ikna etmek için bu sahte düğünü düzenliyorsun ve sonra da her şeyi berbat ediyorsun. Senin neyin var böyle?"

"Bu talihsiz bir durumdu."

"Talihsizlik," diye tekrarladı ve ardından "Ciddi misin lan sen?" diye bağırdı.

Kütüphaneye doğru koştu. Kız yanında durunca döndü. Sahip olduğu tüm güçle ona vururken eli acıdı. Adamın kafası yana kaydı. Kız ona tekrar vurmaya çalıştığında, adam bileklerinden yakaladı ve kız vahşi bir şey gibi onunla savaşıırken onu hareketsiz tuttu.

"Seni aşağılık, iğrenç domuz! Bu ne cüret? Babamın bana verdiği son şeyi de yok ettin. *Thea'yı* incittin. Bunu ona nasıl yaparsın? Senin derdin ne lan?"

"Sakin ol."

"Sakinliği sikeyim! Sana ne hakkında şantaj yaptı, Roth?" Bakışları keskinleşti. "Mektubu okumadın."

"Siz gelmeden önce birkaç satırdan fazlasını okuyacak zamanım olmadı!"

Bırak beni. Bana dokunmanı istemiyorum."

Adam onu serbest bıraktı ve kadın, safrası yükselirken kollarını ortasına sararak uzaklaştı. Sanki yüzünde bir bomba patlamış gibi hissetti. Sersemlemişti ve hâlâ kaosu anlamaya çalışıyordu. Büyük pencerelerin önünde durdu ve göle baktı. Güneş doğmuş, güzel ve sakin manzaranın üzerine ışık saçıyordu. Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu ama onun dünyası

tersine dönmüş gibi hissediyordu. Mabedinde çirkin ve şeytani bir şey patlak vermişti ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Eğer bunu okuyorsanız, bana verdiğiniz sözü tutmadınız ve James Roth hayatınıza geri döndü.

Hıçkırıklarını bastırmak için elini ağzına kapattı. Eğer babası onu şimdi görebilseydi, aklını kaçırdı. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Eğer yapmazsa... Aklında birkaç şey çarpıştı ve kanı dondu. Döndü ve onu birkaç metre ötede dururken buldu. Onu dikkatle izliyor, bekliyordu.

"O öldükten sonra geri geldin," dedi uyuşuk bir sesle.

Nötr ifadesi değişmedi. Gözlerinde hiçbir duygu yoktu; hiçbir şey göstermeyen mat bir siyahtı.

"Bu yüzden Amerika'ya geri döndün." Şişmeye başlayan boğazına eliyle sarıldı. "Eğer o hayatta olsaydı, bana yaklaşılamazdın."

Sessizlik tüylerini diken diken etti.

"Haklıyım, değil mi?" diye fısıldadı.

Onu iş başında gördükten sonra, hareketsizliği ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Bir adım geri çekildi. "Boşanma evraklarını imzalaman için sana şantaj yaptı."

Colorado'daki o boş hastane koridorunda yaptığı gibi, onunla birlikte hareket ederek çıkışı kapattı.

"Maximus'a gömülü kalması gereken bir şeyi kazması ve ortaya çıkarması için bir neden verdin," dedi sessizce.

Dehşet içini parçaladı. Geri çekilirken bir elini kaldırdı. "Geri çekil, Roth. Bu bir hataydı."

"Sana zarar vermeyeceğim."

Gözlerinin yaşlarla dolmasına neden olan cılız bir kahkaha attı. "Thea'ya yaptıklarından sonra buna inanmamı mı bekliyorsun? Neredeyse kolumu kırdıktan sonra?"

Elini uzattı. "Gel, buz yapayım." "Siktir git.

Benden uzak dur."

Yüz ifadesi sertleşti. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Kadın olduğu yerde durdu ve ona inanamayarak baktı. "Bunu nasıl söylersin? Bu her şeyi değiştirir. Önce annen, sonra da babamdan mezardan gelen bir uyarı." Aklından bir düşünce geçti ve gerildi. "İkisi de aynı sırrı mı biliyor?"

Adam takip etmeyi bıraktı ve bir amaç uğruna ona doğru geldi. Adamın kendisine doğru hızla geldiğini görünce donakaldı ve son anda dönerek adamın yanından geçip kapıya doğru hızla ilerledi. Arkasında hiçbir ses duymadı. Kapıya çok yakındı. Belki Mo ya da Johan-

Bir kol ortasına dolandı ve onu öyle bir güçle durdurdu ki kusacağını sandı. Adam onu kendine doğru çekti ve yüzünü saçlarına gömdü.

"Sakın benden kaçma."

O kadar korkmuştu ki hareket etmedi, nefes bile almadı. "Sana söyledim, sana zarar vermeyeceğim."

Onu yere bıraktı, kolundan tuttu ve kütüphaneden dışarı çıkardı. Adam mutfağa girip buzlukta buz ararken kadın şaşkın şaşkın onu takip etti. Onu ahşap adanın üzerine çıkardı ve bir torba donmuş sebzenin etrafına bir bulaşık bezi sararken gözlerini ondan ayırmadı. Omzunu dürttüğünde tısladı ve ondan uzaklaştı. Torbayı omzuna bastırırken çenesinde bir kas gerildi.

"Özür dilerim."

Gözlerini kaçırdı, ona bakamadı. Tek düşünebildiğı Thea'nın dehşet içindeki ifadesiydi. Saniyeler sonra-

Adam çenesini kavradığında, kadın ondan kaçmak için neredeyse yüzüstü adadan aşağı yuvarlanıyordu. Onu istediğı yere yerleştirirken alçak bir hırıltı çıkardı ve dizlerinin arasına girerek onu sıkıştırdı.

"Şimdi de benden mi korkuyorsun?" diye tısladı.

"Olmamak için aptal olmak lazım."

Şans eseri adamın yüzüne baktı. Kaşlarını çatmıştı ve kısa bir süre için gözleriyle buluştuğunda, vahşi öfkenin hâlâ orada olduğunu, sadece birikmiş olduğunu gördü. Başka tarafa baktı.

Adam omzundaki buz torbasını düzeltirken ikisi de tek kelime etmedi. Sorular zihninde dönüp dururken duvardaki saat ilerliyordu. Sessizliğe daha fazla dayanamadığında konuştu.

"Bu sırrı saklamak için öldürecek kadar korkunç ne yaptın?" diye fısıldadı.

Cevap vermeyince başını kaldırdı ve onun pencereden göle baktığını gördü.

"Mafyadan mısın?" diye sordu, bir tepki bekleyerek. Yanıt gelmedi.

"Birinden mi çaldın?" Hiçbir şey çalmadım.

"Cinayet mi?" diye kısık sesle fısıldadı.

Ona geri döndü, yüzü tamamen ifadesizdi. "Asla bilemeyeceksin."

Başını iki yana salladı. "Bunu

yapamam." "Yapacaksın."

Gözlerini ona dikti. "Ciddi olamazsın." "Bir yıl, Jasmine."

"Ama..."

"Bu sefer medeni olabileceğimizi umuyordum ama Maximus yine araya girdi." Gözleri onunkilere dikilmişti. "Ama artık çok geç."

"Savunmasız bir kadına saldırdığını gördükten sonra ailemin seninle savaşımayacağını mı sanıyorsun? Babamın sana bir konuda şantaj yaptığını bildikleri halde?"

"Ailenizin onayına ihtiyacım yoktu. Bu sadece işleri kolaylaştırmak için bir taktikti ama olan oldu."

"Bu asla işe yaramayacak!"

"Yarayacak."

Kendini neyin içine sokmuştu? "Bana ne yapacaksın, Roth?"

"Hiçbir şey." Bir elini kızın yanağına götürdü ve kız geri çekilince çenesini kilitledi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Bakışları adamın omzuna dayadığı buz torbasına kayd. "Zaten yaptın."

"Çok daha kötülerini yaptım."

Buz göğsüne yayıldı. "Sen gerçekten bir canavarsın," diye fısıldadı.

"Öyleyim," diye kabul etti. "Ve şimdi bununla yaşamak zorundasın."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.